

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
ХЕРМЕС

ДЖОНАТАН КЕЛЕРМАН

БИЛИ СТРЕЙТ

*Дете на улицата става неволен свидетел
на жестоко престъпление...*

Кой ще го открие пръв – полицията или убиецът!

ДЖОНАТАН КЕЛЕРМАН БИЛИ СТРЕЙТ

Превод: Елена Кодинова

chitanka.info

Дванадесетгодишният Били избягва от алкохолизираната си майка и садистичните изстъпления на приятеля ѝ Моран. Далеч от дома, в Лос Анджелис, той се превръща в дете на улицата.

Но една нощ всичко се обръква... Били става неволен свидетел на жестоко престъпление.

Жертвата е Лиза Боулингър — бивша съпруга на кинозвездата Карт Рамзи. Подозренията падат върху Рамзи, но няма доказателства. Няма нишка, от която полицията да започне разследването. Освен тази, че е имало свидетел — дете. И Били е принуден да бяга. От полицията, защото не ѝ вярва. От омразния Моран. Разбира се, още един човек е по следите му — убиецът.

Носител на престижните награди „Едгар“ и „Антъни“, Джонатан Келерман е един от най-четените съвременни автори на трилъри.

Роден през 1949 г., Келерман защитава докторска степен по клинична психология в Южнокалифорнийския университет и по-късно става доцент в медицинския му факултет. Преди това е работил като аниматор, илюстратор, редактор и музикант.

Понастоящем се е посветил изцяло на успешната си писателска кариера. Творбите му, преведени в цял свят и достигнали общ тираж от милиони екземпляри, не слизат от челните места в най-авторитетните класации.

1.

В парка можеш да видиш всичко.
Но не и това, което видях тази вечер.
Господи, господи...

Искаше ми се да сънувам, но бях буден, долавях мириса на месо с чили и лук и мириса на боровете.

Най-напред колата спря в края на паркинга. Те слязоха, започнаха да говорят и той я сграбчи, сякаш я прегръщаше. Помислих, че може би ще се целунат и реших да ги наблюдавам.

Изведнъж тя издаде странен звук — изненадан и пронизителен, като котка или куче, което бяха настъпили по лапата.

Той я пусна и тя падна. После той се наведе над нея и ръката му започна да се движи много бързо. Стори ми се, че я налага с юмрук, а това минаваше всякакви граници и аз се замислих дали не трябва да направя нещо. Но после дочух и друг звук, кратък и влажен, като в месарницата на „Братя Стейтър“ в Уотсън, когато насичаха пържолите — *чак, чак, чак*.

Той продължи да замахва нагоре и да стоварва ръката си обратно надолу.

Не дишах. Сърцето ми пареше. Стъпалата ми бяха ледени. После станаха горещи и влажни.

Напиках се в гащите като глупаво бебе!

Удрянето спря. Той се изправи, беше едър и широкоплещест. Избърса ръце в панталоните си. В дланта му имаше нещо, което държеше на разстояние от тялото си.

Огледа се наоколо. После обърна очи към мен.

Дали можеше да ме види, да ме чуе — да ме *подуши*?

Все още гледаше към мен. Искаше ми се да избягам, но знаех, че тогава ще ме чуе. Но тук бях като в капан — как би могъл да ме види зад тези скали? Те бяха като пещера без покрив, в тях имаше малки процеци, през които можеше да се гледа, затова ги бях избрал за едно от любимите си места за посещение.

Стомахът ми започна да се свива и така ми се прииска да побягна, че мускулите на краката ми започнаха да потрепват под кожата.

През дърветата се втурна бриз и донесе аромата на борове и вонята на урина.

Дали щеше да изсвири в опаковката от хамбургера с чили и да вдигне шум? Дали той нямаше да ме подуши?

Продължи да се оглежда още малко. Коремът ме свиваше ужасно.

Изведнъж се завтече към колата си, качи се и потегли. Не исках да гледам как преминава под лампата на ъгъла на паркинга, не исках да видя номера му.

PLYR1.

Буквите бяха прогорени в паметта ми.

Защо погледнах?

Защо?

Все още седя тук. Часовникът ми „Касио“ показва 1:12 през нощта.

Трябва да се махна, но ако той все още обикаля наоколо с колата си и се върне — не, това би било глупаво, защо ще го прави?

Не мога повече. Тя лежи там, а аз мириша на урина и сандвич с лук и чили. Обилна вечеря от „Оки-Рама“ на булеварда, където продава онзи китаец, който никога не се усмихва и не те поглежда в очите. Платих за нея 2 долара и 38 цента, а сега ми иде да я повърна.

Джинсите ми започват да стават лепкави и да предизвикват сърбежи. Отиването до градската тоалетна в другия край на паркинга може да се окаже прекалено опасно... Как само се стоварваше ръката му! Сякаш изпълняваше някакво задължение. Не беше чак като Тъпака, но беше достатъчно едър. Тя му имаше доверие, позволи му да я прегърне... Какво толкова направи, за да го разгневи така... можеше ли да е останала жива?

Няма начин. Невъзможно.

Ослушвам се внимателно, за да дочуя дали не издава някакви звуци. Нищо, само шумът от шосето от източната страна на парка и бученето на колите по булеварда. Тази вечер няма голямо движение.

Понякога, когато задуха на север, се чуват сирените на линейките, мотоциклети, автомобилни клаксони. Градът обгръща парка. Той изглежда като провинциално кътче, но аз знам, че не е.

Коя е тя? Трябва да я забравя, не искам да знам.

Това, което наистина искам, е да видя на забавен каданс изминалата вечер.

Този пронизителен звук, сякаш ударът ѝ изкара въздуха. Тя със сигурност... е мъртва. Ами ако не е?

Дори и да не е, скоро ще бъде, като се имат предвид всички негови удари. А и какво бих могъл да направя за нея? Да ѝ приложа изкуствено дишане, да завра лицето си в кръвта ѝ?

Ами ако той се върне, докато го правя?

Дали щеше да се върне? Би било глупаво, но изненади винаги има. Тя със сигурност го беше разбрала.

Не мога да ѝ помогна. Трябва да я прогоня от ума си.

Ще постоя тук още десет минути, не — петнайсет. Двайсет. После ще си събера багажа от място №2 и ще потеглям.

Накъде? Място №1 до обсерваторията е прекалено далече, както и места №3 и №4, въпреки че №3 е добра идея, защото до него има поток, в който мога да се измия. Остава само №5 — в избуялата папрат зад зоологическата градина. Всичките онези дървета. То е малко по-близо, но пак се очертава дълга разходка в тъмнината.

Освен това е и най-трудно за намиране.

Добре, ще отида на №5. Сам с животните. Техните писъци, виене и блъскане в клетките не ми дават да спя, но тази нощ така или иначе няма да мога да склопя очи.

А дотогава ще седя тук и ще чакам.

Ще се моля.

Отче, който си на небесата, какво ще кажеш да не ме изненадваш повече?

Не че молитвите са ми донесли нещо. Понякога дори се чудя дали там, горе, има някой, на когото да се моля, или са само звездите — нагрети кълба газ в пустата черна вселена.

Тогава започвам да се тревожа, че сквернословя.

Може би там, горе, наистина има някакъв Бог. Може би той ме е спасявал много пъти, но аз съм прекалено тъп, за да го разбера. Или не съм достатъчно възвисен, за да го оценя.

Може би Бог ме спаси и тази вечер, като ме постави зад скалите, а не на открито.

Но ако той ме бе видял, когато пристигна, вероятно щеше да промени решението си и да не й направи нищо.

Значи Господ е искал тя да...

Не, той просто щеше да отиде някъде другаде да го направи... както и да е.

В случай че си ме спасил, благодаря ти, Господи.

В случай че наистина си там, горе, какви планове имаш за мен?

2.

Понеделник, 5 сутринта

Когато, в Холивудския участък се позвъни, работното време на Петра Конър вече отдавна беше свършило, но я чакаха нови дела.

В неделя тя спа учудващо спокойно от 8 сутринта до 4 следобед, без мъчителни сънища и мисли за пръснати мозъци, изкормени утробы и невъзможни желаниа. Събуди се в прекрасен топъл следобед и се възползва от светлината, като прекара час пред статива си. После изяде половин сандвич с пастърма и изпи една кола, взе горещ душ и пое към гарата, за да довърши засадата.

Заедно със Стю Бишъп си тръгнаха чак по тъмно. Обхождаха алеите, без да обръщат внимание на дребните хулиганства. Имаха поважни грижи. Избраха си място за паркиране и мълчаливо започнаха да наблюдават жилищния блок на Чироки.

Обикновено си бърбеха и успяваха да превърнат скуката в полузабава. Но напоследък Стю се държеше странно. Беше разсеян, напрегнат, сякаш работата вече не го интересуваше.

Сигурно заради петте дни на гробищата.

Петра беше раздражена, но какво можеше да направи — той беше старши партньорът. Тя спря да мисли за това и насочи съзнанието си към фламандската живопис в „Гети“. Изумителни цветове, идеално предадена светлина.

След два часа задниците им изтрърпнаха. Търпението им частично бе възнаградено следобед, когато закопчаха още един малоумен, но изплъзващ им се досега убиец.

Седеше зад грубото метално бюро срещу Стю и дописваше доклада си, мислейки как ще се върне в апартамента си и може би ще има време да порисува. Последните пет дни я бяха заредили с енергия. Стю разговаряше с жена си и изглеждаше полумъртъв.

Беше топла юнска нощ, доста преди зазоряване, и фактът, че двамата все още се намираха в далечния край на гробище с остра нужда от персонал, беше истинска случайност. Петра беше детектив

точно от три години. Първите двайсет месеца прекара в отдел „Кражби на коли“, а останалите осем — в дневните смени на отдел „Убийства“ със Стю.

Партньорът ѝ беше ветеран с деветгодишен стаж и глава на семейство. Дневните смени бяха подходящи за начина му на живот и съвпадаха с биоритмите му. Петра си беше нощна птица от дете, още преди да стане художник и да черпи вдъхновение от будуването до среднощ.

Много преди да се омъжи и да се приспива, докато слуша дишането на Ник.

Сега живееше сама и обичаше нощната тъмнина повече от всякога. Черното беше любимият ѝ цвят. Като тийнейджърка се обличаше само в черно. Затова не беше ли странно, че откакто завърши академията, никога не бе искала да я прехвърлят в нощна смяна?

Дългът към професията предизвика временната промяна в смените.

Уейн Карлос Фрешуотър изпълзяваше през нощта, търсеше трева, кока и хапчета по страничните улици в Холивуд и убиваше проститутки. Нямаше начин да го открият на дневна светлина.

За шест месеца беше удушил четири улични труженички, поне за толкова Стю и Петра знаеха. Последната беше шестнайсетгодишно момиче, избягало от дома си в Айдахо, изхвърлено в канализационната шахта край Селма и Франклин. Нямаше рани, но от джобното ножче, намерено на местопрестъплението, свалиха отпечатъци, които ги насочиха да търсят Фрешуотър.

Изключително глупаво от негова страна да изпусне оръжието си, но това не ги изненада. В досието на Фрешуотър пишеше, че коефициентът му на интелигентност е проверяван два пъти от щатските власти: 83 и 91. Но и с тези резултати успяваше да им се изплъзне.

Чернокож мъж, на трийсет и шест години, метър и седемдесет висок, около петдесет килограма, многократно арестуван и осъждан през последните двайсет години, последния път за опит за изнасилване, който го изпрати в Соледад за десет години, намалени, разбира се, на четири.

Обичайната полицейска снимка с мрачна, отегчена от процедурата физиономия.

Дори когато го арестуваха, изглеждаше отегчен. Нямаше резки движения, никакви опити за бягство. Просто си стоеше в мърлявия безистен, зениците му бяха разширени и се правеше на непукист. Но като му щракнаха белезниците, очите му се разшириха от учудване.

К'во съм направил, полицай?

Най-смешното беше, че той наистина изглеждаше невинен. Според предварителните данни за ръста му Петра очакваше да види някакъв пращящ от тестостерон Наполеон, но пред нея стоеше дребен смотаняк с писклив глас като на Майкъл Джексън. Беше и спретнато облечен. Чисто нови дрешки, вероятно крадени. По-късно надзирателят в затвора ѝ каза, че Фрешуотър носел женско бельо под изгладените си бежови панталони.

Четиригодишното гостуване в Соледад беше заради нападението над шейсетгодишна баба в Уотс. Като излязъл, Фрешуотър бил погневен от всякога и само след седмица отново се впуснал в престъпления, но този път вдигнал летвата на насилието.

Страхотна система. Като приключи доклада си, Петра си припомни изненадата по малоумното лице на Фрешуотър, за да се насили да се усмихне.

К'во съм направил?

Бил си много, много непослушен.

Стю все още говореше по телефона с Кати: Скоро ще се прибереа вкъщи, скъпа. Целуни децата от мен.

Имаше шест деца, много целувки трябваше да се раздадат. Петра ги беше виждала как се строят пред него преди вечеря — много светлоруси коси, блестящи от чистота ръце и нокти.

Доста време ѝ трябваше, за да се научи да гледа чуждите деца, без да мисли за своите безплодни яйчници.

Стю разхлаби вратовръзката си. Улови погледа му, но той се извърна. Връщането към дневните смени щеше да му се отрази добре.

Той беше на трийсет и седем, с осем години по-възрастен от Петра, но изглеждаше по-близо до трийсетте. Беше строен, привлекателен мъж с чуплива руса коса и пъстри очи със златисти отблясъци. Набързо им лепнаха прякорите Кен и Барби, въпреки че Петра беше тъмнокосата. Стю имаше вкус към скъпи традиционни костюми, бели ризи с ръкавели, плетени кожени тиранти и копринени вратовръзки на райета, притежаваше най-добре смазания

деветмилиметров пистолет в участъка и членска карта за Гилдията на филмовите актьори, тъй като бе играл малки роли в телевизионни сериали за ченгета. Миналата година се снима в „Детективът-3“.

Беше буден, амбициозен и стриктен мормон. С хубавата Кати и шестте им отрочета живееха в къща с половин хектар двор в Ла Кресчената. Той беше много добър учител за Петра — никакво пренебрежение към нея като към жена, никакви лични отношения, умееше да изслушва. Бяха страхотни колеги и се състезаваха с другите да направят най-много арести. Идеалната двойка. Допреди седмица. Какво ставаше?

Нещо на политическа основа? През първия им ден като партньори той й каза, че мисли по-нататък да се захване с кабинетна работа и да кандидатства за лейтенант.

Подготвяше я за раздялата, но напоследък не беше споменавал нищо по въпроса.

Петра се чудеше дали не се цели и по-високо. Баща му беше учен лекар с успешна практика и Стю бе израснал в огромна къща във Флинтридж, беше карал сърф на Хаваите и ски в Юта. Беше свикнал с хубавото.

Капитан Бишъп. Заместник-началник Бишъп. Можеше да си го представи след няколко години — с посивели слепоочия и бръчки като на Кари Грант — как очарова пресата и я води за носа. Но в същото време щеше да върши и много работа, защото зад красивата външност се криеха амбиции и възможности.

Фрешуотър беше голям удар. Защо не се радваше?

Още повече че той беше човекът, който го разкри. По старомодния начин. Въпреки че приличаше на конте, деветте години стаж го бяха направили спец по живота на улицата и си имаше поверителни информатори от най-ниските слоеве на обществото.

По случая с Фрешуотър се водеха две отделни разследвания. И двете показваха, че убиецът на проститутки е силно пристрастен към кокаина, нощем продаваше крадени вещи на Булеварда и се друсаше в един апартамент на Чироки. Две много важни улики: пълният адрес, включително и номера на апартамента, и точните места, по които се разхождат пласъорите на наркотици.

Стю и Петра седяха в засада три нощи. На третата сгасиха Фрешуотър, когато влизаше в блока от задния вход, и Петра му щракна

белезниците.

Тънки китки. *К'во съм направил, полицай?* Тя се засмя на глас и попълни празните места на формуляра за ареста със своя елегантен калиграфски почерк.

Точно когато Стю постави слушалката на мястото ѝ, телефонът на Петра иззвъня. Тя вдигна и чу сержанта от долния етаж.

— Познай какво, Барби? Получихме сигнал от парковите служители от „Грифит“. Жена на паркинга, вероятно убийство. Стягайте се, вие ще ходите.

— Кой паркинг в „Грифит“?

— В източната част, зад една от поляните за пикник. Вече трябва да са го отцепили, нали знаеш как е? Тръгни по Лос Фелиз към Зоологическата градина, но вместо да продължиш по шосето, завий. Там ще има униформени полицаи и паркови служители. Кодът е 2.

— Ясно, но защо ние?

— Защо вие ли? — Сержантът се засмя. — Я се огледай. Да виждаш някой друг, освен вас с Кени? Сърди се на общината.

Тя затвори.

— Какво? — попита Стю.

Вратовръзката му „Карол Кампъни“ беше здраво пристегната, а косата му — идеално сресана. Но беше уморен, определено беше уморен.

Петра му каза.

Той стана и закопча сакото си.

— Да вървим.

Никакво мрънкане. Стю никога не се оплакваше.

3.

Събирам си нещата от моето място № 2 в три найлона от химическо чистене и тръгвам през дърветата нагоре по хълма зад скалите. Спъвам се и често падам, защото се страхувам да използвам фенерчето, преди да навляза дълбоко в горичката, но няма значение, важното е само да се измъкна оттук.

Зоологическата градина е на километри. Ще ми трябва много време.

Вървя като робот и си мисля какво направи той с нея. Не е хубаво. Трябва да си го избия от главата.

Като бях в Уотсън, след някакъв проблем с Тъпака или след труден ден, си припомнях разни списъци, за да се разсея. Понякога помагаше.

Ето: президентите по реда на избирането им — Вашингтон, Адамс, Джеферсън, Мадисън, Монро, Куинси Адамс, Джаксън, Мартин Ван Бурен... най-ниският президент.

Мамка му, пак паднах на колене! Ставам. Продължавам да крача.

В Уотсън имах книга за президентите, издадена от Библиотеката на Конгреса, с дебели страници, отлични снимки и официалния президентски печат на корицата. Получих я в четвърти клас, след като спечелих викторината за президентите. Четох я около петстотин пъти, като се опитвах да се върна назад във времето и да си представя какво ли е да си Джордж Вашингтон, който управлява току-що създадена държава, или Томас Джеферсън, страхотният гений, измислил разни неща, който можел да пише с пет молива едновременно.

Дори какво е да си и Мартин Ван Бурен, нисичък, но все пак най-големият шеф.

Книгите станаха проблем, когато Тъпака се нанесе. Мразеше да ме гледа как чета, особено ако моторът му не беше в ред или мама нямаше пари да му даде.

Малкият мухльо със скапаните му книги, мисли се за по-умен от всички.

След като той се нанесе, трябваше да седя в кухнята, докато те с мама се настаняваха върху дивана, на който спях, за да гледат телевизия. Един ден той влезе в караваната страшно надрусан, точно когато се опитвах да пиша домашното си. Веднага разбрах по очите му и защото крачеше в кръг, размахваше юмруци, после разперваше длани и ръмжеше. Домашното беше по елементарна алгебра, фасулска работа. Госпожа Анисън не ми повярва, когато веднъж й казах, че вече я знам и продължи да ми дава същите домашни като на останалите от класа. Реших набързо задачите и почти свърших, когато Тъпака извади една консерва с боб от хладилника и започна да яде с ръце. Погледнах го само за секунда. Той се пресегна, хвана ме за косата и стовари учебника по математика върху пръстите ми. После сграбчи купчината тетрадки и учебници и ги скъса на две, включително и учебника ми по математика „Да мислим чрез числа“.

— Да им го начукам на тези лайна! — каза и ги изхвърли в кофата за смет. — Вдигай шибания си задник, малък педал такъв, и свърши нещо полезно...

Косата ми миришеше на боб и на следващия ден ръката ми беше толкова подута, че не можех да помръдна пръстите си. Държах я в джоба си, когато казвах на госпожа Анисън, че съм си загубил учебника. Тя ядеше царевични пръчици на бюрото си и проверяваше контролни и дори не вдигна поглед към мен, само каза:

— Е, Били, значи ще трябва да си купиш друг.

Не можех да поискам пари от мама, затова не си купих друг учебник, вече не можех да си пиша домашните и успехът ми по алгебра тръгна надолу. Все си мислех, че на госпожа Анисън или на някой друг ще му стане любопитно, но нищо такова не се случи.

Друг път Тъпака скъса колекцията ми от списания, които бях събрал от чуждите боклуци, както и книгите ми, включително и тази за президентите. Едно от първите неща, които проверих, когато най-накрая открих библиотеката на Хилхърст авеню, беше дали имат книга за президентите. Намерих една, но беше различна от моята. Страниците й не бяха така дебели и имаше само черно-бели снимки. Но пак беше интересна. Научих, че Уилям Хени Харисън настинал, след като го избрали, и умрял.

Лош късмет за първия президент с име Уилям.

Действа. Умът ми се прочисти. Но сърцето и стомахът ми още пареха. Нататък: Тейлър, Филмор, Пиърс... Джеймс Бюканън, единственият президент, който не се беше женил, сигурно му е било самотно в Белия дом, въпреки че навярно си е имал достатъчно работа. Може да му е харесвало да е сам. Разбирам го.

Линкълн, Джонсън, Грант, Маккинли.

Още един президент, който се казва Уилям. Дали някой някога го е наричал Били? Като го гледам на снимката какъв е плешив и как гледа злобно и ядосано, не ми се вярва.

Никой не ме е наричал Уилям, освен учителите в първия ми учебен ден, но и те скоро минаха на Били, защото децата се смееха, когато ми викаха Уилям.

Били Козата.

Уилям Брадли Стрейт.

Обикновено име, няма нищо особено в него, но е по-хубаво от някои от прозвищата, с които са ме наричали.

Чак, чак...

Ох, пак се спънах, но не паднах. Място №5 е все още далеч. Нощта е топла. Искане ми се да сваля вонящите на урина дрехи и да побягна през дърветата гол като диво силно животно, което знае къде отива... Ще вдишам и издишам десет пъти, за да успокоя сърцето си.

... Така е по-добре. Други списъци. Екзотични риби: платии, риба меч, неоновите тетри, гупи, акули, оскарите, морски котки, морски таралежи, ароуани. Никога не съм имал аквариум, но в колекцията ми от списания имаше един брой „Наръчник по екзотични риби“ и снимките ме омаяха с цветовете си.

Във всички статии се повтаряше, че трябва много да се внимава, когато се прави аквариум, и да сме наясно с какви риби си имаме работа. Ако са достатъчно големи, оскарите и ароуаните изяждаха другите, а ако ароуаните станеха много едри, се опитваха да изядат и оскарите. Златните рибки са най-миролюбиви, но и най-бавни и другите винаги ги изяждат.

Стомахът ми още пареше, сякаш някой ме разкъсваше отвътре... дишай... паркови животни: птици, гущери, катерички, змии от време на време. Тях ще ги оставя.

Хората също.

Понякога през нощта могат да се видят бездомни откачалки с колички, пълни с боклуци, но те никога не се задържаха много-много. Имаше и мексиканци с ниски коли, които пускаха висока музика. Те обаче се спираха край влаковете. Наркомани, разбира се, нали е Холивуд. Виждаш ги как паркират, сядат на някоя маса на поляните за пикник, сякаш ще си поръчват вечеря, пристягат ръцете си, боцкат се и после се взират в празното пространство.

Когато дрогата наистина влезе в кръвта им, въздишат, главите им клюмват и заспиват. Наистина приличат на хора, които просто си подремват.

Понякога в дъното на паркинга спират коли с двойки, включително и от обратни. Говорят си, опознават се, пушат, отдалеч цигарите им изглеждат като малки оранжеви звезди.

Всички се забавляват.

Мислех си, че и *те* ще правят това тази вечер.

Някой винаги късаше ограничителната верига и на парковите служители им отнемаше седмици да я поправят. Ченгетата не патрулираха тук често, защото това е територия на парковите служители. Паркът е огромен. В библиотеката намерих книга, в която пишеше, че площта му е 17 квадратни километра. Пишеше още, че паркът бил направен по странен начин. Един откачен, който се казвал полковник Грифит, се опитал да убие жена си и трябвало да даде земята си на щатските власти, за да отърве затвора.

Значи в това място има нещо, което носи лош късмет на жените...

Един квадратен километър е хиляда декара, значи 17 квадратни километра е огромно нещо. Знам, защото съм ги обходил почти всичките.

Понякога парковите служители се спират, пушат и си говорят. Преди няколко седмици един мъж и една жена от пазачите спряха колата си на поляната за пикници след полунощ. После се целуваха. Чувах как дишането им се учестява, чух как тя простена и си представих, че скоро щяха да стигнат и до съществената част. Но жената се отдръпна и каза: „Да тръгваме, Бърт. Остана сега някой да ни види“.

Отначало Бърт не каза нищо. А после произнесе: „Ох, всичко разваляш“. Но го каза през смях. Целуваха се, опипваха се още малко,

преди да се качат пак в колата и да изчезнат. Предполагам, че не са се отказали да правят секс, вероятно са изчакали да свърши смяната им и са отишли някъде другаде. Може би у някого от двамата или в един от мотелите на Булеварда, където се плаща на час и отпред чакат проститутки.

Вече стоя настрана от тези мотели, но в началото, когато дойдох тук, една дебела черна проститутка с ярки шорти и черна дантелена блуза на голо се опита да ми се продаде.

Непрекъснато повтаряше: „Ела, малкия“. И нещо като: „Me bocha, me bocha, me bocha“. След това вдигна блузата си и ми показа едната си огромна черна гърда. Зърното ѝ беше месесто, грамадно и лилаво — като зряла синя слива. Побягнах, а смехът ѝ ме преследваше, както кучето преследва котката.

Но по някакъв странен начин ме накара да се почувствам добре, защото мислеше, че мога да го направя. Въпреки че знаех, че сигурно ми се подиграваше. Още помня онова зърно, което завря в лицето ми, сякаш казваше: „Хайде, поеми го, смучи го“. Устата ѝ беше широко отворена, а зъбите ѝ бяха огромни и много бели.

Сигурно се опитваше да ме направи за смях или просто толкова много бе закъсала за пари, че бе готова да го направи с всекиго. Повечето от проститутките се боцкат или смъркат.

Тези двама паркови служители се смееха малко като проститутката.

Дали има такова нещо — *сексуален смях*?

Да се отнасят с теб като с дете си има и добрите, и лошите страни. Когато влезеш в някой магазин и имаш пари, дори да си на опашката преди възрастните, тях първи ги обслужват. По-страшно е на Булеварда и на затъntenите улички, пълни с откачалки и перверзни типове, които изнасилват деца. Веднъж на алеята намерих списание, в което бяха снимани разни перверзници как го правят с деца. Завираха си ги в задниците им или в устите им. Някои деца плачеха, други изглеждаха упоени. Лицата на извратеняците не се виждаха, само косматите им крака и в коя посока гледаха. Но това ме направи по-предпазлив.

Разни типове спират колите си до мен, докато се разхождам, дори и посред бял ден, размахват пари или шоколади, дори и онази си работа. Аз не им обръщам внимание и ако не се разкарат, побягвам.

Преди, щом бях в лошо настроение, защото не съм ял или съм сънувал кошмари, им показвах среден пръст, но веднъж един се опита да ме прегази с колата си. Отървах се и вече държа ръцете в джобовете си.

Никога не се знае откъде може да изникне проблем. Преди седмица-две коли се нанизали една в друга на Гоуър. Тази отпред имала само малка драскотина, но собственикът ѝ слязъл с бейзболна бухалка и разбил предното стъкло на другия. После тръгнал да гони и шофьора, но той избягал.

Пълно е с манияци, които крещят на всички просто ей така, по цяла нощ се стреля. Виждал съм разни типове да се разхождат посред бял ден с издути джобове, в които може би има пистолети.

Единственият мъртвец, когото съм виждал, беше от онези старци с колички от улицата. Устата му беше широко отворена, сякаш спеше, но кожата му сивееше и през устните му прелитаха навътре и навън мухи. До него беше количката, която се канех да обера, но после се отказах, апетитът ми изчезна. През нощта се събудих ужасно гладен и си помислих, че съм много глупав, че се вързах. Той и без това си беше стар.

Когато съм ял достатъчно, преливам от енергия. Бърз съм като хала. Като бягам, се чувствам, все едно имам реактивен двигател — няма гравитация, никакви ограничения.

Понякога започвам да тичам под ритъма на някаква музика в главата си, хоп-хоп, хоп-хоп, нищо не може да ме спре. Когато това се случи, трябва да се насилвам да забавя темпото, защото става опасно, ако се самозабравиш.

Винаги преди да вляза в парка, също забавям. Даже доста порано. Освен това се оглеждам на всички страни да не би някой да ме следи, после тръгвам напред спокойно, сякаш живея в някоя от огромните къщи в подстъпите на парка.

Една от книгите, която Тъпака скъса, беше от френски учен на име Жак Кусто. В нея пишеше за октоподи и сепии. В една от главите се разказваше как октоподите могат да се слоят с цвета на околната среда. Не съм октопод, но знам как да се скрия от чужди погледи.

Взимам някои неща скришом, но това не значи, че съм крадец.

Намерих същата книга за октоподите в библиотеката, взех я и после я върнах.

Взех и книгата за президентите, но си я оставих.

Никой не я беше поръчвал от девет месеца, поне така пише на талона ѝ.

Библиотеката в Уинстън беше жалка. Намираще се в малко помещение до общинската зала, която никой не използваше и през повечето време стоеше затворена. Библиотекарката винаги ме гледаше така, сякаш се каня да открадна нещо, но най-смешното беше, че аз изобщо нямах такова намерение.

В библиотеката в Хилхърст също има една възрастна жена, но тя през повечето време си седи в кабинета, а тази, която всъщност записва книгите, е млада хубава мексиканка с много дълга коса. Веднъж ми се усмихна, но аз се направих, че не ѝ обръщам внимание и усмивката ѝ застина, сякаш я бях полял със студена вода.

Не мога да получа карта за библиотеката, защото нямам адрес. Използвам следната техника: влизам вътре и се преструвам на дете от основното училище „Кинг“, което има домашни. Сядам сам на маса и чета и пиша известно време, обикновено решавам задачи. После се връщам при полиците.

Някой ден ще върна книгата за президентите. Дори и да я задържа завинаги, никому няма да липсва. Вероятно.

Да изглеждаш като малко безобидно дете си има и преимущества. Понякога можеш да влезеш незабелязано в магазина и да вземеш разни неща, без да те хванат. Знам, че това е грях, но без храна умираш, а самоубийството също е грях.

Освен това хората не се страхуват от деца, поне не от бели деца, затова ако помолиш някого за малко пари, той в най-лошия случай ти се усмихва. С други думи — какво могат да ми кажат? Намери си работа, хлапак!

Едно нещо със сигурност научих в Уинстън: ако ядосваш хората, задължително ще бъдеш наранен.

Може би Господ ми помага, като ме е направил дребен за възрастта ми. Но все пак ми се иска след време да порасна.

Преди да затъне, мама понякога хващаше брадичката ми и казваше: „Я се погледни. Ти си ангел. Истинско херувимче“.

Мразех тези думи. Все едно бях обратен.

Няма начин да разбереш кое е безопасно. Избягвам всички хора, а паркът е най-подходящото място за това — 17 квадратни километра тишина и спокойствие.

Благодаря ти, откачен господин Грифит.

Той се опитал да убие жена си, като я застреля в окото.

4.

За осем месеца Петра беше работила по двацет и едно убийства, някои от тях много страшни. Но нищо не можеше да се сравни с това. Дори и сватбата на Ернандес.

Жената изглеждаше размазана. Беше потънала в кръв. Направо удавена в нея, като плод, натопен в шоколад. Отпред роклята ѝ беше съсирена сивкава пихтия, а от прорезите в плата стърчаха накълцани органи. Дрехата ѝ беше от някаква коприна, която не можеше да задържи кой знае какви следи. И кръвта удобно прикриваше всеки опит да се вземе нещо от трупа. Може би убиецът беше пипал бижутата ѝ.

Със Стю пристигнаха по тъмно и завариха мрачни лица, наелектризиран от радиостанции ефир, истинска феерия от премигващи червени светлинки. Взеха показания от парковите служители, които намерили тялото, и зачакаха изгрева, за да огледат по-добре жертвата.

Кръвта, засъхнала и придобила кафеникави оттенъци, покриваща цялото тяло и асфалта около него, се бе разляла по паркинга на вадички, някои от които още лепкави.

Петра застана до трупа и скицира терена, като си отбелязваше всички рани, които можеше да види. Най-малко седемнайсет пробождания — и това беше само отпред.

Наведе се колкото може по-близо, без да докосва нищо, и разгледа разкъсаната плът. Долната устна беше почти отнесена, лявото око — кървавочервена пихтия. Всички поражения бяха в лявата част.

Ех, да можеш сега да видиш отнякъде своето гнусливо дете, татко!

Двацет и един трупа преди това не я бяха уплашили, но този, особено под ярката слънчева светлина, я накара да ѝ се повдигне. После се случи нещо още по-лошо — изпита болезнено състрадание.

Горката. Горкичката, как стигна дотук?

Външно се държеше. Който и да я погледнеше, щеше да види само сръчност и професионализъм. Казвали са ѝ, че изглежда много делова. Обвинението беше хвърлено от Ник и в него се съдържаше намекът, че акуратността не е секси. Но той в какво ли не беше я обвинявал! Как не беше разбрала по-рано какво става?

Обичаше да я смятат за делова. Беше си намерила работа, която харесва.

Преди месец отиде в един салон в Мелроуз и заръча на отегчения фризьор да отреже двацет сантиметра от тъмната ѝ коса. Резултатът беше къса, изтънена гарвановочерна прическа, която изискваше минимални грижи.

Стю веднага забеляза. „Много ти отива.“

Смяташе, че така подчертава добре издълженото си бледо лице.

Избираше дрехите си само според тяхната практичност. Елегантни костюми с панталони от разпродажбите в „Лоуманс“ и „Робинсънс-Мей“, които вкъщи сама поправяше, за да паснат на стройната ѝ фигура. Предимно черни, като този, който носеше днес. Няколко тъмносини, един шоколадовокафяв и един тъмносив.

Слагаше си червило „Мак“, тъмночервено с кафяв нюанс, малко сенки за очи и спирала за мигли. Никаква пудра, кожата ѝ беше бяла и гладка като хартия. Никакви бижута. Нищо, което заподозрените биха отмъкнали.

Жертвата носеше пудра. Петра я виждаше ясно по местата, незацапани от кръв. Имаше останки от руж, пудра, спирала за мигли, беше малко по-силно гримирана от нея, разбра тя от незасегнатото око.

Другото, смазаното, беше тъмночервена дупка. Очната ябълка се беше свила като смачкан целофан. Част от желеподобното ѝ съдържание се бе разтекло чак до носа.

Хубав нос, поне където не беше накълцан.

Дясното око зееше, широко отворено, синьо и покрито с тънък слой. Този мътен мъртвешки поглед. Не можеше да се имитира — нищо не можеше да го наподобява.

Борбата на душата? И какво остава след нея? Една обвивка, жива колкото сменена кожа на змия?

Продължаваше да разглежда трупа с прецизността на художник и забеляза малка, но дълбока прорезна рана на лявата буза, която беше пропуснала. Осемнайсет. Не можеше да преобърне тялото, докато

криминалният фотограф не приключеше работата си и следователят не разрешише. Патологът щеше да определи точния брой на раните, след като положат тялото на металната му маса.

Прибави и раната на бузата на рисунката си. Трябваше да внимава. В следствието беше истинска лудница. Лекарите допускаха грешки.

Стю бе свършил със следователя — възрастен мъж на име Ливит, и сега двамата стояха, сериозни и спокойни. Никакви безвкусни шеги, каквито можеха да се чуят по филмите за ченгета. Истинските детективи, които познаваше, бяха обикновени хора, относително интелигентни, търпеливи, мрачни и имаха много малко общо с кинаджийските си копия.

Опита се да проникне с поглед под кръвта и да си състави някакво впечатление за личността в това тяло.

Жената изглеждаше млада и Петра беше съвсем сигурна, че е и хубава. Дори обезобразена по този начин, захвърлена на паркинга като боклук, фините ѝ черти пак си личаха. Не беше висока, но краката ѝ бяха дълги и добре оформени, разголени до средата на бедрата, талията ѝ изглеждаше тънка под черната копринена рокля. Едър бюст — може би силиконов. Напоследък, когато видеше стройна жена с големи гърди, Петра веднага подозираше хирургическа намеса.

Нямаше следи от изкуствени материали по тялото, но с всичката тази кръв — кой знае! Какво ставаше със силиконовите гърди, когато ги намушкаш с нож? Въобще как изглеждаше силиконът? След осем месеца в отдел „Убийства“ така и не се беше натъквала на подобен казус.

Чорапогащникът беше разкъсан, но вероятно от допира с асфалта. Нямаше явни следи от сексуално насилие или блудство, не се виждаше семенна течност около устата или краката.

Гъста коса. Тъмноруса, добре боядисана, черните корени вече бяха започнали да се показват, но все пак беше с красива, професионално направена прическа. Роклята беше копринена, на места шита на ръка и както беше вдигната и набрана около раменете, Петра видя етикета. „Армани“.

Лъскавите бижута, от които Петра се надяваше да свали отпечатъци от пръсти, бяха диамантена гривна на лявата китка с едри,

фино шлифовани камъни, пръстен със сапфир и диамант, златен дамски часовник „Ролекс“ и малки диамантени обеци.

Нямаше халка.

Нямаше и чантата, трябваше да забравят за незабавната идентификация. Как се е озовала тук? Била е на среща? Прическа, минирокля — момиче на повикване, примамено на улицата с допълнително възнаграждение?

Чантата я нямаше, но бижутата си бяха на мястото. Само часовникът струваше три бона. Не беше нападната с цел грабеж. Освен ако крадецът не е бил по-тъп от обичайните улични престъпници и след като е взел чантата, е изпаднал в паника.

Не, не се връзваше. Раните не говореха за паника или грабеж. Боклукът се беше потрудил доста.

Може да е грабнал чантата, за да имитира грабеж, а да е забравил за бижутата?

Предположи, че може някой да я е накълцал от гняв. Но раните бяха дълбоки, а не като при самозащита. Освен това раните при самозащита са много по-малко, отколкото хората си мислят, а и среден на ръст мъж не би имал никакъв проблем да обезвреди такава дребна жена.

Все пак може би ставаше въпрос за някого, когото тя е познавала.

Изобилието на рани със сигурност насочваше към това.

Да не би блондинката да е била нападната изневиделица?

В ума на Петра се втурнаха видения, които тя изгони. Беше твърде рано да се градят хипотези.

Господи, изглеждаше жестоко! Нападение на хищник. Предположи, че страшната фронтална рана, от която се показваха вътрешностите, е била фаталната, но насилието се бе изсипало най-вече върху лицето.

Изкормил е жената и след това се е опитал да заличи и красотата ѝ? Каква силна омраза, истински взрив на омраза.

Трябва да е нещо лично. Колкото повече си мислеше за това, толкова повече виждаше смисъл. Какъв вид отношения биха могли да доведат дотук? Съпруг? Приятел? Някакво подобие на любовник?

Див звяр на свобода.

Петра разтвори стиснатите си юмруци и ги пъкна в джобовете на сакото. Костюмът беше купен в Ню Йорк, „Сакс“, тънък креп,

наситеночерен. Беше удобен, затова го облече за засадата на Фрешуотър.

Блондинката носеше рокля с лек син оттенък. Синьо-черна дреха, пропита с ръждиво.

Две жени в черно. Траурът започваше.

Стю продължи разговора си с Ливит, а Петра остана до трупа, самоназначи се за пазач. Охраняваше тленни останки?

Като малко момиче в Аризона ходеше на излети с баща си и брат си Дик. Тогава намираще много сменени кожи, дантелени остатъци от змии и гущери, събираше ги и се опитваше да плете от тях по-дебели върви. Те обаче се превръщаха на прах в ръцете ѝ и оттогава смяташе влечугите за много крехки и не толкова страшни същества.

Но все пак продължиха да тровят сънищата ѝ години наред. В кошмарите ѝ се явяваха скорпиони, диви котки, бухали, крастави жаби, летящи буболечки, паяци „черни вдовици“, безкраен поток от същества, които прииждаха по междуцатското шосе.

Бедният татко, всяка вечер бе осъден на едночасова повинност, трябваше да разказва приказки и плоски смешки, да търпи постоянните ѝ маниакални пристъпи, ритуалите на безкрайните проверки за безопасност, за да може най-малкото му дете най-накрая да заспи и да остави самотния си родител да си почине.

Какво ли правеше, когато най-накрая остана сам?

Доколкото го познаваше, използвал е всяка свободна минута, за да проверява студентски работи и да пише учебници, които никога не завършваше. С една голяма чаша „Чивас“ за подсилване. Знаеше, че държи бутилка в нощното си шкафче. Тя бързо се изпразваше, въпреки че никога не го бе виждала пиян.

Професор Кенет Конър, физиолог антрополог със средна репутация, беше поразен от Алцхаймер и почина преждевременно преди близо две години. Помнеше този ден. Беше гонила един откраднат мерцедес чак до Мексико, когато от участъка ѝ предадоха съобщението от болницата. Церебрален кръвоизлив. Хубаво име за удар. Неврологът заключи, че мозъкът на баща ѝ е бил отслабен от болестта.

Баща ѝ бе специализирал генетика на безгръбначните, събираше черупки, кожи, черепи и крила на насекоми, всякакви органични остатъци. Малката им къща край шосето извън Финикс беше претъпкана с вкаменелости и животински остатъци и миришеше като занемарен музей. Беше добър човек и грижовен баща. Майката на Петра бе починала при нейното раждане, но баща ѝ никога не ѝ отправи и един упрек, въпреки че бе сигурна, че я вини за смъртта на жена си. Но тя сама се наказва достатъчно, преживя труден пубертет и непрекъснато предизвикваше скандали с баща си, докато той най-накрая бе принуден да я изпрати в пансион, където да се изживява като жертва.

В завещанието си бе отбелязал, че иска да го кремират и тя и братята ѝ изпълниха това условие и разпръснаха праха му от едно скалисто плато посред нощ.

Всеки чакаше някой друг да заговори.

Най-накрая Брус наруши мълчанието:

— Всичко свърши, той почива в мир. Хайде да се махаме оттук, по дяволите!

Баща им, колекционерът на тъкани, превърнат в сив прах. Може би някой ден, след милиони години, някой археолог ще открие молекула от Кенет Конър и ще строи хипотези какъв е бил животът през двайсети век.

Ето я сега и тази купчина плът, точно пред нея, мъртва и жалка.

Петра предположи, че жената е била между двайсет и пет и трийсет години. Стегнатата шия предполагаше млада възраст, а и зад ушите ѝ не се забелязваха белези от пластична операция.

Хубави скули, доколкото можеше да прецени по дясната страна на лицето. Цялата лява половина беше червена пихтия. Сигурно убиецът е бил левичар. От среза на шията главата ѝ се бе килнала надясно.

С изключение на Фрешуотър, всичките ѝ предишни двайсет и един случая бяха съвсем обичайни: стрелби в барове, сбивания с ножове, побоища. Глупаци, които убиват други глупаци.

Най-грозното от всички беше убийството на сватбата на Ернандес. Стана в събота в залата на общината, близо до границата им с участъка на Рампарт. На приема след церемонията младоженецът уби бащата на булката с чисто нов нож за торта със седефена дръжка. Беше

го разрязал от гърдите до слабините, просто го заклал пред ужасените погледи на осемнайсетгодишната си съпруга и още стотина гости.

Ама че меден месец!

Петра и Стю намериха жениха да се крие в Болдуин Парк, арестуваха го и го пратиха зад решетките. Беше деветнайсетгодишен помощник-градинар, скрил ножа в чувал с тор в камиона на шефа си, идиотът му с идиот.

Да, татко, разкрих го, няма майтап.

Можеше да си представи изумената усмивка на баща си, ако видеше как се е преобrazilo малкото му, треперецо от фобии момиченце.

Делова жена.

Тя поглъщаше утринния въздух. Беше свеж, усещаше се миризмата на борове. Изведнъж се почувства уморена от чакане и ѝ се прииска да направи нещо, да научи нещо.

Най-накрая Стю се отдалечи от Ливит, премина под полицейската лента, излезе от паркинга и тръгна към мястото, където бяха спрени полицейските и следователските коли. Проявяваше обикновената си методичност, казваше на полицаите какво да правят, какво да не правят, какво да вземат за анализ. Следователят потегли с колата си, а служителите от моргата останаха още малко. Слушаха рап в камионетката си, басите бяха много високи.

Всички чакаха фотографа и хората, които щяха да отнесат тялото, преди да пуснат кучетата в горичката над паркинга.

Стю говореше с някакъв униформен, като едва движеше устните си, а благородният му профил се открояваше ясно на слънчевата светлина.

Началник Бишъп. Ако преди това не получи голяма роля в киното.

Две седмици след като станаха партньори, той извади портфейла си, за да плати обяда в ресторанта на Масо и Франк и тя видя до кредитната му карта документа за членство в актьорската гилдия.

— Ти актьор ли си?

Бялата му кожа порозовя и той затвори портфейла си.

— Стана съвсем случайно. Преди няколко години дойдоха в участъка, снимаха „Улицата на убийствата“ на Булеварда и искаха истински ченгета за статисти. Досаждаха ми, докато не се съгласих.

Петра не можа да се сдържи:

— И кога ще оставиш отпечатъците от ръцете и краката си в цимента?

Морскосините очи на Стю станаха по-дружелюбни.

— Това е невероятно тъпа работа, Петра. Много егоцентрична. Знаеш ли как се наричат хората от този бранш? Индустрия. Сякаш произвеждат стоманени отливки. — Поклати глава.

— Какви роли си играл?

— На случайни минувачи. Дори не нарушиха работния ритъм. Повечето снимки се правят вечер и ако си тръгна от центъра след това, избягвам задръстванията по шосето. Така че не съм си губил времето. — Ухили се. Беше време за откровения и двамата добре го разбираха.

В отговор Петра му се усмихна лукаво.

— Имаш ли агент?

Той стана моравочервен.

— Значи имаш?

— Ако работиш с тях, имаш нужда, Петра. Те са акули и десетте процента си струват, щом някой друг се оправя с тях.

— А имал ли си роли с реплики? — Петра беше истински заинтригувана, но едва сдържаше смеха си.

— Ако мислиш, че „Не мърдай, боклук“ и „Ще стрелям“ са реплики.

Петра допи кафето си, а Стю се зае с минералната си вода.

— И кога учиш сценариите си? — попита тя.

— О, я ме остави на мира! — отвърна той и пак отвори портфейла си да извади пари.

Но на другата седмица участва като статист в някакъв филм, който се снимаше в Пакомия. Всеки в Лос Анджелис, дори и обикновен човек като Стю, искаше да бъде нещо различно от това, което е.

Освен нея. Беше дошла в Калифорния след година в щатския колеж в Таскън, за да учи в Института по изкуствата „Пасифик“. Завърши изобразително изкуство, специалност живопис, и започна работа, а междувременно вече делеше леглото си със съпруг. Ник имаше страхотна работа, беше дизайнер на коли в новата експериментална лаборатория на „Дженерал Мотърс“. Тя печелеше за

джобни, като правеше реклами за вестници и от време на време продаваше картини в една малка галерия в Санта Моника на цени, които покриваха само разходите ѝ за материали. И един ден ѝ стана безпощадно ясно: ето това беше, нямаше никаква вероятност нещата да се променят драстично. Но поне си имаше Ник.

След това тялото ѝ я предаде, Ник показа истинската си душа — или по-точно липсата на такава — и я изостави, объркана, обезсърчена и сама. Седмица след като той се изнесе, някой проникна с взлом в апартамента ѝ и отмъкна няколко от ценните неща, които притежаваше, включително и статива и четките.

Изпадна в двумесечна депресия, но накрая, през една ноемврийска нощ, се измъкна от леглото и подкара колата си по градските улици. Беше разтреперана, с приглушени сетива, беззащитна и си помисли, че трябва да хапне нещо. Кожата ѝ изглеждаше ужасно, а косата ѝ бе започнала да капе, но не беше много гладна. Гадеше ѝ се само при мисълта за храна. Огледа се и видя, че е на Уолшър, обърна колата и тръгна към къщи, но близо до Кресънт Хайтс забеляза обява на Полицейското управление на Лос Анджелис за набиране на служители. Сама се учуди на себе си, че преписа телефонния номер.

Трябваша ѝ две седмици, докато се реши да се обади. От комисията ѝ казаха, че управлението искало да наема жени с предимство. Посрещнаха я много топло и дружелюбно.

Влезе в академията на шега, като си мислеше, че прави глупава, необяснима грешка, но се учуди, че там ѝ хареса, а накрая направо се влюби. Обичаше дори предизвикателствата на физическата подготовка, учеше се да се възползва максимално от гъвкавостта си, а не от грубата сила. Така и не попадна в групата на изоставащите и разбра, че има добри рефлексии и природна дарба за ръкопашни схватки.

Дори и в униформа.

Не глупавата светлосиня риза и тъмните панталони на кадет, а истинската униформа, изцяло тъмносиня и изцяло професионална.

Тя, която беше воювала с надзирателите в пансионите за правото да не се съобразява с разни авторитети, най-накрая облече униформа.

Повечето от момчетата от нейния клас в академията бяха големи перковци и стесниха униформите си, за да им прилепнат плътно и да подчертават бицепсите, гръбните и коремните мускули.

Мъжката версия на сутиените с подплънки.

Една вечер съвсем импулсивно и тя седна да поправи униформата си на старата си машина „Сингер“, която бе донесла със себе си от Таскън — едно от малкото неща, пощадено от крадците.

Беше висока 1.70 и тежеше 50 килограма, краката ѝ бяха слаби, а тазът — тесен, но го смяташе за прекалено плосък, имаше широки рамене и малък *естествен* бюст, който най-накрая бе започнала да оценява. Беше израснала с баща си и четиримата си братя и бе разбрала, че е полезно да се научи да шие.

Най-много време отдели на ризата, защото ѝ беше като торба около талията, а с такъв таз имаше нужда от малко оформяне. Крайният резултат подчертаваше чудесно фигурата ѝ, без да я преекспонира.

Почувства се още по-щастлива като се дипломира, и въпреки че на промоцията не покани никого, притесняваше се какво ли ще кажат баща ѝ и братята ѝ.

След като измина първият месец на пробната ѝ година, им каза и те останаха много учудени, но нищо не можеше да я накара да се върне назад. Дотогава вече ѝ се беше усладило.

Всичко в полицейската работа ѝ харесваше. Поддържането на формата, обиколките, проверките по списък, стрелбите. Дори и бумацината, защото в пансиона бе научила поне едно нещо — правилни навици за учене и добър английски, а това ѝ даваше преднина пред мъжагите, които дъвчеха моливите си и агонизираха над правописа и пунктуацията.

След година и половина вече беше детектив.

Заслужи си правото да охранява труп.

Още една кола се присъедини към другите на паркинга. На вратата ѝ имаше емблема на участъка. От нея слезе полицейската фотографка с професионален апарат „Полароид“. Беше млада, връстничка на жертвата, небрежно облечена и с много черна коса. На едното ѝ ухо имаше четири дупки, а на другото две, но само дупки, без обеци. Очите ѝ гледаха войнствено като на цялото „X“ поколение на 90-те години.

Докато жената се приближаваше към трупа, Петра започна да гради хипотези за личността ѝ. И тя като нея беше артистичен тип, обърнал се към практичността. Сигурно вечер навличаше черни парцали, пушеше трева и обръщаше твърди питиета в стриптийзърските клубове на СЪНСЕТ Булевард в компанията на пропаднали рокмузиканти, които я приемаха като част от обзавеждането.

Отвори фотоапарата си, погледна надолу и каза:

— Господи, аз я познавам!

— Кого? — попита Петра, махайки на Стю да дойде.

— Не знам името ѝ, но знам коя е. Жената на Карт Рамзи. Или може би вече бившата жена. Видях я по телевизията преди около година. Той я беше пребил. Беше някаква светска рубрика за хората от шоубизнеса. Тя изкара Рамзи истински изрод.

— Сигурна ли си, че е тя?

— Сто процента — каза жената раздражено. Значката ѝ я идентифицираше като Сюзън Роуз, полицейски фотограф. — Тя е, повярвайте ми. Разправят, че била кралица на красотата и Рамзи я срещнал на някакъв конкурс. Господи, погледнете я само, ама че извратен гадняр! — Ръката ѝ стисна по-здраво фотоапарата и черната кутия изпука.

Дойде и Стю и Петра повтори думите на Сюзън Роуз.

— Сигурна си? — каза той.

— Господи! Да, напълно. — Сюзън започна да снима бързо, като насочваше апарата си напред като оръжие. — В онова предаване омото ѝ беше подпухнало и цялата беше в синини. Гадно копеле!

— Кой? — попита Петра.

— Рамзи. Сигурно той го е направил, нали?

— Карт Рамзи — каза Стю провлачено и Петра се зачуди дали някога е участвал във филм на Рамзи. Как му беше името? „Отмъстителят“ — за някакъв частен детектив, който оправяше работите на онеправданите.

Не е ли сладко?

Сюзън Роуз извади касетата и я пусна в чантата си.

— Благодаря, ще го проверим. Междувременно ти си върши работата — каза ѝ Петра.

— Тя е, повярвайте ми — каза Сюзън Роуз раздразнено. — Мога ли да я обърна? Вече я снимах отпред.

5.

Вървя от два часа. Вече не се спъвам толкова.

Как само я намушка!

PLYR1. На Булеварда има бар „Плейърс“^[1], в който висят сводници. Може би се наричат така, защото само се шляят, а не работят наистина.

Това, което той направи с нея, ми припомня за нещо, видяно в Уотсън, когато се разхождах по изсъхналата поляна зад портокаловата горичка.

Две кучета се настигнаха. Едното беше бяло с кафяви петна, много мускулесто, приличаше на питбул, но не беше от тази порода. Другото беше едър черен помияр, който едва се влачеше. Бялото куче изглеждаше спокойно и доволно от живота, почти се усмихваше. Може би затова отначало черното не се боеше от него. После бялото куче изведнъж се обърна, без да лае, и скочи върху черното, ухапа го за шията, размята го няколко пъти и черното издъхна. За секунди. Бялото куче не го изяде, нито облиза кръвта му — нищо. Само хвърли малко пръст със задните си крака и отмина, сякаш си бе свършило работата.

Знаеше, че силата е на негова страна.

Объркал съм се. Още съм много далеч. Краката ми тежат цял тон и започвам да се чувствам глупаво, че живея в парка. По-добре да си внуша, че не живея там.

А какъв избор имам? Нещо като Мелоди Ан? Това е сграда на „Селма“, близо до Булеварда, обгоряла в пожар, със заковани с дъски прозорци. Много деца се навъртат там и вечер съм виждал да водят и по-възрастни. Понякога съвсем без да се крият, правят на възрастните свирки на алеята — и момичетата, и момчетата.

По-скоро бих сложил край на живота си, отколкото да направя такова нещо. Самоубийството е грях, но и развратният живот е грях.

Поглеждам касиото: 4:04. Трябва да съм приближил. Колкото и списъци да изброявах наум, мислите ми са изпълнени с ужасни картини. Мъже, нараняващи жени, кучета, убиващи други кучета,

взривени самолети, отвлечени от стаите си деца, стрелби от движещи се коли. Навсякъде кръв.

Мисля си за мама, но вместо нея, пред очите ми изниква Тъпака и се сещам как той ѝ викаше курва през цялото време и тя се примиряваше, просто не ѝ правеше впечатление.

Когато му беше криво, я удряше. Тогава затварях очите си, стисках зъби и се опитвах да се пренеса някъде другаде. Дълго време не можех да разбера защо тя го прибра. После осъзнах, че се смята за нищожество, защото няма образование и заслужава точно такъв като него.

Срещна го в „Сънисайд“, винаги там намира всички неудачници, които после води вкъщи. Вече не работеше там, но още ходеше да пие, да гледа телевизия и да се занася с мъжете, които играеха билиард.

Но другите неудачници никога не се задържаха и не ми обръщаха внимание. Първата вечер, когато го доведе, Тъпака увоня цялата каравана с ужасната си миризма, смесена с дъх на моторно масло. И двамата се бяха надрусали. Аз спях на дивана във външната стая и помирисах тревата, която пушеха, чух ги да се смеят и после леглото заскърца. Запуших ушите си и се скрих под одеялото.

На другата сутрин той влезе във външната стая гол. Държеше гащите си в ръка и цялото му тяло бе покрито с татуирани гънки тлъстина. Престорих се, че още спя. Той отвори вратата, изгрухтя, obu си гащите и отиде да пикае. Когато свърши, каза: „О-ох!“ и се изхрачи.

Като се връщаше към леглото на мама, се спъна и коляното му се стовари върху гърба ми. Все едно ме настъпи слон. Не можех да си поема дъх. Отиде в кухнята, направи си закуска и започна да тъпче кашата в устата си, като постоянно я разсипваше.

Направих се, че се събуждам току-що.

— О, боже, домашен плъх. Мамка му, Шарла, не ми каза, че имаш дете.

Смехът на мама долетя от спалнята:

— Много-много не сме си приказвали, нали, каубой?

Тъпака също се засмя, после протегна ръка да я удари в моята. Имаше черно под ноктите и пръстите му бяха с цвета и размера на кренвирши.

— Моран Рокера, мъжки. Ти кой си? — Въпреки че беше едър, гласът му беше висок.

— Били.

— Били кой?

— Били Стрейт.

— Ха, също като нея. Значи нямаш баща. Малка шибана грешка, а? — Аз свалих ръката си, но той я сграбчи, разтресе я силно, докато ме заболя, и чакаше да види дали ще се издам. Но аз се направих, че ми няма нищо.

— Това твоята каша ли е, мъжки?

— Нещо такава.

— Е, много лошо, мамка му! — Това му се стори доста смешно.

Влезе мама и започна да се кикоти около него. Но очите ѝ бяха тъжни, както много пъти преди това.

Извинявай, скъпи, какво искаш да направя?

Не я защитавам, за да сме квит.

— Моран Рокера, малкия. И да не я изядеш всичката. — Хвърли ми кутията с разтворима каша, отиде до хладилника и си взе бира и лютеница. — Имаш ли някакъв чипс, жено?

— Разбира се, каубой.

Тя вика на всичките нещастници, които води вкъщи, „каубой“.

А Моран си мислеше, че само него нарича така.

— Скачай на седлото, гадже, ще препускаме в галоп!

Моран^[2] Рокера. Истинското му име беше Бюъл Ървил Моран, разбирате защо не искаше да има прякор, дори и безобиден. Прочетох го в шофьорската му книжка, която беше с изтекъл срок и пълна с лъжи. Като например, че е висок 1,95, а не беше повече от 1,85. И че тежи 75 килограма, като не беше по-малко от 105 кила. На снимката беше с огромна червена брада. Когато мама го доведе вкъщи, беше я обръснал и си бе оставил само дълги бакенбарди, които стърчаха много глупаво.

Всеки ден се обличаше с едни и същи дрехи: кирливи джинси, миризлива черна тениска „Харлей Дейвидсън“ и ботуши. Правеше се, че е от обществото на „Ангелите на Ада“ или някой важен, скаран със закона рокер, но си нямаше банда, а моторът му беше ръждясала купчина ламарини и обикновено беше развален. Затова само кръжеше с него около караваната, друсаше се, гледаше комедийни програми и ядеше, ядеше, ядеше.

И харчеше помощите ни. Помощите са всъщност за мен. Финансова подкрепа за семейства, издържащи деца. Моите пари. Поне вече не ме издържат.

Когато навърших пет години, мама много се промени. Нямах образование, но преди беше по-щастлива. По-интересно беше как изглеждаше — навиваше си косата с маша и се обличаше с различни дрехи. А сега носи само тениски и къси панталони и въпреки че изобщо не е дебела, някак си се отпусна и кожата ѝ стана бледа и груба.

Преди работеше в „Сънисайд“ през седмицата, а в събота и неделя само ядеше и пиеше. Не я виня, животът ѝ е бил труден. Започнала да работи на полето, когато била на четиринайсет години, родила ме на шестнайсет. Сега е на дваайсет и осем, а зъбите ѝ капят, защото няма пари да си ги оправи.

Не е учила кой знае колко, защото родителите ѝ били земеделски работници и пътували, там където има реколта за прибиране. Освен това били алкохолици и не вярвали в образованието. Едва пишеше и четеше и не говореше граматически правилно, но никога не съм ѝ правил забележка. Това наистина нямаше значение за мен.

Родила ме девет месеца след като родителите ѝ загинали в автомобилна катастрофа. Баща ѝ се напил, връщали се от Уотсън, където гледали някакъв филм в „Болса Чика“, и се натресли в електрически стълб на шосе №5.

С мама минавахме много пъти оттам с автобус. И тя всеки път казваше: „Ето го онзи проклет стълб“ — и започваше да търка очите си.

Тя останала жива, защото била на купон с други работници от полето и не отишла с родителите си на кино.

Непрекъснато ми разказваше цялата история, особено когато беше пияна или друсана. С течение на времето започна да я разкроява — че купонът бил в някакъв изискан ресторант и на него присъствали важни клечки от профсъюза на земеделските работници, а тя била издокарана и изглеждала „съблазнително“. След това съвсем се развихряше, казваше, че била с някакъв мъж, който бил хубав и умен, гениален адвокат.

Една вечер наистина много се надруска и направи признанието: онзи богаташ би трябвало да е баща ми.

Мислеше се за Пепеляшка, само дете никога не беше живяла в палат.

Да имам богат, умен и красив баща би било страхотно, но знам, че това е измислица. Ако е имал пари, тя защо не се е лепнала за него?

Понякога, като се разприказваше, вадеше свои стари снимки и ми показваше колко стройна и хубава е била, как имала гъста черна коса, която стигала до под кръста ѝ.

Но нямаше снимки на страхотния богаташ. Което не беше никак изненадващо.

Когато разказа тази история на Тъпака, той каза:

— Стига глупости, Шарла! Изчукала си хиляди кретени, едва ли ги помниш всичките.

Мама не отговори, а лицето на Тъпака почервеня. Той ме погледна и за миг си помислих, че ще ми се нахвърли. Вместо това той само се засмя и каза:

— Откъде ще знаеш чий блясък в очите е причината да се роди това малко лайно?

Мама се усмихна и тръсна коса.

— Просто знам, Бюъл. Жените винаги знаят.

Тогавя той я фрасна с опакото на ръката си. Тя падна до хладилника и главата ѝ се отметна като отсечена.

Аз седях до масата и ядях това, което бе останало след него в огромната консерва с чили, и изведнъж ме обзе страх и гняв, но ножовете бяха прекалено далече, в другия край на кухнята, а пистолетът под леглото му беше точно подръка.

Мама се изправи и започна да плаче.

— Стига глупости! — каза той. — Млъквай, мамка ти! — Пак вдигна ръка. Този път аз станах, той ме видя и очите му съвсем се смалиха. Почервеня като домати, започна да диша тежко и се наклони към мен. Може би мама се опитваше да ме защити или го направи заради себе си, но изведнъж се озова в скута му, обгърна го с ръце и каза:

— Така е, прав си, скъпи, говоря глупости, пълни глупости. Нищо не знам. Извинявай. Повече няма да ти разправам такива простотии, каубой.

Той понечи да я избута, но размисли и каза:

— По-кратко с тъпотииите.

— Да не се караме — каза мама. — Хайде, скъпи, да се изнесем към центъра и да се забавляваме.

Той мълчеше. Накрая каза:

— Супер. — Без да откъсва очи от мен, облиза бузата ѝ и пъхна ръката си под блузата ѝ.

Започна да движи ръката си в кръг много бавно.

— Хайде да си направим купон тук, скъпа — каза той и свали блузата ѝ.

Аз изхвърчах от караваната и го чух как каза през смях:

— Май синчето на богаташа го вдигна.

Отначало ме стискаше за ръцете, спъваше ме, щипеше ме. Като видя, че му се разминава, започна да ме шамаросва по глупави поводи, например ако не му донесях яйцето достатъчно бързо. От плесниците му главата ми бучеше и не можех да чувам с часове.

Най-зле беше, като се връщах от училище. Тогава той поправяше мотора си пред караваната.

— Хей, богаташко копеле! Ела тук, мамка ти!

Караваната имаше само една врата и той бе застанал пред нея, така че нямаше как да го избегна.

Понякога ме тормозеше, понякога не, но тогава беше още по-лошо, защото само чаках кога ще започне.

Богаташко копеле, шибан домашен плъх, сополив малък изрод, мислиш се за по-умен от всички.

Тогава хващаше инструментите. Пъхваше длетото под брадичката ми, пъхаше палеца ми във френския ключ и го стягаше, докато опре в костта, и през цялото време ме гледаше в очите, за да види как ще реагирам.

Стараех се да не мигвам и нито частица от тялото ми да не трепва. С френския ключ беше все едно съм затиснал пръста си на вратата, но тогава е само за миг, а с ключа пръстът ми непрестанно пулсираше. Представях си как костите ми се счупват и никога вече не заздравяват.

Трябваше да живея със счупени ръце и да ми викат Сакатия.

После идваше отвертката. Пъхаше я в ухото ми и се правеше, че удря по дръжката с длан, а после започваше да се смее и казваше:

— Мамка му, не уцелих.

След няколко дни притисна триона към врата ми и аз почувствах зъбците с кожата си, все едно ме беше ухапало животно.

След това спях лошо, събуждах се няколко пъти през нощта и на сутринта челюстта ме болеше от стискане на зъби. Защо просто не пропъльзах до леглото му, не взех пистолета му и не го застрелях?

Донякъде се боях, че ще се събуди и пръв ще хване оръжието. А дори и да го бях застрелял, кой щеше да ми повярва, че съм имал основание? Щяха да ме тикнат в затвора, да съсипят живота ми. Като излезех, щях да съм от „бившите“, без право да гласувам.

Започнах да обмислям бягството си. Чашата преля една неделя. В почивните дни беше най-лошо, защото той само седеше, пиеше, пушеше трева, пиеше хапчета, гледаше филми за Рамбо и не след дълго започваше да се изживява като Рамбо.

Мама беше в центъра на пазар, а аз се опитвах да чета.

— Ела тук, мамка ти! — каза ми.

Като отидох, той се засмя и извади едни клещи, смъкна джинсите и гащите ми и хвана с тях онази ми работа и това, което беше под нея.

Били, който няма топки.

За малко да се напикая, но се насилих да се сдържа, защото ако го бях намокрил, наистина щеше да ми ги откъсне.

— Я, колко му е малък на богаташкия син!

Стоях пред него и се преструвах, че не усещам нищо, но ми се искаше да съм някъде другаде. Списъците, списъците — но нищо не помагаше.

— Кръц, кръц и отиваш да пееш в шибания църковен хор — каза той.

Облиза устните си, после ме пусна.

След два дни, когато и двамата бяха в Сънисайд, претърсих караваната за пари. Отначало намерих само осемдесет цента под възглавниците на дивана. Започнах да се отчайвам и се чудех как ще тръгна без пари. И тогава се случи чудото в банята — намерих парите, които мама криеше в кутията с тампони под мивката. Предполагам, че никога не е имала доверие на Тъпака и си е мислела, че той няма да се сети да бърка там. Може би и тя се е чувствала като в капан и е искала

някой ден да се махне. Съжалявам, ако съм объркал плановете ѝ, но тя все още получаваше помощи, а моите топки бяха в клещите и ако останех още малко, той щеше да ме убие. След което тя щеше да се чувства ужасно, можеше и да загази заради пренебрегване на родителските си задължения или нещо подобно.

Значи като бягах, аз ѝ правех услуга.

В кутията за тампони имаше 126 долара.

Увих ги в найлон, после ги сложих в една хартиена торба, която завързах с четири ластика и я пъгнах в панталоните си. Не можех да си взема книги и прекалено много дрехи, затова си сложих най-удобните в друга хартиена торба, закопчах касиото на ръката си и излязох в тъмната нощ.

В къмпинга нямаше улични лампи и по това време повечето хора си бяха легнали, затова бе тъмно и безопасно. Не беше точно къмпинг, просто мръсна площадка до една горичка от стари и криви портокалови дървета, изпочупени от вятъра и безплодни, и един криволичещ път, който водеше към шосето.

Цяла нощ вървах по шосето, но през тревата, колкото може подалеч от асфалта, за да не ме забележат от колите и камионите. Минаваха предимно камиони. Бяха големи, профучаваха край мен и вдигаха истински прашни бури. Трябва да съм изминал над двайсет и пет километра, защото на табелата на Болса Чика пишеше, че Уотсън е на такова разстояние оттам. Но краката не ме боляха чак толкова и освен това се чувствах свободен.

Автогарата беше затворена, защото първият автобус за Лос Анджелис тръгваше в 6 сутринта. Изчаках, докато зад гишето се появи един стар мексиканец, който взе 40 долара от запасите в кутията за тампони, без дори да му мигне окото. Купих си кифла и мляко от автогарата и списание „Мад“ от вестникарската будка, качих се пръв в автобуса и седнах на последната седалка.

Всички, освен мен, бяха мексиканци, повечето работници, имаше и няколко жени, една от тях беше бременна и много се въртеше в седалката. Автобусът беше стар и напечен, но доста чист.

Шофьорът бе възрастен бял мъж със смачкана физиономия и шапка, която изглеждаше прекалено голяма за главата му. Дъвчеше дъвка и плюеше през прозореца. Отначало подкара бавно, но после вдигна скоростта и някои мексиканци извадиха храна.

Минахме покрай няколко автомобилни гробища в подстъпите на Болса Чика. Стъклата на колите блестяха като огледала. Профучахме и край ягодови полета, покрити с найлонови ленти. Когато минавах покрай тях с мама, тя винаги казваше: „Ягодови полета, също като в песента“. Замислих се за нея, но после я прогоних от ума си. След полетата нямаше нищо — само път и планини.

След известно време минахме покрай мястото, където родителите на мама бяха катастрофирали. Загледах се в него, видях как изчезва през задния прозорец. След това заспах.

[1] Играчите. — Б.р. ↑

[2] Фамилията Моган и думата тогон (тъпак) се произнасят по един и същи начин. — Б.пр. ↑

6.

Стю издърпа Петра настрани.

— Карт Рамзи. Ако е вярно.

— Изглеждаше убедена.

Той хвърли поглед към Сюзън Роуз, която мятеше триножника на задната седалка на колата си.

— Прилича ми на наркоманка, но определено изглеждаше убедена.

— Първата ми мисъл, след като видях тази касапница, беше, че жертвата е познавала убиеца.

Стю се намръщи.

— Веднага ще се обадя на Шолкопф да ни даде някакви насоки. Имаш ли представа къде живее Рамзи?

— Не. Мислех, че ти знаеш.

— Аз ли? Защо? О! — Усмивката му беше много тънка. — Не, никога не съм играл в неговия сериал. Ти гледала ли си го?

— Никога. Той играе полицейски инспектор, нали?

— По-скоро раздава лично правосъдие. Оправя нещата, които ченгетата не могат да разрешат.

— Много сладко.

— И за телевизия не става. Тръгна по националния ефир, но скоро след това падна, започнаха да го продуцират независими продуценти и успяха да го пласират на няколко места. Мисля, че Рамзи е изпълнителен продуцент на сериала. — Поклати глава. — Слава богу, че никога не са ме викали в него. Представяш ли си какъв майтап щеше да падне на мой гръб? — Той сви устни и когато се обърна към Петра, изглеждаше, сякаш всеки миг ще се изплюе.

— Какво му е толкова лошо на сериала? — попита тя.

Той я погледна в очите.

— Дървени диалози, слаби сюжетни линии, никакво развитие на героите, Рамзи не може да играе. Още? Пълни дупките в късните часове в събота вечер и сигурно станциите го купуват на безценица.

— Искаш да кажеш, че Рамзи не е чак толкова богат.

Стю подръпна тирантите си с пръст и погледна към тялото на Лиза Рамзи, което вече бе покрито.

— Пресата ще налети като лешояд на мърша, щом това е бившата на Рамзи. Докато говоря с Шолкопф, би ли отишла при госпожица Роуз да я помолиш да държи устата си затворена, докато не се произнесат и шефовете?

Преди Петра да може да отговори, той тръгна към колата. Един униформен замаха бясно от другия край на паркинга и двамата се затичаха нагам.

— Намерих това тук. — Полицаят посочи една чанта до входната врата. — Не съм я докосвал.

Черна щраусова дамска чанта.

Един от техническите експерти, висок младеж на име Алън Лоу, си сложи ръкавици и я разгледа. Пудра, червило — също марка „Мак“. Стомахът на Петра се сви. Монети, пуснати вътре небрежно, черен щраусов портфейл. В него имаше кредитни карти, някои бяха издадени на името на Лиза Рамзи, други — на Лиза Боулингър. Шофьорска книжка, получена в Калифорния, със снимка на разкошна блондинка. Лиза Лий Рамзи. Според датата на раждане беше на двацет и седем години. 1.65 м, 43 килограма. Съответстваше на размерите на трупа. Живееше на „Доуни Драйв“, Бевърли Хилс, в апартамент. Нямахше банкноти.

— Изпразнена и изхвърлена — каза Петра. — Грабеж или имитация на грабеж.

Стю не коментира, просто тръгна пак към колата, а Лоу започна да прибира съдържанието на чантата в найлонови пликчета. Петра се върна при тялото. Сюзън Роуз стоеше до краката на трупа и слагаше капачката върху обектива.

— Свърших — каза тя. — Искате ли да снимам нещо друго?

— Може би хълмовете отсреща — отвърна Петра. — Чакаме полицаите с кучетата. Зависи те какво ще намерят.

Сюзън сви рамене.

— Нали ще ми платите? — Бръкна под развлечения си пуловер, извади медальона си и започна да си играе с него.

Струни от китара на метална верижка. Отлична интуиция, детектив Конър!

— Свирите ли? — попита Петра.

Сюзън изглеждаше учудена.

— О, това ли? Не. Приятелят ми свири в една група.

— Каква музика?

— Алтернативна. Падате ли си по нея?

Петра се постара да съдържи усмивката си в прилични граници и поклати глава.

— Аз съм музикален инвалид.

Сюзън кимна.

— Аз пък мога да изтананикам нещо, но това е всичко.

— Вижте какво — каза Петра, — благодаря ви за идентификацията. Права бяхте.

— Разбира се, че бях права. Нищо особено, вие така или иначе щяхте скоро да разберете. — Фотографката понечи да си ходи.

— И още нещо, Сюзън. Самоличността ѝ усложнява нещата. Ще ви бъдем благодарни, ако не разказвате никому за това, докато не съгласуваме как да го представим на пресата.

Сюзън продължаваше да си играе с медальона.

— Разбира си, но щом жертвата е от такъв ранг, всеки ще узнае още преди да го формулирате като „нелепо убийство“.

— Точно така. Нямаме много възможности. Детектив Бишъп сега говори с шефовете и се опитва да състави някакъв план. Ще трябва да информираме и Карт Рамзи. Да имаш някаква представа къде живее?

— Калабасас — каза Сюзън.

Петра се втренчи в нея.

Фотографката сви рамене.

— Знам го от онази светска програма. Нещо като „Животът на богатите и известните“. Показваха го как лежи във ваната за подводен масаж, пие шампанско, на игрището за голф. Тя беше в някакъв бански костюм на конкурс по красота, после я показаха след побоя с насинено око и сцепена устна. Нали разбирате — преди и след това.

— Кралица на красотата — каза Петра.

— Госпожица Голяма работа. Даваха я как свири на саксофон. Ето докъде я доведе талантът ѝ. А, ето ги и кучетата.

Полицайте с кучетата, единият от които беше с немска овчарка, а другият с кафяв лабрадор, получиха указания от Стю и поеха по склона над паркинга.

Капитан Шолкопф имаше някаква среща в Центъра „Паркър“, но Стю успя да се свърже по радиостанцията. Когато Шолкопф разбра коя е жертвата, изсипа цял поток от ругатни и завърши с: „Да не се осерете“, което Стю й предаде в цензуриран вид. „Доуни Драйв“ беше административна бъркотия, защото минаваше през Лос Анджелис, Бевърли Хилс и Западен Холивуд. Щастливо съвпадение — апартаментът на Лиза беше на територията на полицейското управление на Лос Анджелис и униформените бяха освободени. В жилището имаше само една прислужница, която бе задържана. Тъй като нямаха представа какви други роднини има Лиза, следващата задача на Стю и Петра беше да открият бившия съпруг.

А сега гледаха как кучетата обикалят, душат и си проправят методично път към дърветата нагоре. Хълмът беше обрасъл с кедри, чинари и борове, а роненето на почвата под тях се предотвратяваше от скален рид. Той стигаше до средата на възвишението, на места по него имаше графити, но повечето камъни бяха загладени и блестящи от въздействието на атмосферните условия. Лабрадорът тичаше напред, но и двете кучета се движеха бързо и се бяха насочили към нещо определено.

Да не би горе да има нещо? — помисли си Петра. Нищо чудно, това беше паркът „Грифит“, сигурно е пропит от човешки миризми. Затова бе безполезно да търсят следи от гуми по паркинга. Асфалтът беше покрит с тънък черен слой каучук.

Скоро щяха да тръгнат към Калабасас. Територия на униформените. Това означаваше преместване с още едно деление по скалата на усложненията.

Карт Рамзи. Ама че име — трябва да е псевдоним. Сигурно истинското му беше нещо като Ърни Глъц, което никак не се връзваше с образа на господин Каменно лице.

Рядко гледаше телевизия, но беше наясно, че Рамзи се подвизава по екрана от години. Не беше успял да стане голяма звезда, но, изглежда, работите му вървяха доста стабилно.

Винаги го бе смятала за безличен. Дали беше способен на подобна бруталност? Може би при определени обстоятелства всички

хора се ожесточават до такава степен?

Веднъж баща ѝ каза, че е пълна заблуда, че само хората са способни на убийство. Шимпанзетата и другите примати също убиваха, понякога само за да доминират, понякога за самозащита. Дали кървавото убийство се дължи само на реактивно поведение, или е някакъв дълбок животински инстинкт, доведен до крайност?

Безсмислени размисли за запълване на времето. Тъпа гимнастика на мозъка, казваше брат ѝ Брус. Не беше най-големият от момчетата в семейство Конър, но беше най-едър, най-силен и най-агресивен. Сега беше електронен инженер в НАСА във Флорида и смяташе, че всичко, което не може да се измери с уред, е черна магия.

Когато най-накрая си призна пред семейството, че е станала полицай, Дик, Ерик и Глен бяха като втрещени, само мърмореха някакви поздравления и я съветваха да внимава. А Брус каза: „Супер! Поизтрепи малко лоши и заради мен“.

Полицаят с овчарката излезе пред каменния рид и каза:
— Я вижте това.

Природата бе подредила скалите в издължен полукръг — като някаква пещера без задна стена. Камъните бяха високи и на местата, където се притискаха един в друг, се бяха появили пукнатини, които не се забелязваха отдолу, но през тях Петра ясно виждаше паркинга.

Идеално скривалище за наблюдение.

И някой наистина е наблюдавал оттам. И то скоро.

Подът на полукръга беше покрит с мек килим от листа. Петра не разбираше много от поддръжка на гори, но ясно разпозна отпечатъка на тяло върху шумата. Наблизо се търкаляше смачкана жълтеникава хартия, потъмняла до кафяво и прозрачна на местата, където бе пропита с мазнина.

Обвивка от храна. Наоколо имаше остатъци от нещо, което приличаше на телешка кайма.

Овчарката беше подушила парченцата маруля, които бяха леко спаружени и пръснати сред сухите листа на няколко сантиметра от хартията.

Петра помириша обвивката. Сос чили. Вечеря на крак от снощи?

След това кучето започна да лае силно към извивката на полукръга и Стю повика един от техническите експерти да провери мястото.

— Прилича на телесен секрет — каза водачът на овчарката. — Така реагира, когато помирише телесен секрет.

Алън Лоу пристигна. Петра забеляза, че ръцете му са нервни. След няколко минути полевите уреди показаха резултата:

— Урина. Пръсната по листата.

— Човешка?

— Човешка или маймунска — каза Лоу.

— Е — каза Стю, — освен ако някое шимпанзе не е избягало от Зоологическата градина и не си е купило вечеря, вероятно няма да сбъркам, ако предположа, че е Хомо Сапиенс.

Лоу се намръщи.

— Вероятно. Нещо друго?

— Някакви други секрети?

— Като кръв ли?

— Като каквото и да било, Алън.

Лоу трепна.

— Засега няма.

— Провери. Моля те.

Лоу продължи да взема проби, да сваля отпечатъци от пръсти и други следи. Сюзън Роуз бе повикана да снима скалите. Петра и без това ги беше скицирала, преди да се оттегли.

Въпреки усилията на експертите, следващата находка бе нейно дело.

Намери я на пет метра над скалите, където отиде да разгледа, защото нямаше какво да прави, а кучетата бяха продължили нататък.

Но бяха изпуснали нещо, полускрито от листата и боровите иглички. Под зелено-кафявия килим нещо пъстрееше.

Беше червено. Отначало си помисли, че е още кръв. Но после се наведе и го видя. Огледа се за Стю.

Той се беше върнал при колата и говореше по мобилния си телефон, онзи миниатюрния, който баща му, пенсионираният учен хирург, му бе подарил за Коледа. Петра махна към Лоу. Той порови, но не намери нищо около червения предмет. Сюзън го фотографира. Тръгнаха си, а Петра сложи ръкавиците си и го вдигна.

Книга. Дебела, тежка, с твърди корици, подвързана с червена изкуствена кожа. На гърба имаше номер от библиотека.

„Нашите президенти: Ходът на американската история“.

Отвори я. Обществена библиотека на Лос Анджелис, филиал Хилхърст, район Лос Фелиз.

Картонът ѝ още беше в книжния джоб. Не беше се харчила много. За година имаше само седем печата, последният беше отпреди девет месеца.

Открадната? Бракувана? Знаеше, че библиотеката се отърваваше често от стари книги, защото в артистичния си период пълнеше полиците си с много ценни бракувани томове.

Разлисти страниците. Нямаше печат за брак, но това нищо не значеше.

Мозъкът на Петра започна да прожектира въображаеми диапозитиви. Дали някой бездомник, интересуващ се от американска история, не си беше намерил удобен естествен заслон, където можеше да си чете и да яде сандвичи, като от време на време поглежда към паркинга, колкото да стане свидетел на убийството?

По книгата нямаше мазни петна, значи вероятно не беше на човека, който си е похапвал зад скалите.

Или може би господин Крак-маг ядеше, без да се цапа?

Дори и книгата да беше негова, голяма работа! Нищо не доказваше, че е бил тук точно когато Лиза Рамзи е била заклана.

Освен факта, че урината е отскоро. Отпреди не повече от дванайсет часа, според Лоу, а д-р Ливит беше определил, че убийството е станало между полунощ и 4 сутринта.

Свидетел — или може би самият убиец? Горският човек, скрит зад скалите и чакащ идеалната жертва.

Сюзън Роуз беше направила логичното предположение, че Рамзи — човекът, който бие съпругата си, е най-вероятният заподозрян, но трябваше да се обмислят и други хипотези.

Но какво бе довело Лиза Боулингър-Рамзи в парка „Грифит“ посред нощ? И къде е колата ѝ? Открадната? Може би наистина мотивът е бил грабеж?

А нима някой толкова жесток би имал нужда от мотив?

Престъпление на ненормален? Тогава защо парите са откраднати? Защо бижутата не са пипнати?

Нещо не се връзваше. Просто не можеше да си представи, че жена като Лиза би се разхождала сама в парка по това време — нагласена, накичена с бижута и с такава къса черна рокля.

Всичко говореше за среща с мъж. Излязла е, но после се е отклонила. Защо? С кого? Нещо тайно?

Купувала е наркотици? Имаше много по-лесни начини да си набавиш дрога в Лос Анджелис.

Среща с убиеца? Дали нарочно я е докарал тук?

Ако Лиза е излизала с мъж в града, може би някой ги е видял заедно.

Едно нещо бе сигурно: ако е имала среща, късметлията не е бил някой самотник, който чете стари книги от библиотеката, яде сандвичи и пикае зад скалите.

Престой в парка, липса на канализация под покрив — всичко говореше за бездомник.

Съвременният пещерен човек, който се настанява в леговището си зад скалите и го маркира?

Леговище, от което става незабелязан свидетел на убийство.

Или може би се е подмокрил от страх?

Като е видял какво става.

Гледал е зад скалите и е видял какво става.

7.

Вече почти стигнах. Слънцето изгря и се чувствам незащитен — като мишена на видеоигра, нещо малко, което най-накрая бива изяждано.

Ако трябва, ще вървя цяла вечност. Откакто съм в Лос Анджелис, само вървя.

Автобусът ме свали на автогарата, пълна с хора и с шумове. Навън небето имаше странна сиво-кафява отсенка, а въздухът горчеше. Нямах представа накъде да тръгна. В едната посока се виждаха сгради, приличащи на фабрики, електрически стълбове и сновящи камиони. Хората обаче поемаха в другата посока и аз ги последвах.

Беше толкова шумно и всички гледаха право пред себе си. Пресечките бяха пълни с кофи за боклук, а по стените на сградите се подпираха хора с шантав вид. Част от тях ме изгледаха безизразно, докато ги подминавах. Прекосих три пресечки, преди да се усетя, че един от тях ме следи. Изглеждаше наистина откачено с тези парцали около главата си.

Той разбра, че го забелязах и забърза към мен. Аз побягнах и се мушнах в тълпата. Усещах как 86-те долара в гащите ми се мятат, но се стараех нито да ги докосвам, нито да ги поглеждам. Всички наоколо бяха по-високи от мен и не можех да виждам много далеч напред. Продължавах да се промушвам, като казвах „извинете“, но накрая, след две пресечки, се предадох и се обърнах назад.

Сърцето ми биеше много силно и устата ми беше суха. По тротоара продължаваха да се тълпят хора, повечето бяха мексиканци, имаше и малко китайци. Някои от ресторантските табели бяха на испански, а над един огромен киносалон на обточен със златисто билборд пишеше: „Mi Vida, Mi Amor“^[1]. Няколко души продаваха на колички плодови скрежини, сладкиши и хотдог и устата ми се напълни със слюнка. Зачудих се дали не сънувам, или пък съм попаднал в някоя чужда държава.

Вървах, докато стигнах до една улица, на която сградите бяха почисти и нови. Най-хубавата се казваше „Колидж Клуб“. На нея висяха знамената на Съединените щати и Калифорния и пред вратата ѝ стоеше мъж с розово лице и сива униформа, скръстил ръце пред гърдите си. Когато минах покрай него, той погледна над носа си, сякаш бях пръднал или казал някоя ругатня. Но тогава до тротоара спря дълга черна лимузина и той се превърна в обикновен слуга, втурна се да отвори вратата и каза: „Как сте днес, господине?“ на един белокоос мъж в син костюм.

Стигнах до малък парк, който изглеждаше прилично. В него имаше фонтан и някакви цветни статуи. Когато се приближих обаче, видях, че по пейките са насядали други шантави хора. Непосредствено до парка се намираше сграда, наречена „Детски музей“, но не се виждаха да влизат никакви деца. Бях уморен и жаден, а не исках да харча от парите от кутията за тампони, преди да съм си съставил план.

Седнах на тревата и се опитах да измисля нещо.

Дойдох в Лос Анджелис, защото беше най-близо до града, който познавах, но в него бях чувал само за Анахайм — квартала, в който се намираше Дисниленд, Бевърли Хилс, Холивуд и Малибу. Анахайм сигурно беше далеч, а и какво друго имаше там, освен Дисниленд? Бях гледал по телевизията предаване за Холивуд. В него казаха, че там още идвали деца с надеждата да зърнат някоя филмова звезда и така загазвали. Бевърли Хилс беше пълен с богаташи, а начинът, по който ме погледна мъжът в сивата униформа, ми подсказа, че те не са безопасни.

Оставаше Малибу, но това беше плаж, нямаше къде да се скрия.

Може би някъде близо до Холивуд щеше да е добре. Не бях като онези деца, които си мислеха, че животът е като по филмите. Исках само да бъда оставен на мира и вече да не ми прищипват топките с клещи.

Седях там дълго и си мислех, че трябва да съм полудял, та да избягам. Къде щях да живея? Какво щях да ям, къде щях да спя? Сега времето беше хубаво, но какво щеше да стане през зимата?

Но беше прекалено късно да се връщам. Мама щеше да разбере за парите и да ме сметне за крадец. А Тъпака... Стомахът ме присви много силно. Стори ми се, че някой ме гледа, но като проверих, се

оказа, че няма никой. Устните ми пак бяха станали сухи като хартия. Дори и очите ми бяха изсъхнали. Мигането беше болезнено.

Изправих се и реших да продължа да вървя. Тогава видях двама да вървят през парка, държейки се за ръце. Бяха момче и момиче, на двайсет или двайсет и пет години, облечени в джинси, с дълги коси и на пръв поглед много спокойни.

— Извинете — казах и се усмихнах. Попитах ги къде е Холивуд и Малибу, за всеки случай.

— Малибу, хм! — каза момчето. Имаше малка рядка брадичка и косата му беше по-дълга от на момичето.

— Родителите ми са там — казах аз и посочих към музея. — Заведоха малкия ми брат, но на мен ми доскуча. Обещаха да ме заведат на плажа и в Холивуд, ако успеем да ги намерим.

— Откъде си? — попита момичето.

— Киндърхук, Ню Йорк. — Първото нещо, което ми дойде наум.

— О, добре. Холивуд е на десетина километра в тази посока, на запад, а плажът е в същата посока, но след още трийсет километра. Киндърхук, а? Това малък град ли е?

— Аха. — Нямах представа. Знаех само, че е родното място на Мартин Ван Бурен.

— Ферма ли имате?

— Не точно, живеем в къща.

— О! — Тя пак се усмихна, дори още по-широко, и погледна към момчето. Той изглеждаше отегчен. — Е, кажи на родителите си, че Холивуд наистина е лудо място. Има всякакви изроди. Ще внимаваш, нали? През деня и ако си с родителите си, няма страшно, но няма да ходиш през нощта. Нали така, Чък?

— Да бе — каза Чък и попипа рядката си брадичка. — Ако ходиш, задължително се отбий в Музея на восъчните фигури на булевард „Холивуд“, малкия. Там е супер. И в Китайския киносалон, чувал ли си за него?

— Разбира се — казах аз. — Където кинозвездите отпечатват ръцете и краката си в цимента.

— Аха — каза момчето и се засмя. — И изливат мозъците си в канализацията.

Те се посмяха малко и продължиха нататък.

Шофьорът на първия автобус, на който се качих, ми каза, че трябва да имам точни пари, затова се наложи да сляза, да си купя сода и да разваля парите. Което беше добре, защото утолих жаждата си и премахнах сладкия вкус в устата си. След половин час дойде друг автобус и аз бях приготвил точния брой монети, също като някой местен.

Автобусът спираше много често, а и движението беше толкова натоварено, че през матираните прозорци гледах как небето се оцветява в сиво-розово, докато шофьорът извика: „Булевард «Холивуд»“.

Не изглеждаше много по-различно от мястото, на което бях преди. Стари сгради с на пръв поглед евтини магазини и кина. И същият шум. Вълни от шум, прииждащи една след друга. И в Уотсън се чуваха звуци — лаене на кучета, тътен на камиони по шосето, викове на вбесени хора. Но всеки беше отделен, можеш да го различиш от останалия фон. Тук, в Лос Анджелис, всичко се сливаше в един страшен шум.

В къмпинга можех да се разхождам през нощта, да поглеждам през прозорците. Дори съм виждал хора да правят секс не само млади, но и стари, с бели коси и отпуснати кожи, които се движеха под одеялата със затворени очи и отворени усти, държаха се един друг като удавници. Знаех места в горичката, където винаги беше тихо.

Холивуд не приличаше на място, където бих могъл да намеря тишина, но ето ме тук.

Вървах по булевард „Холивуд“ и внимавах за изродите, за които ме бе предупредил Чък. Не знаех как точно изглеждат. Видях висока едра жена с огромни ръце, но после разбрах, че е мъж. Това със сигурност се вместише в понятието. Тийнейджъри с коси като гребени и с черно червило, пияници, някои от които бутаха колички за пазаруване, черни, мургави, китайци — всякакви. В ресторантите продаваха неща, за които никога не бях чувал, като джайро, шварма и окидог. В магазините предлагаха дрехи, костюми и маски, сувенири, музикални кутии и луксозно дамско бельо.

Имаше много барове. Един се казваше „Пещерата“ и пред него бяха паркирани харлеи, а рокерите постоянно влизаха и излизаха. Бяха огромни и грозни, облечени като Тъпака. От гледката стомахът ми пак се сви. Отминах много бързо.

Видях щанд за хамбургери, който изглеждаше нормален, но продавачът беше китаец и изобщо не ме погледна, когато застанах пред него. С едната си ръка пържеше месо, а лицето му беше обвито в пара и дим.

Два долара и четирийсет и два цента за хамбургер. Не можех да харча нито цент, преди да съм измислил плана, но успях да отмъкна няколко пакетчета с кетчуп от щанда. Клекнах в една пресечка, отворих ги и изсмуках съдържанието им, после продължих да вървя до една улица, която се казваше Западно авеню, и завих надясно, защото в далечината видях планини.

За да стигна до тях, трябваше да мина покрай един киносалон за порно, облепен отвсякъде със знаци „Забранено за малолетни“ и с плаката на жени с големи отворени усти, после през няколко много мръсни сгради с дървени капаци на прозорците. Видях жени по къси панталони, които говореха по улични телефони и си подаваха една на друга цигари, а около тях се навъртаха мъже, които пушеха. Планините бяха красиви, а слънцето вече залязваше зад тях. Иззад билото се показваха жълто-оранжеви отблясъци и върховете сякаш надяваха шапки от разтопена мед.

След още една пресечка трябваше да прекося улицата, защото някакви младежи ми се смееха и ме сочеха. Подминах още една алея. На нея нямаше странно изглеждащи пияници, само много кофи за боклук и задни входове на складове и ресторанти. Потен дебелак с бяла престилка на лекета излезе от едно място, наречено „Ла Фиеста“, с найлонова торба, пълна с хляб. Изхвърли я в казана и влезе.

Почаках го да се върне, но той не се появи. Огледах се, за да се уверя, че никой не ме следи, и отидох при боклука. За да надникна вътре, трябваше да се кача на кашон, който не изглеждаше много стабилен, и да гоня с ръце мухите. Като се вдигнах, ме лъхна ужасна смрад. Хлябът стоеше върху разкапани зеленчуци с кафеникави краища, мокри хартии, остатъци от месо, кости и залоена мазнина. По месото пълпеха малки бели червейчета и миришеше по-лошо от умряло куче. Но хлябът изглеждаше чист.

Кифли от хотдог, увити отвсякъде. Сигурно бяха твърди. Когато хората ядяха по заведения, искаха всичко да е съвсем прясно. Един път — всъщност единствения — когато с мама и Тъпака отидохме на ресторант, „При Дани“ в Болса Чика, той върна пърженото пиле,

защото според него имало вкус на „подгрято лайно“. Сервитьорката повика управителя, който каза на Тъпака да не използва такъв език. Тъпака се изправи, за да покаже на управителя, че е по-висок от него, а мама го държеше за ръката и повтаряше: „Хайде, каубой, недей“. Най-накрая управителят се съгласи да не му плащаме за храната, ако си тръгнем веднага.

Посегнах и сграбчих два пакета с кифли и за малко да падна в казана и да изпоцапам тениската си.

Но кифлите бяха в ръцете ми и бяха чисти. Огледах се пак и се отдалечих по алеята, намерих едно закътано място между два боклукчийски казана, скъсах найлоновата торба и захапах една кифла.

Наистина беше твърда, но аз дъвчех здраво и на третата хапка вече ми се струваше вкусна. Но изведнъж усетих пак миризмата от казана и се задавих.

Станах, поразходих се, дишах дълбоко и си повтарях, че си въобразявам. Представих си, че това са домашни кифли, току-що извадени от печта от някоя излязла от телевизионна реклама майка с широка бодра усмивка и силен интерес към здравословното хранене.

Донякъде помогна. Останалата част от кифлата не беше страхотна, но я изядох.

Обратно към планините.

Колкото повече се изкачвах, склонът ставаше все по-стръмен. Започнах да подминавам къщи. Окосени ливади, всякакви сортове дървета, растения и цветя, но не се виждаха никакви хора, нито една жива душа. Сега, след като прекарах няколко месеца в Лос Анджелис, свикнах с това. Хората тук обичат да си стоят вкъщи, особено вечер, и на всеки, който по тъмно обикаля по улиците, не му е чиста работата.

На върха западната алея завиваше и преминаваше в друга улица на име „Лос Фелиз“, а къщите по нея бяха наистина огромни, зад високи зидове с красиви порти от ковано желязо, заобиколени от борове и палми. Сигурно така е изглеждал Холивуд, когато в него са живели кинозвездите.

Планините бяха все още далеч и пред тях се разстилаше голяма окосена морава, на която върху одеяла лежаха разни хора, някои спяха дори и при целия този шум от автомобили. Зад поляната се виждаха хиляди дървета.

Парк.

Изчаках движението да намалее и изтичах през улицата.
ПАРК „ГРИФИТ“, пишеше на табелата.

Единственият парк в Уотсън представлява малък пуст площад в центъра на града с една пейка, старо оръдие и метален знак, на който пише, че с него се почита паметта на загиналите във войните. Този беше различен. Огромен. В него човек можеше да се загуби.

[1] „Мой живот, моя любов“ (исп.). — Б.пр. ↑

8.

— Интересно — коментира Стю присъствието на заетата от библиотеката книга, но забележката му прозвуча разсеяно.

Беше свършил разговора си по телефона и сега прибираше апарата в джоба.

— Униформените от Западен Лос Анджелис сега са при прислужницата на Лиза Рамзи. Къщата не е в Бевърли Хилс, на няколко пресечки оттам е. В неделя прислужницата почивала, току-що се била върнала, Лиза не си е спала вкъщи. Поршето ѝ не е в гаража, така че, изглежда, е отишла някъде с него или се е срещнала с убиеца и се е качила в неговата кола, а може да е била и отвлечена. Трябва да бързаме към къщата на Рамзи в Калабасас, за да му съобщим, после да разпитаме прислужницата. Той не е в офиса си, а протоколът изисква да направим всичко възможно, за да го уведомим лично. Живее в едно от онези имения с големи порти. Имаме адреса.

Отидоха при белия форд. Днес беше ред на Стю да кара и той седна зад волана.

— Калабасас е чужда територия — каза Петра, докато той палеше мотора. Потегли бавно. Както винаги. Караше по-бавно от всички ченгета, които тя познаваше.

— Местните ще координират — каза той. — Шолкопф се обади на шефа на участъка в Малибу, за да си уточнят прерогативите, но те, като научили, че става въпрос за убийство, викнали момчетата от своя отдел „Убийства“ в центъра. Попада под наша юрисдикция, но те искат да присъстват, когато съобщаваме на Рамзи, защото къщата му била в техния район и не искали да се чувстват пренебрегнати. Двама от техния отдел „Убийства“ ще ни чакат пред портата му.

— Доста път има от центъра до Калабасас — каза Петра. — Значи те, така да се каже, наистина си мислят, че ще разследват?

— Кой знае! Може и да ни помогнат.

— Като например ни запознаят с побоищата на Рамзи над жена му?

— И с това. С каквото и да е.

Когато поеха по пътя, който свързваше парка с пето шосе, Стю каза:

— Шолкопф ми изнесе лекция, каквато не съм чувал, откакто бях новобранец: не влизай без разрешение, не се катери по зидовете, дръж се с него като със стопроцентово опечален бивш съпруг, не като със заподозрян. Никакви обиски, не влизай в тоалетната, ако това може да се изтълкува като обиск. Никакви въпроси, които съдържат обвинение, защото иначе ще трябва да се извиняваш на човека, а аз не искам дори и да му намекваш, че е заподозрян.

— Ами записа на онова телевизионно предаване? Да го вземем ли?

— Дори и това не може, защото ще издадем подозренията си.

— Стига бе! Тя е показвана пред толкова хора — каза Петра.

Стю сви рамене.

— А кога ще можем да си вършим работата?

— Като получим повече информация.

— Но нали не ни позволяват да я търсим.

Стю се усмихна пресилено.

— И всичките тези формалности, защото Рамзи е важна клечка?

— Добре дошла в джунглата. Обичам работата си.

Доскоро беше точно така. Какво му ставаше?

Той зави по шосето, което водеше на север. След около два километра Петра каза:

— Ами книгата и обвивката от храна? Потенциален свидетел?

— Ако този, който е хапвал и/или четял, случайно се е оказал наоколо, когато Лиза е била убита. Религията ми диктува да вярвам в чудеса, но...

— И/или?

— Може да са двама различни хора. Дори и да е един, всичко подсказва за бездомник или бездомница. Лоу каза, че отпечатъкът е от дребно тяло.

— Клошарка — каза Петра.

— Каквото и да е бил, не се е обадил на 911, така че ако той или тя са били наоколо, явно им липсва гражданска отговорност. Не чакай със затаен дъх да ти дойде на крака.

— Много бездомни жени са шизофренички — каза Петра. — Убийство пред очите би било ужасно за всеки, но при положение че вече ти хлопа дъската...

Стю не отговори. Попътуваха още малко, преди Петра да каже:

— Мислех си, въпреки че знам, че е малко изсмукано от пръстите: ами ако човекът зад скалите е убил Лиза?

Той се замисли над това, после го отхвърли със същите аргументи, които му предложи и Петра.

— Освен това — добави, — съгласен съм с първото ти впечатление: нараняванията по лицето и жестокостта предполагат страст, някого, когото тя е познавала. Ако е вярно, че Рамзи е пребил жена си, той напълно пасва на образа на убиеца.

— Но не можем да се отнасяме с него като със заподозрян.

— Но докато го уведомяваме, можем да го проучим психологически, като се правим на съчувстващи държавни служители. Затова се радвам, че и ти си с мен. Той е актьор — наистина лош, но и лошите актьори могат да скрият чувствата си по-добре от всеки обикновен човек.

— И какво общо има това с мен? — попита Петра.

— Ти си проникателна.

Но не и с теб, помисли си тя.

Скоро след като минаха по 134-а улица в Западната част, бяха приклепени от задръстване.

Обичайна ситуация. Всеки път, когато попаднеш в задръстване, Петра започваше да си мечтае за летящите коли на бъдещето, онези фолксвагени с реактивни двигатели, предсказани в старата „Популярна механика“ на баща ѝ.

Седенето на едно място я побъркваше и двамата го знаеха. Стю беше спокоен шофьор, понякога спокоен до умопомрачение.

— Можем да свием в отбивката — каза тя.

Той беше чувал това изречение стотици пъти преди и затова само се усмихна уморено.

— Можем поне да включим светлините и сирената — добави тя.

— Разбира се — каза той, изключвайки мотора. — Хайде да си извадим и пистолетите и да си пробием път с куршуми... и как според

теб трябва да се отнесем с Рамзи?

— Със съчувствие, както казваш ти. Да му дадем и салфетка за крокодилските сълзи.

— Крокодилски — повтори той. — Значи си го изчислила предварително.

— Ако мормоните играеха комар, ти на кого би заложил?

Той кимна, извърна глава, за да скрие прозаявката си, и продължи да пъпли с колата около километър, после пак спря. Петра потърка очи и пред зениците ѝ се завъртяха странни фигурки. Налягаше я главоболие. Трябваше да се научи да се справя по-добре с напрежението.

— Толкова години работя в Холивуд — каза Стю, — а досега никога не съм попадал на убийство на знаменитост. Само донякъде онзи старец Алфонс Дортмунд. Характерен актьор, имигрант от Германия, който някога играел нацисти във филми за Втората световна война. Беше удушен в апартамента си в Гоуър. Истинска дупка. Не беше работил от години, беше се пропил и пуснал по течението. Униформените отишли по сигнал за лоша миризма от жилището му и го намерили, удушен в леглото му — вързан като животно през шията с някакви сложни възли.

— Задушаване при секс?

— И аз първо това си помислих, но не бях прав. Не беше естествена смърт. Оказа се, че подбрал някакъв петнайсетгодишен от Булеварда, показал му как да го върже, но момчето решило да стегне още малко, удушило го и претарушило апартамента.

— И как го хванахте?

— А ти как мислиш?

— Похвалил се е.

— На всеки срещнат. С тогавашния ми партньор Чик Райли обиколихме всички обичайни места, поговорихме с обичайните хора и те всички знаеха какво е станало. Почувствахме се като селяндури. Слава богу, че повечето от тях са идиоти.

— Чудя се колко ли хитър е Рамзи — каза Петра. — Знае ли се по каква причина не си е в офиса?

— Мислиш, че вече се е панирал и е побягнал? Не, не можем да предполагаме такова нещо. Не снима филм. Вече всички серии за тази година са заснети.

— Само от неговия или на всички сериали?

— Всички големи сериали — каза Стю. — Може да играе тенис или да се кисне във ваната за подводен масаж. Или да е отлетял с някой чартър до Южна Франция.

— Колко ненавреме.

— Наистина. Хей, може би действително трябва да си проправим път с pistolетите!

След четирийсет и пет минути излязоха от магистралата и поеха по пътя към Калабасас и след това по криволичещото шосе на север към планината Сюзана. По ниските заоблени склонове се виждаха дъбови горички, оцелели сред цивилизацията. Дърветата бяха изключително чувствителни към прекаляването с вода и изкуственото поливане уби стотици, преди някой да се сети да им сложи знак, че са защитени.

Петра знаеше, че и доста пожари бяха вилнели из изсъхналите храсти и бяха погълнали старомодните испански къщи — най-интересното нещо в кварталите на склона над Западната равнина. Колкото и пари да се хвърляха за ремонта им, техният вид винаги си оставаше ретро и нищо повече.

Минаха по няколко алеи с подобни къщи, някои зад зидове с портални врати. Приличащи си като близнаци конюшни, малки обори в съседство с тенискортове и каменни басейни с водопади. Въздухът беше чист, мястото — просторно, но след като излязоха от шосето, около тях всичко утихна. Петра обаче знаеше, че подобна обстановка не е за нея. Беше прекалено далеч от книжарниците, театрите и музеите, от мижавия културен живот на Лос Анджелис. Прекалено спокойно. Чувстваш се откъснат от динамиката.

Да не говорим за дългия път до работа — два часа от живота ти всеки ден, погубени във взиране в белите ограничителни линии на 134-о шосе и разсъждения доколко си успял в житейския път.

— Пристигнахме — каза Стю.

Ранчото „Хейвън“ беше на хълм, обрасъл с жълти макове. Додж без отличителни знаци бе паркиран на улицата на десетина метра от портата. Изгърканите гуми и множеството антени говореха

недвусмислено за принадлежността му, също като форда на Петра и Стю.

Спряха пред доджа и оттам изскочиха двама мъже. Единият беше от испански произход, около четирийсет и пет годишен, към метър и осемдесет, едър, с огромни провиснали мустаци и вратовръзка на цветя и птичета. Партньорът му беше бял, доста по-млад, със същия ръст, около десет килограма по-слаб, също с мустаци, но подстригани и сиворуси. И двамата бяха облечени в сиви спортни сака, съответно в черни и тъмносини панталони. Вратовръзката на белия мъж беше кафява и тясна, а лицето му беше приятно момчешко, почти красиво.

Представиха се като Де ла Торе и Банкс. Поздравиха сърдечно, засега бяха любезни и учтиви.

— Какво точно се случи? — попита Де ла Торе.

Стю ги осведоми.

— Грозна работа — коментира Банкс.

— Вашият шеф не ви ли каза? — попита Петра.

Банкс поклати глава.

— Казаха ни, че жената на Рамзи е убита, но не и как е станало. Наредиха ни да дойдем тук и да ви чакаме. Освен това ни казаха, че случаят не е наш, просто трябва да сме тук, за да не каже после някой, че не сме били. Къде е станало?

— В парка „Грифит“.

— Миналата неделя водих там децата в Зоологическата градина — каза Банкс и поклати глава. Изглеждаше разтревожен и Петра се зачуди откога ли работи в отдел „Убийства“.

— Мислите ли, че той го е извършил? — попита Де ла Торе.

— Имаме информация, че миналата година я е пребил и скоро след това са се развели — каза Стю.

— Захващате се със страшна авантюра.

— Едно е сигурно — каза Стю. — Не е бил някой уличен обирджия. Страхотни рани, страхотен гняв. Взети са парите в брой от чантичката ѝ, но кредитните карти и бижутата са непокътнати. Предполагаме, че е някой, когото тя е познавала, или — което е по-малко вероятно — любовник. Който и да е бил, или я е закарал дотам с колата си, или е заминал с нейната.

— Тя какво кара? — попита Банкс.

— „Порше 911 Тарга“, на четири години, черно. Обявихме го за издирване.

— Според някои хора си струва да убиеш за такава кола.

— Може би — каза Стю, — но да я намушкаш трийсетина пъти за някаква си кола? Защо ще си правиш труда?

Помълчаха няколко секунди.

— Пари в брой, но не и бижутата — каза Де ла Торе. — Опит за заблуда? Гледали ли сте сериала на Рамзи? Аз — само веднъж. Кофти е.

— Добре е да знаем дали е предизвиквал проблеми тук — каза Петра.

— Можем да проверим в местния участък — каза Банкс и й хвърли притеснена усмивка.

— Би било страхотно.

— И как точно смятате да процедирате? — попита Де ла Торе. — Имам предвид, че сме се събрали цял хор и не искаме да ви проваляме солото.

— Благодаря — каза Стю.

— И какъв е планът?

Стю погледна към Петра.

— Минимум информация — каза тя. — Няма да се държим с него като със заподозрян, за да не направим преждевременно разследването пристрастно.

— Рамзи е актьор, затова всички трябва да разиграем малко театър. Как да не обичаш този град? — каза Банкс. — Добре, ние само ще стоим зад вас и ще си траем. Мислиш ли, че ще се справим, Хектор?

Де ла Торе сви рамене и каза с глас на мексиканец от анимационен филм:

— Де да знам.

— Хектор е интелектуалец — каза Банкс. — Миналото лято защити магистърска степен и вече си мисли, че има право да изразява собствено мнение.

— Магистър по какво?

— Комуникации.

— Надява се някой ден да стане спортен коментатор в телевизията — обясни Банкс. — Или да съобщава прогнозата за

времето. Хектор, я им кажи прогнозата.

Де ла Торе се усмихна добряшки и погледна към небето.

— Високото налягане се блъска в ниското налягане, което слиза надолу и се среща със средното налягане. Вероятно ще предизвика валежи. А също така актьорите ще започнат да бият жените си и дори да ги убиват.

И двете коли без полицейски емблеми спряха до розовата колона. По портата имаше зеленикава изкуствена патина. На дясната колона се виждаше домофон и знак с надпис: ПРАТКИ. На десетина метра след вратата беше кабинката на пазач.

Стю се наведе навън, натисна копчето на домофона и каза:

— Полиция, търсим господин Карт Рамзи.

Униформеният пазач подаде глава от кабинката и тръгна към тях. Стю беше извадил значката си и когато вратата се плъзна и се отвори, Петра разбра по жестовете на пазача, че е готов да съдейства.

— Да ви помогна? — каза той. Беше възрастен, със заоблен корем и тъмен тен, много сбръчкан, а косата му бе боядисана в светлокафяво. Държеше радиостанция и палка, но нямаше оръжие.

— Трябва да говорим с господин Рамзи — каза Стю. — Дискретно. Предполагам, че разбирате колко високо господин Рамзи и съседите му ценят дискретността.

Очите на пазача се разшириха.

— О, разбира се.

— Значи можем да разчитаме на вас, офицер... Дилбек, че ще бъдете дискретен?

— Разбира се, разбира се — да се обадя ли да го предупредя, че идвате? Обикновено така правим.

— Не, благодаря — каза Стю. — Даже ще ви помоля да не го правите. Кажете ми, офицер, напускал ли е господин Рамзи ранчото днес?

— Не и по време на моята смяна, т.е. от единайсет часа нататък.

Най-нормалното нещо беше да попита кой е бил нощна смяна. Но вместо това Стю каза:

— Благодаря. Как да стигнем дотам?

— Оттук тръгнете нагоре и свийте вляво по първата пресечка, това е „Рамбла Бонита“. Продължете нагоре право към върха, къщата е там. Голяма розова сграда, също като колоните.

— Розова — повтори Петра.

— Съвсем розова. Когато я купи, беше бяла, но после с жена му я пребоядисаха.

— Това създавало ли му е проблеми?

— Не ми е казал. Но той по принцип не говори много. Също като героя си Дак... или както там му беше името.

— Силен и мълчалив? — каза Петра.

— Може и така да се каже. — Дилбек отстъпи настрани.

Когато стигнаха до върха на първия хълм, Петра каза:

— Е, нещата се връзват, не мислиш ли? Тихите води са най-дълбоки.

9.

Паркът ме прие като приятел. Научих много неща.

Като например кога патрулират пазачите и как да ги избягвам. Кои ресторанти изхвърлят най-прясната храна и как по тъмно, необезпокояван, да преровя кофите за боклук.

Научих се да познавам хората.

Момчетата от „Уестърн“ бяха търговци на наркотици и искаха само да си въртят бизнеса, без да им се пречи, затова винаги минавах по другия тротоар на улицата. Така мина месец, после един от тях пресече и ми каза: „Умно момче“ — и ми даде пет долара.

Научих се как да пазарувам.

Ако отидеш достатъчно на изток, чак до Лос Фелиз, там вече няма богаташки къщи, а само апартаменти. В неделя хората, които живеят в тях, продават разни неща на полянките пред входовете и ако изчакаш до края на деня, можеш да си напазаруваш много евтино, защото никой не иска да връща стоките обратно.

За един долар си купих зелено одеяло, което миришеше на кучешка урина, спален чувал за три, дори убедих човека, който ми го продаде, да ми даде безплатно джобно ножче с три остриета, едно от които имаше отвертка.

Понякога продавачите ме гледаха странно, все едно казваха: „От къде на къде едно дете ще купува бельо?“, но никога не отказваха парите.

Купих си фенерче, два пакета батерии, стари тениски и кръгла възглавница за диван, която беше мухлясала и твърда като камък, пълна минавка.

Първия месец изхарчих трийсет и четири долара от кутията с тампони. Като прибавим и петте, които получих от търговеца на наркотици, оставаха ми петдесет и седем. Открих петте си места и разхвърлях багажа си по тях.

Научих се кога да се усмихвам и кога не, към кого да поглеждам и кого да подминавам. Разбрах, че парите говорят сами.

Правех и грешки. Ядох развалена храна и ми стана лошо, един път наистина загазих, повръщах три дни, без да спирам, имах температура и ме втресе, направо умирах. Тогава бях в пещерата, на третото място, седях сред буболечки и паяци и не ми пукаше. На третия ден изпълзях преди изгрев-слънце и си изпрах дрехите в поточето. Едва се държах на краката си, сякаш някой ме риташе в свивките на коленете. Оправих се, но оттогава много ме боли стомахът.

Научих много неща за проститутките и сводниците, видях хора да правят секс по алеите, обикновено жените заставаха на колене и духаха на мъжете, които не помръдваха, а само стенеха.

Разбрах, че за да изкарвам достатъчно пари, без никой да ме експлоатира, трябва да съм образован, но как да го направя, като живея в парка?

Накрая стигнах до решението: ще се обучавам сам, ще чета учебници и ще ходя на училище. В прогимназия, защото в Уотсън бях в седми клас, въпреки че един инспектор от Бейкърсфийлд веднъж ми показа някакви тестове и ми каза, че трябва да се прехвърля в осми, ако мама се съгласи и подпише. Тя каза, че ще подпише, но не го направи, после загуби формулярите, а инспекторът повече не попита, затова останах в седми клас и ако не оставях въображението си да се вихри, толкова се отегчавах, че мозъкът ми ставаше като дървен.

Намерих телефонен указател в една кабинка, върнах се с него в парка и погледнах на „училища“. Нямаше прогимназии и това ме озадачи, затова на следващия ден се обадох в отдел „Просвета“, направих гласа си колкото можах по-нисък и казах, че току-що съм се преместил в Холивуд с дванайсетгодишния си син, който трябва да постъпи в прогимназия.

Жената от другата страна на линията каза: „Един момент, госпожо“ и ме накара да чакам много дълго. После се обади пак и каза: „Средно училище «Томас Стар Кинг» на авеню «Фаунтън»“ — и ми даде адреса.

Отидох там по пладне. Оказа се на около три километра от третото ми място. Намираше се в бедняшки квартал и беше огромно — една от онези розови сгради със светлосини врати, грамаден двор, ограден с високи стени. Наблюдавах го от другата страна на улицата и разбрах, че часовете свършват в един следобед, след което хиляди деца

се стичат в двора, смеят се и се бутат. От това в гърлото ми заседна буца.

Щом часовете свършваха в един, значи следобед можех да се разхождам, без да ме хванат.

Направих си програма: сутрин щях да се мия, да ям това, което съм си оставил за закуска от предната вечер, да чета, да уча и да проверявам местата си, за да се уверя, че никой не е открил нещата, които криех по тях. Следобед щях да търся храна и всичко друго, от което имах нужда.

Върнах се в училището по време на голямото междучасие в десет часа. Децата бяха на двора, а учителите, които видях, си говореха помежду си. Промъкнах се през една от вратите в оградата и се заразождах, сякаш бях един от учениците. Имаше две библиотеки, в които складираха учебниците.

Трябваше да ходя осем пъти, докато взема това, което ми трябва.

Беше лесно. Кой би предположил, че едно дете ще краде учебници?

Взех си помагала за седми, осми и девети клас, моливи и писалки, както и листове на редове. Английски, история, природознание, математика, всичко до алгебра.

Без буйните деца и Тъпака, които ме разсейваха, можех да се съсредоточа. Само за два месеца минах всичките учебници. Дори и алгебрата, а този предмет не бях го учил преди това и отначало ми изглеждаше труден — всичките тези неизвестни и параметри, които първо нищо не ми говореха. Но учебникът започваше с преговор и аз продължих след него страница по страница.

Харесваше ми идеята за параметрите — сами по себе си нищо не обозначаваха и можеха да се заменят с всякакви числа.

Всемогъщият Х. Аз бях момчето Х — нищо и в същото време всичко.

Една вечер върнах всичките учебници обратно в училището и ги оставих на оградата. Освен алгебрата, защото исках да се упражнявам на уравненията. Знаех, че трябва да занимавам с нещо мозъка си, иначе щях да оглупея, но бях уморен от учебници, искаше ми се малко

ваканция. Малко разнообразни знания — енциклопедии, биографии на успели хора. Липсваше ми книгата за президентите.

Не ми трябваха разкази и романи. Не исках да знам за нищо, което не беше вярно.

Намерих една библиотека чак в Лос Фелиз, на няколко пресечки от Хилхърст. Беше странна сграда без прозорци наред един търговски център. Вътре имаше голяма зала с цветни плакати от чужди градове, които се опитваха да имитират прозорци. Вътре няколко възрастни хора четяха вестници.

Бях облечен спретнато, носех учебника си по алгебра, молив и хартия, а на гърба — раница. Седнах на една маса в далечния ъгъл, престорих се, че решавам уравнения, но всъщност оглеждах мястото.

Шефката беше стара и кисела, като библиотекарката в Уотсън, стоеше права отпред и говореше по телефона. Млада мексиканка с много дълга коса отговаряше за записването на книгите. Тя ме забеляза, дойде при мен и ме попита усмихнато дали се нуждая от помощ.

Поклатих глава и продължих да си решавам уравнения.

— А! — каза тя с много тих глас. — Домашно по математика, нали?

Аз свих рамене и се направих, че не ѝ обръщам никакво внимание, тя спря да ми се усмихва и се отдалечи.

Когато дойдох следващия път, тя се опита да улови погледа ми, но аз продължих да не ѝ обръщам внимание и тя се отказа.

Започнах да идвам веднъж или дважд в седмицата, винаги след един следобед. Отначало се преструвах, че пиша домашните си, после разглеждах полиците, докато намеря нещо интересно, и четях по два часа.

Понякога за това време прочитах цяла книга. На третата седмица се натъкнах на същата книга на Жак Кусто, каквато имах в Уотсън, и си помислих: Попаднал съм точно където трябва.

Скоро след това намерих и книгата за президентите. Беше първата, която откраднах. Единственото нещо, което пазя и още не съм сигурен защо. Пазех я много добре, обвих я в найлон, така че не беше съвсем кражба.

И въпреки това се чувствах зле. Повтарях си, че един ден, когато порасна и имам пари, ще дарявам книги на библиотеката. Но понякога

се чудех дали ще доживея да порасна.

Сега, след всичко, което преживях, не съм много сигурен. Може би дойде време да напусна парка. Но къде да отида?

Спънах се в един камък, но запазих равновесие. Най-накрая стигнах до петото място и почувствах миризмата на зоологическата градина през гъстата папрат. Време е да се скрия, да си почина, да поразмисля.

Трябва много сериозно да поразмисля.

10.

Като видя къщата на Рамзи, Петра си припомни лекциите по история на архитектурата и се опита да я класифицира. Сбъркан испански псевдопаладийски стил? Постмодерна средиземноморска еkleктика? Богаташка хасиенда?

Огромна купчина гипсови отливки.

Сградата беше кацнала на върха на толкова стръмен хълм, че Петра трябваше да извие шия, за да види покрива. Беше розова, както ги предупреди пазачът, една идея по-тъмна от колоните, които се намираха зад други колони с желязна порта — клетка в клетката. Алеята към къщата беше покрита с нещо, което приличаше на кирпичени тухли, и по дължината ѝ растяха мексикански палми с широки листа. Зад колоните се виждаше паркираният пред сградата блестящ черен лексус.

Стигнаха с колата до портата и пред Петра се откри поне половин квадратен километър стръмна полянка. Къщата беше на два етажа и половина, половинката се заемаше от кула, стърчаща над лакирана двойна входна врата от дъб. Истинската камбанка имитираше филаделфийски стил. Имаше и фигурки на ангелчета, чиито крилца стърчаха като на отпусната от преваряване пуйка. Прозорците бяха многобройни и в най-странни форми, някои матирани или боядисани. Верандите и балконите се обграждаха от патинирани парпети от ковано желязо, а керемидите на покрива бяха изкуствено състарени и имаха златисто ръждив цвят. Вдясно от лакираната врата се виждаше много дълбок гараж с огромен вход. Достатъчно място за оборудваната със студио лимузина на Рамзи, предположи тя.

Наоколо нямаше други къщи. Кралят на планината.

Зад сградата се издигаха още палми, чиито назъбени листа стигаха над покрива като някакви модернистични звукоизолатори. По миризмата Петра усети, че наоколо има коне, но не можеше да ги види. В далечината се мяркаха матовосини облаци. Наоколо не растяха дъбове. Имаше прекалено много поливни машини.

Стю спря форда на милиметри от вътрешната порта.

— Готов ли си, о, вестителю на съдбата?

— О, да.

Той натисна звънеца. В следващите секунди не се случи нищо, но след малко женски глас попита:

— Да?

— Може ли господин Рамзи?

— Кой е?

— Полиция.

Тишина.

— Изчакайте.

Измина една дълга минута, през която Петра се извърна към шерифската кола. Хектор де ла Торе седеше зад волана и говореше нещо неразбираемо за нея. Банкс слушаше, но я видя и леко ѝ махна, точно в момента, когато ниска пълничка жена в розово-бяла униформа излезе през двойната врата. Тя измина половината път по алеята и се взря в тях. Беше между петдесет и шейсетгодишна, с очевидно криви крака, косата ѝ беше плътно прибрана на тила, а лицето — мургаво и безизразно като бронзова отливка. Натисна дистанционното устройство.

Портата се отвори и колите влязоха в имението. И четиримата детективи слязоха. Въздухът беше цели десет градуса по-топъл от този в Холивуд. Чак сега Петра забеляза ограденото пространство за животните. Кафяви петна конски хълбоци се появяваха и изчезваха пред погледа ѝ.

Суха жега, очите ѝ смъдяха. Малък самолет кръжеше над планината на север. От един чинар се втурнаха ято врани, но после подплашено се скриха с писък.

— Госпожо — каза Стю и показа значката си на прислужницата.

Тя се вгледа в него.

— Аз съм детектив Бишъп, а това е детектив Конър.

Никакъв отговор.

— А вие сте?

— Естрела.

— Фамилията ви, ако обичате?

— Флорес.

— При господин Рамзи ли работите, госпожо Флорес?

— Да.

— А господин Рамзи вкъщи ли си е, госпожо Флорес?

— Играе голф.

Изглежда уплашена, помисли си Петра. Може би заради имиграционния си статус? Освен ако Рамзи не решише да се кандидатира на изборите, нямаше защо да се притеснява, че ще проверяват документите му, така че тя вероятно работеше на черно.

Или беше нещо друго. Знаеше ли нещо? Някакви проблеми в къщата? Може би Рамзи е излизал снощи? Петра си записа името на жената и го подчерта: на всяка цена трябваше пак да се свърже с нея.

Затвори бележника си и се усмихна. Естрела Флорес не забеляза нищо.

— Значи господин Рамзи не си е вкъщи? — каза Стю.

Ако беше така, тя си противоречеше с пазача.

— Не. Тук е.

— Тук ли?

— Да. — Жената се намръщи.

— Той играе голф тук?

— На игрището отзад.

— Има собствено игрище за голф — каза Петра и си спомни какво ѝ каза Сюзън Роуз за телевизионното предаване.

— Можем ли да говорим с него, госпожо Флорес?

Жената погледна двамата шерифски полицаи, които стояха на няколко метра, после се извърна към широко отворените врати на къщата. Вътре Петра видя кремави стени и подове.

— Ще влезете ли? — попита Естрела Флорес.

— Само с разрешението на господин Рамзи, госпожо.

Тя се стъписа.

— Защо не отидете да кажете на господин Рамзи, че сме тук, госпожо Флорес?

Петра се усмихна отново. Това много помогна. Естрела се затътри на кривите си крака обратно към къщата.

Не след дълго отвътре изтича Карт Рамзи, последван от рус мъж.

Телевизионното ченге бе облечено в светлозелено поло, джинси и маратонки. За възрастта си беше в добра форма. Петра прецени, че е между четирийсет и пет — петдесет години. Почти 1.90 м, 75

килограма, широки рамене, тесен таз, плосък корем, стегната талия, никакви тлъстини. Черна къдрава коса, тен като за пред телевизията.

Волева челюст.

Мустаци. Как се казваше героят му? Дак Прайс.

Приятелят му беше на същата възраст, също толкова едър и широкоплещест, но с по-широк таз. Фигурата му беше по-типична за мъж на средна възраст — над колана ясно личеше закръгленото шкембе, челюстта беше по-отпусната и гърдите му се тресяха, като бягаше. Светлата коса бе изтъняла, на тила беше по-дълга, а на темето вече прозираше розова кожа. Носеше малки кръгли слънчеви очила с черни стъкла. Ярката му светлосиня риза беше с дълги ръкави и прекалено голяма за него, а черните трикотажни панталони прилепваха плътно около кръста. Рамзи с лекота го задмина и стигна до колата, без да се задъхва.

— Полиция? Какво има? — каза той с дълбок глас на телевизионна звезда.

Стю му показва значката си.

— Съжалявам, господине, но имаме лоши новини.

Рамзи ококори сините си очи, премигна и замръзна. Погледът му беше много светлосин и контрастираше драматично на загорялото лице, въпреки че отблизо Петра забеляза, че косата му беше неестествено черна, а кожата — груба, с разширени пори по бузите, а по носа имаше паяжинки от спукани капиляри. Прекалено много водка в гримьорната? Или дългогодишното гримиране си беше казало думата?

— Какви новини? За какво говорите? — Гласът на Рамзи бе започнал да натежава от паника.

— Вашата бивша съпруга...

— Лиза? Какво е станало с нея?

— Боя се, че е мъртва, господине.

— *Какво?* — Рамзи се изцъкли. Големите му длани се свиха в огромни юмруци и бицепсите му изпъкнаха.

С най-състрадателна физиономия Петра огледа ръцете му за порязвания и синини. Нищо. Де ла Торе и Банкс правеха същото, но актьорът нищо не усети. Беше се превил напред и бе покрил лицето си с длан.

Пристигна и едрият рус мъж със синята риза. Беше намръщен, лицето му бе изкривено. Косата му бе прекалено руса, вероятно също боядисана.

— Какво става, Карт?

Рамзи не отговори.

— Карт?

Рамзи заговори иззад дланта си:

— Те... Лиза. — Гласът му заглъхна в стон между двете думи.

— Лиза ли? — каза русият. — Какво се е случило с нея?

Ръката му се отпусна надолу и Рамзи се обърна към него.

— Тя е мъртва, Грег! Казват ми, че е мъртва!

— О, господи... какво... как... — Грег зяпна и обърна поглед към детективите.

— Мъртва е, Грег! Наистина! — изкрещя Рамзи и за миг изглеждаше, сякаш ще скочи и ще удари русия.

Но вместо това, той изведнъж се обърна и се загледа в тях. Най-вече в Петра.

— Сигурни ли сте, че е тя?

— Боя се, че да, господин Рамзи.

— Как може... аз не мога... тя... как? Това е лудост... къде? Какво е станало? Какво, по дяволите, е станало? Да не се е блъснала с колата си или какво?

— Била е убита, господин Рамзи — каза Петра. — Намерена е тази сутрин в парка „Грифит“.

— Убита? — Рамзи се отпусна и се хвана за брадата, този път с двете ръце. — Исусе... парка „Грифит“... какво, по дяволите, е търсила там?

— Не знаем, господине.

Тук Рамзи би трябвало да им помогне, но той само каза:

— Тази сутрин? О, господи, не мога да повярвам!

— Рано тази сутрин, господине.

Рамзи заклати глава.

— Парка „Грифит“? Не разбирам. Какво ще прави там рано сутринта? Да не е... как е била...

Русият Грег се приближи и потупа Рамзи по рамото. Рамзи го отблъсна, но другият не реагира — може би беше свикнал на такова отношение?

— Хайде да влезем, Карт — каза той. — Могат да ни кажат подробностите и вътре.

— Не, не, трябва да знам — застреляна ли е? — попита Рамзи.

— Не, господине — каза Стю. — Намушкана е с нож.

— О, господи! — Рамзи се смали с още няколко сантиметра. — Знаете ли кой го е извършил?

— Още не, господине.

Рамзи разтри челото си с ръка. Имаше петна, подсказващи за проблеми с черния дроб, забеляза Петра. Но ръката му беше голяма, изглеждаше силна, пръстите бяха дебели като пури и имаха едри, добре поддържани нокти.

— Мамка му! Лиза! Не мога да повярвам! О, Лиза, какво си направила, по дяволите? — Рамзи се обърна с гръб към детективите, направи няколко стъпки, преви са на две, сякаш се канеше да повърне, и остана в тази поза. Петра забеляза, че широкият му гръб потреперва.

Русият мъж отпусна ръце.

— Аз съм Грег Балч, бизнес мениджърът на господин Рамзи...

Внезапно Рамзи се обърна към тях:

— Има ли нещо общо с наркотици?

Секунда тишина, след това Стю попита:

— Госпожа Рамзи имаше ли проблем с наркотиците?

— Не, не, но преди време... всъщност тя не е... не беше вече госпожа Рамзи. Разведохме се преди шест месеца и тя си върна моминското име. Всичко мина приятелски, но... не се виждахме. — Той пак покри лицето си и се разплака. Силни, мъчителни, гърлени стонове. Петра не можеше да види дали по очите му има сълзи.

Балч обгърна Рамзи с ръка и актьорът се остави да го отведе в къщата. Детективите ги последваха. След миг, когато пак срещна погледа на Рамзи, Петра видя, че очите му са сухи и спокойни, бялото не беше зачервено, а небесносините му ириси бяха ясни.

В къщата миришеше на бекон. Първото нещо, което Петра забеляза, след като влезе под високите близо пет метра тавани, сред безбройните предмети на изкуството и многото кремави мебели — като че ли я бяха пуснали в кофа със сметана — беше гаражът с петте врати.

Едната стена беше от стъкло и от нея се откриваше гледка навън. Да наречеш това съоръжение гараж бе все едно да кажеш, че Да Винчи е бил карикатурист.

Петнайсет на шест метра, със зидани бели стени, излъскан до блясък черен гранитен под, указващи светлини. Пет отделения, но само четири от тях запълнени. И нямаше лимузина. Там бяха всички колекционерски примамки — яркочервено ферари с хищна предница, високоскоростно бляскаво черно порше със състезателни номера на вратите, ролс-ройс в черно и тъмнокафяво с красиви коси калници, кипра хромова решетка и изящна кристална фигурка на капака, вероятно оригинална, светлосин корвет ранен модел с гюрук, може би от 50-те години, в същия цвят като копринената риза на бизнес мениджъра Грег.

В петото отделение се виждаше само покритият с чакъл канал за оттичане на маслата.

По стените имаше поставени в рамки плакати на състезателни коли и ретуширани изображения на аеродинамични машини.

Стю и полицаите се спряха, за да разгледат. Мъжете обичат колите. Петра бе от жените, които наистина разбираха тази страст. Може би заради четиримата си братя, може би заради естетическото си чувство и положителното отношение към приложното изкуство. Една от причините за хармонията между нея и Ник бе способността ѝ наистина да гъделичка егото му. Негодникът без съмнение нямаше душа, но можеше да твори шедеври. Любимката му беше стингрей от 67-а година, наричаше я „връх на дизайна“. Когато Петра му каза, че е бременна, той я погледна така, сякаш беше едсел...

Грег Балч вървеше няколко крачки напред и въвеждаше Рамзи в съседната стая, когато детективите се откъснаха от стъклената стена. Балч настани Рамзи на прекалено натъпканото с пух кремаво канапе и актьорът остана приведен, сякаш се молеше, със сведена глава и преплетени пръсти, положени върху дясното коляно. Мускулите по едрия му врат бяха напрегнати.

Четиримата детективи седнаха на дългия три метра отсрещен диван, като преди това разместиха оцветените в пастелни тонове кръгли възглавници, за да си намерят място. Една от тях най-накрая се оказа в огромния skut на Де ла Торе и той забарабани по лъскавата материя с дебелите си кафяви пръсти. Банкс седеше спокойно, без да

помръдва. Пространството между Рамзи и полицаите се заемаше от малка маса за кафе, направена от гранитна каменна подложка и стъклен плот. Балч седна на стол отстрани.

Петра разгледа стаята. Беше гротескно голяма. Предположи, че е всекидневната. Изглежда, беше разделена на три еднакви по размер къта, всичките натъпкани с грамадни мебели, дървените им части имаха бели акценти, а по стените висяха ужасни гигантски абстрактни пастелни рисунки. През стъклените врати видя трева и палми, каменен басейн с водоскок, зелено игрище с четири дупки, тревата беше окосена почти до дъно и изглеждаше сивкава.

Игрището за голф. Два хромирани железни стика лежаха на бодливата трева. Зад поляната бяха конюшната и симпатичен малък розов хамбар.

Къде ли беше петото возило? Скрито, докато се почисти и изтърка от кръвта?

Не можеха дори да попитат. Беше виждала колко много време отнема на експертите да изследват внимателно една кола. Ако разследването изобщо стигнеше до точка, в която да поискат заповед за обиск, за проверката на автопарка на Рамзи щеше да е необходим екип в пълен състав за дни наред.

Погледът ѝ се върна на конюшната. Спретнато оформени копи сено. Два коня пасяха спокойно, единият кафяв, другият бял. Представи си Лиза върху бялото животно, с жокейски костюм, ботуши с шпори и развята тъмноруса коса.

Дали е обичала да язди? Не знаеше нищо за нея.

Два коня. Пет коли. И една тайна в... Какво ли трябваше да е паркирано в петото, *празно* отделение на гаража?

Рамзи продължаваше да седи, приведен и безмълвен. Де ла Торе, Банкс и Стю го изучаваха, но не прекалено явно. Балч изглеждаше притеснен — служителят, който не знае как да послужи в момента. Де ла Торе хвърли пак един поглед назад към колите. Беше сериозен и много делови, но не пропусна хромовите детайли, боята металик, полираната кожа, новичките черни гуми. Банкс го забеляза и се усмихна. Улови погледа на Петра и усмивката му стана малко по-широка.

Стю просто си седеше. Очите му бяха празни като току-що купени чинии, както се изразяваше той. Нека разпитваният сам да си

каже всичко. Може би на него му беше най-лесно с Рамзи, защото не бе запален по колите — поне не се беше издавал пред Петра. Когато не бе на работа, караше бял шевролет „Събърбън“, с две допълнителни седалки за деца и целия обсипан с играчки. Петра се беше возила няколко пъти в него, когато гостуваше на семейство Бишъп за вечеря, ако можеше да се нарече така извозването на шест деца до „Чък И“. Вечеря със сандвичи. Но пък видеоигрите бяха забавни. Тя обичаше децата...

Усети се, че се пипа по плоския корем, спря и върна вниманието си обратно върху Рамзи.

Черните му къдрици подскачаха, той не спираше да клати глава, сякаш сам себе си уверяваше, че не е вярно. Петра беше виждала подобни сцени много пъти. Отрицание. Истинско или престорено. Човекът играеше по телевизията роля на частен детектив. Актьорите проучват героите си, сигурно знае как се реагира в подобни случаи.

Грег Балч пак потупа Рамзи по гърба. По лицето на бизнес мениджъра все още бе изписано изражение на безпомощен лакей.

Петра продължи да наблюдава Рамзи. „Ами ако е чист? — помисли си тя. — Ако се окаже, че е най-неподходящият заподозрян?“

После си припомни, че бе пребил Лиза. Че си изкарва прехраната като актьор.

Хвърли поглед към огромните безформени стаи. Всекидневна № 1, всекидневна № 2, всекидневна № 3 — от колко всекидневни се нуждаеше той?

Най-накрая Рамзи се изправи и каза:

— Благодаря ви, че дойдохте... предполагам, че е най-добре аз да се обадя на роднините й... о, господи!... — Разтвори рязко ръце.

— Къде живеят те? — попита Стю.

— Кливланд. В предградията, Шагрин Фолс. Баща й е лекар. Доктор Джон Боулингър. След развода не съм се чувал с тях.

— Аз мога да им се обадя — каза Стю.

— Не, не, по-добре да е някой, който... правите ли такива неща? Искам да кажа, това обикновена процедура ли е?

— Да, господине.

— О! — Рамзи вдиша и издиша, после изтри очите си с кърпичка. — Не, все пак е по-добре аз да го направя... въпреки че...

проблемът е, че ние не сме точно... родителите на Лиза и аз. Особено след развода. Знаете как е.

— Обтегнати отношения? — каза Стю.

— Не знам дали моето обаждане няма да влоши нещата. Искам да кажа, че наистина не знам какво е моето място във всичко това. — Рамзи изглеждаше нещастен. — Имам предвид официално. Вече не сме женени, така че нуждаете ли се изобщо официално от мен?

— В смисъл? — попита Стю.

— Да я разпозная, да уредя формалностите, нали разбирате... ние с Лиза... ние се обичахме и уважавахме, но бяхме... разделени. — И пак разпери ръце. — Бръщолевя глупости, сигурно звучат като идиот. Че на кого му пука за разни формалности! — Удари юмрук в дланта си. Обърна се надясно и изложи на показ профила си.

Каква брадичка, помисли си Петра. В неговия свят любов и уважение означаваха насинено око и разцепена устна. Долната му устна затрепери и той я прехапа. Дали наистина позираше?

— Ако можете да ни разкажете нещо за Лиза, господине, много ще ни помогнете — каза тя.

Рамзи бавно се извърна и се вгледа в нея, а на Петра ѝ се стори, че вижда нещо ново да проблясва в светлите му очи — анализ, хладна мисъл, отдръпване. Но след секунда изчезна и той пак изглеждаше съсипан от мъка, а тя се притесни, че само така ѝ се е сторило.

Междувременно очите на Рамзи се бяха навлажнили.

— Тя беше прекрасно момиче — каза той. — Бяхме женени почти две години.

— Ами наркотиците? — попита Петра.

Рамзи погледна Балч и русият мъж сви рамене.

— Не беше нищо страшно — каза Рамзи. — Не трябваше да ви казвам нищо. Последното, което искам, е пресата да подхване тази тема и да я опетни като... о, господи, те ще го направят, нали? Мамка му! Това е абсурдно, тя не беше силно пристрастена, просто...

Сведе поглед към скута си.

— Прав сте, господине — каза Петра. — Рано или късно мълвата ще се разнесе, така че по-добре ние да знаем фактите. Когато са намесени наркотици, винаги има опасност от насилие, така че ако ни кажете...

Очите му отново се промениха и Петра беше сигурна, че я преценява. Дали и другите детективи го забелязаха? Поне не показваха да е така: Де ла Торе пак се кокореше срещу колите, а Стю и Банкс си седяха съвсем кротко.

Петра оправи косата си и кръстоса крака. Рамзи я гледаше в очите, но премигна, когато черният креп прошумоля. Тя заклати глезена си.

— Няма какво да ви казвам — каза той.

— Наистина не беше нищо особено — каза Грег Балч. И неговите очи бяха сини, но воднисти и замъглени и до ясения поглед на Рамзи изглеждаха много зле. — Лиза имаше малък проблем с кокаина, това е всичко.

Рамзи го изглежда.

— По дяволите, Грег!

— Те може вече да са разбрали, Карт.

Рамзи продължи да го гледа ядно и пое дълбоко въздух.

— Добре, добре. Кокаинът бе основната причина нашият брак да се разпадне. Въпреки че, ако съм честен, трябва да призная, че и разликата във възрастта си каза своето. Аз съм от друго поколение, за което „купон“ означава да отидеш някъде да разговаряш, да танцуваш. Пийвам в компания, но това е всичко. Лиза обичаше да смърка... господи, не мога да повярвам, че вече я няма!

Той пак се опита да скрие лицето си, а Петра заговори малко по-високо, за да го спре:

— На колко години беше Лиза, господин Рамзи?

Той вдигна очи, после ги сведе към коленете ѝ и пак ги върна на лицето ѝ.

— Беше — каза той. — Беше... не мога да повярвам, че отсега нататък винаги ще казвам „беше“... беше на двайсет и седем, детектив...

— Конър.

— На двайсет и седем, детектив Конър. Запознахме се преди четири години на конкурса за Мис Шоубизнес. Аз бях водещ, а тя беше Мис Охайо. Свиреше на саксофон и имаше страхотен глас. Излизахме известно време, живяхме заедно една година, после се оженихме. Разведохме се. И за двамата беше първи брак... сигурно не сме имали достатъчно опит... нещо друго? Защото това е всичко... — Той се

попипа по врата. — Чувствам се ужасно, наистина имам нужда да остана сам.

— Момчета — каза Балч, — не можем ли да оставим господин Рамзи вече сам?

Рамзи продължи да разтрива врата си. Шията му бе побеляла, а лицето му беше станало непроницаемо от шока. Петра смекчи тона си:

— Съжалявам, господине, знам, че за вас това е тежко. Но понякога нещата, които изникват в периоди на стрес, са наистина ценни, а аз знам, че вие искате да намерим убиеца на жена ви.

Каза „жена ви“, а не „бившата ви жена“, за да види дали Рамзи ще я поправи.

Не го направи, само кимна едва доловимо.

Балч понечи да каже нещо, но Петра го прекъсна:

— Да имате някаква представа от кого тя вземаше наркотиците, господин Рамзи?

— Не. Не искам да я изкарам наркоманка. Смъркаше си за удоволствие, това е всичко. Доколкото знам, никога не купуваше, а я черпеха.

— Кой?

— Нямам представа. Това не беше моят свят. — Рамзи се изправи на канапето. — Не е трудно да си намериш дрога в нашите среди. Сигурен съм, че нямате нужда да ви го казвам. Да не би нещо в това... което се е случило... да ви навежда на мисълта, че са замесени наркотици?

— Не, господине. Започваме от нулата.

Рамзи се намръщи и внезапно стана. Балч угоднически повтори на шефа си края на фразата.

— Извинете ме, но наистина имам нужда от почивка. Току-що се върнах от снимки в Тахо, от два дни почти не съм почивал, четох сценарии в самолета, после Грег ми донесе разни книжа за подпис и двамата се уморихме много бързо. Сега и това. Господи!

Предложи подробно алиби, без никой да му го иска, помисли си Петра. Уморен бил, но на другата сутрин, свеж като краставица, играе голф.

И четиримата детективи слушаха внимателно. Никой не проговори. На никого не бе позволено да навлиза в по-дълбоки води.

Балч наруши тишината.

— Последните дни бяха доста тежки. И двамата сме съсипани.

— Тук ли спяхте, господин Балч? — попита Петра, осъзнавайки, че се движи по тънък лед. Хвърли поглед към Стю. Той едва доловимо й кимна.

— Да. От време на време правя така. Живея в Ролинг Хилс Естейтс и не обичам да шофирам дотам, когато съм изтощен.

Очите на Рамзи бяха ледени. Той се взираше в пода.

Стю пак кимна на Петра и четиримата детективи се изправиха. Стю подаде визитната си картичка и Рамзи я прибра в джоба си, без да я чете. Всички се отправиха към външната врата. Петра усети, че Рамзи върви до нея.

— Значи ще се обадите на родителите на Лиза, детектив?

— Да, господине. — Въпреки че Стю бе предложил.

— Доктор Джон Евърет Боулингър. Майка ѝ се казва Вивиан. — Издиктува телефонния номер наизуст, а Петра се спря, за да го запише. Балч и останалите детективи бяха няколко крачки напред и почти стигаха до стъклената стена, гледаща към гаража.

— Шагрин Фолс, Охайо — каза тя.

— Смешно име^[1], не мислите ли? Сякаш всички съжालяват, че живеят там. Лиза със сигурност съжालяваше. Тя обожаваше Лос Анджелис.

Петра се усмихна. Но не като ченге. Като жена. Опечаленият съпруг я огледа отново от главата до петите.

Не мислеше, че прибързва със заключенията. Не се смяташе за божия благодат за мъжете, но разбираше кога я оценяват.

— Лиза беше родена да живее в Лос Анджелис — каза Рамзи, когато тръгнаха пак. — Тя обичаше динамиката.

Стигнаха до стъклото. Петра протегна ръка.

— Благодаря ви, господине. Съжالياвам, че трябваше да ви подложим на това.

Рамзи взе ръката ѝ, задържа я, после я стисна. Дланта му беше суха и топла.

— Все още не мога да повярвам. Направо е нереално, като в сценарий. — Той прехапа устни, поклати глава и пусна пръстите ѝ. — Сигурно няма да мога да заспя, но май ще трябва да се опитам, преди да са закръжили лешоядите.

— Пресата ли?

— Въпрос на време е. Вие няма да им давате телефона и адреса ми, нали? — Преди Петра да му отговори, той се провикна към Балч: — Кажи на охраната на външната порта да не допуска никой да се приближава. Обади им се веднага.

— Готово. — И Балч се отдалечи бързо.

Петра докосна стъклото, вдигна вежди и се направи, че гледа колите.

Рамзи сви рамене. За мъж на средна възраст добре се преструваше на момче.

— Събираш разни играчки, докато осъзнаеш, че не са кой знае какво.

— И все пак — каза Петра — няма нищо лошо в това да притежаваш хубави вещи.

Сините очи на Рамзи проблеснаха:

— Сигурно.

— От коя година е ферарито?

— 73-а — каза Рамзи. — „Дейтона Спайдър“. Била е собственост на петролен шейх. Купих я на търг. Трябва да се настройва всяка седмица и един час зад волана ѝ е смърт за гърба, но иначе е произведение на изкуството.

Гласът му се изпълваше с ентузиазъм. Но, изглежда, се усети, направи гримаса и поклати глава.

Като се опитваше да звучи ведро, Петра каза:

— А какво паркирате там, в празното отделение?

— Колата, която карам всеки ден.

— Лексус?

Той хвърли поглед към входа, където се бяха събрали останалите трима детективи.

— Не, това е колата на Грег. Моята е мерцедес. Благодаря ви за любезността, господа детективи. И за това, че ще се обадите на родителите на Лиза. Ще ви изпратя.

И двете полицейски коли напуснаха имението и поеха надолу към тихото странично шосе. Караше Стю и когато къщите отстъпиха на поляните, той махна на двамата полицаи да отбият встрани. Те слязоха, Де ла Торе пушеше.

— Даде ни алиби — каза той. — Бил е цяла нощ в къщата със стария приятел Грег. И всичките тези глупости за официалните формалности.

— Така — каза Банкс — може да се опитва да се откачи. И на нас да замаже очите, и той да се успокои.

— Възможно е — каза Стю и погледна към Петра.

— Всичко това е много интересно — каза тя, — най-вече начинът, по който спомена за наркотиците. После изведнъж стана много загрижен и взе да увърта, да брани репутацията ѝ точно когато ние искаме да говорим за това.

— Мисля, че е загазила до ушите — каза Де ла Торе. — Особено ме вбеси алибито му. Искам да кажа, че ако бившата ти жена е нарязана на филии и ти си чист, когато ченгетата дойдат да те уведомят, има ли нужда да им казваш, че в нощта на убийството си си легнал рано?

— Съгласна съм — каза Петра. — Само че тук имаме насилие над съпруга, което е станало публичен факт в ерата след О. Джей Симпсън. Той знае, че ще го проучваме и има мотив да се защити.

— И все пак — каза Де ла Торе — беше прекалено изряден. Човекът участва в сериал за ченгета, сигурно знае всички уловки. — Изсумтя и дръпна от цигарата.

Петра се замисли за начина, по който Рамзи я беше разглеждал. След това обаче се измъкна с наведена глава. Никой не го спомена. Трябваше ли тя да повдига въпроса? Нямаше смисъл.

— Мразя сериали за ченгета — каза Де ла Торе. — Там копелетата излавят всички лоши момчета след третата реклама и съсипват самочувствието ми.

— Той не играе ченге в сериала — каза Банкс. — Играе частен детектив, мъжкар добряк, който защитава хората, когато полицаите не могат.

— Още по-зле. — Де ла Торе подръпна мустака си.

— Много сълзи проля, но стана съвсем делови, когато нареди на Балч да предупреди пазача — каза Банкс. — Жена му още не е изстинала, а той си пази гърба от пресата.

— Хей — каза Де ла Торе, — че той е голяма звезда, мамка му! — И издиша дим към земята. — И така... какво можем да направим за вас?

— Проверете във вашия архив, вижте дали е имало и други оплаквания за побои или каквото и да е против него — каза Стю. — Но кротко, поне засега. Не можем да си позволим дори и сянка от подозрение, че го разследваме.

— А това какво беше — четирима детективи се отбиват да му изразят съболезнованията си?

— Позна.

— Дали ще се върже?

— Може би. Свикнал е да му се обръща специално внимание.

— Добре — каза Банкс. — Ще прелистим кротко книжата. Нещо друго?

— Не се сещам — каза Стю. — Но съм отворен към предложения.

— Аз предлагам — каза Де ла Торе — да не ви се бъркаме, да отидем на църква и да се молим за вас. Защото това няма да е лесно разследване.

— Давайте! Ще имаме нужда от всякаква помощ.

Банкс ѝ се усмихна.

— Забелязах, че си говорехте до стъклената стена. Какво каза той за петата кола?

Петра го погледна за миг в очите.

— Че я карал всеки ден. Мерцедес.

— Да не я е дал на химическо чистене?

— Възможно е — каза Петра. — С цялата тази кръв, ще се наложи.

— Ами отпечатъците от обувки на местопрестъплението?

— Нищо — каза Стю. — Успял е да избегне стъпването в кръвта.

— Искате да кажете, че е отстъпвал назад. Или я е блъснал напред. И в двата случая означава, че е бил подготвен.

Стю се замисли върху това. Устните му бяха свити.

— Иска ми се да получа заповед за претърсване на този мерцедес, но не можем и да мечтаем за това без доказателства.

— Ами ако човекът е научил това-онова от сериала си? — каза Де ла Торе. — Някаква супервисока технология за извършване на чисто убийство. Тези, известните, винаги си имат кой да им замита следите. Сътрудник, мениджър, някой дръвник от къщата за гости,

какъв ли още не, но, ей, аз какво се оплаквам? Това си е ваш случай. Желая ви късмет.

Стиснаха си ръцете и двамата полицаи си заминаха.

— Изглеждат ми свестни — каза Петра.

Върнаха се във форда. Когато Стю запали двигателя, тя каза:

— Да не би да прекалих с умилкването около Рамзи?

— Да се надяваме, че не.

— А какво мислиш за всички онези елитни коли?

— Можеше да се очаква. Хората от този бизнес винаги ламтят за най-доброто.

Звучеше ядосан.

— Мислиш ли, че е той?

— Вероятно. Ще съобщя на семейството, когато се върнем.

— И аз мога да го направя — каза Петра. Изведнъж силно ѝ се прииска да влезе в контакт със семейството на Лиза. Със *самата* Лиза.

— Не, нямам нищо против аз да го свърша. — Той подкара колата. Колосаната му яка беше зацапана и русата му брада беше покарала и стърчеше като слама. И двамата не бяха спали от двайсет и четири часа. Петра се чувстваше добре.

— И за мен няма да е никакъв проблем, Стю. Аз ще се обадя.

Очакваше спорът да продължи, но той само сви рамене и каза:

— Сигурна ли си?

— Напълно.

— Ти се обади за Гонзалес и Чуинард, а при Чуинард хич не беше весело.

Дейл Чуинард беше строител, пребит до смърт пред една таверна на булевард „Кахуенга“. Петра съобщи на двайсет и четири годишната му вдовица, че нейните четири деца под шест години остават сираци. Помисли си, че се е справила добре, успокои жената, прегърна я, остави я да се наплаче. Но после в кухнята госпожа Чуинард полудя, започна да удря Петра, за малко не ѝ издра очите.

— Е, няма как да ме ударят по телефона — каза тя.

— Наистина нямам нищо против да го направя, Петра — каза той.

Но тя знаеше, че има. В началото, когато станаха партньори, беше ѝ казал, че най-много мрази тази част от работата си. Може би

ако направи този жест, той ще осъзнае, че тя е идеалният колега и ще сподели какво го яде.

— Аз ще го свърша, партньоре. Ако нямаш нищо против. Ще говоря и с прислужницата.

— На Лиза ли?

— На Рамзи, ако успея да я изкарам от къщата, без да стане много явно, че Рамзи е сред заподозрените. Но мога да говоря и с прислужницата на Лиза.

— Изчакай с прислужницата на Рамзи — каза Стю. — Прекалено опасно е. — Извади бележника си и запрелиства страниците му. — Прислужницата на Лиза се казва Патриша... Кейсъмпитакпонг. — Той произнесе трудното ѝ име много бавно. — Вероятно е тайландка. Униформените са я задържали, но ако поиска да си тръгне, не могат да я спрат да хване самолета за Банкок. Или да се обади на „Нешънъл Инкуайърър“.

— Ще отида при нея веднага щом се обадя на семейството.

Той ѝ даде адреса на „Доуни Драйв“.

— Местните полицаи проявиха колегиалност, като ни оставиха да се занимаваме с Рамзи.

— След всичките критики по пресата, може би на някого най-накрая му е дошъл умът в главата.

— Може би. — Миналия месец изобличиха местния шериф, че е освободил няколко убийци заради административна грешка, че давал на затворниците от окръжния затвор ресторантска храна за сметка на данъкоплатците и че загубил дирите на милиони долари. Половин година преди това негови заместници бяха хванати за въоръжени обири в извънработно време, а един новобранец бе намерен да се разхожда гол и дрогиран по хълмовете до участъка в Малибу.

— Сетих се къде е този адрес — каза Стю. — На няколко пресечки от ресторанта „Чейсънс“, сега го бутат, за да строят търговски център.

— О, боже! — каза Петра. — Край на шикозните ни вечери, партньоре.

— Всъщност веднъж ходих там — отвърна той. — Отговорях за охраната на една сватба. Беше на дъщерята на известен адвокат от шоубизнеса. Ресторантът бе пълен със знаменитости.

— Не знаех, че вършиш такава работа. Освен всичко друго.

— Беше преди година. Повечето пъти е голяма досада. Но в „Чейсънс“ беше добре. Нахраниха ме. Чили, ребра, пържоли. Страхотно заведение, класна атмосфера. Любимият ресторант на Рейгън... добре, ти поеми тайландката, а аз ще се обадя на родителите, ще се помъча дискретно да разпитам някои хора от шоубизнеса за Рамзи, ще проверя в системата за регистрация на моторни превозни средства за мерцедеса, ще се свържа със следователя и експертите, после ще се прибера. Ако са открили някои важни улики, ще ти съобщя. Така добре ли е?

— А аз ще се обадя на телефонната компания и ще взема разпечатката на Лиза.

— Добра идея. Обичайна процедура.

— Стю, ами ако Рамзи е нашият човек, как ще го пипнем?

Никакъв отговор.

— Имам предвид, каква е възможността нещо подобно да вдигне стандарта ни на живот? И как да се постареем да направим най-доброто за Лиза?

Той си поигра с косата си и оправи рипсената си вратовръзка.

— Едно по едно — каза след малко. — Ще направим каквото зависи от нас. Така казвам и на децата си за учението.

— Значи за него сме просто деца?

— В известен смисъл.

[1] Шагрин Фолс — Chagrin Falls — „Тъжните водопади“. — Б.пр. ↑

11.

Маймуните пицят най-ужасно от всички. Само шест сутринта е, а те вече се оплакват.

След четири часа ще отворят зоологическата градина. Бил съм тук, когато има много хора. Дочувам предимно врява, но понякога улавям и по някоя дума на малките деца, които мрънкат за нещо. „Сладолед!“ „Лъвовете!“

Когато хората дойдат в зоологическата градина, животните притихват, но през нощта наистина се развихрят — само чуйте писъците на тези маймуни, чувам и още някой, който мучи дълбоко, някак си тежко и уморено, може би е носорогът. Все едно казва: „Пуснете ме да изляза! Затворили са ни тук заради хората. Не са ли гадни?“

Ако някога наистина излязат, месоядните веднага ще нападнат тревопасните, бавните и слабите, ще ги убият и ще ги изядат, а после ще оглозгат и кокалите.

Преди около месец разгледах оградата от бодлива тел около зоологическата градина и намерих една врата на високото, точно над животните от Африка. Имаше знак с надпис: „Само за служители на зоологическата градина. Да се заключва винаги“. Имаше и катинар, но сега го бяха оставили отключен. Свалих го, преминах през вратата, върнах го обратно и се намерих в малък паркинг, пълен с колички, с каквито служителите се разхождат из парка. От другата страна имаше сгради, в които миришеше на животински изпражнения, с циментирани подове, току-що измити с маркуч. До тях се издигаше гъста растителност и криволичеше пътечка с друг знак: „Забранено за външни лица“.

Държах се, все едно съм вътрешен, и отидох право в зоологическата градина, покатерих се в една огромна клетка заедно с останалите посетители, видях как децата мрънкат. После излязох от градината. Този ден си прекарах доста добре, четох и изучавах табелите, по които пишеше за поведението и хранителните навици на

животните и за застрашените видове. В клетката за влечуги видях огромна двуглава змия. Никой не ме гледаше странно. За първи път от доста време се чувствах спокойно и нормално.

Бях си взел малко пари и си купих замразен банан, карамелизирани пуканки и кока-кола. Изядох ги много бързо и коремът ме заболя, но това нямаше значение. Сякаш в мозъка ми се бе открил яносин простор.

Може би и днес ще се опитам да вляза.

А може би не бива. Трябва да се уверя, че не съм застрашен вид.

Не мога да спра да мисля за онази жена и какво направи с нея мъжът.

Ужасно, ужасно, как само я прегърна и прас, прас. Защо ли някому би се приискало да направи подобно нещо?

Защо Господ го *позволява*?

Стомахът започна да ме свива и аз вдишах дълбоко пет пъти, за да го успокоя.

Цяла нощ не спрях да вървя, но краката не ме боляха прекалено много, а сега вече ме болят и маратонките ме стискат. Свалих ги, чорапите също. Сигурно съм пораснал. От известно време обувките ми стават тесни. Стари са, същите, с които дойдох, по подметките има доста изтънели места, направо протрити.

Проветрих краката си и размърдах пръстите си, преди да си разгъна найлона.

О-о-ох... хубаво.

На място № 5 няма вода за къпане. Няма ли да е страхотно да отида в зоологическата градина, да скоча в басейна на тюлена и да започна да пляскам във водата? Тюлените ще се подплашат, няма да знаят какво става, ще трябва да внимавам да не се разсмея на глас.

Воня на урина. Мразя да воня, не искам да се превръщам в един от онези хора с количките — можеш да ги помиришеш от предишната пресечка.

Винаги съм обичал да си вземам душ, но след като Тъпака се нанесе, никога нямаше топла вода. И не защото той я използваше. Мама искаше да мирише на хубаво заради него, затова започна да се къпе през половин час, след това се обливаше с парфюм.

Защо ѝ беше на мама да се старее да му прави впечатление? Защо изобщо ѝ трябваше да се занимава с всичките тези неудачници?

Доста време съм се чудил за това и винаги стигам до извода, че тя не се харесва много.

Сигурен съм, че е така, защото когато счупи нещо или направи някаква грешка, като например да се пореже, докато си бръсне краката, започва да се ругае, нарича се с разни обидни думи. Чувал съм я нощем да плаче, пияна или надрусана, и да се нарича с обидни думи. Откакто Тъпака се нанесе — не толкова често, защото се боеше да не я набие.

В такива случаи влизах в спалнята и сядах до нея, галех я по косата и я питах: „Какво има, мамо?“. Но тя винаги се отдръпваше от мен и казваше: „Нищо, нищо“, обаче звучеше ядосано, затова и аз престанах да опитвам.

Докато един ден не осъзнах, че тя плаче заради мен. Защото ме е родила, без да ме е искала, опитвала се е да ме отгледа и си е мислела, че не е достатъчно добра майка.

Аз бях нейната тъга.

Дълго мислих за това и реших, че най-доброто, което мога да направя, е да се опитам да науча колкото може повече, за да си намеря добра работа и да мога да се грижа за себе си и за нея. Освен това, ако види, че се справям, тя няма да се чувства такава неудачница.

Слънцето изгря напълно, изглеждаше горещо и оранжево иззад дърветата. Наистина съм уморен, но няма начин да заспя. Време е да разгъна найлона.

Използвам найлони от химическо чистене, за да увивам и пренасям нещата си и за да ги предпазвам от дъжда и мръсотията. На всеки един е написано предупреждение, че в тях малките деца могат да се задушат и че са тънки и лесно се късат. Но ако събереш три наведнъж, стават наистина здрави и идеални за защита. Набавям си ги най-вече от боклукчийските кофи и ги складирам, сгънати, във всичките си пет места, под скалите, в моята пещера, навсякъде.

Едно от най-хубавите неща на място № 5 е, че има дърво. Огромен евкалипт с кръгли сребристосини листа, които миришат на сироп за кашлица. Знам, че е евкалипт, защото тогава, когато отидох в

зоологическата градина, видях, че клетката на коалата е пълна със съвсем същите дървета, а на тях имаше надписи: „Евкалиптус Полиантемус: сребристо каучуково дърво“. Пишеше още, че коалите ядат евкалипт и могат да живеят само от него, а аз се зачудих какво ли ще стане, ако съм блокиран на място №5 и наоколо няма нищо друго за ядене, освен дървета. Попитах една служителка от зоологическата градина, тя се усмихна и ми каза, че не знае, но въпреки това предпочита хамбургери.

Това дърво обаче има толкова дебел ствол, че едва го обгръщам с ръце, а клоните му растат надолу, стигат до земята и продължават нататък. Като влезеш между тях, се чувстваш като в някакъв сребристосин облак, а зад клоните, точно до ствола, е скрит голям плосък сив камък. Изглежда по-тежък, отколкото всъщност е, но аз мога да го вдигна и да го подпра с нещо отдолу, така че част от него да остане във въздуха, както крикът повдига гумата на колата. Не ми отне много време да изрина мръсотията отдолу и да изкопая скривалище. Като пусна камъка обратно, става неоткриваемо.

Сега ми е малко по-трудно да го вдигна, защото ръцете ме болят от носенето на багажа от място №2 през цялата нощ, но с едната си обувка подпирам камъка и изваждам нещата си от място №5, които са увити в найлон: два чифта слипове „Келвин Клайн“, които си купих миналия месец от гаражна разпродажба в Лос Фелиз. Прекалено големи ми са и на вътрешната страна на ластика с мастило е написано: „Лари Е“. След като ги накиснах в езерото до папратите, станаха сиви, но поне бяха чисти. Резервно фенерче и две батерии, неотворен пакет говеждо, който свих от един магазин на Сънсет Булевард. Двухитрова бутилка кока-кола и нов неразпечатан пакет сладкиши с мед и орехи, които купих на следващия ден от същия магазин, защото се чувствах зле, че задигнах месото. Стари списания, които намерих зад една къща на улица „Аргайл“ — „Уестуейз“, „Пийпъл“, „Рийдърс Дайджест“, и стара картонена кутия от прясно мляко с 1% мазнини „Кнудсен“, в която държах химикали, моливи, бележници, навити на фуния листове и други дреболии.

На кутията има снимка на момче негърче на име Рудолфо Хокинс, което е било отвлечено преди пет години. Сниман е на шест години, с бяла риза и вратовръзка и се усмихва, сякаш има рожден ден или някакъв друг специален повод.

Пише, че бил отвлечен от баща си в Комптън, Калифорния, но би могло да е станало и в Скрантън, Пенсилвания или Детройт, Мичиган. Често гледах снимката и се чудех какво ли е станало с него. Пет години по-късно сигурно всичко е наред... поне е бил баща му, а не някой извратен.

Може би вече се е върнал в Комптън при майка си.

Представям си как мама ме търси и не мога да повярвам, че наистина го прави.

Когато бях малък — на пет-шест години — ми казваше, че ме обича, тогава бяхме наистина близки, само двамата срещу целия шибан свят. После започна да пие и да се друса много и да ми обръща все по-малко внимание. А след като се нанесе и Тъпака, станах невидим.

При това положение щеше ли да тръгне да ме търси?

Дори и да искаше, дали щеше да знае как, след като нямаше образование?

Тъпака също щеше да създава проблеми. Щеше да каже нещо от сорта: „Мамка му, малкият задник е офейкал, Шарла. На него не му пука за нас, остави го да пътува, дай ми нещо да хапна“.

Но дори и Тъпака да го нямаше, пак не мога да проумея как ли се чувства мама. Може би ѝ е мъчно, че съм избягал, може би е ядосана.

А може и да чувства облекчение. Никога не е искала да ме ражда. Струва ми се, че правеше най-доброто, на което беше способна.

Знам, че в началото се е грижела добре за мен, защото съм виждал мои снимки като бебе. Тя ги пази в плик в едно чекмедже в кухнята. На тях изглеждам здрав и щастлив. И двамата сме такива. Правени са на Коледа, има елха, отрупана със светлини, и тя ме държи високо като трофей, а на лицето ѝ грее страхотна широка усмивка. Сякаш казва: „Хей, вижте какво получих за Коледа“.

Рожденият ми ден е на 10-и август, значи съм на четири години и половина. Лицето ми е едро и пухкаво, с розови бузки и нямам коса. Мама е бледа и слаба и ме е облякла в глупаво синьо моряшко костюмче. Никога не съм я виждал да се усмихва по-широко, значи щастието ѝ донякъде се е дължало на мен, поне в началото.

Защото родителите ѝ са загинали при катастрофа още преди да се родя, какво друго би я накарало да се усмихва така?

На гърба на снимките има лепенки, на които пише: „Приют «Добрият пастир», Модесто, Калифорния“. Питам я за него, а тя каза, че е католическа организация и въпреки че не сме католици, сме живели там, докато съм бил малък. Когато я заразпитвах за още подробности, тя сграбчи снимките и каза, че не е важно.

Същата нощ плака дълго, а аз четох от книгата на Жак Кусто, за да се изолирам от звуците, които издаваше.

По онова време сигурно съм я правел щастлива.

Стига вече с тези глупости, време е да разгъна найлона от място №2, ето — четка за зъби, паста за зъби „Колгейт“, безплатни рекламни тубички, които взех от една пощенска кутия без име, пишеше само: „Обитател“, значи не принадлежеше на никого. Още един чифт гащи от боклукчийската кофа зад една от онези огромни къщи в полите на парка, малки пакетчета с кетчуп, горчица и майонеза, които взимам от ресторантите. Книгите ми...

Само една. Алгебра.

Къде е книгата ми за президентите от библиотеката? Трябва да е някъде забутана в найлона. Сложил съм три пласта... не, не е тук. Да не би да е паднала, когато съм го разгъвал? Не... да не съм я изпуснал някъде наблизко?

Ставам, оглеждам се.

Нищо.

Отстъпих назад.

Никаква книга за президенти.

Трябва да съм я изпуснал в тъмното.

О, не! По дяволите! Имах намерение някой ден да я върна.

Сега вече съм крадец.

12.

Стю остави Петра до участъка и продължи с колата.

Тя седна на бюрото си и се обади на централата в Кливланд за резервен служебен телефон на д-р Боулингър в университетската болница „Уошингтън“. Домашния номер също го имаше в указателя. Може би хората в Шагрин Фолс бяха по-доверчиви.

Тя набра и ѝ отговори женски глас, записан на телефонен секретар.

Заради часовата разлика в Охайо беше следобед.

Дали госпожа Боулингър не беше излязла да пазарува? Петра имаше голяма изненада за нея. Представи си как майката на Лиза пици, стене, може би дори повръща.

Спомни си как Рамзи се направи на опечален и почти сухите му очи. Нима беше толкова лош актьор, че не можеше да пролее малко сълзи?

Телефонният секретар на семейство Боулингър даде сигнал. Не беше уместно да остави съобщение. Затвори и набра болницата. Кабинетът на д-р Боулингър беше затворен, а пейджърът не отговаряше.

Не почувства облекчение, защото изпитанието само се отлагаше. Обади се на телефонната компания и отначало разговаря с няколко началника, преди да попадне на любезен глас. Много бумажки трябваше да се прехвърлят, за да се издирят сметките на Лиза през изминалата година, но жената обеща да ги изпрати по факса веднага щом ги намери. Петра ѝ благодари и пое с колата към „Доуни Драйв“, вече готова за прислужницата на Лиза — Патси Еди-коя си.

„Сънсет Булевард“ беше задръстен и тя пое на юг по „Кахуенга“ към „Бевърли Булевард“, където пътуването беше по-безпрепятствено. Докато караше, си играеше на една от своите игри — съставяше си наум портрет на тайландската прислужница: млада, много дребна, сладка, едва говори английски. Седи си в една от многото кремави

стаи, ужасена от тълпата ченгета, които се правят на непристъпни и могъщи и не ѝ казват нищо.

Сградата на „Доуни“ беше на десет етажа и имаше форма на бумеранг. Фоайето беше малко, обградено от четирите страни със стъклени огледални стени със златни нишки, малко зеленина и столове — имитация на стил Луи XIV. Пазачът беше нервен млад иранец със син блейзър и значка с името му — А. Рамзисахед. Компания му правеше заместник-шерифът. Петра показа значката си и погледна към двата свързани в система монитора на бюрото. Черно-бяла панорамна картина на коридори, по които нищо не помръдваше, а изображението се сменяше на всеки няколко секунди.

Пазачът стисна вяло ръката ѝ.

— Ужасно. Горката госпожица Боулингър. Никога преди тук не се е случвало подобно нещо.

Петра зацъка съчувствено с език.

— Кога я видяхте за последен път, господине?

— Мисля, че вчера — прибра се от работа в шест следобед.

— Днес не сте ли я виждали?

— Не, съжалявам.

— А как е излязла, без да я видите?

— На всеки етаж спират два асансьора. Един към предната врата и един отзад. Задният води към гаража.

— Направо долу, в гаража?

— Повечето хора се обаждат, за да изкараме колите им отпред.

— Но госпожица Боулингър не го е направила.

— Не, тя винаги сама изкарваше колата си. Отиваше право в гаража.

Петра потупа един от мониторите.

— А системата за сигурност наблюдава ли и гаража?

— Разбира се, погледнете. — Рамзисахед показва бавно променящо се черно-бяло изображение на паркирани коли. Мрачно място, в което проблясваха решетки и калници. — Ето — каза.

— Записвате ли на ленти?

— Не, нямаме записи.

— Значи няма как да разберем точно в колко часа е излязла госпожица Боулингър?

— Не, полицаи.

Петра отиде до асансьора, а местното ченге се повлече след нея.
— Страшно ни помогна, а? — Той натисна копчето. — Най-горе.
1017-и апартамент.

Вратата към апартаента на Лиза Рамзи беше затворена, но отключена и когато Петра влезе, видя прислужницата да седи на ръба на дивана. Физическата прилика с мисловния портрет така порази Петра, че тя едва не загуби равновесие. Отличен за екстрасенските ѝ способности.

Патриша Кейсъмпитакпонг беше 1.55 м, под 40 килограма, с красиво сърцевидно лице, обградено от гъста, дълга, черна като абанос коса на пластове. Беше облечена в бежова плетена блуза, сини джинси и черни равни обувки. Диванът беше претъпкан с перушина като мебелите в къщата на Карт Рамзи. Но не беше кремав — гадателските способности на Петра свършваха дотук.

Апартаментът на Лиза Рамзи представляваше изобилие от цветове. Каdifени кушетки в червено и синьо с покривки с воланчета, боядисан в черно паркет, върху който бе разстлана кожа от зебра. Истинска кожа, а главата на животното сочеше към черна стъклена ваза, пълна с жълти нарциси.

Доколкото успя да прецени, апартаментът беше малък, кухнята бе почти като бокс с бели лакирани дървени шкафове и плотове, покрити със сиви плочки. Таваните бяха ниски и равни. В общи линии жилището беше като една от многото кутийки в Лос Анджелис. Но разположението му в ъгъла на десетия етаж и плъзгащите се стъклени френски прозорци откриваха прекрасна гледка на запад право към океана. Зад прозорците имаше малка тераса без мебели и палми в саксии. Над хоризонта се стелеше тънък смог.

Двама униформени се наслаждаваха на гледката и се обърнаха само колкото да видят как Петра им показва значката си. На стената зад Патриша Кейсъм-еди-коя си имаше черна метална полица със стереоуредба и двацет и пет инчов телевизор.

Никакви книги.

Петра не забеляза книги и в къщата на Рамзи. Явно връзката им се е основавала на общата апатия към знанието.

Ярките цветове показваха, че Лиза се е уморила от пастелните тонове. Или може би никога не ги е харесвала.

Дали розовото и кремавото изчерпваха разбирането на Рамзи за вкус? Интересно.

Усмихна се на Патриша, а тя само я гледаше втренчено. Петра се приближи и седна до нея.

— Здравей.

Прислужницата беше уплашена, но след малко се поотпусна. Говореше свободно английски. Беше родена в Америка. („Не се мъчете с името ми. Всички ми викат Патси Кей.“) Беше работила само два месеца за Лиза, не виждаше с какво би могла да помогне.

След едночасов разпит не стигнаха до нищо съществено.

Лиза никога не ѝ бе разправяла защо е напуснала Рамзи, нито пък бе ставало дума за побоя. Само веднъж споменала, че бил прекалено стар за нея, че бракът ѝ с него бил грешка. Прислужницата спяла в свободната стая, чистела и изпълнявала дребни поръчки. Лиза била страхотен шеф, винаги плащала навреме, била подредена и чиста. „Наистина много подредена.“

Патси Кей плачеше, без да се напъва.

По въпроса за издръжката от бившия ѝ съпруг прислужницата каза, че Лиза получавала всеки месец чек от фирма, наречена „Плейърс Мениджмънт“.

— Картата е на хладилника. — Петра я взе. Регистрацията беше на булевард „Вентура“ в квартал Студио Сити. В дъното бе изписано името на Грегъри Балч, финансов мениджър. Рамзи плащаше чрез компанията си.

— Да имаш някаква представа на каква стойност бяха чековете?

Патси се изчерви, без съмнение си припомни как е надникнала тайно.

— Всичко, което ни кажеш, може много да ни помогне — каза Петра.

— Седем хиляди.

— На месец?

Кимна.

Осемдесет и четири хиляди на година. Достатъчно да си плати наема, сметките и да се позабавлява, но бълха го ухапала седемцифрения доход на Рамзи. И все пак такива неща дразнеха. Да

плащаш на някого, когото мразиш, който те е унижил по националната телевизия.

Подсказваше за напрежение, но далеч не беше вероятен мотив.

Значи Лиза смятала Рамзи за прекалено стар за нея. И той намекна за пропастта между поколенията.

— Лиза и Рамзи говореха ли си по телефона?

— Поне не съм чула.

— Има ли още нещо, което можеш да ми кажеш, Патси?

Прислужницата поклати глава и пак заплака. Униформените полицаи на терасата наблюдаваха залеза и дори не си направиха труда да се обърнат.

— Беше много добра. Понякога се държахме повече като приятелки, вечеряхме заедно, когато не излизаше. Мога да приготвям тайландски ястия, а тя ги харесваше.

— Лиза често ли излизаше?

— Понякога два-три пъти в седмицата, понякога със седмици не излизаше.

— Къде ходеше?

— Никога не ми е казвала.

— Никаква представа ли нямаш?

— На кино, предполагам. На прожекции. Правеше монтаж.

— Къде работеше?

— „Емпти Нест Пръдакшънс“, намира се в Арджънт Студиос в Калвър Сити.

— А когато излизаше, с кого се срещаше?

— С мъже, предполагам, но откакто съм тук, никого не е водила вкъщи.

— Срещаше се с тях в града?

Патси кимна и Петра каза:

— Но предполагаш, че са мъже.

— Тя беше красива. Била е кралица на красотата. — Патси погледна към полицаите на балкона.

— През двата месеца, в които си работила тук, никой от приятелите ѝ ли не е идвал?

— Само един, но не знам дали е излизала с него. Работеха заедно. Мисля, че се казваше Даръл — черен е.

— Колко пъти е идвал?

— Мисля, че два пъти. Дали пък не беше Дарън?

— Кога беше това?

Патси се замисли.

— Може би преди месец.

— Можеш ли да го опишеш?

— Висок, със светла кожа — имам предвид за негър. Къса коса, добре облечен.

— Брада, мустаци?

— Не, не мисля.

— На каква възраст?

— Предполагам, около четирийсет.

Още един по-възрастен мъж. Патси гледеше безизразно. Иронията ѝ убягваше.

Да не би Лиза да си търсеше татко?

— Кога работеше Лиза?

— По всяко време — каза Патси. — Трябваше да отиде, когато ѝ се обадят.

— И господин Рамзи никога не се е появявал тук?

— Поне не съм го виждала.

— И не се е обаждал?

— Лиза рядко говореше по телефона, не го обичаше, често го изключваше, за да има тишина и спокойствие.

— Добре — каза Петра. — Значи почивният ти ден е в неделя?

— От събота вечер до понеделник сутринта. Когато дойдох тук в осем, Лиза вече я нямаше. Помислих си, че са я повикали вечерта. После се появиха полицаите.

Патси се обгърна с ръце и започна да се клати. Кашляше и се давеше в собствената си слюнка. Петра ѝ донесе минерална вода „Пелегрино“ от малкия хладилник. Вътре имаше още три бутилки от нея, свежо грозде, три кутии обезмаслено кисело мляко с малини, бяло сирене. Диетични храни в камерата.

Патси отпи. Когато остави бутилката, Петра ѝ каза:

— Много ни помогна. Оценявам това.

— Няма нищо... Все още не мога да повярвам... — Затърка очите си.

— Сега ще те попитам нещо неприятно, но се налага. Лиза вземаше ли наркотици?

— Не... тя... поне не съм виждала. — Бутилката „Пелегрино“ затрепери.

— Патси, първото нещо, което ще направя, след като свършим да говорим, е да претърся този апартамент до последната вещ. Ако тук има дрога, ще я намеря. На мен изобщо не ми пука дали Лиза се е друсала. Аз съм от отдел „Убийства“, не от „Борба с наркотиците“. Но наркотиците водят до насилие, а Лиза е убита много жестоко.

— Не е това, което си мислите — каза Патси. — Не беше наркоманка. От време на време смъркаше по малко, но това беше всичко.

— Някакви други наркотици, освен кокаин?

— Само малко трева. — Тя заби поглед надолу. Което означаваше, че може би Лиза е споделяла дозата си с Патси? Или прислужницата си е покрадвала от канабиса? — Не може да се каже, че се друсаше — настояваше Патси. — Не беше редовно.

— Колко често?

— Не знам. Всъщност аз никога не съм виждала кокаина.

— Ами тревата?

— Понякога изпушваше по една доза, докато гледаше телевизия.

— А къде смъркаше кокаин?

— Винаги в стаята си. И вратата беше заключена.

— Колко често?

— Не беше често, може би веднъж в седмицата. Или на две седмици. Разбрах само по праха на нощното шкафче. Понякога оставяше и бръснарско ножче, а носът ѝ беше зачервен и се държеше странно.

— Странно ли? Как?

— Ами беше приповдигната. Не вършеше нищо налудничаво, просто беше малко приповдигната.

— Раздразнена?

Мълчание.

— Патси?

— Понякога ставаше малко потисната. — Дребната женица се сви. — Но в общи линии беше страхотна.

Петра смекчи тона си:

— Значи веднъж седмично. В стаята си.

— Никога не го е правила пред мен. Аз не върша такива неща. — Патси облиза устните си.

— Да имаш някаква представа откъде си намираще дрога?

— Изключено.

— Никога ли не ти е казвала?

— Никога.

— И никога не е купувала тук?

— Не, никога. Предполагам, че това е ставало в студиото.

— Защо?

— Защото всички в този бизнес се друсат. Всеки го знае.

— Лиза ли ти го каза?

— Не — каза Патси. — Просто съм чувала. И по телевизията постоянно говорят за това, нали?

— Добре — каза Петра. — Сега ще разгледам наоколо. Моля те да почакаш още малко.

Тя стана и погледна към терасата. Зад парапета небето изглеждаше странно — наситено сапфиреносиньо, нашарено с оранжево, а двете ченгета бяха като хипнотизирани. Изведнъж Петра дочу шума на колите по „Доуни“. През цялото време го е имало. Но тя бе потънала в работа. Унесът на разпита.

Първо отиде в стаята на Патси. Страхотен гардероб, единично легло, малка дъбова тоалетка и нощно шкафче. Дрехи от „Таргет“, „Гап“, „Олд Нейви“. Портативен телевизор на тоалетката. Две книги по козметика и стар брой на „Пийпъл“ върху нощното шкафче.

Двете жени дележа една баня, която беше разхвърляна, облицована в бели и черни плочки, с черна вана за подводен масаж. От шкафчето над мивката Петра научи, че Патси Кей е вземала кортизон против кожни обриви и че Лиза Рамзи е страдала от хронични гъбични инфекции, за които са ѝ били предписани антимикотични лекарства. Нямаше противозачатъчни таблетки, може би бяха в нощното шкафче. Обичайната бъркотия по полиците. Влезе и в стаята на Лиза.

Беше два пъти по-голяма от тази на Патси, но далеч не огромна. Общо взето, апартаментът бе малък и тесен. Може би след розовата хасиенда Лиза е търсила убежище в обикновените неща.

Леглото беше двойно, със светлочервена копринена покривка и черни чаршафи. Мебелите също бяха черни и лакирани, в ъгъла имаше сгънат черен тренажор, имитиращ каране на ски, на раклата стояха

флакони от парфюм — „Джио“ и „Пойзън“. Голи стени. Много спретнато, точно както каза Патси.

Намери дрогата в най-долното чекмедже на раклата. Бели гранули в прозрачен плик и още един пакет с три малки, прецизно завити цигари, скрити под скиорски пуловери, панталони и други зимни дрехи. И тук нямаше противозачатъчни таблетки. Може би Лиза наистина е искала да остане на спокойствие.

Тя сложи етикети на дрогата и я прибра в полицейски плик, повика ченгетата от балкона, показа им кокаина и ги помоли да го занесат в участъка при веществените доказателства.

На раклата имаше кутия за бижута, пълна с блестящи украшения. Повечето бяха за делови костюми, но имаше и два наниза с изкуствени перли. Значи снощи Лиза е била с най-хубавите си бижута. Важна среща? Петра премина към долните чекмеджета.

В тях имаше бельо от „Виктория Сикрет“ — съблазнително, но не вулгарно, няколко трикотажни нощници, памучно и копринено бельо, тениски и шорти, пуловери и потници, три чифта твърди избелели джинси, произведени във Франция, от „Фред Сигал“ в „Мелроуз“. Заемащият цялата стена гардероб беше пълен с дрехи от „Криция“, „Версус“ и „Армани“, костюми от сака и панталони, рокли, поли и блузи, размер от 4-и до 6-и.

Повечето бяха черни, имаше и бели, червени, малко бежови, един яркозелен жакардов халат, който се открояваше като папагал върху изсъхнало дърво. Трийсет чифта обувки бяха наредени в три прави реда на пода на гардероба с върховете навън. Всички официални обувки бяха от „Ферагамо“, спортните — от „Кенет Коул“. Два чифта бели маратонки от „Ню Баланс“, едните почти нови.

В чекмеджето на нощното шкафче Петра намери чекова книжка, издадена от „Ситибанк“, спестовна книжка от филиала на „Хоум Сейвингс“ в Бевърли Хилс и между чековете — визитна картичка на брокер от „Мерил Линч“, Морад Гадумиян, чието име и телефон тя си преписа.

В чековата сметка имаше три хиляди долара, двайсет и три хиляди плюс дребни в спестовната книжка, както и два големи месечни депозита: издръжката от бившия ѝ съпруг, възлизаща на седем хиляди долара, и още три хиляди и осемстотин, вероятно хонорар за монтаж на филм.

Бяха отбелязани и две големи тегления на пари. Две хиляди и двеста — това сигурно беше наемът, и хиляда и двеста, което Петра предположи, че е заплатата на Патси Кей. Вариращи разходи, които се движеха от две до четири хиляди на месец.

Над единайсет хиляди за всеки месец, пет-шест хиляди разходи и пак оставаше прилична сума за забавления за една млада жена без ангажименти. Данъците на хонорарите вече бяха удържани. Облагането на издръжката сигурно щеше да ореже част от блясъка, а кокаинът и марковите дрехи гълтаха още повече. Но като се има предвид, че Лиза бе успяла да спести двайсет и три хиляди, Петра вече беше склонна да вярва, че пристрастяването ѝ не е било страшно.

По някоя дозичка от време на време вкъщи. Може би и на работа, ако колегите ѝ я почерпеха.

Срещу какво?

Рамзи бе основният заподозрян, но имаше и още много бели петна за попълване.

Свърши до три и половина. Записа името на приятелката от Алхамбра, у която Патси Кей щеше да отседне, и накара униформените да наблюдават, докато прислужницата събира багажа си.

Следващите два часа прекара, сновейки от врата на врата на етаж на Лиза и на двата етажа отгоре и отдолу, както и по страничните улици покрай блока. От малкото хора, които си бяха вкъщи, никой не бе видял Лиза да напуска сградата в неделя вечер или рано сутринта в понеделник, нито бяха забелязали черното порше.

Пет и половина. Трябваше пак да опита да се свърже със семейство Боулингър.

Защо не остави Стю да свърши това? Добрата самарянка. Той не показва особена благодарност.

Най-умното нещо, което можеше да направи, бе да се върне в участъка в Холивуд и да ползва ведомствения телефон, за да уведоми близките, но просто не ѝ се връщаше там, затова отиде с колата до своя апартамент на Детройт авеню, на изток от Парк Ла Бий.

След като влезе, хвърли сакото си на фотьойла и осъзна, че умира за студена напитка. Но вместо да се поглези, тя се обади в дома

на семейство Боулингър. В Кливланд вече беше вечер. Заето. Надяваше се никой да не я е изпреварил.

Взе си кутия бира от хладилника, изрита обувките си и седна до масата за хранене. Замисли се за вечеря, въпреки че не беше съвсем гладна. В главата ѝ отекна гласът на баща ѝ, внимателен, но настойчив: „Обмяна на веществата, скъпа. Трябва да поддържаш нивото на аминокиселините“.

Беше я отгледал от бебе и имаше право да я наставлява. Когато си спомнеше за неговата жестока и ужасна смърт, много я болеше. Бързо прогони картината от ума си, но празното място в мислите ѝ също я нараняваше.

Обмяна на веществата... ще натъпче един сандвич. Шпеков салам върху увехнала салата, горчица и майонеза, нещо зелено — еврейска туршия, това ставаше. Дано сте доволни, стражари на обмяната.

Пригответи една чиния, но не започна да яде. Обади се за трети път на семейство Боулингър. Пак заето. Възможно ли беше случаят да е стигнал до пресата толкова бързо?

Пусна телевизора и превъртя каналите. Нищо. Радиото, нагласено на станция ККГО, ѝ предложи нечия симфония, на фона на която тя загриза твърдия сандвич.

Нейният собствен малък тесен апартамент. За половината от наема на Лиза.

Отначало с Ник живееха в апартамент в Западен Лос Анджелис, но веднага след импулсивния брак, сключен в Лас Вегас, наеха доста по-голямо жилище. Мезонет на последния етаж в блок на „Фаунтън“, близо до Ла Сиенега, с матови прозорци, паркет, двор с фонтан, великолепна архитектура в испански стил. Имаше предостатъчно място и двамата да работят. Ник настояваше, че има нужда от стая, в която да си почива, и нарочи огромната спалня за свое ателие.

Така и не си купиха мебели, живееха сред кашони и сандъци, спяха на матрак в малката спалня. Най-накрая стативът и боите на Петра се озоваха в трапезарията на долния етаж. Източно изложение. Справяше се със сутрешното слънце, като пускаше щорите.

Сега стативът ѝ беше във всекидневната и пак нямаше почти никакви мебели. Защо да си прави труда, рядко се прибираще, и то само за сън, не идваха гости.

Триетажният блок, в който живееше, се намираше южно от Шеста улица, очарователна стара сграда с дебели стени, високи тавани, гипсови фигури под покрива, лакирани дървени подове, в квартал с умерена престъпност. За осемстотин на месец, след пазарлък, защото хазайката, емигрантка от Тайван на име Мери Сън, беше развълнувана, че ще има наемател полицаи. И ѝ довери: „Този град, всичките черни, много лошо“.

Улицата с музеите беше близо, както и галериите на Ла Брий, Петра все още не ги бе посетила всичките.

В свободните си недели тя преглеждаше вестниците за търгове, пазари втора ръка, антиквариати, дори гаражни разпродажби, стига да са в хубави квартали.

Находките бяха редки. Повечето хора си мислеха, че боклуците им са безценни съкровища, а тя по-скоро обичаше да тършува, а не да купува. Но няколкото неща, които си бе купила, бяха добри.

Прекрасна желязна табла за легло, вероятно френска, с невъзможна за имитация патина. Две нощни шкафчета от брезово дърво с флорални щампи и жълтеникави мраморни плотове. Старата жена, с която се спазари за тях, твърдеше, че са английски, но Петра знаеше, че са шведски.

Няколко стари бутилки, които стояха на перваза на кухненския прозорец, бронзова статуетка на малко момче с кученце, също френска.

Общо взето, това беше всичко.

Стана и сложи чинията си на плота. Плочките му бяха чисти, но стари и изпочупени на няколко места. В кухнята на „Фаунтън“ имаше европейски мебели и сини гранитни плотове.

Хубави плотове.

Ник правеше любов по два начина. План А беше да ѝ каже колко много я обича, да я погали нежно, понякога прекалено нежно, но тя никога не протестираше и в края на краищата той намираше точния подход. Целуваше я по шията, по очите, по върховете на пръстите и продължаваше да мърмори нещо романтично: колко е красива, колко е специална, каква чест е за него да влезе в нея.

План Б: повдигаше я на синия гранит, запрыташе полата ѝ, издърпваше пликчетата ѝ, като през това време успяваше да си свали ципа, слагаше двете си длани върху раменете ѝ и влизаше в нея, като че ли ѝ беше враг.

В началото се въодушевяваше и от план А, и от план Б.

По-късно загуби интерес към план Б.

След това всичко, което искаше, беше план Б.

Изведнъж остатъците от салама, хляба, горчицата и майонезата й се сториха като лабораторни препарати. Отблъсна чинията настрани и вдигна телефона.

Този път й отговори глас на културен мъж на средна възраст.

— Доктор Боулингър.

Дистанциран, но спокоен. Значи бяха научили.

Сърцето на Петра биеше бързо. Дали разговорът с майката щеше да е по-тежък?

— Докторе, обажда се детектив Конър от лосанджелиския полицейски участ...

— Лиза.

— Господине?

— За Лиза е, нали?

— Боя се, че е така, докторе. Тя...

— Мъртва ли е?

— За съжаление, докторе...

— Мили боже... по дяволите, *по дяволите*, това *копеле*... това проклето копеле, това копеле!

— Кой, докторе...

— Кой друг? *Той*, този боклук, за когото *се омъжи*. Тя ни каза, че ако нещо се случи, значи е той... о, господи, малкото ми момиченце! О, боже! *Не, не, не!*

— Съжалявам...

— Ще го *убия*. О, боже, не, момиченцето ми, бедното ми момиченце!

— Докторе — каза тя, но той не млъкваше. Говореше като в транс и ругаеше, кълнеше се, че ще отмъсти, с глас, който много зловещо успяваше да запази културния си тон.

Най-накрая остана без дъх.

— Доктор Боу...

— Съпругата ми — каза той невярващо. — Тази вечер не е вкъщи, проклето събрание на болничните активисти. Обикновено *аз* не съм си вкъщи, а *тя* е. *Знаех си*, че Лиза се страхува от него, но как бих могъл да знам, че ще се стигне до *това!*

Последва мълчание.

— Доктор Боулингър.

Никакъв отговор.

— Господине? Добре ли сте?

Пак мълчание, после много тихо, сподавено: „Какво?“ — и тя разбра, че той плаче, а се опитва да го скрие.

— Какво? — каза той.

— Знам, че моментът е ужасен, докторе, но ако можем да поговорим за...

— Да, да, да *поговорим*. Поне докато жена ми се върне, след това... господи... колко е часът... единайсет без двама. И аз току-що се прибрах. Спасявах живота на глупациите, докато малкото ми...

Петра едва не падна от силния, зловещ смях от другата страна на линията. Тъй като имаше нужда да го върне към темата, тя каза:

— Хирург ли сте, господине?

— Спешна хирургия. Шеф съм на спешното отделение в университетската болница „Вашингтон“. Как го е направил?

— Моля?

— Как? Начинът. Удушил ли я е? Обикновено съпрузите застрелват или удушават съпругите си. Поне това съм виждал — *как, по дяволите, го е направил?*

— Била е намушкана, господине, но още не знаем кой...

— О, напротив, знаете, госпожице — не ви помня името — много добре знаете. *Казвам ви кой е*, значи знаете. Той е бил. Не се съмнявайте нито за една проклета минута. Не си губете времето да търсите другаде, просто хванете този боклук и случаят ви ще е приключен.

— Господине...

— Не *разбирате* ли какво ви казвам? — изкрещя Боулингър. — Той я *преби*, тя ни се обади и ни каза, че я е бил. Проклет *артист!* Малко по-високо от една *курва!* Беше много стар за нея, но когато я *удари*, това преля чашата!

— Какво ви разказа Лиза за този инцидент?

— Този *инцидент!* — изрева той. — Побеснял от нещо, нахвърлил се и я ударил. Каза, че щели да ги дават по телевизията, искаше да ни каже преди това. Каза, че се страхувала от него, всяка

седмица гледам такива истории в спешното, но когато стане със собствената ти дъщеря... Казахте, че сте детектив, нали? Госпожице...

— Конър. Да, господине, детектив съм. И знам за домашното насилие.

— Домашно насилие — каза Боулингър. — Благовъзпитани глупости. Само преиначаваме нещата. Това си е побой над жена! Женен съм от трийсет и четири години, с пръст не съм пипнал жена си! Отначало я ухажваше като някой принц, после всичко отиде на боклука и той се превърна в Мистър Хайд — тя се *страхуваше* от него, госпожице Конър. Направо не беше на себе си от страх. Затова го напусна. Молахме я да се върне в Охайо, а не да стои в онова ваше психопатично блато. Но тя не искаше, обичала киното, имала проклетата си *кариера*! Ето къде я отведе тя... о, господи, малкото ми момиченце, детенцето ми, детенцето ми, *детенцето ми*!

13.

На Шарла Стрейт ѝ се гадеше, все още беше полудрогирана. Седеше на дивана в предната стая на караваната, а Бюъл — Рокера — Моран ядеше студена говежда яхния от консерва и довършваше последната бира. Все още всичко я болеше, той беше груб с нея, облада я отзад и издра задните ѝ части с нокти. Мислите ѝ отчасти се прочистиха и тя си представи лицето на Били.

Нейният малък сладък... Рокера изсумтя и прекъсна мислите ѝ.

Обичаше да го прави по този начин, защото можеше да стои изправен, да не се подпира на ръцете си и да си натоварва гърба. Единствената полза за нея беше, че не се налагаше да гледа лицето му.

Дори и зад нея, пак миришеше. На мръсни дрехи.

Целият ѝ живот миришеше на мръсни дрехи.

Болеше я главата. Текилата не ѝ се отразяваше добре, особено евтината, която Рокера купуваше от павилиона. Бирата беше по-хубава, а бира и трева — най-хубавото от всичко, защото я караше да се издигне над нещата, но тревата бе свършила, а той излочи всичката бира.

Беше истински шопар — едно огромно, гадно, космато прасе, дори по-едър от баща ѝ. Спомни си как ноктите му се забиваха в бедрата ѝ, знаеше, че са черни. Продължи да си мисли: мръсен, той е мръсен, и аз съм мръсна.

Така ли щеше да свърши или имаше и други възможности?

Не знаеше, просто не знаеше.

Горещата неподвижна смрад, която би трябвало да е въздухът в караваната, я задушаваше. Парчето плат, което бе заковала на малкия прозорец, беше наполовина паднало, но зад него тя виждаше само един черен квадрат. Всички в парка спяха, трябва да е късно — всъщност колко беше часът?

Колко ли е часът там, където е Били? Ако изобщо е някъде, а не е...

Четири месеца минаха от онзи ужасен ден и когато си позволяваше да си спомня, мисълта за него я пробождаше като нож.

Тревожеше се да не лежи в някоя канавка.

Или да не е заклан от някой психар.

Или сгазен от камион на някое пусто шосе. Това малко, бледо, кльощаво тяло, толкова малко, винаги е бил толкова дребен, освен когато беше бебе и лицето му бе пълничко... защото го кърмеше, не искаше да спре да го кърми дори когато не пускаше нищо и зърната й кървяха, но монахините я накараха да спре, една от тях, онази високата, чието име беше забравила, й нареди: „Спри, момиче! Ще имаш достатъчно възможности да се жертваш“.

Били го няма. Трябваша й почти два дни, за да осъзнае, че това наистина беше така.

Когато онази вечер се прибраха с Рокера, той не си беше вкъщи, но понякога се разхождаше сам, затова тя заспа и не се събуди до десет и тогава реши, че е отишъл на училище. На следващия ден, като се стъмни, усети, че нещо не е наред, но вече се беше надрусала и не можеше да помръдне.

На следващата сутрин нямаше кой да й донесе кафе и тя осъзна, че вече е минало прекалено много време. Паниката я преряза като с огромен нож и тя започна да вие тихо под носа си. О, не, не може да бъде... къде, защо, кой, защо?

Не каза нищо на глас, никога не показа пред Рокера как се чувства. Пред никого.

Онзи ден, когато Рокера излезе, тя напусна караваната за първа сутрин от може би месец, очите я боляха от слънцето, знаеше, че роклята й е мръсна и едната й обувка има голяма дупка.

Търси из цял Уотсън, вървя, докато краката й изтръпнаха.

Денят беше наистина горещ, навън имаше много птици, хора, които не бе зървала, котки и кучета и още хора. Претърси всяка поляна и горичка, магазините, павилионите, „Сънисайд“, дори училището, защото може би той бе прекарал нощта някъде и после бе отишъл сам на училище, въпреки че това съвсем не се връзваше — защо му е да го прави?

Но в повечето случаи нещата не се връзваха, отдавна се бе научила да не търси смисъл.

Затова продължи да върви, оглеждаше се, проверяваше навсякъде. Купи си пепси от един павилион, до който имаше и бар, само за да се подкрепи. Фъстъците даваха много енергия.

Не питаше хората дали са го виждали, просто оглеждаше, защото не искаше никой да си помисли, че е лоша майка.

Не каза и на шерифа, разбира се, защото той можеше да стане подозрителен, да претърси караваната и да намери дрогата.

Същата вечер каза на Рокера и той отговори: „Голяма работа!“. Избягал е от къщи, мамка му, случва се през цялото време, по дяволите! И той бе избягал на петнайсет години, след като пребил до смърт стареца си. Не беше ли и тя постъпила така? Всички бягаха. Най-накрая малкото лайно беше показало някакъв кураж.

Но Били беше само на дванайсет, изглеждаше по-малък, толкова беше дребен, не беше като нейното бягство, нито пък като на такъв голям шопар като Рокера, в никакъв случай.

В деня, в който търси навсякъде, никой не я попита какво става, къде е Били. Нито първия ден, нито втория, нито третия, изобщо не я попитаха. Нито веднъж.

Вече минаха четири месеца и пак нямаше никакви въпроси. Нито от училището, нито от съседите — със сигурност не и от приятелите, защото Били никога не бе имал приятели, сигурно грешката бе нейна, защото като беше малък, тя живееше съвсем сама извън града в онази още по-ужасна каравана, заедно с хора, които и сега се мъчеше да забрави. Господи, как пропиля живота си! Не вярваше някой да е сторил нещо лошо на Били.

Той винаги е бил кротко дете, дори и като бебе, толкова кротък, че дори не се усещаше присъствието му...

От дъното на душата ѝ потекоха сълзи и напълниха затворените ѝ клепачи, които се подуха и тя ги отвори, за да освободи влагата.

Когато го направи, почти се изненада, че се намери пак в караваната, нищо не се беше променило. Видя замъглените очертания на бокса. Рокера седеше там и се тъпчеше, мръсните чинии вече бяха вкиснати и продължаваха да се вкисват, всичко беше вкиснато.

Къде е моят малък мъж?

На другия ден, след като той изчезна, тя сънува кошмар. Той беше на тъмно, влажно място, нещо като зала за мъчения, докато вървял през гората, го намерили някакви откачени, от онези, за които

човек е чувал, че се навъртат около училищата, отвличат деца и правят с тях каквото си искат, дори ги колят. Събуди се разтреперана и потна, а стомахът ѝ пареше, сякаш беше глътнала огън.

Рокера хъркаше, а тя гледаше как слънцето осветява парцала над прозореца на караваната. Беше прекалено уплашена, за да помръдне. Или да мисли. После се сети за залата за мъчения и ѝ се повдигна.

Втурна се към тоалетната и повърна, като се стараеше да не вдига шум, за да не събуди Рокера. Цяла седмица се будеше нощем, потна от кошмари, и внимаваше да не мърда или да не каже нещо, което да събуди Рокера.

Поболяваше се от чувство за вина и от страх, от мисълта каква отрепка е, най-лошата майка на света, никога не трябваше да става майка, изобщо не трябваше да се ражда, донесе на света само нещастие и грях, заслужаваше да я чука отзад някой шопар...

Кошмарите отминаха и тя откри, че парите в кутията за тампони липсват — и разбра какво се е случило.

Бягство. Планирано.

Беше спестявала тези пари дълго време, криеше ги от Рокера и от всички други преди него, беше нейният собствен запас.

За какво?

За всеки случай.

Какъв случай?

Никакъв.

По-добре, че Били ги е взел. Ако трябва да си признае, тя никога не бе харчила от тях, не заслужаваше да харчи от тях, беше най-лошата майка на света.

Може би не най-лошата — онова откачено момиче, което бутна колата си с двете деца в езерото, това беше по-лошо. Беше гледала по телевизията и за някакво момиче, което скочило от някаква сграда с бебето си на ръце. И това беше по-лошо.

Някои хора подпалваха децата си или ги биеха, знаеше го със сигурност, но не говореше много добре за нея, щом единствените по-лоши неща, с които можеше да се сравнява, бяха подобни гадости, нали?

Истината беше, че бе достатъчно лоша.

Нищо чудно, че на Били му се наложи да избяга.

Тя нямаше къде да избяга, не беше достатъчно умна, достатъчно добра, точно както казваше баща ѝ: „Нещо липсва тук“ — и потупваше с една ръка главата ѝ.

Опитваше се да каже, че е глупава или побъркана.

Не беше, но...

Не можеше да разсъждава добре, когато беше дрогирана.

Добре де, трудно ѝ беше да чете, същото беше и със смятането, но можеше да мисли, знаеше, че може да мисли. Понякога не разбираше нещата, които вършеше, но не беше побъркана. В никакъв случай.

По-добре да не мисли... но къде ли може да е избягал Били?

Такъв дребен и кльощав.

И защо ли се изненадваше. Само виж чия издънка беше.

Стана много странно. Защото тя обикновено харесваше поедрите. Едри като баща ѝ. Шопари като Рокера и останалите. Лицата и имената им беше забравила — всички онези футболисти и борци от гимназията, които правеха с нея точно това, което баща ѝ подозираше, затова я нашлапваше, въпреки че не можеше да го докаже.

Искаше да обясни на баща си: „Не съм разгонена, просто това е единственият начин да се доближа до хора, които имат цели в живота“.

Не му обясни.

Цели... отдавна не беше мислила за бъдещето.

Прекалено много години получаваше тежки удари.

Но те бяха размесени с една-единствена омайна нощ, най-хубавото бебе на света, монахините, които мърмореха, но бяха добри с нея. Оценяваше го, въпреки че знаеше, че искат от нея да остави Били.

Няма начин, което си е нейно — нейно си е.

Реши да подслади живота си със спомена за бузестото бебешко лице на Били — заслужаваше малко сладост, нали?

Онази нощ, нощта на...

Беше толкова по-млада, по-хубава, по-слаба, лежеше сама в горичката след полунощ. Беше избрала да остане сама — може би затова Били стана такъв!

Може би си приличаха поне по едно нещо!

Усети, че се усмихва, докато си спомняше онази нощ — как наистина почувства нещо.

Топлината между краката ѝ, по цялото ѝ тяло, твърдата пръст изобщо не нараняваше гърба ѝ.

Портокаловите дръвчета бяха зелени като стъкло на бутилка, обсипани с цветове, защото такъв беше сезонът, цялата горичка миришеше сладко и нежно, небето беше прекрасно, тъмно, а отгоре им грееше ярка светлина, защото луната беше много голяма и пълна, златна и блестяща като пропита с масло палачинка.

Лежеше там, след като той я целуна и ѝ каза, че съжaliaва, но трябва да тръгва, полата ѝ все още беше вдигната и се вееше на вятъра.

После почувства вибрациите — силни и близки, а някакви бързодвижещи се облаци покриха луната.

Цикади прииждаха с милиони и се трупаха в горичката.

Беше чувала да разказват за тях, но никога не ги беше виждала.

Оттогава също не ги беше виждала. Само веднъж.

Може да е била и сън цялата тази нощ...

Огромните насекоми бяха ужасяващи. Бяха два пъти по-големи от лъскавите черни горски бръмбари, които я плашеха до смърт, когато бръмваха изневиделица.

Цикадите вдигаха още повече шум и бяха толкова много, че тя трябваше да се вкамени от страх.

Но не го направи. Просто си лежеше по гръб, чувстваше се сладка и женствена, голяма купчина прашец и мед, гледаше как цикадите се настаняват ред по ред из портокаловите дръвчета, докато покриха цялата горичка като някакво сиво-кафеникаво одеяло.

Какво ли правеха? Ядяха цветовете? Сдъвкваха малките зелени портокалчета, горчиви и твърди като дървесина?

Не, изведнъж те изчезнаха, стрелнаха се в небето и дърветата пак си бяха същите.

Нощта на цикадите.

Магия, сякаш не се бе случило.

Но беше. И тя със сигурност имаше доказателство.

Къде ли е Били?

14.

Лиза, ти, смъркаща кока кучко!

Танцувай с мен и ще видиш какво ще се случи.

Танцувай *около* мен и ще видиш какво ще се случи.

О, каква радост!

Ода за радостта — не беше ли от Бах?

Той мразеше Бах. В болницата, в която заведоха майка му и я накараха да носи онази футболна каска, свиреха Бах и други класически глупости.

Опитваха се да успокоят пациентите.

Пациенти. Та те бяха съкилийници.

Лиза се беше опитала да го подлуди.

Беше се опитала да води.

О, какво изражение само имаше на лицето й... танцувай с мен, скъпа!

15.

Репортажът за побоя беше по всички новинарски емисии в единайсет часа: Лиза и Карт Рамзи, двамата гладички и загорели, изскачат от вана за подводен масаж, показват удари на домашното игрище за голф, правят номера на неоседлани коне като Рой Роджърс и Евънс, целуват се за пред папараците. Кадри с Лиза като победителка в конкурса за красота и приказна булка, монтирани с близки планове на лицето ѝ след побоя.

После сериозните репортери наблягаха на жестокостта, с която са нанесени раните на мъртвата жена, следваше полицейският говорител, фотогеничен капитан от Централното управление на име Салмагунди, който даваше пресконференция на открито, без всъщност да отговаря на въпросите.

Петра гледаше зад масата за вечеря, на която стоеше нов сандвич, и се чувстваше поругана.

Като свърши разговора с д-р Боулингър, се опита да рисува: пустинния пейзаж, над който работеше от месеци, петна в охра и кехлибарен цвят, с червени контури, съвсем леки мазки в резедаво, носталгични откъслечни спомени от разходките с баща ѝ. Докато нанасяше боята, беше сигурна, че се получава.

Но като отстъпи от платното, видя само мътилка, а когато се опита да я оправи, мазките ѝ се сториха тромави, сякаш ръцете ѝ внезапно се бяха схванали.

Докато миеше четките си, включи телевизора и се замисли за д-р Боулингър и майката, която още не се беше прибрала вкъщи.

Какво ли е да загубиш дете? Съществуващо дете.

Какво ли е да *имаш* дете. Мисълта я хвърли отново в личния ѝ ад и тя си спомни как се чувстваше по време на бременността, всепоглъщащото усещане за *значимост*.

Изведнъж заплака, сълзите ѝ сами потекоха. Изгуби контрол, освен в една малка част от лявото полукълбо на мозъка си, с която се наблюдаваше и ругаеше: „Какво, по дяволите, ти става?“.

Какво наистина?

Вдиша задъхано няколко пъти, преди да може да спре, и грубо избърса очите си с книжна салфетка.

Господи, каква сцена, отвратително сантиментална! Горките Джон Евърет Боулингър и съпругата му бяха загубили живо човешко същество, а ти се държиш, сякаш онова, което утробата ти изхвърли, е приличало на човек.

Пихтиесто гроздче в кървава каша.

Кървавият зародиш плуваше в тоалетната, видя го, като коленичи, беше съсипана и се гърчеше в агония, мразеше Ник и искаше да го убие, защото й е причинил това.

Така беше, тя не се съмняваше. Стресът, студеното неодобрение.

Напусна я, направи точно това, което обеща, че никога няма да извърши. Защото той трябваше да разбере, че е израснала без майка, че баща й гаснеше в санаториум в Таскън, че да остане сама щеше да е истински ад. Той не трябваше никога, никога да я напуска.

Може би е бил искрен, когато й обеща.

Една оплодена яйцеклетка промени всичко.

Мисля, че се разбрахме, Петра! Нали вземаше противозачатъчни, за бога!

90% гаранция не е като сто процента, скъпи.

Тогава защо не използва нещо по-надеждно?

Мислех, че това ще свърши работа.

Извиняваше ли се? Наистина ли се извиняваше?

Страхотно, Петра. Така да съсипеш живота ни. Ти си образована жена! Как можа да направиш нещо толкова глупаво?

Кървав зародиш. Чувстваше такава болка, сякаш я раздираха отвътре, подпря буза на студения порцеланов ръб на тоалетната, натисна сифона и се заслуша в оттичащата се вода.

Беше сама, едва успя да се изправи и подкара колата към болницата. Изследвания, наблюдения, контрол, още изследвания, три дни в двойна стая с жена, която току-що бе родила четвъртото си дете. Две момчета, две момичета, цялото й семейство около нея, ахкаха и охкаха.

Картичката от Ник пристигна след две седмици. Прекрасен залез над плажа. Санта Фе. *Трябва ми малко време да размисля.* Повече не го видя.

Бездната, която зейна в съзнанието на Петра, ставаше все по-голяма, омаломощаваше я, намаляваше защитните ѝ сили. Пак спазми, треска, инфекция, обратно в болницата.

Контролни прегледи. Краката на магарето, беше прекалено изтощена, за да се чувства осквернена.

Тъжното съчувствие на д-р Франклин. *Да поговорим в кабинета ми.* Графики и снимки.

Не успя да се съсредоточи повече, отколкото в онези скучни до смърт часове по здравна култура в пансиона, затова се правеше на глупава.

Какво казвате? Стерилна ли съм?

Франклин избягваше очите ѝ, забил поглед в пода. Точно както правеха заподозрените, когато се канеха да излъжат.

Никой не може да каже със сигурност, Петра. Днес съществуват всякакви лечения.

Беше пуснала водата и отмила живота си, отмила беше брака си.

Насочи се към кариера, която беше в постоянен допир със смъртта. Използваше мъката на другите, за да си напомня непрестанно колко лошо можеше да стане, че нейното положение беше нищо — нали така? Така че колкото по-жестоко — толкова по-добре. Донесете трупове!

Тогава защо, по дяволите, плачеше? Не беше плакала от години.

Заради случая? Той едва беше започнал. Не изпитваше нищо към жертвата.

Тогава чу името на Лиза и зачервените ѝ очи се стрелнаха към екрана, на който се разгръщаше историята. Почувства се глупаво, че се изненада — че как можеше иначе? Сега милиони хора гледаха шейсет секунди от лентата, за която със Стю дори не им беше позволено да попитат.

Дали Стю беше гледал? Знаеше, че той си ляга колкото може порано, особено когато трябваше да навакса безсънни нощи. Ако не беше гледал, щеше да иска да знае какво са показали. Така си мислеше.

Обади се в дома му в Ла Кресчената. Кати Бишъп вдигна телефона, звучеше потисната.

— Да не ви събудих? Извинявай...

— Не, будни сме, Петра. Току-що видяхме репортажа. Ето ти Стю.

Нито една от обичайните куртоазни реплики. По принцип Кати обичаше да бърби. Нещо не беше както преди и с двамата — да не би да засяга брака им? Не, невъзможно, семейство Бишъп можеха да се снимат на плакат, проповядващ семейна стабилност, не ме разочаровай, господи!

Обади се Стю.

— Току-що приключих разговора си по телефона с Шолкопф. Цитирам: „Не искам още един проклет О. Джей. В моя кабинет в осем сутринта“.

— Ето нещо, заради което си струва да станеш рано.

— Да бе. Как мина уведомяването на родителите?

— Говорих с баща й. Мрази Рамзи и в червата, сигурен е, че той го е направил.

— Подкрепи ли с нещо твърдението си?

— Побоят. И каза, че Лиза се страхувала от Рамзи.

— Защо?

— Не каза.

— Аха... добре, до осем сутринта.

— Какво ще кажеш за репортажа?

Мълчание.

— Според мен може да ни помогне. След него Рамзи наистина става заподозрян, а това ще накара шефовете да се притеснят, че изглеждат глупаво, ако не ни накарат да го притиснем малко.

— Умно — каза тя.

Мълчание.

— Добре, няма да те задържам, само още едно нещо: доктор Боулингър е шеф на спешно отделение, навярно е главен лекар. Сигурна съм, че той и жена му ще дойдат веднага щом могат. Той мрази Рамзи. Ами ако реши да вземе инициативата?

— Хмм — каза той, сякаш това му беше донякъде интересно. По същия начин би реагирал и на книга в библиотеката. Да не би да беше прекарила? — Сподели го с капитана. Той е толкова отзивчив човек.

Вторник, 7:57 сутринта

Едмънд Шолкопф беше по-скоро южняшки, отколкото тевтонски тип. Нисък спретнат човек, малко след петдесетте, с влажни тъмни очи, гъста черна коса, която изглеждаше изкуствена. Решеше я назад от ниското си плоско чело. Имаше деликатни устни. Кожата му беше светлокафява. Носеше двуредни сака, имитация на Армани, и агресивни вратовръзки. Изглеждаше като бивше ченге, преминало в частна охранителна фирма. Но бе прекарал всеки миг от трудовия си стаж в полицейския участък на Лос Анджелис и вероятно нямаше да го напусне до пенсионирането си по възраст.

Кабинетът му беше забележителен, обичайната смесица от общинска собственост и дарения. Той покани Стю и Петра вътре.

— Кафе? — Басовият му глас беше утринно дрезгав, почти излизаше от човешкия регистър. Стената зад него беше покрита с обичайните графики и таблици — престъпна стихия, през която можеше да се върви, но никога не можеше да бъде укротена.

Миришеше на изкипяло кафе. Трябваше да го откажат, така и направиха. Шолкопф се отблъсна заедно със стола от бюрото, кръстоса крака и подръпна нагоре панталоните си с остри като бръсначи ръбове.

— Разказвайте — каза той. Басът му вече беше в приемливи граници.

Стю го осведоми за посещението в къщата на Рамзи, а Петра обобщи разпита на Патси Кей, обиска на апартамента, разговорите със съседите и с д-р Боулингър. Представено по този начин, излезе, че е свършила много повече работа от Стю. Така си беше. На него, изглежда, не му пукаше, само се оглеждаше. И Шолкопф изглеждаше разсеян, дори когато Петра разказваше как намерила наркотиците на Лиза.

— Бащата обвинява Рамзи, господине — каза тя. — Той наистина го мрази от дън душа.

— А ти не би ли? Така... намерете черния мъж от студиото — Даръл.

— Веднага. Ами ако и доктор Боулингър се опита да се намеси?

Черните очи на Шолкопф се впиха в центъра на челото й.

— Ще се оправяме с това, ако и когато се случи. Да се съсредоточим върху набирането на някакви данни. Знам, че в

лабораторията вече са получили всичко, но има ли нещо, което дори и леко да напомня на вещественно доказателство?

Петра се канеше да поклати глава, когато Стю каза:

— Петра намери нещо интересно. Книга от библиотека, на около трийсетина метра над трупа. Има и други основания да вярваме, че някой е бил там скоро. Едно скалисто образувание...

— Виждал съм снимките от местопрестъплението — каза Шолкопф. — Какви основания?

Петра стискаше ръцете си. Опитваше се да улови погледа на Стю, но той се беше съсредоточил върху капитана. *Нещо интересно?*

— Кажете ми за другите основания, Барби — рече капитанът.

— Обвивки от храна — каза тя. — Като че ли са от ресторант за бързо хранене. Остатъци от говежда кайма, може би сандвич. И урина на една от скалите...

— Някой е ял, пикал и е чел? Каква е книгата? — попита Шолкопф.

— „Президентите на Съединените щати“.

Това, изглежда, го раздразни.

— Скоро ли е взета?

— Не, господине. Преди девет месеца.

— О, я стига — звучи ми като пълна глупост. — Той направо сипа кафе в гърлото си. Чашата димеше. Сигурно болеше. — Какво ви кара да мислите, че човекът е бил горе скоро?

— Месото не беше изсъхнало, господине.

— Някакво си парче месо?

— Няколко парчета. Говежда кайма.

— Колко време ѝ трябва на говеждата кайма да изсъхне?

— Не знам, господине.

— И аз не знам, но съм сигурен, че е различно, зависи колко е мазна, от температурата, влажността, кой знае от какво още, по дяволите! Ами урината?

— Според експертите от лабораторията тя е...

— Това е парк — каза Шолкопф. — Хората ходят там да ядат и да си почиват, може и да пуснат една вода, ако никой не ги гледа. Там наблизо има маси за пикници, нали?

— Да, но не съвсем близо, господине. Скалите...

— Понякога хората не си правят труда да ходят до тоалетната. Има ли наблизно тоалетна?

— Точно до масите за пикник.

— Хората са мързеливи. Добре, виждам, че сте се вкопчили в храната и в урината, но книгата ми показва, че сте на грешна следа. Било е тъмно, Барби. Защо, по дяволите, някой ще ходи там да четете по тъмно?

— Човекът може да е пристигнал по-рано, да е останал до тъмно...

— Какво, някой интелектуалец, интересуващ се от политически науки, си четете за президентите — господ го знае защо, всичките са негодници! — хапва, пуска една вода и полягва на скалата, заспива и съвсем случайно се събужда точно навреме, за да види как накълцват момичето? Добре, обаче къде е този ваш свидетел?

— Изобщо не твърдим, че книгата и храната имат някаква връзка — каза тя. — Книгата беше намерена доста далеч от...

— Хей — каза Шолкопф, — искаш подарък от Дядо Коледа — добре. Но дотук излиза, че Рамзи е стоял зад скалите, дъвчел е хамбургер и е пушал една вода — седял е и я е чакал. Тя се появява и той изскача.

— Начинът, по който е била облечена, господине, подсказва, че е била излязла на среща.

— С кого?

— Може би с Рамзи. Мерцедесът, колата, която кара всеки ден, я нямаше, когато посетихме къщата. Ако ни беше разрешено да задаваме въпроси, може би щяхме да разберем къде е.

Шолкопф рязко се поизправи от стола си.

— И вие си мислите, че не ви е било позволено?

Петра не отговори.

— Беше ни казано да внимаваме — изрече Стю.

— И какво лошо има в това, мамка му? Да сте чували за слон в стъklarски магазин? Нали знаете какво става, когато човек не внимава?

Мълчание.

Шолкопф продължи да пие кафе, но остана наведен напред.

— Ще продължите, както се полага, веднага щом натрупате база от веществени доказателства. Да се върнем на вашата хипотеза и да

предположим, че е имала някаква среща, която е завършила с разходка до парка. Рамзи, наркотици, или се е забъркала с женен мъж. Или пък се е навъртала в някой от онези клубове с белезниците и камшиците, кой, по дяволите, да я знае! Да предположим, че вашият потенциален свидетел наистина е бил там. Какъв ще е този свидетел, който клечи зад скалите през нощта и пикае по тях? Пред очите му се извършва жестоко убийство и той не се обажда. Да ви прилича на почтен гражданин?

— Може да е бездомник... — предположи Петра.

— Точно така — отвърна Шолкопф. — Отрепка, ненормалник. Никой нормален човек — и никой изряден пред закона човек — няма да ходи сам през нощта в парка „Грифит“. Което означава, че си имаме работа с клошар или с откачен, или може би дори със злодей. Господи, ще ви повярвам, че има бездомник, който чете книга за президентите, но докато не ми намерите доказателства, няма да разреши никакви съобщения пред медиите за това, защото нямам намерение да позволя да изглеждаме като идиоти.

— Не съм и очаквала такова нещо, господине — каза Петра.

Шолкопф попипа горната си устна. Дали някога е пускал мустаци?

— Добре, значи ми казвате, че нямаме нищо. Направете експертиза на всичко — храната, книгата, урината, но не се увличайте, защото следата е слаба. И намерете проклетата кола на жертвата. Междувременно ето какво направих за вас в реалния свят: погрижих се следователят да назначи компетентен патолог, а не някой от онези касапи. Помолих Романеску лично да наглежда местопрестъплението, но кой ли, по дяволите, му вярва на него — той е работил за комунистите. Същото направих и с експертите, помолих Ямада да ги наблюдава, не искам някой негодник да провали пак всичко, още един шибан палячо, като знаете кой, и ще видите как пресата ще се нахвърли. Скоро трябва да получат някакви предварителни данни, затова поддържайте връзка с мен. Това, което искам да кажа, е: всеки косъм и всяка молекула да се анализира под микроскоп до дупка. Не ми казвайте, че в деветдесет и девет процента от случаите експертизите са ненужни, знам, че е така, но трябва да спазваме всички правила. Още нещо: по ръцете на момичето няма рани от самозащита, но това не означава, че изобщо не се е съпротивлявала,

така че да се молим да е докопала нещо, поне една молекула телесен секрет, който да разплете историята.

Той почисти предния си зъб с нокът.

— Значи Рамзи няма никакви рани, а?

— Нищо видимо — каза Стю.

— Е — каза Шолкопф, — не разчитайте скоро да се съблече сам. — Черните му очи се сведоха върху съобщенията, дошли по телефона. — Поне няма кого да гоним. Засега.

— Засега ли, господине? — каза Стю.

Шолкопф вдигна празната чаша, погледна в нея и се замисли.

— Черният мъж, Даръл. Няма ли да е прекрасно? Какво друго знаем за него?

— Прислужницата каза, че работел заедно с Лиза. И че бил по-възрастен от нея. Също като Рамзи.

— Значи иска да се чука с баща си. Направете психологически портрет. — Шолкопф остави чашата и се вгледа и в двамата, после извърна поглед. — По-нататък: Рамзи ми се обади снощи в десет, самият той, а не някой адвокат. Телефонистката предвидливо решила да ме свърже. Първо изля мъката си, пита дали може да помогне с нещо. После ми разказа за побоя. Щели да го дават по телевизията, искал да обясни, че се е случило само веднъж. Не си търсел извинение, но било само веднъж. Каза, че всъщност тя го блъснала и той побеснял. Било най-глупавото нещо, което някога бил вършил, и се срамувал. — Шолкопф махна с пръст. — И така нататък, все такива глупости.

— Прикрива гърба си — каза Стю. — На нас нищо не спомена за инцидента.

— Той е звезда — промърмори едва чуто Петра. — Устремил се е право към върха.

Шолкопф почервеня.

— Да бе, копелето явно се опитва да хитрува, като се обажда без юридическа защита. Това ми подсказва, че се мисли за по-умен, отколкото е. Така че, ако наистина намерим някаква материална улика, може би ще открием начин да го притиснем. Не че ще можем веднага да си дойдем на въпроса, той ще си намери някой креслив адвокат побързо, отколкото Майкъл Джексън си сменя физиономиите. Но междувременно и ние ще хитруваме. Точно това имам предвид, като

казвам контекст: никакви прибързани атаки. Да не ни обвинят, че сме коне с капаци.

Петра започна:

— Репортажът по телевизията...

— ... ви дава основание да говорите с него за всичко, но в същото време трябва да проверите всички подобни убийства. Говоря за две години назад, нека да са три. Във всички участъци в града. И си водете подробни записки.

Петра окаменя. Това беше черна работа — часове... дни наред. Погледна Стю.

— За колко подобни говорим? — попита той.

— Започнете с момичета, намущкани многократно — каза Шолкопф. — Момичета, убити в паркове, блондинки, убити в паркове, всичко — вие сте детективите. И се погрижете да прегледате и всички скорошни убийци в нецентралните райони, граничещи с парка, като Бърбанк, Атуотър. Може и в Глендейл и Пасадина — да, задължително в Глендейл и Пасадина. Ла Канада, Ла Кресченга. Започнете с тези.

И Стю, и Петра мълчаха.

— И не ме гледайте така кисело — каза Шолкопф. — Това е, за да се подсигурите. „Да, господин лайнън адвокат, надникнахме във всеки ъгъл и във всяка цепнатина, преди да закопчаем Рамзи.“ Само си представете — вашите лица по съдебния телевизионен канал, старият Марк Фаръм ще си седи в Айдахо. Защото вие сте на топа на устата, освен ако случаят не се раздуе прекалено, а ние зациклим, тогава ще го дадат на шибания централен отдел „Грабежи и убийства“.

— Което и без това могат да направят — каза Стю.

Шолкопф се ухили убийствено.

— Всичко е възможно, Кен. Това прави работата ни толкова привлекателна. — Започна да прелиства съобщенията от телефонистката.

— Какво да правим с Рамзи? — попита Стю. — Да изчакаме ли да прегледаме всичките подобни случаи, преди да се захванем с него, или ни е позволено да започнем веднага?

— Пак ли ме питате за позволение? Вие двамата май си мислите, че този случай ви е натрапен?

— Просто се опитваме да изясним правилата.

Шолкопф вдигна глава.

— Единственото правило е да не правите глупости. Да, по дяволите, говорете с Рамзи. Ако не го направите, много скоро обстоятелствата ще ни принудят. Но свършете и другата работа. Затова господ ни е дал извънредни часове.

Той взе една бележка и хвана телефона, но Стю не ставаше и Петра последва примера му.

— Предвид професията на Рамзи — каза Стю — имам някои източници в студиата...

— Според мен това може да създаде проблем — каза Шолкопф и вдигна поглед. — Кинаджиите са бърбиви задници. Фактът, че твоите източници пеят на теб, означава, че не могат да държат устите си затворени, нали?

— Това е така при всеки друг случай...

— Това не е всеки друг случай.

— И без това какво може да ги спре да се разприказват пред пресата, капитане? — каза Петра. — Ами ако таблоидите започнат да хвърлят големи суми и настане истинска лудница от интервюта? Да чакаме да чуем версиите им във вечерните новини ли?

Предните горни зъби на Шолкопф се забиха в долната му устна.

— Добре, говори с един-двама информатори, Кен — каза той, сякаш Петра не бе казала нищо. — Но знаеш ли какво? Ще те следя. Говори с черния, виж го там какъв е. По-добре бързо, отколкото късно. Приятен ден.

16.

Очите ми са затворени, размишлявам и изведнъж усещам — по мен пълзят мравки. Сигурно са помирисали меденките ми. Скачам и ги изтърсвам, стъпквам колкото мога повече. Ако някой ме гледа, ще помисли, че съм луд.

След това, което видях, не се чувствам добре дори в парка, но какъв избор имам? За миг си представям как той ме намира, гони ме, застига ме. Има нож, същия нож, сграбчва ме и ме намушква. Сърцето ми подскача, докато посреща острието.

Защо си мисля такива работи?

11:34 сутринта е, вече трябва да си го избия от главата. Отварям учебника по алгебра и започвам да решавам уравнения наум. Ще се опитам да хапна, може би малко от говеждото, и в един следобед ще сляза до онова място до оградата, да видя дали катинарът все още е отворен.

Готово. В секцията са африканските животни и е ужасно тихо. Имам пет долара в джоба, останалите ми пари са увити и закопани.

Горещо е, лятото идва рано. Много животни са сънливи, повечето се крият в пещерите си. Няма много хора — неколцина туристи, предимно японци, и млади майки с бебета в колички. Нося си тетрадка и молив, за да изглежда, все едно си готвя домашното. На открито не мириша толкова лошо. Никой не ме гледа странно, а някои дори се усмихват — двама туристи, мъж и жена, американци, възрастни, малко смахнати, носят много фотоапарати и карта на зоологическата градина, която явно не могат да разчетат. Сигурно им напомням за техния внук или нещо подобно.

Продължавам да вървя до най-високата точка на африканската секция. Повечето животни спят, но не ми пука, хубаво е да се разхождаш безцелно. Един носорог е излязъл, но само ме поглежда лошо и аз се отправям към горилите.

Пристигам и заварвам сцена.

Две млади майки са изпаднали в паника. Едната от тях изтърсва блузата си и пищи: „О, господи, гадост!“, а другата дърпа количката бързо назад. И двете се затичват към северноамериканската секция.

Веднага разбирам защо.

Лайна. Навсякъде по земята пред клетката и достъпът до горилите е блокиран.

Пет горили са излезли, четири от тях се пощят или спят, а една стои права по специфичния им начин, приведена надолу, ръцете ѝ почти докосват земята. Женска. Мъжките имат огромни глави и сребриста ивица на гърбовете.

Започва да се разхожда, спира да огледа другите горили, чеши се и продължава да крачи. После се навежда и взема едно огромно лайно.

И го хвърля.

Не улучва главата ми и се приземява точно до мен, избухвайки в противно миришеща пушилка. Част от него полепва по обувките ми. Опитвам се да го изритам, но още една буца полита към мен. После още една.

— Идиотка! — Чувам как пищя. Наоколо няма никой.

Горилата скръства ръце на гърдите си и ме гледа, мога да се закълна, че се усмихва, сякаш това е някаква страхотна маймунска шега.

После ме посочва. И взема още една буца.

Изчезвам оттам. Целият свят се е побъркал.

Купувам си лимонада от автомат и продължавам да вървя и да пия с надеждата, че лайнияният прах ще падне, защото наистина ми е писнало от гадни неща.

Може би ще посетя клетката на влечугите. Там е хладно и сенчесто и ще е страхотно да видя още една двуглава кралска змия.

Като влизам, срещам онези същите баба и дядо туристи да излизат и те пак ми се усмихват, все още изглеждат объркани. Обикалям около боите и анакондата, пепелянките и гущерите, гърмящите змии, усойниците и кобрите. Погледах известно време един питон албинос, огромен и дебел, с розово-бели люспи и странни червени очи.

Дали това грозно бледо лице нямаше да се промъкне довечера в сънищата ми?

Няма да е толкова зле, ако го накарам да изяде човека от PLYR1.

Както съм застанал тук, си представям, че съм Повелителят на змиите и контактувам с влечугите чрез внушение. Призовавам питона албинос да се увие около човека от PLYR1, да го смачка, да го изстиска като лимон.

И той да разбира какво става с него. Това е по-лошо от смъртта. Да разбираш.

Малко по-нататък, близо до оградата на зоологическата градина, до детската площадка, направена, предполагам, за хлапетата, които се отегчават от животните, има зеленчукова леха.

Царевица, боб, домати и чушки. На табелата пише, че са за животните, да могат да ядат свежа храна. Виждам съм шимпанзета да ядат царевица, сигурно и горилите ядат, а това ме кара да се замисля.

И аз обичам царевица, но вкъщи никога не е имало. Веднъж, когато бях в шести клас, училището направи празненство за Деня на благодарността в двора — пуешко и царевица, картофи с подправки, за всички, които си платяха. Всичко беше натрупано на дълги маси, а майки с престилки разсипваха по чиниите. Отидох в града да погледам, въпреки че нямах пари да си купя. Навъртах се наоколо до края, намерих няколко монети и си платих за една игра на скибоул, но за обяд не можеше да става и въпрос — пет долара.

Но една от жените от родителския комитет ме видя как гледам царевицата и ми даде цял кочан, яркожълт и блеснал от масло, заедно с една пуешка кълка, достатъчна да нахрани цяло семейство. Занесох ги под едно дърво и ги изядох и това беше най-хубавият Ден на благодарността в живота ми.

Приближавам се все повече към зеленчуковата леха и се оглеждам.

Чисто.

Бързо прескачам въжето, отивам право при царевицата, отчупвам три кочана и ги мушвам в джоба. Те стърчат, затова ги пъхам под тениската си, прескачам обратно, сякаш нищо не се е случило, и вървя бавно, докато намеря тоалетна.

Влизам в една от кабинките, затварям вратата, сядам на капака на тоалетната чиния и изваждам единия кочан, обелвам листата и косата и се чудя каква ли е на вкус суровата царевица.

Не е зле. Твърда, хрупкава, дори не се доближава по вкус до варената с масло, но има сладък вкус на царевица. Изядох бързо два кочана, а третия — по-бавно, като дъвчех всяка хапка, докато четях мръсните надписи по стените. Когато свърших, облизах кочаните, хвърлих ги в ъгъла на кабинката, пуснах една вода и си измих ръцете и лицето на мивката. После навих крачолите на джинсите си и измих прасците си.

Стомахът ме боли, но по различен начин.

Преядох. Натъпках се като прасе.

Обядът ти е вече мой, горило.

Отмъщението е сладко като царевицата!

17.

Влизайки в стаята на отдела, Стю каза:

— Само веднъж я бил набил. Какъв човек само!

— Минал е над главите ни, направо при Шолкопф — каза Петра.
— Опитва се да манипулира. — Проявяваше колегиалност, но после реши да я прати по дяволите. Ще си каже, каквото ѝ е на сърцето. Спря се и се облегна на един шкаф. — Защо спомена за книгата?

Стю също се облегна.

— Беше любопитно, а не ми се искаше да слушам една от неговите лекции за добрите пожелания и доказателствата.

— Въпреки това ни четеха лекция.

Той сви рамене.

— Според него книгата е пълна глупост. И ти си съгласен с него, нали? — попита тя.

Той се изправи и с една ръка оправи възела на вратовръзката си.

— Дали мисля, че ще направи обрат в разследването ли? Не, но в лабораторията ще свалят отпечатъците и ако са на някой бездомник, има вероятност той да е с досие, значи ще можем да го открием. Ако не стане така, нищо не губим.

Тя не отговори.

— Какво има? — попита я.

— Как само го спомена, направо ме уби.

— Хей, дори аз мога да съм пълен с изненади. — Очите му не издаваха нищо. Отдалечи се, без да поглежда назад дали тя го следва.

Петра остана на място, със стиснати юмруци. Спомни си резервираността на Кати снощи по телефона. Ако беше нещо с брака им, не можеше да очаква от него да се отпусне. Добре, успокой се, съсредоточи се върху работата. Обаче мразеше изненадите.

От останалите двайсет и пет детективи от сутрешната смяна на Холивудския участък шестима бяха на бюрата си, подреждаха

полицейски снимки, пишеха на машина, мъчеха компютрите, мърмореха по телефона, четяха криминалета. Когато Петра и Стю влязоха, всички вдигнаха глави и ги погледнаха съчувствено.

Ако при постъпването си някой детектив обичаше да разгадава мистерии, с работата бързо губеше вкус към тях. Случаят „Рамзи“ беше от най-тежките за откриване на извършителя. Стаята миришеше точно на това, което си и беше — помещение без прозорци, подправено с мъжка нервност.

Един черен детектив на име Уилсън Фурние каза:

— Разбрах аз, че ви чака голяма веселба, когато шефът сутринта влезе, дъвчейки дъвка, а в устата му нямаше нищо.

Петра му се усмихна и той продължи да сканира снимки на престъпници. Стю седеше на бюрото си срещу нейното в дъното. Тя седна и зачака.

— Какво искаш да правиш по търсенето на подобни случаи? — попита той.

— Не кой знае какво.

Той пхна палците си под тирантите. Деветмилиметровият му пистолет беше поставен в кобур, закопчан през раменете. Петра носеше своя по същия начин. Убиваше ѝ на ръката, затова го извади.

— Така както аз виждам нещата — каза Стю, — имаме два избора. Да отидем в управлението и цяла седмица да въртим микрофилми и в същото време трябва да проверим и Бърбанк, Атуотър и Глендейл, както и другите предградия. Или да го направим по телефона, като се обадим на всички разследващи убийства детективи, които можем да намерим. Шолкопф каза две или три години назад. Да проверим за две. Можем да имаме късмет и да приключим за седмица. Лично аз предпочитам да говоря с живи хора, а не да прехвърлям досиета в центъра, но както кажеш.

— Колкото са по-живи, толкова по-добре — каза Петра. — Как ще си разпределим задачите? Да се обадя ли първо на някои места и да се опитам да се свържа с този Даръл?

— Хайде да посветим сутрините на бумацината, а истинската работа да вършим следобед. — Той погледна към часовника си. — Ти потърси Даръл, а аз ще започна да душа около студиата.

Петра хвърли поглед по цялата дължина на стаята.

— Като стана въпрос за живи хора, можем да започнем с колегите тук. Само ще си загубим времето, но така ще е и с всичко останало.

— Благотворителността трябва да започва от дома. Давай!

Тя стана, отметна косата от лицето си и се покашля драматично. Трима от шестимата детективи вдигнаха глави.

— Господа — произнесе тя и останалите също спряха работата си. — Както знаете, на детектив Бишъп и на мен е възложен очарователен случай, *толкова* очарователен, че отгоре наредиха да бъдем изключително прецизни. За да се вместим във верния *контекст*. — Подхилквания. — Защото, цитирам: „ще ни наблюдават“ — край на цитата.

Мрачни погледи отвсякъде.

— С детектив Бишъп искаме да оставим добри впечатления, затова ви молим за помощ при откриването на незнайния извършител на това нечестиво престъпление, който, разбира се, е в пълна неизвестност и трябва да се издири много внимателно, без да се влияе на разследването.

Разбиращи усмивки. Тя описа местопрестъплението, раните на Лиза, след това каза:

— Да ви напомня за някое убийство, станало през последните две години?

Поклащане на глави. Детектив на име Маркъс каза:

— А къде е бил О. Джей по това време?

Смях.

— Благодаря ви, господа. — Тя седна сред слаби аплодисменти.

Стю също ръкопляскаше. Вече изглеждаше добре, сините му очи пак бяха топли. Може би просто не си беше доспал.

— Отхвърлихме шест души — каза той. — Остават още няколкостотин. Какво ще кажеш да си разделим участъците по вертикала? Аз поемам тези на изток оттук, а ти — на запад?

На изток от Холивуд имаше много повече престъпност, повече детективи, повече досиета. Той поемаше лъвския пай от бумацината. Да не би да се чувстваше виновен?

— Ти трябва да преслушаш всички студиа, а аз само Даръл — каза Петра. — Ще поема и източните участъци.

— Не, всичко е наред — вметна той. — Казах на Кати да не ме чака рано. — Премигна бързо, сякаш го боляха очите, после рязко вдигна слушалката на телефона.

Нима ще се разведат след цялото това време заедно? На Петра ѝ се поиска да го докосне.

— Да излезем в обедна почивка, преди пътищата ни да се разделят? „Мусо“ или „Франк“? — попита Петра.

Той се поколеба, после каза:

— Разбира се, заслужихме си я. — Започна да набира номера, но спря. — Някой трябва да се обади и на онези местни ченгета — Де ла Торе и Банкс — и да види какво са открили за оплакването на Лиза от побоя.

— По телевизията казаха, че не е подала официално оплакване.

— Ето, виждаш ли! — каза Стю. — По телевизията винаги казват истината.

Тя се обади в отдел „Убийства“ в шерифския офис в центъра и потърси Хектор де ла Торе или детектив Банкс. Не се сещаше — или никога не бе знаела — малкото име на по-младия. Обади се Банкс и я поздрави с изненадваща топлота.

— Очаквах, че може да се обадиш.

— Защо?

— Заради новините снощи. За съжаление нямам нищо за теб засега. В поделението в Агура няма заведени оплаквания от по-рано, както и за случая, който тя разказа публично. Изглежда, не се е оплаквала.

— Добре, благодаря.

— Удоволствието е мое — каза той, звучеше нервен. — Няма да правим панаири и да се конкурираме. Нашите момчета биха вашите на бокс миналия месец, така че самочувствието ни е добро... Както и да е, имате моите симпатии. Повториха репортажа и в сутрешните новини. Къщата изглеждаше още по-лъскава, отколкото е. Но нямаше нищо за автомобилния му музей.

Ама че бързив тип!

— Само балончета във ваната, коне и голф.

— Интересно, не мислиш ли? — попита Банкс. — Някои хора получават всичко на тепсия и пак успяват да оплескат положението... да имаш нужда от нещо друго?

— Всъщност — каза тя, внезапно вдъхновена, — ако имаш време, наредиха ни да прегледаме всички подобни убийства през последните две години. Имаш ли лесен достъп до архива на участъка?

Банкс се засмя.

— Така е в Лос Анджелис, няма лесни работи. Но сме се научили да вървим, без да се блъскаме в пътните знаци. Подобни ли? Да не търсим някой безименен сериен убиец? Защо?

— Шефовете са притеснени.

— О, разбира се. Ще проверя.

— Наистина оценявам жеста, детектив Банкс.

— Рон.

— Това е черна работа, Рон. Да не объркаш графика си.

— Имаш ли директен телефон?

Тя му го даде и той каза:

— Под подобни разбирам прилика в местопрестъплението, вида и количеството на раните, особени белези, характеристика на жертвата. Нещо необичайно в мястото на престъплението, за което трябва да знам?

— Не — каза тя, свидеше ѝ се информацията. — Обичайната касапница.

— Добре тогава. Ще ти се обадя, ако изскочи нещо. А и да не изскочи.

— Благодаря ти, Рон.

— Няма нищо... м-м... виж какво, знам, че с такова разследване няма да имаш много свободно време, но ако все пак имаш... искам да кажа, да се видим, може би за по едно кафе... ако прекалявам, просто ми кажи.

Заекваше като гимназист.

Топлотата в поздравата му сега ѝ стана ясна.

Дори не се доближаваше до нейния тип, какъвто и да беше той. Едва си спомняше лицето му, беше се съсредоточила върху Рамзи. Дали носеше венчална халка? Беше споменал, че водел децата в зоологическата градина.

Поне имаше деца. Не мразеше децата.

Явно беше мълчала доста дълго, защото той продължи:

— Виж, извинявай, не исках да...

— Не, не, всичко е наред — чу се да казва тя. — Разбира се, щом нещата малко се поуталожат. С удоволствие.

Бог да ѝ е на помощ.

18.

„Парагон Студиос“ заемаше три пресечки в северната част на Мелроуз, източно от Бронсън. Истинска бъркотия от избелели светлокафяви кули, смачкани стоманени хангари, обградени с петметрови стени, един от последните големи филмови терени, все още разположени в Холивуд.

Порталът в стил Рококо беше отворен и Стю Бишъп с размътена от вълнение глава се опитваше да изглежда делови, докато се приближаваше сантиметър по сантиметър с немаркирания си форд към кабината на пазача.

Пред него имаше два микробуса, единият нещо се бавеше.

Петра излезе от участъка преди него с личната си кола.

Тя му вярваше по-малко от вчера.

Не можеше да я вини, след като така изстреля книгата от библиотеката пред Шолкопф, без да я предупреди. Стана импулсивно. Да не би шумът на личния му живот да беше станал вече прекалено силен?

Истината беше, че според него книгата не струваше и пукнат грош, използва Петра, за да озапти капитана. Но Шолкопф пак им три сол.

Беше изтърпял всякакви поучения. Учители, възрастни, *баща му*. Ийстън Бишъп, доктор по медицина, никога не си беше вкъщи, а когато се връщаше, само държеше речи с неподлежащи на съмнение истини пред публика, състояща се от осемте му деца. Стю избягваше подобен авторитаризъм със собствените си деца, вярваше, че ще се учат от личния пример, но знаеше, че основното влияние върху тях беше на Кати. Кати... мили боже.

Стю вярваше във всеопрощаващия Бог, но живееше така, сякаш Бог беше строг и неподкупен перфекционист. Това го поставяше нащрек и го караше да избягва изкушението. Тогава защо в този етап от живота му всичко се разпадаше?

Глупав въпрос.

Вторият бус замина нататък и Стю потегли. Пазачът, Ърни Робълс, му беше познат от четирите му седмици като статист („мълчалив обитател на полицейския отдел, много писане на машина и говорене по телефона“) в „Ченгето от Ел Ей“. Добър човек, общителен, без опит в полицията, бил е частен охранител преди време.

Драскаше нещо в папката си, когато Стю спря и угаси двигателя на форда.

— Хей, как е, детектив Бишъп! Хубав ден, а?

Така си беше. Топъл и ясен, небето беше синьо като на филмовите фонове, с които се опитваха да направят Лос Анджелис да изглежда като рай на земята. Стю не бе забелязал.

— Прекрасен, Ърни — каза той.

Робълс вдигна папката.

— Роля ли получи? Къде?

— Ти къде мислиш?

— В „Ченгето“? Те днес не снимат.

— Не, стига за тази година, но трябва да се видя с някого. О, между другото, виж какво ти нося от участъка.

Подаде на Робълс нещо, което приличаше на тънко лъскаво списание. С ярки жълти букви, оградени с червени линии, в горната част на корицата беше написано: „Страж“. Под него имаше висококачествена снимка на отвратително изглеждащ полицейски полуавтоматичен пистолет със заглушител и лъскави куршуми с черни върхове. Беше проспект на „Хеклер и Кох“. Бяха оставили цели пакети в полицейските участъци. Стю ги беше прегледал набързо под червената светлина. Описания на ловджийски пушки „Бенели“, тренировъчни оръжия „ХК“, пушки ПСГ1 — „за 10 000 долара и си струва!“. Стю оценяваше това, което вършеха оръжията, но ги смяташе за скучни.

Робълс вече прелистваше и разглеждаше снимките.

— Току-що излезе, Ърни.

— Я погледни! Хей, благодаря ти, човече.

Стю продължи нататък с колата.

Паркира и тръгна пеша към комплекса „Елемънт Пръдакшънс“, където не му беше трудно да намери Скот Уембли. Помощник-

режисьорът излизаше от ниска невзрачна барака, дългите му ръце се поклащаха и облизваше устните си.

Време за обяд. Уембли беше сам, може би се бе отправил към лавката.

Стю се приближи изотзад.

— Здравсти, Скот.

Уембли се обърна и се спря, а издълженото му бледо лице замръзна.

— Стю. Здравсти.

Като повечето помощник-режисьори, Уембли беше почти момче, преди няколко години бе завършил университета „Бъркли“ с диплома по изящни изкуства. Примиряваше се с ниската заплата, дългото работно време и обидите от важните клечки заради внушителната си титла и възможността да завърже връзки.

Но като повечето момчета, беше безгръбначен и без критерии.

Здрависаха се. Уембли беше в униформата на снимачната площадка: торбести джинси и огромна трикотажна риза с копчета, която изглеждаше прекалено дебела за хубавото време и прекалено скъпа за бюджета. Ролексът от стомана озадачи Стю още повече.

Момчето изглеждаше дори по-кльоцаво от миналата година, имаше ръбесто лице, малко в стил унисекс, ставаше за реклама на Келвин Клайн. По бузите му бяха избили пъпки. Това беше ново.

Дланта, която Стю пое, беше отпусната, студена и потна. По голото чело на Уембли избиваше пот. Ризата беше прекалено дебела. С дълги ръкави, закопчани на китките.

И, разбира се, очите. Тези зеници. Горкият Скоти, нищо не беше научил.

През месеца, който Стю прекара на площадката, Уембли се опита да се сближи с него, непрекъснато му задаваше въпроси, искаше да знае каква в *действителност* е улицата. Защото, както всички останали, пишел сценарий, макар че мечтата му била да стане втори Скорсезе — всичко зависело от режисьорите.

Стю му отговаряше търпеливо, защото виждаше в него трогателна комбинация между хъса на поколението „Х“ и пълното невежество.

После, в последния петък на снимките след работа, се забави, за да довърши някаква бумащина, използвайки като кабинет една от

празните сцени. Дълбоки стонове го заведоха до ъгъла на гигантска стая, където откри Уембли, превит на пода, почти скрит зад бутафорните стени, а от ръката му стърчеше спринцовка с хероин.

Момчето не го чу да идва, очите му бяха затворени, а вените му бяха изпъкнали като въжета върху дългата му кльошава ръка. Спринцовката беше от евтините, пластмасова, за еднократна употреба.

— Скот! — каза Стю остро и момчето отвори очи. Изглеждаше по най-лошия възможен начин за един наркоман. Издърпа иглата и я хвърли на земята, където тя подскочи и напръска цимента с млечна течност. — О, боже!

Уембли избухна в сълзи.

Угризения на съвестта.

Накрая Стю реши да не го арестува, въпреки че това си беше чисто нарушение на професионалните правила: *Ако станете свидетели на престъпление...*

Направи се, че вярва, когато Уембли му каза, че му е за първи път и просто експериментирал. Две други дупки на ръката му доказваха обратното, но и двете бяха завехнали и изглеждаха стари, значи поне не се друсаше редовно — все още. Стю конфискува набора за дрогиране, който намери във военното яке на Уембли, и го хвърли в една кофа на площадката. Така се изложи на още по-голяма опасност от Уембли, но — слава богу — момчето не беше достатъчно умно, за да го разбере.

Закара Уембли в кафенето на „Гоу-Джис“ на булевард „Холивуд“, довлече го до едно сепаре в дъното и го наля със силно черно кафе — което според Стю си беше, технически погледнато, също наркотик, после накара момчето да се огледа в изпадналия ресторант и да види как изглеждат закоравелите наркомани.

Дозата в спринцовката трябва да не е била голяма, защото Уембли се свести и избистри погледа си. Или може би страхът беше отмил с адреналин опиата.

Поръча му хамбургер, принуди го да го изяде, а през това време му изнесе съответната строга лекция. Не след дълго Уембли започна да му разказва тъжната си биография: ужасът да израснеш в Марин с богати родители с много бракове, родители, които отказват да му изградят критерии, самотата след колежа, отчуждението и страхът от бъдещето. Стю се правеше, че приема всичко на сериозно, чудейки се

дали и неговите деца ще станат такива на тази възраст. След час Уембли се кълнеше тържествено в благоприличие, милосърдие и вяност към националното знаме.

Върна го с колата в студиото. Момчето изглеждаше готово да го разцелува, беше благодарен почти по момичешки, а Стю се замисли дали не е обратен отгоре на всичко.

След това Уембли започна да го избягва на площадката. Нямаше значение. Момчето се чувстваше задължено и ако не го уволняха или не се прибереше вкъщи, Стю можеше да го използва някой ден.

И този ден беше дошъл. Сега!

— Радвам се да те видя, Скот.

— И аз — излъга неумело момчето.

Устата му затрепери и той кихна. Червен нос. И тези очи. Тъп малък идиот.

— Как си?

— Страхотно. Какво мога да направя за теб, детектив?

Той прегърна Уембли през кокалестите рамене.

— Всъщност съвсем малко, Скот. Да отидем някъде да поговорим. — Заведе Уембли до една пейка и каза: — Трябва ми информация за Карт Рамзи. Дискретна информация.

— Знам само това, което казаха и по новините.

— Няма ли клюки на площадката?

— От къде на къде?

— Защото никой не клюкарства повече от хората от шоубизнеса.

— Е, ако има клюки, значи не са стигнали до мен.

— Искаш да кажеш, че никой не е споменал нищо за Рамзи?

Уембли задъвка вътрешната страна на бузите си.

— Само... това, което всички говорят.

— И какво е то?

— Че той го е направил.

— И защо ще приказват така, Скот?

— Нали я преби? Може би е искал да се съберат отново и тя е казала не.

— Това твоя теория ли е, или на някой друг?

— На всички. Ти не мислиш ли така? — попита Уембли. —
Иначе защо ще си тук?

— Каква е репутацията на Рамзи?

Уембли се подхили:

— Като актьор — никаква. Нищо не знам за него. Цялата работа изобщо не ме интересува.

— Е — каза Стю, — сега вече те интересува. Даже много.

19.

Днес си прекарах много добре, ядох царица и никой не ми досаждаше. Ще се върна на място №5 и ще съставя някои планове.

Вървя към вратата в оградата и виждам, че някой ми маха. Смахнатите баба и дядо. Стоят точно на завоя. Дядото е вдигнал фотоапарата. И двамата махат, а жената се провиква:

— Младежо? Можете ли да ни помогнете за една секунда?

Не искам да привличам внимание, като избягам или се държа странно, затова отивам при тях.

— Хей, малкия! — казва мъжът.

Ама че кретен! Облечен е в тениска на „Доджърс“, къси панталони и къси чорапи и светлосиня шапка. Кожата му е розова, а носът му е голям и месест, като онези от „Сънисайд“.

Фотоапаратът му е огромен, в голям черен калъф, целият в токи и копчета, а жена му има същия.

— Извинявай, че те притеснявам, приятел, но ми изглеждаш добро момче — казва той и ми хвърля една жълтозъба усмивка.

— Благодаря ви, господине.

— Учтив е — казва тя и се усмихва. — Не всички, които срещаме, са учтиви. Сигурна съм, че той ще се справи, скъпи.

Мъжът се покашля и потупа калъфа на фотоапарата.

— Това е „Никон“ от Япония. С жена ми се чудехме дали би ни направил услугата да ни снимаш, за да сме заедно на снимката?

— Разбира се.

— Много ти благодаря, синко. — Бръква в късите си панталони и изважда банкнота от един долар.

— Няма нужда да ми плащате — казвам аз.

— Не, миличък, настояваме — казва жена му и въпреки че очите ѝ са скрити зад слънчеви очила, виждам, че лицето ѝ се променя: само за миг устата ѝ се изкриви надолу. Сякаш е тъжна. Изпълнена със съжаление. Сякаш знае, че имам нужда от пари.

Мисля си, че може би изглеждам достатъчно беден и тя ще ми даде още, навеждам се малко, но тя само ме потупва по ръката.

— Вземи. Моля те.

Прибирам долара в джоба.

— Добре — казва той. — Значи сключихме сделка. — Пак ми показва зъбите си. — Е, скъпа, къде е най-доброто място?

— Точно където бяхме, слънцето е идеално. — Тя посочва и тръгва нагоре по хълма, тупва с крак и докосва фотоапарата си.

Уместно е да попитам защо са им два апарата, но предполагам, че някои хора не вярват на машините. Или на паметта си. Може би искат да са сигурни, че ще снимат всичко, което видят, навярно за да го покажат на внуците си.

— Добре! — казва жената. Или по-скоро го изпява. Тя е ниска, слаба и носи мъжко сако върху тениската си на „Доджърс“, а надолу — зелени панталони.

Той изважда апарата си от калъфа и ми го дава, после отива горе до нея. Изглежда скъп и започвам да се изнервям, докато го държа.

— Не се тревожи — казва тя. — Лесно е, а ти ми изглеждаш умен младеж.

Поглеждам ги през обектива. Много са далеч, затова се приближавам.

— Нагласен е, синко — казва той. — Само натисни копчето.

Натискам. Нищо не се случва. Ще опитам отново. Пак нищо.

— Какво става? — пита той.

Вдигам рамене.

— Натиснах го.

— О, не, пак ли заяде?

— Дай да видя — казва той, слизайки надолу.

Давам му апарата и той започва да го обръща.

— Ох, същият проблем.

— О, за бога! — казва тя и тупва с крак. — Казах ти, че не би било зле да взема и моя. Като се приберем, първото нещо, което ще направя, е да отида при продавача и да му кажа този път да го поправи както трябва!

Мъжът ми се усмихва притеснено, сякаш не му е приятно тя да го командва.

Жената слиза при нас, мирише на някакъв сапун. Той мирише на лук.

— Извинявай, миличък, ще отнеме само минута — казва тя, отваря калъфа на фотоапарата и изважда... нещо голямо и черно, но не е фотоапарат, а пистолет. Не мога да повярвам, но тя изведнъж го мушва много силно в корема ми и аз не мога да дишам, а тя продължава да натиска, сякаш се опитва да ме промуши с него, като с другата си ръка ме стиска здраво за врата. Не изглеждаше толкова силна, но се оказва много силна и ме хваща, а ръцете ми прилепват към тялото.

Те са от двете ми страни, сякаш са ми родители и тримата сме едно семейство, само дето аз не мога да дишам и те ми причиняват болка, а тя казва:

— А сега само върви с нас, уличен боклук, и само да си направил едно погрешно движение, ще те убия, наистина ще го направя.

Пак се усмихва. Не е съжаление, а нещо друго — по същия начин изглеждаше и Тъпака, преди да отиде да си вземе инструментите.

Водят ме към отвора в оградата. Знаят и за него, вече не е моето тайно място! Толкова съм глупав!

Лицето му е като маска, но диша тежко, възбуден е, устата му е отворена, кожата му е розова като гума за триене, по лицето ме лъхва миризмата на лук, а те ме влачат към място №5 и той казва:

— Сега ще те оправя, малкия, така както никой не те е оправял.

20.

Петра остана на бюрото си и се обади на своята агентка от телефонната компания, която я увери, че разпечатките за обажданията на Лиза ще пристигнат днес. Започна да подготвя документите за съдебното разрешение, позволяващо достъп до пълните записи, телефонира на следователя и на криминалистите. Все още не бяха открили нищо по трупа, не бяха свалили отпечатъци от дрехите, тялото и бижутата ѝ. Може би е пипал с ръкавици, предположи експертът. След като се подкрепи с кафе от автомата, Петра провери всички одобрени от полицията вдигания на коли с паяка и се консултира с дежурните в службата за намерени автомобили. Поршетото на Лиза не беше записано.

Време беше да се заеме с черната работа, която ѝ възложи Шолкопф. Вече беше говорила с десетина детективи, покриващи дневното наблюдение от Ван Найс до Девъншир, после и с тези от Западен Лос Анджелис. Сега се зае с Пасифик.

Всеки път една и съща реакция: „Сигурно се майтапиш“.

Всички знаеха кой е злодеят в този случай. Но също така разбираха как началството може да ти намери работа и след като смехът им заглъхваше, веднага ѝ изказваха съчувствието си.

Крайният резултат: няма подобни престъпления. Междувременно Карт Рамзи сигурно удряше топки за голф, киснеше в гореща вана или се любуваше на хрома и лъскавината в малкия си автомобилен музей, а бившата му жена лежеше на масата в следствието и я разфасоваха.

Мерцедесът вероятно беше изтъркан, изпран и почистен с прахосмукачка и беше по-чист от операционна зала.

Спомни си трупа на Лиза, онази зейнала, пълна с кръв дупка в корема, изскочилите вътрешности, това, което бе сторено с лицето на младата жена — и се зачуди какво ли е необходимо, за да се превърне любовта в *това*.

Възможно ли бе да се случи всеки път, когато страстите се нажежаваха, или пък човек трябва да е извратен?

Съпружеско блаженство, съпружеска кръв. Имаше един миг — кратък колкото мигване на окото, когато и тя бе способна да убие.

Защо си припомняше миналото?

Трябва да го преодолееш, малката.

Измъчваше се сама със спомените си.

Двайсет и пет годишната студентка по изобразително изкуство се правеше на важна, но беше така сляпо, така оглупяващо влюбена, че беше готова да жертва живота си за Ник. Такъв прилив на чувства и страст не беше изпитвала никога. Правеха любов дотогава, докато не можеше да ходи. След акта си говореха в леглото, допрели бедра, а между краката си още усещаше пулсации.

Ник изглеждаше такъв добър слушател. Чак по-късно разбра, че вниманието му е било фалшиво. Мълчеше, защото отказваше да ѝ се разкрие.

Разказа му всичко: как е израснала без майка, как изпитваше чувство за вина, защото е станала причина за смъртта на майка си, как е побърквала баща си до такава степен, че той виждал в пансионите единственото разрешение на проблема, как е прекарала половината си детство в душни общи спални, в които останалите момичета се кикотят и пушат, говорят за мъже, понякога мастурбират, което Петра разбираше по скърцането на пружините.

Петра, странното тихо момиче от Аризона, си лежеше кротко и си мислеше как е убило майка си.

Довери на Ник тайната си, защото това беше истинска любов.

После му каза нова тайна: „Познай какво, скъпи?“. И се потупа по корема.

Очакваше изненада, може би някакво първоначално недоволство, но знаеше, че после ще се размекне, защото я обичаше.

Очите му станаха ледени и той побледня. Обезумя. Изглежда я през масата с такава омраза, каквато никога не си беше представяла, че съществува. Специалната вечеря, която бе приготвила, остана непокътната — все негови любими ястия, предвиждаше, че ще празнуват, но може би дълбоко в себе си знаеше, че няма да е доволен. Може би телешкото и италианските специалитети, дващестдоларовото „Кианти класико“ не бяха нищо друго освен подкупи.

Той само седеше, без да помръдва, без да говори, тънките му устни, които в своята безкръвност някога ѝ се струваха много аристократични, се превърнаха в противна уста на отвратителен старец.

Ник...

Как може, Петра!

Ник, скъпи...

Точно ти! Как може да си толкова глупава — нали знаеш какво причинява раждането!

Ник...

Върви на майната си!

Ако тогава имаше оръжие...

Отвори очи и осъзна, че досега са били затворени. Шумът от отдела пак я връхлетя, останалите детективи бяха потънали в работа.

Какво трябваше да направи?

Върна се към телефона, готова да пропилее още време.

След като говори с четирима детективи от Пасифик, най-накрая наистина стигна до нещо.

Неразрешен от три години случай на заклана красива млада блондинка в южната част на Венис, близо до кея, с който се бе занимавал детектив на име Фил Соренсен.

Той каза:

— Знаеш ли, като чух за това момиче Рамзи, веднага се сетих, но нашата беше германка, стюардеса от „Луфтханза“, на почивка, а уликите ни отведоха при един австрийски приятел, носач, който се бе върнал в Европа, преди да го разпитаме. Подадохме молба до австрийската полиция, до Интерпол, направихме всичко необходимо, но така и не го намерихме.

— Защо го обявихте за заподозрян?

— Приятелката му, жертвата, заминала с друга девойка, която ни каза, че той се появил без предупреждение в хотела им много разстроен, защото жертвата — името ѝ беше Илзе Егерман — тръгнала от Виена, без да му каже. Илзе разказала на приятелката си, че постоянно се карали, гаджето ѝ имало лош нрав, набило я и тя го напуснала. Чашата преляла, когато трябвало да работи с насинено око. Все пак, когато се появил в Лос Анджелис, успял да я убеди да излезе с него. Тръгнали от хотела в девет вечерта. В четири сутринта я

намерили, тялото ѝ било изхвърлено на паркинг близо до Балона Крийк. Проверихме полета на момчето — пристигнал с „Луфтханза“ предишната сутрин, с отстъпка като служител. Не е носел багаж и не се е регистрирал в нито един хотел или мотел в Лос Анджелис.

— Значи е възнамерявал да не се бави много — каза Петра. — Свършил каквото искал и духнал.

— Точно така изглеждаше. — Соренсен звучеше като по-възрастен от нея. Мек глас, бавна реч, леко колеблив. *Девойка*, а не стюардеса.

— Как беше облечена Илзе, когато я намерихте? — попита Петра.

— С хубава рокля, тъмна — синя или черна май. Много красиво момиче, изглеждаше доста добре, като се имат предвид обстоятелствата. — Соренсен се закашля. — Нямаше сексуално насилие. Нямаше нужда да сме шерлокхолмовци, за да установим, че онази нощ е била с приятеля си — Карлхайнц Лаукх. Сервитьорът, който им поднесъл вечерята в „Антоанс“ на кея на плажа Редондо, си спомни за тях, защото не яли и не говорили много. Никакъв бакшиш. Предположихме, че Лаукх се е опитвал да се сдобрят, не се е получило, той се е ядосал, закарал я е някъде, убил я и я изхвърлил. Каква кола е карал — не знам, защото не успяхме да установим дали е наемал автомобил, а и не беше известно да е имал познати в Калифорния.

Соренсен малко беше повишил глас. Цитираше по памет доста подробности, като се има предвид, че престъплението е станало преди три години. Явно не можеше да го избие от главата си.

— Била е намерена в четири часа — каза Петра. — Някаква представа кога е била убита?

— Предположението бе за два — два и половина.

Рано сутринта, като Лиза. Изхвърлена на паркинг. А и блатата в Балона Крийк бяха общински парк, също като „Грифит“.

— Много пробождания ли имаше?

— Двайсет и девет — страхотна жестокост, което също отговаряше на описанието на приятеля. Като прибавим и побоищата преди това, всичко ставаше ясно. Да ти звучи като твоя случай?

— Има определени прилики, детектив Соренсен — каза Петра, като се постара гласът ѝ да не трепне. Като се замислеше, приличаха си като две капки вода.

— Е, нали ги знаете този тип мъже — каза той. — Женомразци. Всички си приличат.

— Така е — отвърна тя. — Къде е носил куфарите този Лаукх?

— На виенското летище, но семейството му живеело в Германия. След престъплението не се върнал нито на работа, нито в града, в който живеел. Проверихме и в другите авиокомпании, но без късмет. Може да си е сменил името или просто да се е скрил в друга държава. Щеше да е хубаво да отидем на място и лично да поразгледаме, но знаеш какъв е шансът да уредим пътуване до Европа от бюджета. Така че трябваше да разчитаме на австрийската полиция и на немците, а те не се интересуваха изобщо, защото престъплението е станало тук.

— Ако Лаукх носи куфари под друго име, сигурно му се полага отстъпка като служител — каза Петра. — Може би все още лети напред-назад.

— И накрая се е озовал в Лос Анджелис и е направил повторение?

— Силно се надявам да не е така, Фил, но след всичко, което ми разказа, изглежда, че ще трябва да го проверим отново цялостно. Би ли ми изпратил по факса всички данни, моля?

— Дай ми един час — каза Соренсен. — Няма ли да е невероятно, ако се окаже, че е толкова нагъл? Първо, разбира се, трябва да докажеш, че Лаукх е бил тук по времето, когато онова момиче Рамзи е било убито, после ще трябва да го свържеш с нея, а междувременен имаш прецедент на домашно насилие със съпруга. Звучи забавно.

— Голям майтап. Благодаря ти за помощта, Фил.

— Хей — каза той, — ако по някакво чудо се окаже, че това ще ти помогне, то ще помогне и на мен. Мира не ми дава, че не можах да го приключа. Било е хубаво момиче, а той я беше направил на нищо.

Беше един следобед, време да започне търсенето на Даръл/ Дарън, филмовия монтажист, но сега ѝ се искаше да изчака, докато пристигне факсът с данните на Карлхайнц Лаукх.

Новината за Илзе Егерман я изненада, но Соренсен беше прав: приликите можеха да се обяснят с домашното насилие, което винаги се развиваше по определена схема, все същите трагедии — още от Отело.

Или на статистическо съвпадение — търсиш ли, ще намериш. През последните три години в Лос Анджелис бяха извършени повече от три хиляди убийства. Ако две от тях си приличаха, това не беше за книгата на рекордите „Гинес“.

Междувременно тя се свърза с останалите детективи от Пасифик, издири някои от Вали, които бе пропуснала при първото позвъняване. Може би трябва пак да изкаже по телефона съболезнованията си на семейството на Лиза, за да разбере кога родителите ѝ ще пристигнат да видят какво е останало от дъщеря им.

Толкова много неща трябваше да свърши... тя се върна към своята мелодрама на последната среща. Къде ли Рамзи е завел Лиза?

Дали имаше друга къща, някое убежище за уикендите? Нали актьорите винаги имат вили за почивните дни?

На плажа? В планината? Ароухед, Биг Бейкър? Или на север — Санта Барбара, Санта Инес. Много хора от шоубизнеса се бяха втурнали да си купуват ранчо...

Ако е на плажа, най-вероятно е в Малибу. Разбиващи се вълни, гладък пясък, какво би било по-романтично?

Отбеляза си да провери архивите за всички недвижими имоти, които Рамзи притежаваше.

За миг се спря на варианта с плажа. Представи си го: Рамзи и Лиза, седнали на претъпкания с перушина диван в къща от дърво и стъкло направо върху пясъка. И трите задължителни неща: шампанско, черен хайвер и кокаин. Може би и хубав пукащ огън в камината. Рамзи залага на чара си.

Дали Лиза е отвърнала? Малката черна сексапилна рокля се вдига по бедрата ѝ. Привличане... подпомогнато от хайвера, „Моят и Шандон“ и най-доброто от клана Меделин. Или пък друг катализатор — пари. Лиза има работа, но Рамзи все пак осигуряваше по-голяма част от доходите ѝ.

Покупка на любов? Същата стара история? Петра се натъжи, после си напомни да не отсъжда. Ако и нейният телефон звънне в нощ, когато се чувства много самотна и/или възбудена и от другата страна на линията е Ник, който ѝ казва: „Здрасти, Пет“, какво би направила?

Ще затвори телефона на егоистичното копеле и ще се моли от трясъка да получи кръвоизлив в ушите.

Върна се на Малибу. Приливът се разбива в брега, нежни спомени, прилив на интимност.

Рамзи прави своя ход.

Но Лиза размисля, устоява му и го отблъсква.

Рамзи кипва, иска му се да я размаже. Но си спомня как тя е разказала всичко по телевизията и спотаява яда си.

Остава спокоен, откарва я към къщи.

От Малибу към Доуни Драйв Хилс се минава през Тихоокеанското крайбрежно шосе към „Сънсет“ или по магистралата през Вали, после надолу по един от каньоните. Но вместо да продължи на юг, той свива на изток, може би по каньона Лоръл надолу към булевард „Холивуд“, нагоре по Уестърн към Лос Фелиз, после до парка „Грифит“.

По това време няма много движение. Кара към паркинга. Лиза разбира, че нещо не е наред и се опитва да избяга.

Той разперва ръце за една последна прегръдка.

После ледена целувка.

Няма сексуално насилие, защото е получил оргазъм от кръвта.

На Петра ѝ се струваше правдоподобно.

Но всичко зависеше и от хладнокръвната лъжа на Грегъри Балч за алибито на Рамзи.

Трябва да понаучи малко повече и за Балч. По-нататък.

Като при Илзе Егерман и Карлхайнц Лаукх. Подобно престъпление — невероятно. Представи си широката усмивка на Шолкопф, отвратеното изражение на лицето на Стю. Когато тя тръгна, той не вдигна глава, само промърмори едно резервирано довиждане.

А това пък с книгата от библиотеката — като гръм от ясно небе. Стю се контролираше прекрасно, беше страхотно подреден. Може би не беше бракът му, може би се тревожеше за кариерата си — изведнъж изниква възможност да се кандидатира за лейтенант, а той е приклекен от важен случай, в който няма как да откриеш извършителя. За Петра беше просто поредният случай. А за него — успей или умри?

Дали щеше да я натопи? Да я жертва, ако се наложи?

За осемте месеца, в които пътуваха с колата заедно, хранеха се заедно, работеха рамо до рамо, Стю прекарваше с нея толкова време, колкото и с Кати, понякога дори повече, а с пръст не я беше пипнал, не

беше направил никакъв двусмислен коментар, нито дори и най-слабия намек за задни помисли.

Мислеше си, че го познава, но осем месеца не беше много време, нали?

С Ник бяха заедно повече от две години. Почти същото беше и с Лиза и Рамзи.

Мъже, жени...

Веднъж, когато беше на петнайсет години и се беше прибрала у дома за лятната ваканция, се събуди в един часа през дългата аризонска нощ от въображаеми шумове, но накрая осъзна, че всъщност горещият пустинен вятър блъскаше в стената на къщата. Нервна и уплашена, тя излезе в коридора и забеляза познатата светла ивица под вратата на бащиния ѝ кабинет, почука и влезе в малката, невзрачна и препълнена с животински препарати стая.

Баща ѝ седеше, приведен в дъбовото си кресло, с лице към своя кралски справочник, а в машината имаше празен лист. Видя я, усмихна ѝ се разсеяно, когато тя се приближи, усети уискито в дъха му, видя замъглените му очи и се възползва от това така, както само един тийнейджър може да се възползва. Накара го да говори за това, което най-много мразеше — жената, починала при нейното раждане.

Знаеше, че ще му причини болка, но, по дяволите, имаше право да знае!

И той заразказва с нисък, провлачен глас.

Смешки, спомени, как недодяланият Кенет Конър и прекрасната Морийн Макилуейн се срещнали на ферибота за Лонг Айлънд и открили истинската любов. Пак същите познати истории, но тя жадуваше за тях и никога не можеше да утоли жаждата си.

Тази нощ седна в краката му на твърдия, изкорубен под, неподвижна, притихнала, уплашена, че баща ѝ може да се разсее и да спре.

Накрая той наистина млъкна и се взря в нея, после плесна лицето си с длани и ги задържа там.

— Татко...

Ръцете се отпуснаха в скута му. Изглеждаше толкова тъжен.

— Това е всичко, което си спомням, миличка. Майка ти беше чудесна жена, но...

Тогава се разплака и трябваше пак да се скрие от нея.

— Мъжете се крият, когато плачат.

Петра отиде при него и прегърна широките му кокалести рамене.

— О, татко, толкова...

— Тя наистина беше чудесна жена, детето ми. Една на милион, но не всичко беше идеално, Пет. Не беше като в приказките.

Отвори едно чекмедже в бюрото и надникна към нещо, което би трябвало да е бутилката. Когато се обърна пак към Петра, очите му бяха сухи и се усмихваше, но това не беше една от усмивките, които Петра познаваше — не беше топла и покровителствена, нито кисела и саркастична, дори не беше пияната усмивка с леко кривване на ъгълчетата на устата, която най-много я тревожеше.

Тази беше различна — безизразна, празна, ледена, като на статуя. В десети клас, в часовете по английски, учеха за трагедията и тя беше сигурна, че тази усмивка беше точно това.

Беше пълна с поражение. Ужасна като надникване към вечността.

— Татко...

Той се почеса по темето, поклати глава, вдигна смъкнатия си чорап по бледия си глезен.

— Става въпрос, Пет, че въпреки всичко... мисля, че това, което искам да кажа, миличка, е, че мъжете и жените са две различни породи. Може би това е антропологично определение, но е съвсем вярно. Една малка частица от ДНК ни разделя. Ето ти нещо смешно: Х-хромозомът е най-важният, Петра. И не прави нищо друго, освен да създава проблеми, агресия, разбираш ли какво ти казвам, миличка? Ние, мъжете, хич не струваме.

— О, татко...

— С мама си имахме проблеми. В повечето случаи вината беше моя. Трябва да го знаеш, за да не си градиш романтични представи, да не очакваш прекалено много от... да не изискваш прекалено много от себе си. Разбираш ли ме, детенце? Звучи ли ти смислено?

Хвана я за раменете, а очите му блестяха почти налудничаво.

— Да, татко, да.

Той я пусна. Сега вече усмивката беше съвсем наред. Човешка.

— Работата е там, Петра, че там, навън, ни чакат големи въпроси, космически въпроси, които нямат нищо общо със звездите и галактиките. — Почака отговора ѝ. Тя не знаеше какво да каже и той

продължи: — Въпроси като: могат ли мъжете и жените някога да се опознаят, или: дали винаги ще танцуват глупаво и тромаво в балната зала на междучовешките отношения?

Той трепна, потисна едно оригване, скочи, влезе в спалнята си и затвори вратата. Тя чу как изтрака резето и разбра, че се е заключил.

На другата сутрин брат ѝ Глен, единственият, който все още живееше вкъщи, пръв седна на масата за закуска и каза:

— Какво му е на татко?

— Какво искаш да кажеш?

— Отиде на наблюдение на открито, тръгна сигурно преди изгрев-слънце. Остави ми това. — И той размаха лист от тетрадка, на който пишеше: „Отивам в пустинята, деца“.

— Пак е отишъл да търси кости — каза Петра.

— Да, ама си взе принадлежностите за къмпинг, а това значи, че дълго няма да го има. На теб споменал ли ти е нещо? Защото вчера си говорехме да отидем до „Биг Файв“ и да купим разни неща за хокей.

— Всъщност каза ми — излъга тя.

— Страхотно — отвърна Глен. — Това е направо страхотно. На теб казва, а на мен никога ни дума.

— Сигурна съм, че е имал намерение, Глен.

— Да бе, точно така, мамка му, наистина имам нужда от нов стик. Имаш ли някакви пари да ми дадеш назаем?

Тя се обади на още седем детективи, изтърпя още седем: „Сигурно се майтапиш“, нямаше други подобни престъпления.

От далечния край на стаята факсът започна да бучи, тя скочи, отиде там за секунди и сграбчи хартията направо от машината. Движеше се толкова бързо, че двама детективи вдигнаха глави, но не я гледаха дълго, бяха прекалено заети. В тази стая, в този град кръвта винаги кипеше.

Карл Хайнц Лаукх беше едър, 1.93, и грозен. Малки черни кривоогледи очи, изпъкнали като стафида върху сладкиш, лицето му приличаше на лунен пейзаж. Устата беше крива като запетайка, а мустаците — мазни и безформени. Права светла коса, която статистиците наричат кафява, значи като помийна вода, замазана, но чорлава прическа, която някои европейци все още носят.

На Петра ѝ изглеждаше като мърляв неудачник.

Снимката беше правена в полицията във Виена преди четири години и по нея имаше километрични немски думи и умлаути. Соренсен ѝ беше пратил и бележка, в която ѝ казваше, че Лаукх е бил арестуван в Австрия за побой година преди убийството на Илзе Егерман — кръчмарска свада, не беше лежал.

На снимките Лаукх изглеждаше достатъчно гаден да се замеси в каквото и да било. Нямахте ли да е страхотно съвпадение, ако копелето наистина бе дошло пак в Лос Анджелис, за да търси хубави блондинки, и някак си е попаднал на Лиза?

Нямаше ли да е невероятно, ако Лаукх е все още тук и те успеят да го арестуват? Лесно и успешно приключване на случая, Стю си получава повишението, а тя прибавя нови червени точки в досието си.

Фантазираш си, малката.

Разгледа лицето на Лаукх, като се чудеше как ли тип като него може да накара Лиза да се облече в секси черна рокля и да си сложи диамантите.

От друга страна, той все пак се бе сближил с Илзе Егерман, която, според Фил Соренсен, също била хубавица. Но стюардеса и бившата съпруга на телевизионна звезда, вкусила от сладкия живот, не бяха едно и също нещо.

Но пък Лиза по свой избор бе изоставила този сладък живот. От друга страна, някои жени, дори красавици, харесваха спускането на дъното, възбуждаха се от всичко грубо и брутално, от мъже, стоящи по-ниско на социалната стълбица.

Красавицата и зверствата? Може би Лиза е рискувала да получи малко грубост и е платила за нея?

Петра продължаваше да се взира в снимката на Лаукх. От мисълта да допусне неговата плът да се докосне до нейната ѝ се повдигна.

Харесваше интелегентните, внимателни, традиционно красиви мъже.

Може би защото нейният баща беше интелегентен, добре изглеждащ, мек човек. Общо взето — джентълмен.

Какъв ли беше бащата на Илзе Егерман?

Какъв ли беше доктор Джон Евърет Боулингър, когато не бе полудял от скръб?

Достатъчно с психоанализата. За момента това беше повече от достатъчно.

Прибави данните по случая „Егерман-Лаукх“ към делото за убийството на Лиза, прекоси стаята и отиде до яркооранжевите шкафове, отвори своя и извади един „Сникърс“ от чантата, която стоеше на горната полица над маратонките, спортния екип и евтините черни пуловери, които държеше подръка за студените ноци и обезобразените трупове.

Наричаше ги парцали за забърсване на смъртта.

Бяха от акрил и приличаха на такива. Внимание, клиенти на „Кмарт“, нашите стилни пуловери се продават по 13.95 долара в голяма гама от цветове. Тя купуваше по пет наведнъж, винаги черни, и ги изхвърляше в момента, в който се захабяха.

За осем месеца беше употребила десет.

Не беше носила такъв пуловер на мястото, на което беше убита Лиза, защото обаяването ги изненада.

Трупът на Лиза не я изцапа.

Не се доближи достатъчно.

21.

— Мърдай, мърдай, мърдай, продължавай да вървиш, малък изрод такъв!

Съскат в ухото ми, притискат ме, подбутват ме и ме блъскат.

Тя е по-гневна, той изглежда уплашен и нервен. Дори се препъва няколко пъти.

— Хайде! — Тя ме мушва с пистолета в ребрата, а когато извиквам, го притиска още по-силно и казва: — Млъквай! — Изобщо не е нервна.

Тя е шефът.

Като приближаваме към мястото, на което са паркирани бъгитата, започвам да се моля някой служител на зоопарка да е там по това време, но няма никой. Дали да викам? Не, пистолетът е опрян в мен, няма да ѝ трябва много да дръпне спусъка и да ми пръсне вътрешностите. Вече сме до оградата. Катинарът е сложен и е заключен!

— Отваряй! — заповядва тя и се оглежда на всички посоки. Пистолетът все още е опрян в мен, а той вади ключ от джоба си и отваря катинара.

Те знаят за това място.

Подготвени са. Ще ме изнасят.

Той отива зад мен, сграбчва ме и започва да ми диша в ухото, после внезапно стомахът ми започва да ме свива — силно, бързо, болезнено, все едно ми се ходи до тоалетната.

Пак ме блъсват напред. Все едно играя роля в някакъв филм и изведнъж осъзнах, че страхът се е изпарил и нещо друго управлява ума ми — сякаш съм заспал и буден едновременно, сякаш сънувам, но знам, че сънувам и мога да контролирам всичко, стига да се съсредоточа, мога да режисирам края както си искам.

Може би така се чувстваш, след като умреш.

Минаваме през портата и започваме да се катерим през дърветата. Той издава някакви ниски, влажни стонове.

— Ти — казва и ме стиска по-силно за ръката. Сякаш съм направил нещо лошо.

Държа главата си наведена и виждам обувките си, както и неговите.

— Добре, хайде, хайде — казва тя и махва с ръка, когато влизаме в папратовата горичка по същата пътека, по която слязох и за която си мислех, че е моя тайна.

Те продължават да ме блъскат, казват ми да вървя по-бързо, водят ме към едно голямо дърво, не моя евкалипт, друго, също с ниско приведени клони.

Подминаваме го. Вървим, докато стигаме до друго дърво, там е толкова тихо, няма никой наоколо, дори да викам, няма кой да ме чуе.

Тя застава от едната страна и все още ме държи на прицел, поглежда към калъфа на фотоапарата. Като не пуска ръката ми, мъжът изважда камерата и ѝ я дава.

— Добре — казва ми тя.

Не знам какво иска, затова нито проговорвам, нито помръдвам.

Тя се приближава и ме зашлепява силно през лицето, от което главата ми се отмята, но не боли чак толкова.

— Направи го, малко лайно такова!

— Какво? — казвам аз, но сякаш чувам гласа на друго дете. Като че ли съм извън тялото си и гледам как се движа като в някой филм за работи.

Посяга да ме удари пак и аз се опитвам да предпазя лицето си с ръка. Той ме ритва с коляно в гърба, а това вече боли.

— Сваляй гащите, уличник такъв, остави го да си ги смъкне, скъпи.

Той ме пуска, тя продължава да ме държи на прицел. Слагам ръце на панталоните, но не ги свалям. Той сваля своите, пуска ги да паднат до глезените. Носи торбести бели боксерки и вече посяга към процепа, когато аз се извързвам.

— Какво? — смее се тя. — Да не би да не си виждал такова нещо? Сваляй, покажи ни богатството си.

Не помръдвам. Тя пак ме зашлепява. Ако нямаше пистолет, щях да я прасна през лицето и да ѝ откъсна главата. Тя пак се засмива.

— Подчинявай се и ще свършим, преди да кажеш „ох“. Малко забавление, това е всичко.

Започва да ми праща целувки във въздуха, той — също.

— Разбира се — казва гласът на другото дете. — Разбира се, знам какво имате предвид. Само че...

— Само че какво? — Тя се приближава и пъхва пистолета в носа ми. Студен е и мирише на бензиностанция.

С периферното си зрение виждам, че боксерките са смъкнати до глезените му, сякаш не иска да се съблича напълно. Движи ръката си напред-назад.

— Само че — казва детето — аз... това... мисля... че мога да го направя. Разбира се, става, но вие... това... сега като че ли... първо трябва да...

— Трябва какво? — Размахва пистолета пред очите ми.

— Сецаш се.

— Не се сецам! Какво?

— Трябва... да се изсера.

Тишина.

— Чу ли това? — казва му тя.

— Да-а — казва той съвсем тихо и аз си мисля: „О, не, да не би това да му хареса още повече, дали току-що не направих голяма грешка?“.

Тя се обръща и ме поглежда и за миг обмислям бягство, но после лицето ѝ се озовава точно пред моето и не знам защо, но по начина, по който ме гледа, решавам, че би могла да е учителка, нечия баба, нямам вина, че...

— Е? — пита го тя.

— Ммм... не днес.

— Добре, боклук — казва ми тя. — Хайде, свърши си работата, избърши си задника с ризата и после ще ни покажеш своето богатство.

Свалям панталоните си и въпреки че денят е топъл и хубав, ден, в който съм ял царевица и съм пил лимонада, краката ми са като налети с олово.

— Толкова е бял — казва той.

— Хайде, давай, давай! — Гласът ѝ е дрезгав и аз разбирам: неговата извратеност е, че иска да го прави с деца, а нейната — да командва. И да гледа. — Сваляй гащите, по дяволите, сваляй, сваляй, хайде, свършвай!!

Свалям боксерките си. Като клякам, успявам да се отдалеча малко от нея, но само на сантиметри. Толкова е тихо наоколо, толкова зелено, дори листата не помръдват. Сякаш тримата сме част от една огромна снимка или може би това е последният миг, преди Бог да разруши света, а и защо да не го направи?

— Побързай или ще те убия! — Пистолетът и фотоапаратът са насочени към мен. Тя ще снима всичко. Аз съм нейният сувенир.

Проблемът е, че преди ужасно ми се ходеше, а сега не мога. Сякаш органите ми са ледени блокове, прилепнали един в друг.

— Направи го или ще ти го извадя с куршуми!

Тембърът на гласа ѝ и мисълта, че ще ме простреля, задействат стомаха ми пак и изпразнението тръгва надолу.

След това се пресягам с една ръка и го хващам. Гадно, отвращавам се, но си казвам, че е просто смяна храна, нещо, което вече е било в мен...

— Я виж — казва тя. — Какво отвратително малко животно.

— Отвратително — казва той. Но има предвид нещо друго.

Аз вдигам поглед към нея и кимам. И се усмихвам. Тя е учудена, не очакваше да се усмихна и за миг се разсейва.

Замахвам назад и въпреки че никога не съм бил добър в спорта, прицелвам се и хвърлям.

Бам! Право в лицето ѝ, и по целия фотоапарат, и по блузата ѝ.

Тя пици и залита назад, пляска се и се спъва в неговите боксерки, объркана е. Той се изправя и ме посочва, но тя е тази, която трябваше да внимава, защото държеше пистолета. Тя все още пици и се пляска. Вдигам бързо боксерките и панталоните си и още преди да съм ги качил на кръста, побягвам през клоните, които ме дращят по лицето, през пространството, през зеленината, която не свършва, през времето, което не спира, бягам, препъвам се, летя.

Понасям се.

Дочувам силен шамар, но не спирам, нищо не ме боли, добре съм или може би не съм, но не го усещам, вече нищо не мога да усещам, а това не е зле, изобщо не е зле.

Хвърлям се през зеленината.

Благодаря ти, горило. Ако можех да си поема дъх, щях да се засмея.

22.

Точно когато Петра се канеше да се обади в „Емпти Нест Пръдакшънс“ и да потърси Даръл/Дарън, пристигна друг факс: разпечатка от последната телефонна сметка на Лиза.

Патси Кей беше права — тя наистина бе мразила това устройство. Петнайсет обаждания за цял месец, едно в друг щат, до Шагрин Фолс, триминутно. Кратък разговор с мама? Само веднъж в месеца.

Три междуградски. Номера го имаше в бележките на Петра: една от приятелките на Патси Кей. Всички други бяха местни: три до ресторанта „Джакопо“ в Бевърли Хилс за доставка на пица вкъщи, две до „Шанхай Гардън“ в града, за китайска храна, по един до „Наймън-Маркъс“ и „Сакс“.

Последните четири бяха до Калвър Сити, както после се оказа — на номера на „Емпти Нест“. Петра позвъни и попита за Даръл от монтажа. Телефонистката попита:

— Даръл Брешър?

— Да.

— Един момент, ще ви свържа.

Брешър нямаше секретарка, само телефонен секретар. Гласът му беше приятен. Патси бе казала, че е на четирийсет, но звучеше като млад мъж. Вместо да остави съобщение, Петра реши да се обади пак по-късно и провери Брешър в електронната картотека. Чист. Засмя се, защото още не бяха проверили Рамзи.

Обади се в местния кадастър и след караница с един противен чиновник разбра, че Х. Карт Рамзи притежава повече от дузина недвижими имоти в Лос Анджелис, всичките във Вали: къщата в Калабасас, търговска сграда на булевард „Вентура“ и на оживени кръстовища в Енсино, Шърман Оукс, Северен Холивуд и Студио Сити. Сградата в Студио Сити беше на същия адрес, на който се намираше офисът на Грег Балч в „Плейърс Мениджмънт“.

Нищо в Малибу или в Санта Моника. Нищо, което да прилича на романтично убежище, но сигурно когато Рамзи решише да се усамоти, наистина искаше да бъде далеч. Дай на север, млада госпожице, и ако няма резултат, провери в източните курорти.

В кадастъра на Вентура попадна на по-отзивчив чиновник, но нямаше нищо. След това се обади в Санта Барбара — бяха дори по-отвратителни, отколкото в Лос Анджелис, но — бинго! Х. Картър Рамзи — между другото какво ли означаваше Х.? — притежаваше нотариален акт за къща в Монтесито.

Записа адреса и провери името в картотеката на собствениците на коли.

Тук бе записан с пълното си име: Хърбърт.

Хърб. Хърби С. Рамзи — това щеше да свърши страхотна работа за „отмъстител“.

Прегледа какви автомобили притежава и попадна на всички класни коли, които видя в малкия музей, плюс „Мерцедес 500“, регистрационен номер PLYR1. Плюс двегодишен джип „Вранглер“: PLYR0. Беше регистриран на адреса в Монтесито. „Плейърс Мениджмънт“: PLYR. Фактът, че Рамзи ползваше показни номера, беше интересен. Повечето знаменитости жадуваха за анонимност. Може би усещаше, че славата му увяхва, че има нужда от реклама.

PLYR... мислеше се за голям мъжкар?

И нещо друго: спомена за мерцедеса, но не и за джипа. Дали защото джипът беше забутан в Монтесито, или го пропусна нарочно?

Дали убийството не беше станало в това превозно средство, а мерцедесът да е само партенка?

Възможно ли беше да е толкова хитър? Хитър, ама глупав, защото такава уловка нямаше да издържи дълго. Трябваше да се сети, че ще проверят в картотеката на превозните средства.

Но хипотезата на Петра за последната среща беше правилна, престъплението преставаше да бъде импулсивно в един определен момент — когато Рамзи е взел нож и се е качил на колата. Може да е изиграл всепоглъщащ гняв, а сега се опитваше да замече каквото може.

Монтесито... Кварталът беше супершикозен. Огромни имения като в Калабасас, стари, класни. Рамзи не се задоволяваше с една педя земя, жадуваше за пространство. Господарят на двата замъка.

Може би беше алчен и по друг начин? След като аз не мога да я имам, никой няма да може.

Това ѝ припомни картина на Томас Харт Бентън в един албум, над която се бе замислила като дете. „Балада за ревнивия влюбен от Самотната зелена долина“. Кокалест селянин с очи на психопат наръгва жена в гърдите, а отзад, във фона, провинциален музикант свири тъжна мелодия, зелената природа сякаш ги обгръщаше отвсякъде и подсказваше за замайването на жертвата. Плашеше я до смърт и според нея беше предопределила вижданията за мъжете и любовта, може би дори и професионалния ѝ избор.

Ревнивият влюбен от Калабасас/Монтесито.

И всички холивудски ангели хранители да му дойдат на помощ, този щеше да се държи, както другите преди него. Изведнъж осъзна, че ако остане в отдел „Убийства“, ще прекара живота си сред най-лошите клишета.

Плановете за обяд бяха да се срещнат със Стю в „Мусо и Франк“, но в два без петнайсет той се обади и каза:

— Съжалявам, но ще се забавя, имаш ли нещо против?

Тя отвърна с облекчение:

— Няма проблеми. Нещо фундаментално?

— Досега успях да науча само, че никой не уважава Рамзи като актьор. А при теб?

Каза му за къщата в Монтесито и за джипа, после добави:

— И познай какво: открих подобно убийство. — Съобщи му подробностите за убийството на Илзе Егерман.

— Чудесно — каза той. — Фил Соренсен е добър. Ако той не е могъл да го разкрие, значи най-вероятно е било неразкриваемо. Може би наистина трябва да оставим „Убийства и грабежи“ да го поемат.

Сега вече беше сигурна, че нещо не е наред. Стю рядко прибъгваше до важните клечки от центъра, смяташе ги за нахални и не чак толкова добри, колкото се мислеха. С изключение на най-мързеливите детективи от участъка, всички страдаха, ако им отнемеха някой голям случай, а Стю винаги е бил всичко друго, но не и мързелив. А сега искаше „Грабежи и убийства“ да го прегазят? А и нея.

Ако беше заради кариерата, заради отлагането на повишението, не се връзваше — освен ако не беше сигурен, че случаят е обречен и не

смяташе, че ако се погрижи да предотврати бедата, ще е по-добре, отколкото да се превърне в местния идиот.

— Ти се шегуваш — каза тя рязко.

— Да, сигурно — каза той уморено. — Просто не ми се искаше да науча, че има подобно убийство, но не е толкова страшно, ще се справим. — Чу го как въздъхна. — Добре, обади се, ако имаш нужда от нещо. Няма ли още вести за колата на Лиза?

— Не. Искам да огледам къщата на Рамзи в Монтесито.

Мълчание.

— Преди да получим разрешение, трябва да го съгласуваме с Шолкопф.

— Не виждам защо — каза Петра. — Това, което ми стана ясно тази сутрин, беше, че след като приключим с бумацината, сме свободни да се правим на истински детективи. Призна, че ако скоро не разпитаем Рамзи, ще изглеждаме като идиоти. Мисля, че в най-скоро време трябва да се погрижим да се срещнем с него отново лице в лице. И никакви лакеи, които да ни пречат. Ако Рамзи откаже да говори с нас без адвокат, това вече означава нещо. Ако не — държим се приятелски, но се опитваме да го поставим натясно.

— Мисля, че не си разбрала правилно Шолкопф, Петра. Не че не иска да си свършим работата, а да се предпазим. И ние трябва да обмислим този аспект...

— Стю...

— Чуй ме хубаво. Кой изгоря в случая с О. Джей? Не шефовете. Моментът, в който поискаме да огледаме по-отблизо къщата и колите на Рамзи, дори с неофициална молба, без разрешително за обиск, Рамзи става основният заподозрян и играта се обръща. Ако някой разбере, че си го проверила в картотеката на собствениците на автомобили, играта пак ще загубее.

— Не мога да повярвам.

— А трябва.

— Добре — каза тя. — Ти по-добре знаеш.

— Не е така, Петра — отвърна той с най-печалния тон, който някога бе чувала от него. — Знам само, че трябва да внимаваме.

Излезе кипяща от гняв от участъка и след три пресечки осъзна, че кара към Даръл Брешър без предварителна уговорка. Обади се от уличен телефон. Пак ѝ отговори секретарят, но този път остави името и длъжността си и помоли Брешър да ѝ се обади при първа възмож...

— Даръл е на телефона.

— Господин Брешър, благодаря ви. Работя по убийството на Лиза Боулингър-Рамзи и искам да поговоря с вас за нея.

— Защото бяхме приятели ли?

Странна забележка.

— Точно така.

— Разбира се — каза той, но изобщо не звучеше убедено. — Какво искате да знаете?

— Ако нямате нищо против, предпочитам да се срещнем лично, господин Брешър.

— О... някакви специални причини?

Искам да наблюдавам изражението на лицето ти, да преценя как ме гледаш в очите, да видя дали се потиш и трепериш, или си гледаш прекалено често в краката, защото това са ясни знаци, че лъжеш.

— Такъв е редът — каза тя.

Той не отговори.

— Господин Брешър?

— Добре — каза той, — навярно е така. Не може ли да не се срещаме тук, на работата?

— Може ли да ви попитам защо?

— Ами... предпочитам да не правя много впечатление в службата, а като видят как полицията се втурва при мен... сигурно ще привлече любопитство.

— Обещавам ви, че няма да се втурвам, господине.

Не му се стори смешно.

— Знаете какво имам предвид.

— Разбирам, господине — каза тя. Човекът беше нервен. Защо ли? — Къде предлагате?

— Ммм... какво ще кажете за кафене или нещо подобно? Наоколо има много заведения.

— Кажете къде.

— Какво ще кажете за „Палачинковият палат“ във Венис, близо до Оувърланд, да кажем, утре в десет сутринта?

— В „Палачинковият палат“ е добре, господин Брешър, но си мислех за по-скорошна среща. Като например след половин час.

— О! Ами... проблемът е, че съм затънал до гуша в един голям проект. Окончателен монтаж на един филм, има прожекция...

— Разбирам, господине, но Лиза е била убита.

— Да, да, естествено — добре, в „Палачинковият палат“ след половин час. Може ли да попитам кой ви каза, че си струва да поговорите с мен за Лиза?

— Различни хора — каза Петра. — Ще ви чакам там, господине, и благодаря за съдействието.

Тя се върна в колата и подкара толкова бързо, колкото ѝ позволяваше безопасността, по „Уестърн“ към „Олимпик“. Надяваше се, че човекът ще се появи и няма да усложнява живота ѝ допълнително.

23.

Сини стени, кафяви сепарета, прекалено сладките изпарения от фалшив кленов сироп.

Даръл Брешър не беше труден за разпознаване. По това време „Палачинковият палат“ беше почти празен, а той беше единственият чернокож в заведението, седеше в сепарето в ъгъла и изглеждаше потиснат.

Младежки глас, но наистина беше по-възрастен. Патси Кей бе казала четирийсет, но Петра го определи на четирийсет и пет — петдесет. Вече беше си поръчал чаша кафе. Въпреки всичките си опити да отложи срещата, беше дошъл по-рано. Определено бе нервен.

Беше слаб и седнал изглеждаше висок, косата му беше ниско подстригана и прошарена, кожата — светла почти като на Петра, имаше африкански черти. Носеше черна поло блуза под сиво сако на рибя кост.

Торбичките под очите му придаваха уморен вид. Когато се доближи, тя видя, че очите му са черни като въглен. В основата на носа му имаше няколко лунички.

Той я видя и стана. 1.85.

— Господин Брешър.

— Детектив.

Здрависаха се. Дланта му бе суха.

— Кафе? — попита той и посочи полупълната си чаша. По-скоро полупразна, ако се съди по изражението му.

— Разбира се.

Брешър махна и поръча за Петра, като казваше „моля“ и „благодаря“ и накрая накара сервитьорката да се усмихне.

— Извинявайте, че се правех на труднодостъпен — каза той, — но убийството на Лиза ме разтърси, а и като си помислих, че вече съм част от разследването. — Поклати глава.

— Засега сте много малка част от разследването, господин Брешър. — Тя взе една салфетка и започна да си записва и да прави

скица на лицето му.

— Добре. — Очите му блуждаеха наляво. — Е...

Вместо отговор Петра отпи от кафето. Погледът на Брешър започна да се лута във всички посоки.

— Моля ви да ми разкажете за отношенията си с Лиза, господине.

— Работехме заедно.

— И вие ли сте филмов монтажист?

— Аз съм главен монтажист. Лиза работеше в моя екип.

— Главен монтажист — каза Петра. — Значи не сте отскоро в професията.

— От дванайсет години. Преди това бях за малко актьор.

— Така ли?

— Нищо особено. Не съм играл във филми, а в мюзикхолове, още като живеех на изток.

— „Момчетата и куклите“?

Брешър се усмихна.

— Играл съм в това. Както и в други. Тогава разбрах нещо.

— Какво?

— Че не съм толкова талантлив, колкото си мислех.

Петра също му се усмихна.

— Вие ли наехте Лиза?

— „Емпти Нест“ я наеха и я назначиха при мен. Беше добра. Като се има предвид, че беше нова. Бързо се учеше. Беше интелигентна. Това, което ѝ се случи, не е за вярване.

Раменете на Брешър се отпуснаха и той спря да избягва погледа ѝ.

— Преди това беше ли работила като филмов монтажист?

— В колежа е учила театрално изкуство, посещавала е и лекции по монтаж.

— Колко време работи с вас, господине?

— Около половин година. — Вдигна поглед, отпи от кафето и продължи да държи чашата пред устата си, като я скри от нейния поглед.

— Лесно ли се намира работа като монтажист?

— Никак.

— Но Лиза е получила назначението благодарение на подготовката си в колежа?

— Аз... не точно — каза Брешър. Чашата продължаваше да прикрива устата му. Петра се наклони напред и той я свали. — Тя... казаха ми, че получила работата с връзки.

— Кой ви каза?

— Шефът ми, Стийв Замутис. Продуцентът.

— Връзки с кого?

— Рамзи. Той се обади и така я наели.

— Преди шест месеца — каза Петра. — Точно след развода.

Брешър кимна.

Услуга за бившата. Дали това потвърждаваше твърдението на Рамзи за приятелска раздяла? Или може би е взел Лиза под крилото си, опитвал се е да се съберат пак?

— Нека да уточним нещо, господине. Лиза имаше ли квалификация за работата?

— Да — отвърна бързо Брешър. — Като се има предвид неопитността ѝ, беше много компетентна.

Петра си записа. И продължи да рисува.

— Кое не означава, че нямаше какво да учи — каза Брешър.

На Петра ѝ трябваше една секунда, за да разгадае изречението с двойното отрицание. Дали Брешър имаше сложна мисъл, или търсеше нещо повече от чаша кафе, за да се скрие?

— И вие сте я обучавали?

— Опитах се да направя най-доброто.

— Значи с нея работехте по едни и същи филми.

— Два филма — отвърна той и каза имената им. Петра не беше чувала нито за единия, нито за другия. — Все още не са пуснати в разпространението — добави Брешър.

— Какви са филмите?

— Комедии.

— Значи не са криминалета със загадъчни убийства?

Брешър се изсмя хрипливо, но после като че ли съжали, защото вдиша дълбоко и се опита да се овладее.

— Едва ли. — Погледна часовника си.

— Какво друго можете да ми кажете за Лиза? — попита тя.

— Това е горе-долу всичко. Нямаше проблеми в работата. Като разбрах, че е убита, направо ми се повдигна.

— Някаква представа кой би могъл да го е направил?

— Всички казват, че е Рамзи, защото я беше пребил, но не знам.

— Лиза говорила ли ви е за това?

— Никога.

Петра сложи последните щрихи на портрета му. Беше го нарисувала нервен, с напрегнати очи.

— Нито веднъж поне?

— Нито веднъж, детектив. Никога не е споменавала името му, точка.

— Виждали ли сте някога Лиза да употребява наркотици?

Брешър зина, после затвори уста. Още веднъж се засмя гърлено.

— Наистина не... наистина ли е необходимо да обсъждаме това?

— Да, господине, необходимо е. — Петра пак се приближи и плъзна ръката си по масата, докато тя стигна на сантиметри от неговата.

Той се отдръпна назад.

— Ще ви кажа това: Лиза не беше закоравяла наркоманка, но в нашия бизнес хората се изкушават. Да, виждал съм я да смърка един-два пъти.

— Значи два?

— Може да са и повече. Три-четири. Но това е всичко.

— И на работа ли стана?

— Не, не. — Беше достатъчно светъл, за да си проличи, че се изчервява. — Строго погледнато, не беше на работа. Имам предвид, че в момента не работехме, аз ѝ бях началник. За всичко, което се случи по време на работа, аз нося отговорност.

— Разбирам, господин Брешър. Не сте позволили кокаинът да пречи на задълженията ѝ. Но сте я виждали три-четири пъти да смърка на работното си място след края на смяната ѝ. Къде по-точно?

— В монтажната, но след работно време. Може ли да попитам защо ви интересува това? Мислите ли, че случилото се е свързано с дрогата? Защото при нас не е някакъв бардак. Всички сме делови хора, така и трябва. Без нас филмът не може да се завърши.

Дълга реч. Изчервяването не отминаваше и увеличаваше контраста между луничките и кожата.

— Освен в монтажната, къде другаде сте я виждали да смърка?

— В... в колата ми. Това стана изненадващо за мен. Карах, а тя просто извади една малка стъкленица, изчака да спрем на червен светофар и смръкна през носа.

— В колата ви. — Петра си записа, забелязвайки как погледът на Брешър се завъртя в кръг. — Къде отивахте?

— Не помня. — Брешър сграбчи чашата си и я изпразни. Сервитьорката се приближи, наля още и той отпи.

Петра отказа още кафе и когато с Брешър пак останаха сами, тя продължи да го скицира, като добавяше сенки и контури, за да го състари.

— Значи не си спомняте къде сте отивали. Преди колко време беше?

Свали чашата.

— Да кажем, преди два месеца.

— Имахте ли интимна връзка, господин Брешър?

— Не, не, просто работехме заедно. До късно. Така е в монтажа. Викат те и започваш да режеш.

Да режеш. Избраната дума много му подходеше.

— Значи с Лиза работехте до късно и...

Той не допълни нищо след многоточието и Петра продължи:

— Как се оказахте в колата ви?

— Сигурно съм я карал към тях или може би сме излизали да хапнем, може ли да попитам защо ме разпитвате?

— Разпитваме всички, които са познавали Лиза, господин Брешър. Казаха ни, че сте имали връзка с Лиза, затова проверяваме.

— Не е вярно. Никога не сме имали връзка.

— Тогава мисля, че нашият източник се е объркал. — Тя се усмихна, предполагаше, че съществуването на „източник“ ще го разтресе.

Той пак се изчерви и очите му блуждаеха. Този не беше психопат в истинския смисъл на думата, но криеше нещо.

— Предполагам — каза.

— Може ли да ми кажете къде бяхте в нощта, когато Лиза е била убита?

Мъжът се взря в нея. Докосна челото си, избърса го, въпреки че беше сухо. Сега очите му бяха разширени от страх — имаше същото

изражение, каквото Петра бе нарисувала на салфетката. Виж, татко, аз съм била и предсказателка!

— Бях с друга жена. — Звучеше малко по-високо от шепот.

— Може ли да знам името ѝ, моля?

Брешър се усмихна. Болнава, виновна, угодническа, съвсем непривлекателна усмивка.

— Това ще създаде малко проблеми.

— И защо, господине?

— Защото съм женен, а жената не беше съпругата ми.

— Ако тя може да запази дискретност, аз също ще го направя, господин Брешър. — Петра махна с химикала си.

— Предпочитам да не ви казвам — рече той. — Вижте какво, ще бъда откровен с вас, детектив Конър. Защото не искам да ровите на друго място и да си мислите, че крия нещо. С Лиза имахме краткотрайна афера, но не беше нищо особено.

— Афера.

— Спахме заедно. Седем пъти.

Той ги е броил. Да не беше бройкаджия?

— Седем пъти — повтори тя.

— Едноседмична афера.

Искаше ѝ се да попита: „Я ми кажи, Даръл, веднъж дневно цяла седмица ли беше, или няколко пъти си повтарял и после си си взел почивка?“.

— Едноседмична афера.

— Това е. — Въгленовите очи отново блуждаеха. — Всъщност ние дори не спяхме заедно. Строго погледнато... господи, толкова ми е неудобно!

— Какво има?

— Като заговорихме за подробностите — предполагам, че ако бяхте мъж, щеше да ми е по-лесно.

Тя се усмихна широко:

— Съжалявам за това.

Той пак се взираше в чашата си с кафе и изглеждаше готов да се свлече под масата.

— И така — каза Петра, — колко време след назначението на Лиза стана това?

— Преди месец — месец и половина.

Това съвпаднаше със спомените на Патси Кей.

— Значи сте имали интимна връзка — каза Петра с по-мек глас, опитваше се да го държи на ръба на нервния срыв, но да не убива желанието му да говори. — Но никога не сте спали заедно.

— Точно така — каза Брешър. — Никога не съм преспивал у тях и разбираемо нямаше как да я заведа у нас.

— Къде ходехте?

Беше по-червен от всякога. Наситено ръждив махагонов цвят. Всъщност това го правеше някак си по-дълбок, по-привлекателен.

— Господи, наистина ли е необходимо да знаете?

— Щом е свързано с връзката ви с Лиза и с местонахождението ви в нощта на убийството на Лиза, боя се, че да, господине.

— И трябва да запишете всичко това?

— Ако казаното от вас показва, че нямате нищо общо със смъртта на Лиза, няма да има нужда някой да го чете. — Лъжа, всичко отиваше в досието, но тя все пак затвори салфетката.

Той потри слепоочията си и пак се загледа в кафето.

— Боже... добре, в нощта, когато беше убита Лиза, бях с жена на име Кели Спозито. У тях.

— Адресът, моля? — Петра разтвори салфетката.

Той каза наизуст един номер на Четвърта улица във Венис.

— Номерът на апартамента?

Този въпрос го притесни още повече, сякаш детайлите правеха нещата по-сериозни.

— Не, това е къща...

— И от колко до колко бяхте в къщата на госпожица Спозито?

— Цяла нощ. От десет вечерта до шест сутринта. Преди това, някъде към пет-шест, вечеряхме в ресторант, мексиканско заведение близо до студиото. „Хасиендата“, точно на една пресечка, на булевард „Вашингтон“.

— Госпожица Спозито при вас ли работи?

Кимване.

— И тя е монтажистка.

Аха. Между колеги. Страшен полов живот кипеше в работата.

— Значи не се прибрахте и съпругата ви не заподозря нищо?

— Съпругата ми беше извън града — тя е търговски представител. Много пътува. — Господин Учтив Началник Даръл се

оказваше жребецът на монтажната. Което означаваше, че вероятно има доста други „афери“, които не иска да излизат на бял свят. — Ще трябва ли да се обадите на Кели? — попита.

— Да, господине. Знаете ли къде е?

— На работа. Това ли е всичко?

— Почти — каза Петра. — Можете ли да ми кажете кой доставяше кокаина на Лиза?

— Не — каза той. — Абсолютно не.

— Не е някой от студиото?

— Нямам представа. Но не е никой от „Емпти Нест“, това е сигурно.

— Защото?

— Защото познавам всички, а те не търгуват с наркотици.

— Добре — каза Петра. — Но си мисля, че вероятно няма да е много трудно да намериш някой в студиото да ти продаде, не е ли така?

— О, я стига! — каза той, вече ядосано. — Мислите си, че като сме от шоуиндустрията, по цял ден правим купони? Това, детектив, е бизнес. Скъсваме се от работа. Никога не съм виждал някой в студиото да се опитва да продава дрога на колеги, а Лиза никога не е споменавала за своя доставчик. Всъщност първия път, когато смръкна, предложи и на мен, а аз ѝ казах: „Не искам да го правиш в колата ми“.

— Но въпреки това тя продължи да смърка — каза Петра. — В колата ви.

— Е, да. Тя беше възрастен човек. Не можех да я контролирам. Но не исках да се докосвам до това. — Хвана чашата с две ръце. — Признание ли искате? Ще ви го дам. Имах си достатъчно проблеми с алкохола. Трезвен съм от десет години и предпочитам да остана.

Въгленовите му очи блестяха. Справедлив гняв, който изглеждаше истински. Можеше да играе във филмите, вместо да ги реже. Или пък на сцената — да изпее сърцето си пред публиката.

— Добре — каза Петра. — Благодаря ви, че ми отделихте от времето си.

— Няма нищо — каза Брешър. — Добре, обадете се на Кели. Но само не на жена ми, става ли? Тъй като е била извън града, не би могла да ви помогне. С Лиза бяхме приятели, това е всичко. Защо да я наранявам?

— Просто приятели, с изключение на онази седмица.

— Това не беше нищо — каза той. — Преходна връзка. Беше самотна, малко депресирана и така се случи, че тогава нещата между мен и жена ми не вървяха много добре. Работехме до късно и просто се случи.

Сви рамене, сякаш искаше да ѝ каже: „Знаеш как става“.

Просто се случи.

Седем неща се бяха случили.

— Но никога не сте преспивали заедно — каза Петра. — Не е като с Кели Спозито.

— Защото Лиза не искаше. За нея беше въпрос на гордост — беше независима, сама управляваше живота си.

— Къде ходехте?

— Никъде. Просто... ние... о, боже! Добре де, ето ви пълната картина: стана в колата ми. Излязохме да хапнем и като се връщахме към студиото, Лиза ме помоли да се разходим по плажа. Поехме по шосето и стигнахме до стария клуб „Пясъчната дюна“. Накара ме да паркирам. Нямах представа какво става. Тогава тя извади онази стъкленица и смръкна.

— Значи е бил кокаин на прах, а не крек.

Брешър се усмихна.

— Само черните употребяват крек, нали?

Петра не обърна внимание.

— Беше на прах — каза той.

— Смръкна и после какво?

— После стана някак си... активна. Физически.

— И вие правихте секс с нея в колата — каза Петра.

— Така беше — отвърна той.

В гласа му имаше нова нотка. Забавляваше ли се?

— Седем пъти — каза Петра. — Излизате, тя смърка и правите секс в колата.

— Всъщност пет пъти стана точно така. Два пъти — последните два — отивах до тях, изчаквах я да се приготви, после излизахме на вечеря. Но никога не сме си уреждали срещи, както при истинска връзка. И двата пъти тя трябваше да отиде за нещо до вкъщи.

— Дрога?

— Не знам — каза Брешър.

Но знаеше. И двамата знаеха. Дотук разказът му съвпаднаше напълно с думите на Патси Кей.

Брешър задържа дъха си.

— Не знам защо ви казвам това, но вие може би знаете всичко. Ние така и не стигнахме до сношение. Тя само искаше да ме задоволява.

Сега я гледаше право в очите, изправен на стола, предизвикваше я да го разпитва за подробности.

Защото сексът беше стихията му и след като бе преодолял първоначалния си свян, разговорът повдигаше самочувствието му.

— Орален секс — каза Петра.

— Да — каза Брешър и затвори за миг очи. — Първо се надрусваше, после го правеше. Седем вечери, по веднъж на вечер, все по един и същи начин. На осмия път каза: „Харесвам те, Даръл, но...“. Не спорих с нея, защото, да ви кажа честно, смятах цялата работа за много шантава. Не се държа гадно. Беше много мила, просто ми показва, че е време да продължим нататък. Имам усещането, че и преди го е правела.

— И защо?

— Просто усещане. Изглеждаше... опитна.

Петра не отговори, но очите на Брешър пак светнаха.

— Какво има, господине?

— Трудно ми е да си го представя... заклана по този начин. По новините казаха, че било много жестоко. — Петра продължи да мълчи и той добави: — Тя беше хубав човек. Надявам се, че ще хванете този, който го е направил.

— И аз се надявам. Има ли нещо друго, което искате да ми кажете, господин Брешър?

— Не, не се сецам. Моля ви, не се обаждайте на жена ми, става ли? Отношенията ни в момента са наистина добри. Не искам да ги разваля.

24.

След като Брешър си тръгна, тя се обади в „Емпти Нест“ и попита за Кели Еспозито, настоящата тръпка. Добри отношения с жена му означаваха само една странична забелка, така ли?

Спозито беше на работа, имаше неприятен глас, който стана писклив, когато Петра се представи и обясни защо се обажда.

— Даръл? Вие сериозно ли? — Но след миг тя потвърди алибито на Брешър.

— Значи е бил с вас през цялата нощ?

— Нали това ви казвам. Вижте какво, по-добре не го пишете. Не искам проблеми.

— Аз съм детектив, а не репортер, госпожице Спозито.

— Ако видя името си във вестниците, ще ви съдя.

Мразеше вестниците. Какъв ѝ беше проблемът?

— Защо сте се заели с Даръл? Защото е черен ли?

— Разговаряме с хората, които са познавали Лиза, госпожице Спозито...

— Всички знаят кой го е направил.

— Кой?

— Стига бе — каза жената, — все едно вие не знаете. И той ще се отърве, защото е богат.

Петра ѝ благодари за помощта, затвори и отиде с колата до студиото, което беше на пет пресечки, показва значката си и демонстрира смесица от чар и твърдост, за да влезе. Получи указания от един мъж с дълга коса, който приличаше на актьор, но носеше колан с инструменти на кръста.

Филмовата компания заемаше няколко дървени бунгала с кепенци, пръснати между варосани звукови студиа и офиси. Безупречен вид, прекалено идеален селски облик, като кадър от филма „Броненосецът Потьомкин“. Реклами на телевизионни сериали и филми бяха поставени на метални билбордове. Полето със сателитни чинии приличаше на гигантска колекция от гърнчарски изделия.

Една жена в бунгало А ѝ каза, че Брешър работи в Д. Влезе в малка празна приемна от стъкло и метал, украсена с черни дървени цветя, с три телефона, без пишеща машина или компютър. Там висяха още филмови плакати на евтини продукции, които тя не можа да разпознае. Миришеше на риба. През една врата се чуваха гласове и тя я отвори след еднократно почукване.

Брешър и две жени по на двайсетина години седяха пред дълга маса, отрупана с няколко сиви машини — нещо средно между прожекционен апарат и микроскоп. В отворена пластмасова кутийка имаше три порции суши.

Едната жена носеше огромен черен пуловер и прилепнал черен клин. Имаше хубаво лице с остри черти, бронзова кожа, лъснала вероятно от фон дьо тена, и черна къдрава грива, която падаше по гърба ѝ. Другата беше бледа като сняг, с рядка руса коса, хваната с розова шнола. Беше приятна, но не фатално изглеждаща като къдрокосата. Брешър седеше между тях, но се извърна и се отдалечи от жените.

— Детектив Конър — каза той. В ръката си държеше димяща чаша, а отстрани се виждаше лъскава кутийка кафе „Гари Ларсън“. Твърдеше, че не се друса, но както повечето бивши алкохолици, беше пристрастен към кафето.

— Здравсти — каза Петра. — Госпожица Спозито?

— Какво? — каза къдрокосата и се изправи.

Беше висока, 1.75, страхотно оформено тяло, което си личеше дори и под провисналия пуловер. Тъмните ѝ очи изглеждаха десет години по-възрастни от самата нея. Беше сложила огромно количество черна спирала, от която миглите ѝ приличаха на миниатюрни автомобилни чистачки. Видът ѝ бе прекалено натрапчив за модел или актриса, но определено караше мъжете да се обръщат след нея. Лъвица, особено с тази грива.

— Помислих си, че ще е добре да се отбия и да поговоря с вас лично.

Брешър рязко извърна глава към любовницата си. Опитваше се да си представи какво ли от казаното от нея по телефона е усложнило нещата.

Спозито изглежда зверски Петра, докато се приближаваше към нея с големи плавни стъпки.

Русото момиче гледаше втрещено цялата ситуация.

Когато ѝ оставаха още две крачки, Спозито каза:

— Да поговорим навън. — После се обърна към русата: — Ще влезем в кабинета ти, Кара.

— О, разбира се — каза русото момиче. — Да остана ли тук?

— Да. Няма да се забавим.

Като излязоха пред вратата, Спозито сложи ръце на кръста:

— И сега какво?

На грешен път си, дивачко, какъв е този необоснован гняв.

— Изказахте се доста силно за господин Рамзи — каза Петра.

— О, за бога! Това е само мнение. Всички говорят за това. Защото господин Рамзи си пада по насилието. Лудост е дори да си помислите, че Даръл изобщо има нещо общо с Лиза само защото са се срещали няколко пъти. Но добре, питахте къде е бил, казах ви. Това е всичко. Достатъчно неприятности си имам само защото ходя с Даръл, няма нужда от още.

— Неприятности от кого?

— От всички. Обществото.

— Расизъм?

Кели се засмя.

— Само преди няколко седмици бяхме в „Роуз Боул“ и някакъв идиот направи груба забележка. Мислех си, че вече е различно, в Лос Анджелис сме, в края на 90-те години. Още повече, коя е най-богатата жена в Америка — Опра^[1]. — Тя се намръщи и около устните ѝ се образуваха бръчки. — Това, което се случва между нас с Даръл, е хубаво и аз не искам да го развалям.

Нищо не знаеш, скъпа.

— Разбирам — каза Петра. — Други мнения, които бихте искали да споделите? За убийството на Лиза? За Лиза изобщо?

— Не. А сега ще ми позволите ли да се върна към задълженията си? Тук все пак работим.

Защо кинаджиите имаха такива комплекси за почтеността на труда си?

— Откога работите тук, Кели? — Кели, не госпожица Спозито, защото тази винаги щеше да се опитва да доминира.

Автомобилните чистачки премигнаха.

— Една година.

— Значи сте работили с Лиза.

— Не заедно по един и същи филм. Тя имаше нужда от обучение, затова Даръл работеше с нея. Аз винаги съм работила сама.

— Лиза не беше ли обучена?

Кели се изсмя.

— Тя беше абсолютна новачка. Даръл винаги оправяше грешките й.

— През всичките шест месеца, в които работеше тук?

— Не, научи се, работеше сносно, но честно казано... не, забравете, не искам да говоря лошо за нея.

Петра се усмихна, а Кели оголи зъбите си. Сигурно това беше усмивка в отговор на нейната, предположи Петра.

— Добре де, отворих голямата си уста. Щях само да кажа, че трудно се намира работа в монтажа, трябва да плащаш на когото трябва. Лиза беше съвсем зелена. Предполагам, че е имала връзки.

— Какви връзки?

— Не знам.

Още нещо, което Даръл не е казал на лъвицата. Изведнъж на Петра й дожеля за нея.

— Какво мислите за нея като човек, Кели?

— Тя си вършеше работата, аз си гледах моята, не сме били близки.

— Харесвахте ли я? — попита Петра.

Кели премигна.

— Честно ли? Не ми беше любимка, защото не мисля, че се държеше добре с хората, но сега наистина не искам да говоря лошо за нея.

— С кого не се държеше добре?

Черните й очи се присвиха.

— Говоря по принцип. Имаше остър език, сигурно заради него е загазила.

— Какво имате предвид?

— Беше саркастична. Казваше нещата, без да ги назовава направо, разбирате ли какво имам предвид? Погледи, интонации, целият този език на жестовете. — Докосна устните си, сви единия си крак като балерина, огъна се, после се изправи. — Лиза имаше високо мнение за себе си, ясно ли ви е? И ако някой не отговаряше на

стандартите ѝ, тя му го показваше по един или друг начин. Искате мнението ми? Може би Рамзи се е опитвал да се съберат отново и тя го е отхвърлила. Тези, които бият жените си, лесно се паят, нали?

Особено от острите езици на враждебни момичета.

— Възможно е — каза Петра и изглеждаше толкова очарована, колкото и беше.

— Възможно е Рамзи все още да е значел много за Лиза — каза Кели — и да речем, че са се срещнали и той се е опитал да я накара да се сдобрят, но не е могъл да го вдигне или каквото и да било там, а тя му е казала какво мисли, както само тя може — и той е полудял.

Петра успя да прикрие учудването си. Тази жена бе преминала от враждебна съпротива до криминологична теория само за пет минути — предлагаше ѝ версия, която напълно съвпаднаше с хипотезата на Петра за последната среща.

— Откъде знаете, че Рамзи е импотентен?

— Лиза така каза — поне го намекна. Беше преди три-четири месеца. Обядвахме всички заедно — Даръл, Кара, аз, Лиза и още една монтажистка, която работи тук, Лорет Бенсън, тя е обратна. Стана въпрос за актьорите: как обират всички лаври и как повечето от тях са отвратителни като хора, пълни боклуци, но публиката никога не го разбира, защото слуша само глупости, измислени от медиите и пресаташетата им. Както и да е, започнахме да говорим как актьорите се превръщат в нереални сексимволи — като Мадона, която роди това бебе и всички се отнасят с нея, сякаш е другата Мадона и това е някакво свято раждане, нали така? За всичките онези откачалки, които още търсят Елвис и си мислят, че Майкъл Джексън ще запази брака си. Ние, монтажистите, гледаме тези хора ден след ден, сцена след сцена през прозореца на монтажния апарат. Виждаме много дървени изпълнения, виждаме какво се прави, за да изглеждат те добре и да звучат интелигентно, и знаем колко малко от тях са дори талантливи. Та както и да е, говорехме за това и за всичките онези сексуални фантазии, които публиката има за хора, които сигурно дори не могат да изиграят секс пред камерата. Тогава Лорет започна да разказва колко много актьори били обратни, дори и такива, които публиката смята за хетеросексуални секс богове, че сексуалността и реалността били като две различни планети. А Лиза само обърна очи и каза: „Нямате си никаква представа. Изобщо не знаете за какво става въпрос“. Ние

всички я зяпваме, а тя се изхилва и казва: „Вземете мен за пример. Мислех си, че съм в «Хард Рок Кафе», а се оказа Наклонена кула от преварени спагети“. После започна да се смее още по-силно и лицето ѝ придоби съвсем различно изражение — обезумяло и гневно — а тя само скочи и отиде до тоалетната и остана там известно време. Лорет каза: „Охо, бръкнаха на някого в шортите“. После Лиза се върна и носът ѝ беше зачервен, а тя — в прекалено добро настроение, нали разбирате?

— Надрусала се е.

Кели се направи, че насочва срещу нея пистолет.

— Да не сте детектив?

— Много ли се друсаше?

— Достатъчно. Не че съм я следила.

— Значи въпросът за импотентността я разстройваше.

— А вас няма ли да ви разстрои? — каза Кели Спозито. — Животът и без това е гаден и мъжете, дори като се стараят, пак не могат да ти угодят. А кой би бил щастлив с някакви меки спагети?

Когато Петра си тръгна от студиото, минаваше пет и тя нямаше нищо против една дълга гореща вана и хубаво ядене, приготвено от някой друг, а може би и малко труд над статива. Но преди това трябваше да се чуе със Стю, за да обменят информация и ако той предложеше да отидат при Рамзи тази вечер, нямаше да спори с него.

Обади се в участъка. Стю не се бе върнал, но Лилиан, цивилната секретарка, каза:

— Пристигна нещо за теб от следователя, Барби.

— Голям плик?

— Средно голям. Оставих го на бюрото ти.

— Благодаря.

Хапна сандвич с риба тон в „Апъл Пан“, преглътна го с кока-кола, прегледа вестника — нищо за Лиза — и се върна в Холивуд толкова бързо, колкото движението по улиците ѝ позволи. Когато пристигна, вечерната смяна беше застъпила, но повечето детективи бяха навън, изпълняваха заповеди за обиск и търсеха лошите и бюрото ѝ беше празно. Стю все още не се беше появил.

В кафявия плик имаше предварителни резултати от аутопсията, подписани от д-р Уендъл Кобаяши и потвърдени, както бе обещал Шолкопф, от главния следовател д-р Илие Романеску.

Бързо развитие, обикновено и за предварителните резултати се чакаше по една седмица.

Седна и зачете двата машинописни листа. В тялото на Лиза Рамзи са намерени следи от кокаин и алкохол, количествата са достатъчни за опиянение, но не и за причиняване на ступор. Което означаваше, че е било по-лесно да бъде изненадана. Все още нямаше официален доклад от аутопсията, но лекарите бяха успели да установят броя на раните и причината за смъртта. Двайсет и три прореза, почти колкото на Илзе Егерман, която имала двайсет и девет. Засега следователят смяташе, че фатална се оказала голямата рана на корема, както бе предположила и Петра. Острието бе влязло малко над тазовата кост и бе проникнало двайсет сантиметра по-нагоре — вертикален прорез, който пресичаше червата, стомаха и черния дроб, разполовяваше диафрагмата и прекъсваше дихателния канал.

Изкормване. Удар, използван от уличните биячи.

Тя пада и той я удря още двайсет и два пъти.

Заслепение или удоволствие. Или и двете.

Д-р Кобаяши предполагаше, че онзи е стоял близо до нея, когато е нанесъл първия фатален удар. Което означава, че и той е бил покрит с кръв и ако имаха късмет и тя да е отвърнала, също е оставил нещо по нея. Но анализът на флуидите и тъканите щеше да отнеме няколко дни. Нямаше и стъпки, както бе отбелязал и Алън Лоу. Или си е свалил обувките, или е имал късмет.

Замисли се над това, което й каза Даръл за сексуалните предпочитания на Лиза — орален секс в колата. Като връщане към гимназиалните години. Дали Лиза е останала на стадия на мажоретките? Мажоретки и възрастни мъже?

Кели описа Лиза като човек с високо самочувствие, но се оказва, че само е задоволявала Даръл, без да иска нищо за себе си.

Секс в кола. Убиецът е откарал Лиза някъде с кола.

Г-н Мъжкарят Рамзи не може да го вдигне?

Хроничен проблем? Среща, на която е опитал за последен път да се докаже?

В колата? Защото с Лиза и преди са го правили в кола?

Проклетият автомобилен музей! Дали е нещо повече от любовта на милионера към трофеите? Съпругеска помощ за Рамзи? Всичкият този хром и стомана, мощните машини, напомнящи му, че е богат,

красив и почти известен — играчки за милиони долари, само и само притокът на кръв към пениса му да продължи?

Брешър каза, че Лиза изглеждала опитна. Дали е практикувала с Рамзи? С други? След развода или преди това?

Но телефонните разпечатки показваха, че не е контактувала с други мъже, на пръв поглед нямаше много социални контакти. Може би е използвала служебния си телефон за лични разговори. Получаването на неговите разпечатки щеше да е трудна работа. Беше сигурна, че законният собственик е филмовата компания. Утре ще се заеме с книгата.

Върна се на нощта на убийството. Лиза се е издокарала.

В колата, в колата, хайде да го направим в колата.

И Рамзи не успява да я промуши...

Промуши. Пак тази дума.

Не може да я промуши, Лиза пуска в действие сарказма си и той я намушква.

След като се е показал толкова добър, простил ѝ е, че е говорила пред онази клюкарска телевизионна програма, намерил ѝ е работа в студиото и продължава да ѝ праща по седем бона на месец.

Двайсет и три хиляди в брой, сметка в „Мерил Линч“ — ще говори с брокера, Гадумиян, още една задача за утре. Секс, пари, провал.

Провал в колата, значи е използвал колата, за да я убие?

Закарал я е до последната ѝ спирка.

Оправил я е на паркинга.

Колко типично за Лос Анджелис.

Имаше нужда от достъп до PLYR0 и PLYR1, както и до всяко превозно средство от колекцията на Рамзи. Доколкото разбираше, колата на убийството е оттам — фалическото ферари, паркирано пред очите им, а Стю и другите детективи само зяпаха, без да знаят, че гледат към кланица на колела.

Не, беше прекалено явно, дори и за Лос Анджелис. Някоя друга... телефонът ѝ иззвъня, трябва да е Стю.

Само че беше Алън Лоу, който се обаждаше от централата. Криминалистът звучеше уморено.

— Има предварителни резултати за обвивките от храната и урината. Храната е някаква смесица от говежда и свинска кайма,

чушки, лук, доматиен сос, чили на прах, чесън на прах, някои други подправки, които още не сме установили. Има и трохи от хляб. Не в сместа, отделно. Сигурно от кифлата. Бял хляб.

— Чили бургер.

— Най-вероятно. Урината е определено човешка, но се надявам, че не искаш някое екстравагантно изследване на ДНК, защото едва имаме материал да установим вероятния тип. Дори и да можем да го направим, щеше да ни струва цяло състояние и дълги дни работа.

— Какво друго открихте? — попита Петра.

— Свалихме отпечатъци от обвивката и от книгата, която ти намери. Имаше по цялата корица. Пълни, частични, много ясни. Не съм експерт, но изглежда, че някои от отпечатъците от книгата и от обвивката съвпадат. Изпратихме ги в „Регистрация“, но оттам засега не са ги свързали с никое досие. Така че твоят читател явно не е важен престъпник, нито държавен служител. Освен това от размера на отпечатъците личи, че вероятно са на жена.

Клошарка, спотаила се зад скалите, помисли си Петра. Яде тайно и чете някоя стара книга от библиотеката, с която сигурно подхранва шизофреничните си фантазии — кой знае какво означават за нея президентите.

Тъжно. Ако нищо не излезе, може би ще си струва да поразпита парковите служители и патрулиращите полицаи в Холивуд, да види дали някоя бездомница не се навърта често в тази част на „Грифит“.

— Благодаря, Алън. Нещо от микроскопския анализ?

— Само мръсотия засега. При всичката тази кръв пробата е доста чиста.

Стю пристигна в участъка в 6:34 вечерта и изглеждаше като парцал. Петра закусваше с второто си шоколадче „Марс“ и се чудеше къде ли е Рамзи точно в този момент, какви ли мисли минават през главата му, съжалява ли за направеното, или се опиянява от спомена как е заклал Лиза.

Попита Стю как е. Той каза, че е добре и разказа какво е направил през деня с прилежния тон на дете, което докладва пред учителка. Посещения в три филмови компании, три заложени капана,

ще чакат и ще видят. Не звучеше достатъчно, за да могат по принцип ясните му ириси да порозовеят.

Свали сакото си и го преметна спретнато на облегалката на стола си.

— Никой не каза нищо лично за него. Изглежда, не се събира много с хората от бранша. Фактът, че е пребил Лиза, ги кара да мислят, че я е убил.

— Аз имам нещо лично. — Петра му разказа за разговорите си с Брешър и Спозито, както и за намеците на Лиза за импотентността.

— Интересно — каза той.

Сякаш се случваше на всички мъже. Наистина ли?

— Това е мотив — каза тя.

— Определено. Лошото е, че е трудно за потвърждаване. Ти вярваш ли на Спозито за алибито на Брешър?

— Обадох й се, преди Брешър да отиде при нея, а тя нямаше никакви колебания, дори се възпротиви, че я разпитвам. Не искаш да продължаваме по следата на Брешър, нали?

— Не, но искам да съм сигурен, че ще го елиминираме чисто. Да продължим без шум кротко да го следим. — Той се облегна с длан на бюрото си, наведе се и разпери пръсти. — А сега за онова германско момиче...

Петра му даде факса за Карлхайнц Лаукх. Той го прочете и го остави.

— Какво да го правим? — попита тя.

— Пак стигаме до австрийската полиция. Както и други страни, в които говорят немски и имат летища, а това според мен е Швейцария. Също така и Интерпол, имиграционните служби, и ако проверим за три години назад, с малко късмет можем да намерим нещо в пропускателния контрол.

— Соренсен вече е направил всичко това.

— Три години назад означава, че трябва ние пак да го направим. След като вече сме намерили подобен случай, трябва да хвърлим мрежата по-широко, да сме сигурни, че няма да изпуснем други. А това значи Ориндж Каунти, Вентура, Санта Барбара, дори Сан Франциско. Ако не открием нищо, ще мога спокойно да изоставя версията за местен сериен убиец. Но никога не се знае. Преди няколко години имаше един Джек Унтерхофър — австриец, както се оказа —

който пътуваше между Европа и Щатите и душеше жени. Отне ни много време, докато установим метода му. Ако не открием други доказателства по случая с Лиза и Шолкопф съвсем го хване параноята, той ще настоява да търсим из цялата страна, затова нека го успокоим, да проверим Лаукх в картотеката и да видим какво могат да ни предложат федералните.

Изглеждаше почти ентузиазизиран да върши черна работа. Това не се вместише с нейната теория, че не иска да изпусне възможността си за повишение. Или може би се вместише?

— Добре — каза тя, учудена от нетърпението в гласа си. — Но въпреки всичко Рамзи все още е основният ни заподозрян, а сега вече научихме и нещо друго, което прибавя нов мотив. Знам, че това с импотентността е само слух.

— Дори по-малко от слух. Лиза е направила принципен намек.

— Но ако не го проследим, ще е направо престъпление.

— Безспорно — каза той, седна, облегна се назад и започна да си играе с тирантите. — Не спорим за това, Петра, просто определяме приоритетите. Само двама сме, така че или ще поискаме подкрепление, което означава „Грабежи и убийства“ да ни изтикат, или ще си разпределим работата. Какво ще кажеш аз да поема „Егерман/Лаукх“, а ти да говориш с Рамзи? А звъненето по телефоните ще продължим да си делим.

Петра не можеше да повярва на ушите си. Даваше ѝ каймака, а за себе си запазваше огризките.

— Искаш сама да говоря с Рамзи?

— Това може да се окаже по-ефективно за нас.

— И как точно?

— Ако Рамзи има женски проблеми, присъствието ти може да го изнерви, да отвори някои пукнатини.

Женски проблеми. Не проблеми с потентността. Не и *мъжки проблеми.*

— Добре — каза тя, — но нямам нищо против да свърша и малко черна работа.

— Не се тревожи за това, Петра. Да ти кажа право... — Понечи да каже нещо, но се спря. Попадна в капан, за който я бе предупреждавал, когато започнаха да работят заедно: внимавай за

заподозрени, които казват „честно“, „ако трябва да съм искрен“ и „да ви кажа право“. Обикновено крият нещо.

— Наистина мисля, че ти си най-подходящата за изкарване на Рамзи от равновесие — каза той. — Не само защото си от другия пол. По-добре е аз да не го плаша, да не става много явно, че го разпитваме. Повече ефект ще има, ако отиде един, а не двама души. Още повече че когато бяхме у тях, той, изглежда, обръщаше внимание на теб.

— Какво имаш предвид?

— Не беше точно сваляне, но проявяваше интерес. Поне аз така си помислих. Това ни подсказва някои неща за потока на мисълта му. Бившата е току-що убита, той се прави за малко на опечален съпруг, а след това преслушва теб.

Значи все пак го е забелязал. Какво ли още крие в себе си?

— Не си уловка, Петра. Ако не искаш да ходиш сама, ще те разбере. Но за това трябва талант, а ти го имаш.

— Благодаря. — Защо ли не се чувстваше похвалена? Да не би наистина да я хващаше параноята?

Тя кимна.

— Добре, значи се разбрахме. — Той вдигна телефона си.

[1] Опра Уинфри — чернокожа телевизионна водеща на токшоу, най-богатата жена в САЩ. — Б.пр. ↑

25.

Бягам, бягам, бягам, не мога да си поема дъх.

Не поглеждам назад.

Дърветата се стрелкат покрай мен, опитват се да ме сграбчат, да променят посоката ми.

Шмугвам се през храстите, те ме удрят по лицето, по ръцете, по краката, навсякъде ме боли.

Искам да затворя очи, да се впусна през пространството като ракета. Опитвам се и се получава, но после падам и се претъркалям, удрям се в камъни, клони и разни остри неща, които нараняват главата ми и отварят горещ мокър прорез в ръката ми.

Продължава да кърви. Чувствам как кръвта капе по земята, но не ме боли. Нищо не ме боли. Да не съм направен от глина? Или от лайна?

Не знам накъде отивам, няма значение, само да се измъкна оттук, паркът ме предаде.

Сега вече мога да си поема дъх.

Чувам как въздухът свисти в ушите ми, силната струя прониква на тласъци в главата ми, вдишвам, издишвам, въздухът свисти, гърдите ме болят.

Повече никакви убежища. Нищо вече не е сигурно... сърцето ми бие прекалено силно, прекалено бързо, изведнъж ми се повдига.

Спирам, привеждам се и бълвам по земята като вулкан, чиято лава изгаря гърлото ми.

Кога ще живея чисто?

Всичко свърши, изпразних стомаха си, успокой се, успокой се.

Спокоен съм.

Всичко е спокойно.

Вкусът и дъхът ми миришат на мърша.

Побягвам пак, падам, ставам, бягам, вървя, започвам да се чувствам по-добре и спирам да подишам, но започвам да треперя и не мога да спра.

Попаднал съм в някаква част от парка, която може би съм виждал и по-рано, но не съм сигурен.

Навсякъде дървета, земята е покрита с листа, камъни и прах — както навсякъде. Лягам и се обгръщам с ръце. Гърлото ми още гори, а челюстите ми започват да се удрят една в друга — дадададададада.

Спирам. Искам да седна, но съм толкова уморен! Земята отдолу ми убива. Намирам един камък, гладък и студен, хващам го с две ръце, стискам силно, после го хвърлям надалеч и поемам дълбоко въздух.

Порязаното на ръката ми е хванало коричка и сега е само една тъмночервена ивица, на места мокра, от която се процежда някаква златиста течност. Вероятно лимфа. Помага за съсирването.

Пак започва да ме боли навсякъде и откривам други порязвания и белези — по ръцете, по лицето. Чеша се, разкървавявам се и на други места, после ги чакам да се съсирят.

Тялото ми функционира.

Една птица изпищява и аз подскачам, сърцето ми се качва в гърлото и пак ми се повдига.

Дишай, дишай, дишай... сега пък ми се зави свят.

Дишай. Слушай птиците, те са просто птици.

Добре. Вече съм добре.

Време е отново да потеглям.

Най-накрая се спуска нощта.

Аз съм нависоко, почти на върха на хълма, нищо не се вижда освен дървета, зад тях — огромни черни сенки на истински планини.

Все още съм в парка, но няма да е за дълго. Предател.

Вече нямам нищо — нито книги, нито дрехи, нито найлони, храна, всичко е на място №5.

Всичките пари от кутията с тампони. Освен остатъка от петте долара, с които отидох в зоологическата градина. Бъркам в джоба си и напипвам трите банкноти и малко монети.

Как стана всичко това? Как разбраха да нападнат точно мен?

Паркът беше и тяхно убежище.

Грешката е моя. Глупаво беше да си помисля, че мога да отслабя вниманието си.

Сега е тъмно и сигурно. Тъмнината ме прикрива, време е пак да тръгвам.

Вървя, докато чувам коли. Все още не мога да ги видя, но трябва да се приближавам до булевард „Лос Фелиз“. Продължавам да търкам ръката си, която държа лантата — в скалите, в прахта, в стволовете на дърветата и след известно време вече не вони. Колите се чуват много отчетливо и това наистина е „Лос Фелиз“, знам къде съм.

Скривам се зад едно дърво, замислям се какво да правя и тя пак се появява в ума ми.

Онази, дето я заклаха.

Защо все налитам на зли, груби и извратени хора?

Да не би на челото ми да пише нещо, например: „Това дете е неудачник“ или „Ще свърши зле“? Да не би да изглеждам беззащитен, слаб, все едно си прося да ме нападнат?

Да не би да излъчвам някакво послание, което не мога да доловя, също както не мога да се погъделичкам сам?

Трябва ли да се променя?

Едно е сигурно: трябва да се измия.

И да бягам.

26.

В 7:15 вечерта Петра позвъни на Рамзи вкъщи. Вдигна испаноговорещата прислужница.

— Една минута. — И я остави да чака.

Да не би Рамзи да се чудеше как да я избегне? Или по другата линия се бе обадил на адвокатата си? Пригответи се да срещне каменна стена, да направи каквото трябва и да опита пак със семейство Боулингър.

От другата страна долетя глас:

— Детектив Конър. — Самият той.

— Добър вечер, господин Рамзи.

— Научихте ли нещо?

— Боя се, че не, господине, но си мислех, че можем пак да си поговорим.

— Добре. Къде и кога?

— Какво ще кажете за у вас колкото се може по-скоро?

— Какво ще кажете за веднага?

Хвана опашката на вечерното натоварване по пътя към долината. Някакъв идиот бе обърнал цял камион с градински мебели близо до изхода на парка „Канога“ и хиляди нещастни свидетели трябваше да забавят ход и да се взират в изсипаните пейки и счупените птичи вани от фалшив цимент. Какво толкова привлекателно има в чуждото нещастие? Кой го казваше? Тя си изкарваше прехраната с него.

Използвай времето конструктивно. Извади Рамзи от равновесие.

Нямаше никакъв сложен план, нито бе обмислила подробностите, защото прецизен план без факти може да се окаже по-голямо зло от всякаква липса на подготовка. Едно беше ясно: не трябваше да се конфронтира. Ще влезе дружелюбно и дори Рамзи да се държи лошо или да започне пак да се прави на донжуан, ще продължи да бъде дружелюбна.

Все пак в това ѝ беше силата. Успяваше да изтръгне признания внимателно, но също толкова ефективно, колкото и грубияните, дори понякога повече. Стю беше укрепил самочувствието ѝ, като я бе оставил да води няколко сериозни разпита. „Използвай вътрешното си чувство като оръжие, Петра. Както правят психотерапевтите.“

Никога не бе мислила за терапията като за битка, но разбра намека: ставаше въпрос за манипулация, а най-добрите манипулатори никога не преиграваха.

По време на разпит Стю се превръщаше в Любезния, но строг по-голям брат, интелигентен, приятен, но в основата си твърд човек, от когото малко се страхуваш, но в същото време оценяваш и искаш да му угодиш.

Нейният номер беше да се прави на Момиче от народа, с което мъжете биха искали да си поговорят.

Не си примамка. Трябва талант. Но Стю знаеше дяволски добре, че уловките бяха част от играта. Рамзи беше любимец на жените — поне така си мислеше той — затова му пращаха жена.

Големият играч с меките спагети.

Все още не бе споменал за адвокат, но Петра беше сигурна, че се е спотаил някъде и захранва Рамзи с реплики. Точно както правеха на снимки. Как ли наричаха тези — суфльори? Вече го правеха с машини — аутокою.

Рамзи имаше дългогодишна практика в произнасянето на чужди реплики, които правеше да звучат като негови собствени.

Дори и лошият актьор можеше да се справи с това по-добре от средностатистическия заподозрян. Типичните нещастници, които тя разпитваше, бяха толкова напрегнати, че ти даваха повече, отколкото искаш, дори когато си мислеха, че лъжат умело, и хватката беше веднага да ги изманипулираш, за да получиш и последната дума по законен път. Изключение правеха само пълните психопати, които се притесняваха малко или изобщо не трепваха, но тези пък бяха толкова досадно саморазрушителни, че обикновено се забъркваха в собствените си хитрини.

Какъв тип беше Рамзи? Хладнокръвен убиец или просто жалък, импотентен нещастник, който беше излязъл извън кожата си?

Подхвани го отдалече, стой мирно, гледай и слушай. Беше прекалено да се надява, че сам ще си надене примката, но поне

можеше да си я върже.

Пристигна в ранчото „Хейвън“ в 8 и 40, пазачът ѝ махна да влезе. Преди да продължи нататък с колата, тя го попита дали е бил дежурен в неделя, той отрече, каза, че е бил някой друг. После затвори вратата на кабината си.

Тя потегли нагоре по хълма. Изкуственото осветление правеше розовата къща да изглежда почти бяла и още по-голяма, но без да скрива архитектурната еkleктика.

Позвъни и млада испаноговореща жена, не Естрела Флорес, откряна вратата наполовина. Доколкото Петра можа да види, в къщата беше тъмно.

— Здравейте — каза тя. — Аз съм детектив Конър, търся господин Рамзи.

— Да? — Жената беше хубава, с кръгло лице, големи очи с цвят на черно грозде и тъмна коса, свита на кок. Около двайсет и пет годишна. Носеше същата униформа в розово и бяло като на Естрела Флорес.

Петра се представи отново и показа значката си.

Прислужницата отстъпи.

— Една минута. — Същият глас като по телефона. Къде беше по-възрастната жена?

— Естрела Флорес тук ли е?

Объркване. Младата жена понечи да се обърне и Петра я потупа по рамото.

— Donde esta Estrella?

Тя поклати глава.

— Estrella Flores? La... икономка?

Никакъв отговор. Дори и опитът на Петра да се усмихне топло, по сестрински, не успя да промени мрачното изражение на прислужницата.

— Como se llama usted, señorita?^[1]

— Maria.

— Nombre de familia?^[2]

— Guerrero.

— Maria Guerrero.

— Si.

— Usted no sabe Estrella Flores?^[3]

— No.

— Estrella no trabaja aqui?^[4]

— No.

— Cuanto tiempo usted trabaja aqui?^[5]

— Dos dias?^[6]

Работеше от два дни. Естрела вече я нямаше. Може би знаеше нещо, което не трябва, и се беше уплашила? На Петра ѝ се прииска да я бе потърсила по-рано.

Когато Мария Гереро пак понечи да си тръгне, един мъжки глас каза:

— Детектив. — И Рамзи се появи от тъмното, облечен в бяла, много измачкана ленена риза, кремави копринени панталони, кремави обувки, не носеше чорапи.

Въздействието на светлите тонове? *Аз съм от добрите.*

Той отвори вратата пред Петра и тя влезе. Къщата миришеше на застояло и само една лампа в дъното на голямата всекидневна беше запалена. И автомобилният музей беше тъмен, стъклената стена сега беше напълно черна.

Мъжът вървеше няколко стъпки пред нея, отиде до лампата, светна още една и премигна, сякаш от силната светлина го заболяха очите. Да не би да бе седял досега на тъмно? Ръкавите му бяха небрежно навити до лактите, а къдравата му коса беше сплетена и рошава.

— Седнете, моля. — Изчака, докато тя се настани на един от претъпканите с пух мебели, и си избра място вдясно под ъгъл от нея. Коленете им бяха на половин метър разстояние.

Отпусна ръцете си покрай тялото и седна. Лицето му изглеждаше изпънато и по-възрастно. Сред къдриците се виждаха повече бели косми, но може би беше от осветлението. Или може би боята се бе отмила.

— Благодаря ви, че ме приехте, господине.

— Разбира се — каза той, вдиша и потърка ъгълчето на устата си.

Петра извади бележника си, остави сакото ѝ да се отвори, за да може той да види значката ѝ на джоба на ризата. Обърна към него

онази част на бележника, на която пишеше: „Полицейско управление Лос Анджелис“. Опитваше се да разгадае реакциите му на тези малки знаци на официозност.

Той гледаше в друга посока. Към голямата камина, която сега беше студена и тъмна.

— Искате ли нещо за пиене, детектив?

— Не, благодаря ви, господине.

— Ако промените решението си, само ми кажете.

— Добре, господин Рамзи. — Отвори бележника си. — Как вървят нещата?

— Трудно. Много трудно.

Петра се усмихна колкото може по-разбиращо.

— Забелязах, че прислужницата ви не е онази, която видях предишния път.

— Тя напусна.

— Естрела Флорес ли?

Той се взря в нея:

— Да.

— Колко време работи при вас?

— Като че ли две години. Каза, че искала да се върне в Салвадор, но знам, че е заради... това, което се случи с Лиза. Харесваше Лиза. Мисля, че всички... трябва да се е разстроила от посещението ви тогава, защото още вечерта започна да си стяга багажа. — Той сви рамене. — А и всичките тези обаждания от пресата. Не ми беше лесно да запазя присъствие на духа.

— Много ли се обаждаха?

— Купища, и всичките на служебния телефон. Номерът, който ви дадох, е за прекия ми телефон. Препращам ги в офиса на Грег. Той не отговаря на никого, така че надявам се да се откажат. — Потърка очи и поклати глава.

— И веднага сте назначили нова прислужница — каза Петра.

— Грег я нае.

Тя седеше, без да пише. Мълчеше нарочно, за да може Рамзи да каже нещо, но той само наведе глава. Широките му рамене се смъкнаха, когато се сви. Класическа опечалена поза. Сега пък ръката му подпираше брадичката. Мислителят.

— Естрела Флорес харесвала Лиза — каза тя накрая, — но не тръгна с нея, когато се изнесе.

— Не — каза Рамзи и вдигна поглед. — Защо Естрела стана толкова важна?

— Вероятно не е, господине. Опитвам се да си съставя впечатление за личността на Лиза. Имаше ли в нея нещо, което би спряло Естрела да тръгне с нея? Трудно ли беше да ѝ се угоди?

— Съмнявам се — каза Рамзи. — Сигурно е било заради парите. Плащах ѝ повече, отколкото Лиза би ѝ давала. Осигуровки, спестовен влог, всичко по закон. Лиза имаше малък апартамент, нямаше нужда от толкова скъп персонал.

Значи нервността на Флорес през първия ден не е била заради притеснения от имиграционните власти. А сега вече я нямаше...

Рамзи леко разтвори колене.

— Не, не беше трудно да се угоди на Лиза. Тя беше интелигентна, пълна с енергия, имаше страхотно чувство за хумор. Понякога ставаше малко... остра с хората, но не, не бих казал, че с нея се живееше трудно.

— Остра?

— Саркастична.

Точно каквото бе казала и Кели Спозито.

— Не по злобен начин — добави Рамзи. — Просто... имаше характер. В това включвам и чувството ѝ за хумор. Разказваше вицове по-добре от всяка жена, която някога...

Млъкна и притисна коленете си едно до друго.

— Предполагам, че това звучи глупаво, но не познавам толкова много жени, които обичат да разказват вицове. Нямам предвид жени като Филис Дилър или Карол Бърнет^[7]. Жените не са позитивни личности.

— А Лиза обичаше да разказва вицове.

— Когато беше в настроение... Нямате ли представа кой би могъл да я е убил?

— Все още не, господине. Търсим.

— Просто не мога да си го обясня — Лиза да забърше някакъв маниак и да отиде в парка „Грифит“. Тя си падаше предимно по по-възрастни, по-консервативни типове, но по такива, които биха... се държали животински.

— Продължаваше да си пада по по-възрастни и след развода ви ли?

— Няма как да знам — каза Рамзи. — Но със сигурност знам, че преди да се срещнем, е имала двама по-възрастни приятели в Кливланд. Зъболекар и директор на училище.

— Колко по-възрастни?

— Много. По-възрастни и от мен — каза и се усмихна. — Шегуваше се, че излиза с мен, въпреки че съм прекалено млад за нея. По това време тя беше на двайсет и четири, а аз — на четирийсет и седем.

Което значеше, че сега е на петдесет.

— Как се казваха другите мъже?

— Честно казано, не си спомням. Директорът беше Пийт или нещо такова, мисля, че зъболекарят се казваше Хал. Или може би Ханк. Ходеше с Питър точно преди да се запознаем, скъса с него в деня на конкурса за красота, тогава се срещнахме, когато избираха Мис Охайо. Казах ви го, нали?

Петра кимна.

— Остарявам и оглупявам. — Той се потупа по главата. — Едно й е хубавото на болестта на Алцхаймер — всеки ден се срещаш с нови хора.

Петра си спомни как баща й гаснеше и се насили да се усмихне. При него болестта започна на шейсет, според лекарите беше един от най-младите с такава диагноза. И с най-бързо прогресиращото заболяване, казваха те. Кенет Конър, превърна се в сянка на шейсет и три...

— Добре ли сте? — попита Рамзи.

— Моля?

— За миг ми се сторихте разстроена — да не би заради шегата с Алцхаймер? Беше на Лиза, ако ви се струва прекалено безвкусна, аз...

— Не, изобщо не, господин Рамзи — каза тя, уплашена. Какво ли бе разчел по лицето й? — Значи Лиза обичаше шегите.

— Да. Имате ли някаква представа кога можем да направим погребението?

— Това зависи от следователя, господин Рамзи. Както и от волята на семейството й.

— Ще дойдат ли в Лос Анджелис?

— Не знам, господине.

— Между другото аз също им се обадох, помислих си, че аз трябва да го направя... а не някой непознат. Но чух само телефонния секретар.

— Аз се свързах с доктор Боулингър.

Той се намръщи.

— Джак. Той ме мрази и в червата, винаги е било така. Сигурно ви е казал, че съм бил ужасен съпруг и че трябва да ме разследвате.

Въдица.

Тя изчака.

— Той е твърд човек, но не е лош — каза Рамзи. — Когато Лиза се омъжи за мен, той направо се побърка. — Докосна мустаците си и проследи с пръст линията в центъра, после го плъзна наляво и надясно, след това пак в средата.

— Значи не одобряваше брака ви — каза Петра.

— Не беше на себе си. Не дойде на сватбата. Беше скромна гражданска церемония в техния кънтри клуб — на Джак и Вивиан. Вивиан дойде. И братът на Лиза, Джон — Джак младши, той работи в „Мобил Ойл“ в Саудитска Арабия, но все пак дойде. Не и Джак старши. Седмица преди това ми се обади и се опита да ме разубеди, каза, че съм ограбвал младостта на Лиза, че заслужавала нещо по-добро — деца, семейство, всички тези неща.

— Не искахте ли деца?

— Нямах нищо против, но Лиза не искаше. Не им казах това, разбира се. Но Лиза даде ясно да се разбере още от самото начало. Тя беше най-непривързаното към домашния начин на живот момиче, което някога съм срещал, но Джак си мислеше, че трябва да стане преуспяла домакиня. Той е голям домошар. Хирург, свикнал е да заповядва. Бил е много строг с Лиза, докато е растяла.

— По какъв начин строг?

— Перфекционист, с високи изисквания. Лиза е трябвало да получава само отлични оценки, да участва във всякакви извънкласни форми, да се изявява във всичко. Разказваше ми, че когато била на дванайсет, Джак ѝ купил кон и тя трябвало да се научи да прескача препятствия, да се грижи за него, да се състезава, независимо дали го иска, или не. Но не я насърчавал в конкурсите по красота. Идеята била на Вивиан.

— Изглежда, доста са я притискали.

— От всички страни. Лиза казваше, че било истински ад. Вероятно затова се омъжи за мен.

— Какво имате предвид?

— Когато бяхме заедно, Лиза можеше да прави каквото си поиска. Понякога... — Махна с ръка.

— Понякога какво, господине?

Рамзи изпъна гръб.

— Понякога си мислех, че съм толкова либерален и тя смята, че ми е все едно. Няма да ви уча как да си вършите работата, но не бих казал, че виждам смисъл да ви разказвам всички тези... биографични данни, детектив Конър. Лиза беше убита от някакъв маниак, а ние си седим тук и разговаряме за детството ѝ.

Ти го каза.

— Понякога е трудно да разберем кое би ни свършило работа, господине.

— Е — каза той, — просто не виждам смисъл.

Петра нарисова един овал на листа си и прекара хоризонтална линия през две трети от него надолу. Още няколко щрихи с химикала и пред нея се появи подстриганият мустак на Рамзи. Скицира сините му очи, обърна ъгълчетата им малко надолу, направи го да изглежда тъжен.

— Имаше ли някаква друга причина доктор Боулингър да ви мрази, освен че сте прекалено възрастен за Лиза?

— Не знам — каза той. — С Джак никога не сме се карали, така че, честно казано, не знам.

— Никакви проблеми ли няхахте?

— Никакви. Защо?

— Той ми спомена нещо, господин Рамзи. Онзи инцидент...

— А, това ли? — каза Рамзи рязко и в този момент тя видя нещо различно да проблясва в очите му. Стана враждебен. По-твърд. — Предполагам, че ще стигнем и до него. Знаете ли защо Лиза го разказа по телевизията? Освен за да ме нарани?

— Защо, господине?

— За пари.

— От програмата са ѝ платили?

— Петнайсет хиляди. Нарече го отвърщане на побоя с обида.

— Трябва да ви е била много ядосана.

— Доста. Лиза има характера на Джак.

Пак сегашно време. В известен смисъл тя беше още с него.

— Разкажете ми за този инцидент, господин Рамзи.

— Вие не гледате ли телевизия?

— Искам да знам какво се е случило в действителност.

Долната му челюст се издаде напред и зъбите му изскърцаха.

— Какво да ви кажа? Беше просташко, евтино, непростимо, все още ми прилошава, като си спомня. Бяхме излезли на вечеря, прибрахме се, разменихме си някои думи, дори не си ги спомням.

Обзалагам се, че си ги спомняш, помисли си Петра.

— Аз се разпалих, Лиза започна да ме блъска, да ме удря. С юмруци. Не ѝ беше за първи път. Примирявах се заради разликата в ръста ни. Но този път не можах. Нямам извинение. Какво да ви кажа? Изгубих контрол.

Той погледна към юмука си, сякаш не можеше да повярва, че някога е наранил друг човек.

Петра си спомни репортажа по новините. Насиненото око и сцепената устна на Лиза.

— Само веднъж ли се случи?

— Само веднъж — отвърна. — Един-единствен изолиран случай, това е. — Поклати глава. — В един миг губиш контрол, а последствията са завинаги.

Прекрасно описание на убийство.

— Чувствах се като боклук, като пълен мръсник, когато я видях да лежи на пода. Опитах се да ѝ помогна, но тя започна да ми крещи да не я докосвам. Опитах се да ѝ дам торбичка с лед — тя не искаше да вземе нищо от мен. Затова излязох при езерото и когато се върнах, колата я нямаше. Четири дни не се прибра. През това време излезе „Вътрешни истории“. Тя така и не ми каза за предаването, върна се и се държеше, сякаш всичко е наред. После, след няколко дни, вечеряхме и тя пусна телевизора и се усмихна. „Така отвърщам на телесната повреда с обида, Карт. Да не си ме докоснал повече и с пръст.“

Рамзи разгледа пак оръдието на побоя, след това разтвори длан.

— Не я докоснах повече. Ще си взема нещо за пиене. Сигурна ли сте, че не искате?

— Напълно.

Забави се няколко минути навън и се върна с кутия диетичен спрайт. Отвори я, седна и отпи.

— Преди малко споменахте, че сте отишли до езерото — каза Петра. — Не си спомням да съм го виждала навън.

— Защото става въпрос за другата ни къща. — *Нашата*, не *моята*. Още един знак, че не е скъсал всички връзки. Не сбърка и с езика на разграничаването, както правят понякога убийците. Започват с *ние* и после минават на *аз* и *тя*. Петра беше чела един доклад на ФБР в който се казваше, че езиковедският анализ може да предложи важни улики. Не беше убедена, но бе отворена към новите идеи.

Рамзи отпи пак, изглеждаше истински нещастен.

— Другата ви къща? — каза Петра.

— Имаме вила в Монтесито. Всъщност тя е по-голяма от тази къща. От гледна точка на поддръжката е истинска лудост. Има малко езеро, което преди ми се струваше успокояващо.

— Преди?

— Вече не ходя там. Винаги става така, когато имаш втора къща. Чувал съм го и от други хора.

— Не се ли ползват по друг начин?

Той кимна.

— Мислиш си, че си имаш убежище, а то просто се превръща в още едно задължение — на първо място къщата е прекалено голяма. Бог ми е свидетел, че тази също.

— Значи не ходите там често.

— Последния път трябва да е било... — погледна към тавана — ... преди месеци.

Изведнъж тялото му потрепери, сякаш получи спазъм, от който главата му се наведе надолу и той застана нащрек. Очите му срещнаха погледа на Петра. Бяха мокри. Той бързо ги избърса.

— Последния път ходихме с Лиза — продължи. — Тогава се случи онова. Повече не се върнахме там. Няколко дни след излъчването на програмата тя пак се изнесе и тогава ми сервира бракоразводните документи. А аз си мислех, че всичко се е разминало.

Петра задържа язвителните забележки и си помисли: побоят е станал в Монтесито. Ще се обади на Рон Банкс и ще му спести понататъшното търсене.

Рамзи пак подпря брадичка на ръката си.

— Добре — каза тя. — Много ми помогнахте. А сега, ако нямате нищо против, нека да поговорим за нощта, в която беше убита Лиза.

- [1] Как се казвате, госпожице? — Б.пр. ↑
- [2] А фамилията? — Б.пр. ↑
- [3] Познавате ли Естрела Флорес? — Б.пр. ↑
- [4] Естрела не работи ли тук? — Б.пр. ↑
- [5] Откога работите тук? — Б.пр. ↑
- [6] Два дни. — Б.пр. ↑
- [7] Американски комедийни актриси. — Б.пр. ↑

27.

На Милдред Борд ѝ се искаше да излъска кухненския под.

Преди години тя вършеше това всеки божи ден. Задължението отнемаше един час. Потъваше до лактите в сапунена вода от шест до седем сутринта. Отлично време за размисъл, без да се разсейва от мокрите звуци и кръговите движения на памучния парцал върху жълтия балатум.

Когато я налегна артритът, търкането и навеждането станаха непоносими и беше истинско щастие, ако можеше да се погрижи за пода веднъж седмично.

Паркетът в трапезарията също имаше нужда от внимание. Дървото беше избеляло, хлътнало и напукано на места и отдавна плачеше за циклене.

Всеки сантиметър от пода беше на показ. Трапезарията беше празна, всички мебели на господарката бяха извозени при хората от „Сотбис“ в Ню Йорк.

Милдред усети неприятно стягане около очите. Пое въздух, изправи гръб и с твърд глас каза:

— Трябва да направя каквото мога.

Твърд и силен. Нямахте кой да я чуе. Господарката беше горе. Между тях имаше толкова стаи, всичките празни и заключени.

Кухнята със старите шкафове от черешово дърво, огромните хладилници и трите фурни беше достатъчно голяма да обслужва хотел. Тенджерите и тиганите, както и приборите, все още бяха там, заедно с любимия на господарката сервиз от костен порцелан и няколко сребърни предмета със сантиментална стойност, които се пазеха в килера на портиера. И прекрасната преса за покривки, за която хората от „Сотбис“ казаха, че не се и надяват да продадат. Но красивите предмети, съкровищата, които господарката и той бяха взели от Европа, вече ги нямаше. Взеха им добра цена наистина, дори и след като платиха комисионните на посредника и данъците. Милдред беше виждала чека, знаеше, че всичко ще се нареди. За известно време.

С господарката никога не бяха обсъждали... финансовото положение. Господарката продължаваше да ѝ плаща, настояваше да ѝ дава пълна заплата, въпреки че господ ѝ беше свидетел, че Милдред не я заслужаваше. Каква полза имаше от нея в това състояние?

Разрушителни мисли. Идете си, идете си.

Забеляза мокро петно на шкафа под мивката, намери парцал и го избърса.

Някога кухнята кипеше от живот, господарката и той постоянно имаха гости, наоколо сновяха доставчици, сервитьорите притичваха, тенджерите димяха, плотовете от неръждаема стомана бяха покрити с плата с пикантни закуски и сладкиши. И не на последно място — баничките на Милдред. Без значение какви доставчици наемаше господарката, винаги искаше Милдред да прави банички, най-вече със сливи и с ябълки и с горски плодове. Той също. Както и... всички други.

Милдред беше готвила и чистила в голямата къща четирийсет и една години, започна работа две години след като той и господарката се нанесоха. И във вилата в Лейк Ароухед, но те не ходеха редовно там през уикендите, дори и когато той беше жив, а и господарката наемаше почистваща фирма да вдигне кепенците и да почисти чешмите.

Вилата беше необитаема от повече от десетилетие. От онзи ужасен уикенд.

Милдред въздъхна и оправи косата си. Четирийсет и една години лъскаше сребърните прибори, переше килимите, които се простираха от стена до стена, миеше близо сто прозореца, дори и матираните стъклени витражи, които той бе купил от една църква в Италия. О, господарката винаги вземаше още едно момиче да ѝ помага, но нито едно от тях не можеше да се мери с нея.

През първото десетилетие помощницата ѝ се казваше Анна Джослин, безлично кльоцаво момиче от Ирландия. Умствено не беше особено развита, но пък добра работничка и яка като кобила за разплод. След нея дойде онази шумната от Дания, с грамадните гърди, която не си мръдваше пръста — каква грешка!

След датчанката от агенциите изпрацаха само мексиканки. Повечето бяха добри работнички, общо взето — честни, но Милдред все пак държеше очите си отворени. Някои говореха английски, други — не. Но това си беше техен проблем. Милдред отказваше да научи

испански — английският и френският ѝ бяха съвсем достатъчни, благодаря. В класа на госпожица Хамък в сиропиталището наблягаха на английския и френския и от осем десетилетия нейните възпитанички работеха в най-изисканите домове в Британия и в Европа.

Мексиканките не бяха толкова ужасни, но рядко се задържаха. Втурваха се да оправят някакви семейни проблеми в Мексико, при деца, съпрузи, любовници, чествания на светци — кой можеше да им хване края на всичките католически празници! Милдред би предпочела млади дами, набожни и добре образовани, пъргави момичета, които правеха разлика между Кралските конни надбягвания и Агенцията за износ в Китай. Но се научи да се примирява.

Проблемът беше — и тя го знаеше — че вече няма сиропиталища. Сега убиваха бебетата в утробата или ги оставяха на онези мърли от социални грижи. Само трябва да отвориш вестника, за да разбереш.

Вече нямаше нужда от мексикански момичета. Или от когото и да било друг.

Милдред беше на седемдесет и три и се чудеше дали ще доживее да види окончателното разпадане на всичко разумно и праведно.

Не че възнамеряваше да умира утре. Като оставим настрана артритата, чувстваше се добре. Но никога не се знае. Виж какво стана с господарката. Такава красива жена, най-изтънчената, която Милдред някога бе виждала от двете страни на океана. От устата ѝ излизаха само мили думи, беше толкова търпелива, а господ ѝ беше свидетел, че да се живее с него понякога изискваше огромно търпение.

Виж я сега... като си помисли за това, очите на Милдред се замъглиха.

Кафеникът изсвири. Точно навреме. Милдред наля кафето на госпожата в една викторианска кана. Недодялана вещ, сигурно беше подарък от някакви гости. Красивата кана — от „Хестър Бейтмън“ — вече я нямаше. От времето на Джордж III, най-големия търговски разцвет, имаше си печат и всичко останало. Той я донесе след едно от пътуванията си до Лондон, купил я от първокласен магазин на улица „Маунт“. Сигурно вече са я сложили на витрината. Госпожата смяташе, че трябва да се използват само красиви вещи. Това беше каната ѝ за закуска.

Допреди четири години.

Кашони със сребърни прибори, картини, дори официални рокли, натоварени и откарани като... зеленчуци.

Когато постъпи на работа, Милдред се страхуваше да докосва ценностите на господарката, боеше се да не повреди нещо. Още тогава можеше да разпознава качествените неща.

По онова време господарката беше още момиче, но бе толкова мъдра и успя да я предразположи. *Това е дом, скъпа, а не музей.*

И то какъв дом беше подредила за него!

Светлината се промъкна през клоните на стария извит чинар, растящ във вътрешния двор, където закусваха, процеди се през кухненския прозорец и се спря върху ръцете на Милдред, които вече не я слушаха.

Беше обезформена като дървото. Но чинарът всяка година се раззеленяваше. Де да можеха и хората всяка есен да заспиват зимен сън...

Милдред поклати глава и се загледа в пода, който се нуждаеше от почистване. Такъв простор. Такава голяма стая... не че последното момиче вършеше някаква работа. Как ѝ беше името — Роза, Розита. От три месеца работеше, а вече се занасяше с един от градинарите. Милдред беше принудена пак да се обади на агенцията.

Здравейте, господин Санчес.

Здравейте, госпожице Борд. Какво мога да направя за вас днес?

Много беше весел, а и как не? Още една комисионна. Милдред уреди три интервюта с „дамите“ и тогава госпожата ѝ каза:

Наистина ли имаме нужда от човек, Милдред? Само двете с теб сме, ползваме единствено кухнята и стаите си.

Мъчеше се да звучи ведро, но в същото време гълташе сълзите си. Милдред разбираше. Тя лично опакова среброто, картините и вечерните рокли.

Ето докъде стигнаха. През всичките тези години госпожата се бе примирявала с него и ето как той я изостави.

Този негов нрав. Без съмнение той ускори смъртта му. Високо кръвно налягане, ударът, а той беше съвсем млад мъж. Остави госпожата самотна, бедната гълъбица, все пак я беше осигурил финансово, никой не можеше да го вини за това.

Или поне така си мислеше Милдред.

Стаите бяха опразнени и заключени.

Вече нямаше мексикански момичета.

Работното време на градинарите бе намалено от всеки ден на два пъти в седмицата, после на веднъж. След това един кльощав младеж се опитваше да се грижи за цял хектар с бързо намаляващ успех. Градините бяха като децата, искаха орлово зрение, иначе ги изпускаш.

Градината на госпожата някога бе великолепна, а сега изглеждаше тъжна и раздърпана, моравите бяха олисели на места, изгорели и неравно окосени, неподкастрените живи плетове растяха безразборно, дърветата бяха натезжали от изсъхнали клони, из цветните лехи бяха избуяли плевели, езерото беше източено.

Милдред правеше каквото беше по силите ѝ, но ръцете вече не я слушаха.

Дали госпожата осъзнаваше това? Тя вече рядко излизаше. Може би точно затова. Не искаше да вижда.

Или може би просто ѝ беше безразлично. Не заради... финансовия проблем.

Защото Милдред беше принудена да признае, че госпожата се бе променила преди доста време.

Ужасният уикенд в Лейк Ароухед. После и той. Трагедия след трагедия. Не че госпожата някога се бе оплаквала. Може би щеше да е по-добре, ако беше...

Немският гаров часовник над фризера вляво иззвъня. Още една вещ, отказана от говорещите с носа си хора от „Сотбис“. Милдред не ги винеше, беше ужасен. И страхотно неточен. Девет часът на неговия циферблат означаваше осем и петдесет и три. След седем минути Милдред щеше да застане пред вратата на госпожата и да почука леко. Щеше да чуе: „Влез, моля, мила“ от другата страна на масивната махагонова врата. Щеше да влезе, да остави подноса на бюрото, да повдигне госпожата, докато бръщолеви окуражително, да оправи планината от възглавници, да вземе масичката за легло, да я настани внимателно върху дебелото одеяло на госпожата и да подреди приборите по правилата. Сребърен панер, пълен с триъгълни филии от много бял пшеничен хляб, леко препечени, кафето, прясно смяна африканска смес от малкия магазин на булевард „Ханингтън“ — всеки имаше нужда от малко лукс, за бога! Напитката беше вече без кофеин, но с истинска сметана, достатъчно гъста, за да се полепва по кифлите.

Колко трудно само я намери! Златистото сладко от портокали, което Милдред още правеше сама, като използваше бяла тръстикова захар и малкото кисели портокали, които успяваше да открие в задната градина.

Портокаловото дърво изсъхваше, но все още раждаше по малко хубави плодове. В Калифорния поне плодовете ставаха както трябва. Милдред все още обичаше да се разхожда из градината и да бере, като се преструваше, че почвата не е спечена и на буци, че растенията са зелени и свежи, а не сплетена слама, пълзяща извън границите.

Представяше си, че е младо момиче в Англия, в графство Йоркшир. Изолираше се от факта, че в някои дни — и то повечето — шумът на магистралата към Пасадина долиташе дотук.

Плодовете и климатът. Това бяха единствените неща, заради които би препоръчала Калифорния. Въпреки че по-голямата част от живота си беше прекарала в Сан Марино, Милдред смяташе това място за варварско.

Ужасните неща във вестниците. Когато ѝ се стореха прекалено ужасни, не носеше вестника на госпожата заедно със закуската.

Госпожата никога не я питаше защо. Тя и без това не четеше много вече, само евтини розови романчета и списания за изкуство.

Госпожата вече нищо не правеше.

Докторите казваха, че ѝ няма нищо, но те пък какво знаеха? Жената беше на шейсет и шест, но бе изстрадала трагедии за векове.

Гаровият часовник показва 8 и 56 и Милдред имаше само три минути да прекоси кухнята и да отиде до паянтовия заден асансьор, който се качваше до спалнята на госпожата на третия етаж.

От бодливия храст в задния двор откъсна една от трите хубави жълти рози, останали без мухъл. Преди ставаше по изгрев-слънце, почистваше стъблата и поставяше цветовете в подсладена вода. Сега обаче постави стръка до покритата чиния с бъркани яйца. Госпожата рядко ядеше яйца, но човек трябваше да опитва.

Вдигна подноса и тръгна бързо и сигурно.

Кухнята не изглеждаше толкова ужасно, като се вземат предвид всички неща.

— Много добре — каза Милдред, без да се обръща към никого конкретно.

28.

Изнизвам се от парка и тръгвам надолу по „Лос Фелиз“, като гледам да съм колкото може по-далеч от светлините.

Никой не се разхожда тук, само коли профучават. „Лос Фелиз“ свършва и след него започва „Уестърн“, а там вече наркоманите и проститутките са навсякъде. Завивам надясно по „Франклин“, защото там е по-тъмно, има само жилищни кооперации. Не искам да вървя по булеварда.

Тази вечер няма много хора навън, а тези, които са излезли, не личи да ме забелязват. Виждам двама мексиканци да се навъртат край ъгъла в сянката на стара тухлена сграда. Сигурно правят сделка с наркотици. Пресичам улицата и те ме поглеждат, но не казват нищо. След една пресечка кльоцава проститутка с бяла коса на клечки и светлосини тениска и шорти излиза от един апартамент с малка чантичка в ръка. Забелязва ме, очите ѝ светват и казва: „Хей, малкия“ с пиян глас и ме повиква с показалеца си. Дребна е, почти момиче, не изглежда много по-голяма от мен. „Чукане и смукане, трийсет“ — казва тя и тъй като аз не спирам, добавя: „Да ти го начукам, педал такъв“.

Следващите няколко пресечки не виждам никого, после се появява още една проститутка, по-стара и по-дебела, която не ми обръща никакво внимание, само стои, пуши и гледа колите. После трима едри чернокожи с бейзболни шапки и изсулени панталони излизат от сянката, виждат ме и се споглеждат.

Чувам ги, че си казват нещо и пак пресичам улицата, като се опитвам да изглеждам спокоен. Чувам смях и стъпки, обръщам се и виждам как един от тях ме гони и почти ме стига.

Забързвам крачка и побягвам, той също. Краката му са дълги и ръцете му са протегнати напред, сякаш иска да ме сграбчи.

Побягвам през улицата, отсреща идва една кола, която трябва да извие, за да не ме сгази. Шофьорът ръкомаха и крещи: „Шибан идиот!“, а аз още бягам, но чернокожият е спрял.

Стори ми се, че чувам някой да се смее. Сигурно за него е само игра. Ако имах пистолет...

Вървя продължително. На Кахуенга има още по-силна светлина, там е и пътеката към стадиона в Холивуд, виеща се стръмна алея. Няма да се качвам по нея. Прекалено много прилича на парка. Не искам да имам нищо общо с никакви паркове.

Познайте какво следва: друг парк — „Уотълс“, ама че странно име. Не съм го виждал, никога не съм стигал толкова далеч. Не ми изглежда дружелюбно място — висока ограда отвсякъде, порти с големи катинари на вериги и табели, на които пише, че е собственост на града и през нощта е затворен, никой да не влиза. През оградата мога да видя само растения. Изглежда запуснат. Сигурно е пълен с извратеняци.

И „Франклин“ свършва, пак съм на булевард „Холивуд“, няма как да го избегна, сякаш ме преследва — този страхотен хаос от шум и светлини, бензиностанции, коли, автобуси, ресторанти за бързо хранене, и най-лошото от всичко — хората, а някои от тях ме гледат, сякаш съм им изял вечерята. Пресичам „Ла Брий“ и пак става тихо, само жилищни кооперации, някои от тях са много хубави на външен вид. Винаги съм си представял, че на булеварда има само магазини, кинозалони и странни типове, но я погледни, хората живеят тук в доста прилични сгради.

Може би трябваше да се поразходя по-рано.

Драскотината на ръката ми е загоряла и не ме боли много. Но раните по лицето ме сърбят.

Дишам нормално, въпреки че гърдите още ме болят. Гладен съм, но с три долара няма да си купя кой знае какво и започвам да се оглеждам за боклукчийски кофи, в които да поровя. Нищо. Няма дори и малка кофичка.

Повървявам още малко и свивам по една наистина тиха пресечка. Само къщи, хубава тъмна улица. Но и тук няма кофи за боклук, няма и тротоари. Колите са паркирани една до друга, в далечината съзирам светлина и чувам шум, пак излизам на булевард. Спирам и се оглеждам. Някои от къщите са прилични, други — неподредени, колите на собствениците са спрени на моравите.

Стигам до една, пред която няма кола нито на моравата, нито на алеята. Съвсем тъмна. Изглежда стара, направена е от някакво тъмно

дърво, с полегат покрив, под който има много широка веранда. Никакви огради, нито дори пред алеята. Но тревата е окосена, значи някой живее тук и сигурно си държи кофите за боклук в задния двор.

Алеята е покрита само с цимент, а в средата ѝ има ивица трева, но не мога да видя какво има в края. Оглеждам се, за да съм сигурен, че никой не ме гледа и тръгвам нататък много бавно. Преминавам през предната веранда и виждам, че пощата е натрупана накуп пред пътната врата. Всички прозорци са съвсем тъмни. Изглежда, че хората отсъстват от известно време.

Няма знак „Пази се от кучето“, отвътре не се чува лаене.

Продължавам да вървя и накрая разбирам какво има в края на алеята. Гараж с дървени врати. Дворът изглежда малък за такава голяма къща — само малко трева и няколко дървета, едното от тях е грамадно, но няма плодове.

Кофите са отвън, пред гаража, три са — две метални и една пластмасова. Празни. Може би хората вече не живеят тук.

Обръщам се и поемам към улицата, но забелязвам оранжева светлинка над задната врата. Малка крушка, толкова слаба, че осветява само горната половина на вратата. Има мрежа, а зад нея — стъкло. Мрежата е закрепена с две халки с куки и като я разтърсиш, тя се откача.

Стъклото под нея е всъщност на няколко прозореца — девет квадрата в дървени рамки. Докосвам плахо единия и той леко потреперва, но нищо не се случва. Натискам по-силно, почуквам няколко пъти. Пак нищо. Нищо и след като почуквам на вратата.

Свалям тениската си, увивам я около ръката си и удрям много силно долния ляв квадрат. Не помръдва, но след като удрям втори път, се разхлабва, пада вътре и се счупва.

Доста шум се вдигна.

Нищо не се случва.

Посягам вътре, опипвам и намирам бравата, тя прищраква, изскача и вратата се отваря.

Обличам пак тениската си и влизам вътре. Трябват ми няколко секунди, за да свикнат очите ми с тъмнината. Помещението е някаква пералня със сушилня, върху автоматичната машина има кутия „Тайд“ и парцали. След това е кухнята, която мирише на препарат против насекоми, навсякъде по плотовете има цветя в саксии. Отварям

хладилника и той светва и въпреки че виждам храна, бързо го затварям, защото от светлината се чувствам като гол. След като го затварям, забелязвам на вратата стикер със знака на мира и друг, на който пише: „Да живеят сестрите“.

Сърцето ми бие много бързо. Но страхът е някак си различен и съвсем не е ужасен.

Разхождам се от една тъмна стая в друга, няма нищо друго освен малко мебели. Връщам се в кухнята. Затворената врата се оказва, че води към банята, а на тоалетното казанче има още саксии. Светвам, загасвам. Покашлявам се. Нищо не се случва.

Къщата е празна.

Това е някак си забавно.

Връщам се в кухнята. Прозорецът над мивката е покрит с перде с щамповани цветя, а от него висят малки пухкави топчета. Сестрите. Тук живеят жени. Мъже не биха държали толкова растения.

Добре, да опитам пак с хладилника. На горната полица има две кутии бира и бутилка от един галон, в която е останало съвсем малко портокалов сок. Три глътки сок. Горчив е на вкус. Слагам кутиите с бира в джоба. До тях има туба маргарин и една пръчка крема сирене. Отварям сиренето, то е покрито със синьо-зелен мухъл. Маргаринът изглежда добре, но не знам какво да правя с него.

Под него има кофичка с ягодно кисело мляко и три резена сирене, твърдо, с къдрави краища. Няма мухъл. Изяждам и трите.

Тези хора определено отсъстват от дълго време.

На долната полица има пакет с нискомаслено италианско сирене, неотворен. Прибирам и него в джоба при бирата, заедно с цял ананас, на който още му стои зелената дръжка, но е омекнал на няколко места.

Оставям вратата на хладилника отворена, за да ми свети, слагам ананаса на плота и отварям чекмеджетата, докато намеря вилиците и ножовете. При тях има шноли и ластиси за коса.

Изваждам най-големия нож и срязвам ананаса на две. Меките места се оказват кафяви, разпространяват се в плода като болест. Изрязвам ги — ножът наистина е остър — и успявам да си взема няколко наистина хубави, узрели парчета от вкусния, много сладък ананас.

От тях огладнявам още повече и опитвам италианското сирене, докато накрая го изяждам до последния резен, както си седя пред

плота. После още ананас. Сокът му тече по брадата и по тениската ми, усещам как ме щипе по ожулените места.

След това и едната бира.

Сега стомахът ме боли убийствено, защото е пълен.

Връщам се в банята до кухнята, пускам една вода, измивам ръцете и лицето си. Тогава забелязвам душа. На полицата има сапун, шампоан, тоалетно мляко и нещо, на което пише „балсам“.

Топлата вода не свършва. Добавям и малко студена, става идеално, завъртвам кранчето докрай. Заклучвам вратата, свалям дрехите си и стъпвам под струята. Водата ме пробужда като с иглички, боли ме, но е приятно.

Взимам най-дългия душ в живота си — няма я мама да ме чака, за да влезе и тя и половин ден да се кипри за Тъпака. Няма го и Тъпака, който да припира да отиде до тоалетната и да седи там цял час.

Не спирам да се сапунисвам и да се плакна, сапунисвам се и се плакна. Гледам всяка част от тялото ми да бъде удостоена с внимание: косата, под ноктите, ноздрите, навътре в задника ми. Искам да измия всичката мръсотия от себе си.

После отпред, около топките.

Надървям се.

Хубаво ми е.

Седя и се подсушавам, обичам да съм чист и на сигурно място, да мисля за далечни места, въображаеми страни, огромни планини — пурпурно великолепие, като в песента, сребърния океан, сърфистите, джетовете, момичета по бикини, танцуващи хула, делфини, Жак Кусто, сини водорасли, жълти водорасли, лъскави змиорки, наutilus.

Тогава чувам звук и за миг си мисля, че наистина съм се отнесъл, че съм потънал в някакъв измислен филм за тропически остров, в който действието се развива на фона на музика, но гласовете се усилват.

Женски гласове. После се чува трясък — някой оставя нещо на пода.

Светлина под вратата. От кухнята.

Писък.

Истински писък.

29.

— Трябва да хапна нещо, имате ли нещо против да отидем в кухнята? — каза Рамзи.

Огладнява от нерви?

— Съвсем не, господин Рамзи — отвърна Петра. Добра възможност да разгледа още от къщата.

Последва го, той запали лампата и освети ужасни литографии и огромни мебели. Стояха точно пред това, което Петра очакваше: сто и петдесет квадрата стени, имитация на тухли, облицовани в дърво тавани в провинциален стил, бели шкафове, сиви гранитни плотове, съдове от излъскана стомана, окачена на гредите медна решетка, пълна със смъртоносни оръжия. По плотовете бяха разположени миксери, тостери, микровълнови печки. От прозореца на зимната градина имаше изглед към измазана стена. Източният край на къщата. Странична врата.

В средата на кухнята имаше тясна дървена маса от старо чамово дърво, беше очукана и излъскана до блясък, виждаха се и малки драскотини. Вероятно беше истинска антика, от провинциална Франция. Петра си я представи в някой манастир. Хубава беше. Но осемте стола около нея бяха с хромирани рамки и кожени седалки, така не се връзваха, че на Петра ѝ се прииска да закрепещи. Чия беше идеята за тази еkleктика, негова или на Лиза?

Рамзи отвори хладилника вляво. Самотен мъж, който се държеше като домакин. Извади още един диетичен спрайт и картонена кутия сирене с лук.

— Трябва да внимавам с храната — каза, докато си търсеше лъжица. — Сигурна ли сте, че не мога да ви предложа нещо? Поне за пиене?

— Не, благодаря.

Той седна начело на чамовата маса, а тя се настани на един страничен стол.

— Може да ви се стори невъзпитано, че ям — каза той, докато мушваше лъжицата в сиренето. — Но не съм ял цял ден и усещам, че кръвната ми захар пада.

— Хипогликемия?

— В семейството ми има случаи на диабет, затова трябва да внимавам. — Започна да яде от сиренето, като обираше белите трохи от мустаците си. Не се притесняваше как изглежда пред нея. Може би грешно го е преценила като донжуан. Или може би преминаваше от едно превъплъщение в друго. Наблюдаваше го как отпива от содата, после още две лъжици сирене, успя да привлече вниманието му, като извади бележника си.

— Добре, онази нощ — каза той. — Казах ви, че бях в Тахо, нали? Първия път, когато идвахте.

Петра кимна.

— Оглеждах места за снимки през следващия сезон — продължи той. — Имаме сценарий, в който част от действието се развива в казино, опитвахме се да разберем какво искаме да направим. Започваме снимки след около месец.

— Кой пътуваше заедно с вас тогава?

— Грег и консултантът ни по декорите, Скот Мъркин. Огледахме и някои къщи край езерото, посетихме няколко казина, вечеряхме в „Харас“, проверихме как изглеждат местата и през нощта, после се прибрахме със самолета.

— Редовен полет?

Той остави лъжицата, отпи една глътка.

— Необходими ли са тези подробности? Значи съм заподозрян?

Нямаше изненада в гласа му. Не произнесе последната дума от изречението: „най-накрая“.

— Обичайна практика, господин Рамзи.

Той се усмихна.

— Разбира се. Казвал съм точно същите думи на хиляди заподозрени — в сериала. „Просто обичайна практика“ означава, че Дак Прайс ще се заеме с теб.

Петра също се усмихна.

— В истинския живот обичайна практика означава обичайна практика, господин Рамзи. Но ако моментът не е подходящ да говорим...

— Не, всичко е наред. — Светлите му очи срещнаха погледа на Петра. Рамзи изяде още малко сирене, вдигна кутийката към устните си, разбра, че е празна и си взе друга.

— Предполагам, че е логично да съм заподозрян. Заради... инцидента. Точно това намекнаха и в пресата.

Взираше се в нея.

Отпусни въжето. Представяше си го как се развива като кобра.

— След всичко това — каза Рамзи, — след онези репортажи хората започват да си мислят разни неща за мен. Не, не беше редовен полет, пътувахме с частен чартър, винаги така правим. „Уестуърд Чартър“, винаги ползваме тях. И един и същи пилот. Ед Мариънфелдт. Харесвам го, защото е бил пилот на боен самолет в морската авиация, истински Топ Гън. Излетяхме от Бърбанк, всичко е записано в книгата на „Уестуърд“. Тръгнахме към осем сутринта, върнахме се към осем и половина вечерта. Скот се прибра с колата си, а Грег ме докара тук. Обикновено той кара, когато е късно, защото в тъмното не виждам много добре.

— Проблеми с очите?

Въпреки че мустаците му бяха чисти, той пак ги обърса.

— Ранен стадий на перде. Очният ми лекар иска да ми направи операция с лазер, но аз все отлагам.

Иска да ѝ каже, че не би могъл да откара Лиза през нощта в парка?

— Значи не излизате много по тъмно?

— Излизам, не съм толкова зле, просто светлините ми пречат. — Усмихна се. — Не ме отписвайте, става ли?

Петра му се усмихна в отговор.

— Обещавам.

Той пак заби лъжицата в сиренето, погледна я и я остави. Петра забеляза, че кожата покрай устата му е отпусната. Зад ушите имаше петна и няколко фини линии, които трябва да бяха следи от операция. Сиви косми стърчаха от едното му ухо. Под ярката светлина в кухнята се виждаха всяка бръчка и вена.

Тялото му бе започнало да го предава. Кръвната захар. Очите.

Пенисът.

Да не би да искаше да предизвика у нея съчувствие? Надяваше се на женската нежност, която саркастичната Лиза не му бе предложила?

— Значи Грег ви докара до вкъщи? — продължи тя.

— Пристигнахме тук около девет и петнайсет — девет и половина, прегледахме някои книжа, после аз полегнах. На другата сутрин Грег бе станал преди мен и когато отидох в гимнастическия салон, той вече тренираше. Имам домашен гимнастически салон. Побягах малко на пътеката, взех си душ, закусихме тук, решихме да поиграем малко голф и отидохме в „Агура Оукс Кънтри Клуб“ да се пробваме на осемнайсетте дупки. След това вие се появихте.

Извинявай, че ти развалих деня, Хърбърт.

— Добре — каза Петра. — Нещо друго?

— Това е — каза Рамзи. — Кой да знае!

Тя затвори бележника и двамата тръгнаха към пътната врата.

— Как са колите? — попита тя, когато преминаха покрай стъклената стена.

— Напоследък не се сецам за тях.

Петра спря и надникна през тъмното стъкло. Дали мерцедесът вече си беше на мястото? Без светлина видимостта беше равна на нула.

Рамзи щракна някакъв ключ. И ето го. Голям седан, сив металик.

— Играчки — каза Рамзи и загаси светлината.

Изпрати я до форда и когато тя седна зад волана, каза:

— Поздравете Грег.

Петра се обърна и се вгледа в него. Той се усмихна леко и тъжно. Като старец.

— Знам, че ще проверите алибито ми — каза. — Обичайна практика.

30.

С чувство на вина, но стараещ се да изглежда спокоен и целенасочен, Стю оправи вратовръзката си и облече сакото си. Пет часа говори по телефона, нямаше случаи, които да приличат на убийството на Лиза Рамзи. Или на Илзе Егерман.

Не знаеше какво да прави с убийството на немското момиче. Австрийската полиция, Интерпол и авиолиниите не му помагаха много. Утре ще опита в американските митници и паспортния контрол. И какво ще им каже? Да внимават за Лаукх? И да им пожелае късмет. Вгледа се в полицейската снимка от Виена. Човекът правеше впечатление, но беше по-лошо, отколкото да търсиш игла в копа сено.

Може би Петра е извадила повече късмет с Рамзи.

А може би не е. Трудно му беше да се вживее... опразни бюрото си и го заключи, после тръгна през стаята на отдела. Уилсън Фурние говореше по телефона, но когато Стю мина покрай него, чернокожият детектив затвори набързо и посегна към сакото си. Партньорът на Фурние Кал Баумлиц не беше на работа, възстановяваше се след операция на коляното, и Фурние работеше от дни сам и показваше, че му е трудно.

— Пак обаждане? — попита Стю, като се насили да изглежда дружелюбен.

— И то с много слаб претекст. — Фурние беше среден на ръст, слаб, с обръсната глава и рунтави мустаци, които напомняха на Стю за един актьор, когото бе видял в „Улица «Сезам»“ още когато работеше през нощта и имаше време за децата сутрин.

Фурние си сложи кобура, взе пистолета си и двамата тръгнаха заедно.

— Животът е гаден, Кен. На вас с Барби ви дават Лиза Рамзи, мотаете се сред знаменитости, а аз получавам каквото е останало в края на смяната, някакъв си вероятен мародер, изнасилвач и обирджия, от най-глупавите случаи.

— Рамзи ли искаш?

Фурние се засмя.

— Да бе, да бе, знам, че славата си има цена.

— За какъв вероятен мародер — изнасилвач става въпрос?

Фурние поклати глава.

— Това с изнасилването е пълна боза, простете езика ми, отче, направо лайна. Предполага се, че разследваме убийства, за бога, а в този случай никой не е пострадал, още по-малко умрял, каква работа имам аз там? В същото време имам четири отворени случая и шефът ме натиска. Проклетият му слабоумен шеф и неговата грижа за обществото.

Стю изчака няколко крачки, колкото да не звучи неучтиво, и попита:

— Какво точно се е случило, Уил?

— Къща на „Норт Гарднър“, две лесбийки се прибирали след една седмица в Биг Сър, открили, че някой е влизал в кухнята им, ял от храната, ползвал душа. Влизат, а душът още работи, изплашили се, побягнали с писъци през предната врата, а гадината се измъкнала през задната.

— И какво им е откраднато?

— Храна. Част от ананас, сирене, малко сода. Страшен обир, а?

— И къде е изнасилването?

— Именно. — Фурние обърна към него отвратената си физиономия. — Лесбийки. Огромна купчина писма и вестници пред вратата. Няма ги цяла седмица, не са ли се сетили да се приберат? Или да оставят някоя лампа да свети? Или да си сложат аларма, да си вземат ротвайлер, отровна змия или АК-47^[1]? Кажете ми, Кен, що за хора са тези, дето все още разчитат на нас да се борим с престъпността?

[1] Автомат „Калашников“. — Б.пр. ↑

31.

Обичайна практика. Заподозрян ли съм?

Да не би да си играеше с нея?

Потърси Стю по телефона в участъка. Беше си тръгнал преди час, обади се и у тях, но никой не вдигна. Да не беше излязъл с Кати и децата? Сигурно е хубаво да имаш личен живот.

Като се върна в Лос Анджелис, тя си купи салати в една семейна бакалия на „Феърфакс“ и ги изяде вкъщи докато гледаше новините — никаква информация за Рамзи. Пак позвъни на Стю. Все още никой не вдигаше.

Време беше да симулира някакъв личен живот.

Преоблече се в изцапан с акрилни бои пуловер, пусна Моцарт и изстиска боите върху палитрата. Седна приведена на табуретката и работи до полунощ. Първо по пейзажа, който вече потръгна, чувстваше се като в транс, хипнотизирана от безвремието на унеса. После сложи друго платно, по-голямо, чисто и подканящо. Грундира го с два пласта грунд, после разточително положи един слой черна боя и след като изсъхна, започна бързо да нахвърля сиви овали, които се превръщаха в лица.

Не беше композиция, просто лица, хиляди лица, които на места се припокриваха, сякаш бяха плодове, отрупали невидимо дърво. Устните на някои бяха невинно разтворени, очите на други бяха толкова черни, че зениците не се виждаха и очните ябълки изглеждаха като кухи призрачни дискове, всяко лице изразяваше по различен начин объркване.

Всяко следващо лице беше по-младо от предишното, превърташе назад лентата на остаряването, докато накрая рисуваше само деца.

Объркани деца, растящи на невидимо детско дърво... ръката ѝ получи спазъм и тя изпусна четката. Вместо да се впуска в психологически анализи, разсмя се на глас, спря музиката, сграбчи платното от статива и го остави на пода с лице към стената. Съблече

се, хвърли дрехите на земята, взе си продължителен душ и си легна. Когато светлината угасна, премисли отново разговора с Рамзи.

Беше почти убедена, че той се опитва да я манипулира.

Не знаеше как да постъпи.

Събуди се в сряда сутринта пак с мисълта за това. Как щракна светлините в гаража, показа ѝ мерцедеса, сякаш я предизвикваше да отиде по-нататък. Всички тези уловки за предизвикване на съчувствие — кръвната захар, пердето на очите. Не карал по тъмно.

Горкият старец, вече грохваше. Но за един здравен проблем не спомена и дума.

А той можеше да предизвика силен гняв.

И все още нямаше адвокат, поне не и за пред хората. Да не беше някаква двойна игра? Задава неправилен въпрос и рупорът се появява?

Или той просто се чувстваше сигурен, защото имаше желязно алиби?

Не се подлъгвай, никакви фронтални атаки. Обхождай го по фланговете. Заеми се с подчинените му. Намери Естрела Флорес, поговори с пилота на чартъра, въпреки че така нищо няма да докажеш — имал е достатъчно време да се прибере, да излезе, да вземе Лиза и да я убие. И не на последно място — Грег Балч, верния лакей и вероятен лъжесвидетел. Петра беше сигурна, че Рамзи се е обадил на бизнес мениджъра в мига, в който тя подкара колата си от тях, но понякога подчинените питаеха дълбока ненавист — спомни си как Рамзи се бе нахвърлил върху Балч, когато отидоха да го известят за убийството. А Балч само стоеше, без да гъкне. Дали не беше свикнал да опира пешкира? Ще трябва да го понатисне, да разпали дълго спотаявания гняв, понякога дребните хорица се поддаваха.

Беше на бюрото си в 8 сутринта, там намери бележка от Стю, с която я известяваше, че ще закъснее, вероятно ще дойде следобед.

Не съобщаваше причината.

Усети, че лицето ѝ пламва, смачка бележката и я хвърли.

Ръководителят на полетите в „Уестуърд Чартър“ потвърди пътуването на Рамзи и Балч до Тахо и кацането им в Бърбанк в 8 и 30 вечерта. Ед Мариънфелдт, пилотът, се оказа на работа и тя говори и с него. Приятен, мек човек, беше пътувал хиляди пъти с „Аджастър“,

каза, че тогава нямал никакви проблеми, нищо необичайно не се случило. Петра не искаше да го разпитва прекалено много, за да не превърне Рамзи в основния заподозрян. Въпреки че той си беше такъв. Представяше си как някой адвокат би използвал показанията на Мариънфелдт, за да покаже, че в онзи ден Рамзи е бил в обичайното си настроение. Ако изобщо се стигнеше до процес. Продължавай да мечтаеш.

Позвъняването в „Обществено осигуряване“ потвърди, че Естрела Флорес работи съвсем легално и единственият ѝ адрес беше в къщата на Рамзи в Калабасас.

— Значи всички чекове ще бъдат изпратени там? — попита тя уплашения социален работник.

— Не е подала молба за помощи, така че няма да изпращаме никакви чекове.

— Ако ви известят за промяна в адреса, бихте ли ми съобщили, господин...

— Викс. Ако науча такова нещо, ще се опитам, но не изпълняваме индивидуални молби, освен ако няма някакъв специфичен проблем...

— Аз имам специфичен проблем, господин Викс.

— Убеден съм, че е така... добре, нека да си запиша, но трябва да ви кажа, че понякога информацията се губи, затова най-добре проверявайте от време на време.

Позвъни в „Плейърс Мениджмънт“. Никой не вдигна, нямаше и телефонен секретар. Сигурно Балч вече пътуваше по крайбрежието към Монтесито. За да прикрие някои незначителни улики по молба на шефа си.

След това се свърза с брокера от „Мерил Линч“. Морад Гадумиян имаше приятен глас без акцент, звучеше подготвен за обаждането.

— Горката госпожица Боулингър. Предполагам, че искате да знаете дали е имала някакви финансови проблеми. За съжаление нямаше.

— За съжаление?

— Никакви проблеми — каза той, — защото нямаше финанси.

— Нямаше пари в сметката ли?

— Нищо съществено.

— Може ли да бъдете малко по-конкретен, господине?

— И аз бих искал, достатъчно е да ви кажа, че бях подведен да очаквам неща, които така и не се случиха.

— Казала ви е, че ще инвестира големи суми, а не го е направила?

— Е... Не знам доколко мога да ви разкрия банковата тайна. Шефът ми също не е сигурен какви са правилата. Преди не сме имали работа с убийство. Постоянно се случва някой клиент да почине, да се занимаваме с нотариуси, да даваме сведения на кадастъра, но това... достатъчно е да ви кажа, че госпожица Боулингър е идвала само веднъж в офиса ми, и то за да попълни формулярите и да си открие сметка.

— И с каква сума я откри? — попита Петра.

— Е... не искам да прекрочвам границата... достатъчно е да ви кажа, че беше минимална.

Петра почака.

— Хиляда долара — каза Гадумиян. — Колкото да започнем.

— Игра на борсата?

Брокерът се разсмя.

— Плановете на госпожица Боулингър бяха да си открие значителна сметка за ценни книжа. Не би могла да избере по-подходящ момент — сигурен съм, че знаете колко добре напоследък върви пазарът. Но така и не послуша съветите ми и хилядата долара останаха във валутна сметка и ѝ носеха по четири процента.

— Колко каза, че ще инвестира?

— Не е казвала, само намекна. Останах с впечатлението, че сумата ще е значителна.

— Шестцифрена?

— Спомена, че искала да постигне финансова независимост.

— Кой ви я препоръча?

— Хмм... Предполагам, че сама се е обадила. Да, сигурен съм, че беше така. Едно хладно обаждане за наша сметка. — Той пак се засмя.

— Но така и не направи, каквото беше решила.

— Не. Опитвах се да се свържа с нея. Достатъчно е да ви кажа, че бях разочарован.

Финансова независимост. Да не би Лиза да е очаквала тежки времена? Или просто с приближаването към трийсетте е решила да стане сериозна и да инвестира месечните издръжки на Рамзи, а да живее от заплатата си на монтажистка? Осемдесетте бона на година щяха да натрупат печалба.

Но намаляването на тази сума може би е объркало инвестиционните планове на Лиза.

Да не би Рамзи да се е отметнал, след като Лиза е започнала работа, да я е заплашил, че ще се обърне към съда и тя затова да не е изпълнила намеренията си?

Или може би е нещо по-елементарно: просто си е намерила друг брокер?

Едва ли. Защо тогава ще остави хилядата долара при Гадумиян?

Дали парите не бяха част от проблемите между съпрузите Рамзи?

Пари и извратени страсти — нямаше по-добър мотив за убийство.

Прекара още един час на телефона. Разговаря със служители в щатския архив и най-накрая откри оригинала от постановлението за развод на Рамзи. Разтрогването на брака беше отпреди малко повече от пет месеца. На пръв поглед нямаше усложнения, нямаше искове за увеличаване на издръжката, така че ако Рамзи се е отметнал, не го е направил официално.

После ѝ предадоха съобщение да се обади в отдела за анализ на отпечатъците от пръсти в централата, бележката беше анонимна.

Цивилната служителка там каза:

— Ще ви свържа с офицер Портуайн.

Знаеше името, но не го свързваше с лице. Портуайн беше един от специалистите по отпечатъци от пръсти. Беше виждала подписа му под докладите.

Той имаше писклив глас и ѝ предаде сухо и кратко съобщение.

— Благодаря, че се обадихте. Това може да е или грандиозен гаф, или нещо интересно. Надявам се да ми кажете кое от двете.

— Какво има? — попита Петра.

— Изпратихте ни материали за местопрестъплението на убийството на Лиза Боулингър-Рамзи — обвивка от храна и книга.

Снехме многобройни отпечатьци, по размера съдим, че са най-вероятно на жена, но нямаме съответствие в картотеката. Тъкмо се канех да пиша доклад за това, когато получих нови веществени доказателства, както ми казаха, от друг случай: влизане с взлом на „Норт Гардън“, отпечатьци от кухненски нож и опаковки на храна. Имах малко свободно време, затова ги проверих и се оказа, че съвпадат с вашите. Това, което искам да знам, е дали не е станал някакъв гаф с номерата на доказателствата, дали не сте объркали формулярите? Защото е странно, идват две пратки от Холивуд, една след друга, и те са с едни и същи отпечатьци. Направо се побъркахме, докато направим каталога миналата година. И въпреки че внимаваме, знаете колко много работа минава през ръцете ни. Проверихме всичко при нас, което означава, че ако е станало объркване, то е при вас, а не тук.

Как можеше човек да говори толкова бързо? Петра изтърпя тирадата, забивайки нокти в дланта си.

— Кога е станало взломното проникване? — попита тя.

— Снощи. Шеста кола го пое и го предаде на един от вашите детективи — У. Б. Фурние.

Петра хвърли поглед към бюрото на Уил. Беше си тръгнал.

— От какви опаковки от храни свалихте отпечатьците?

— Пластмасова бутилка от портокалов сок, отпечатьците бяха на хартиения етикет. И от един ананас — това беше любопитно, никога преди не съм виждал отпечатьци по ананас. Чакат се още проби, тук пише, че са свалени със самозалепваща лента от тръбите от неръждаема стомана в банята и от шампоана, също на лента... май че и от хладилник, да, от хладилника. Прилича ми на кухненска кражба. Е, какво ще кажете?

— Нищо не знам за взломното проникване. От случая „Рамзи“ ви изпратихме само обвивката от храна и дрехите на жертвата.

— Искате да кажете, че другите проби не са ваши?

— Точно това ви казвам — отвърна Петра.

Портуайн подсвирна.

— Едни и същи отпечатьци от две различни пратки, от две различни местопрестъпления.

— Така изглежда — каза Петра. Сърцето ѝ заби. — Материалът от случая „Рамзи“ още ли е при вас? По-точно книгата.

— Не, вчера го изпратих в архива за веществени доказателства точно в седемнайсет часа, но съм запазил копия от отпечатъците. Много са ясни, затова забелязах и съответствието.

— Добре, благодаря.

— За нищо — каза Портуайн злобно. — Поне разбрах, че не е станал гаф.

Остави на Уил Фурние съобщение да ѝ се обади. Все още нямаше вест от Стю, а той не си бе взел мобилния телефон.

Като стигна до централното управление, мина усмихната по паркинга за служители и тръгна нагоре към залата за веществени доказателства на третия етаж, където попълни молба да ѝ дадат каталога. Портиерката на залата беше изрусена чернокожа жена на име Сайпс, която, изглежда, не бе впечатлена от факта, че жертвата е Л. Боулингър-Рамзи и направи забележка на Петра, че не е написала четливо номера на случая. Петра го изтри и го написа наново, след което Сайпс изчезна из безкрайните редици от бежови метални полици. Върна се след десет минути и поклати глава.

— Този номер още не е заведен.

— Сигурна съм, че е — каза Петра. — От вчера. Офицер Портуайн от Отдела за анализ на отпечатъците го е изпратил вчера в пет следобед.

— Вчера ли? Защо не казахте веднага? Тези са на друго място.

Изминаха още петнайсет минути, преди Петра да получи плика с вещественото доказателство и разрешението на Сайпс да го отнесе.

Като се върна във форда, тя извади книгата: „Нашите президенти: Маршът на американската история“.

Клошарка с интереси в държавното управление и взломните прониквания. Влиза в хорските къщи и краде храна? Най-вероятно е шизофреничка. Тя прелисти страниците, търсеше бележки в полетата, някоя забравена дреболия. Нищо. Беше забележително, че картата на книгата все още си стоеше в специалния джоб.

Филиалът Хилхърст. Помнеше го. Не беше вписван читател от девет месеца.

Дали защото клошарката я е задигнала?

Петра се опита да си представи живота на тази жена на улицата, краде, чете. Задига храна и знания. В това имаше някаква откачена романтика.

Кляка да пикае на скалата. Шизофренична последователка на Торо^[1].

Върна се в Холивуд, намери филиала Хилхърст в една алея на няколко пресечки южно от „Лос Фелиз“. Странна обстановка, не както Петра си представяше, че изглежда една библиотека. Дървена постройка без прозорци, сива и скучна като държавно учреждение, точно до супермаркет. Неподредени колички за пазаруване почти блокираха входа ѝ. На един знак пишеше, че местонахождението ѝ е временно.

Влезе с плика с доказателството и визитната си картичка в ръце. Вътре имаше само една голяма зала, посивялата библиотекарка зад бюрото в ъгъла говореше по телефона, една по-млада жена стоеше на регистратурата, имаше и един посетител — старец с платнена шапка, който четеше вестник, на масата до лакътя му лежеше събран чадър, въпреки че юнското небе беше ясносиньо и не бе валило от месеци.

Полици от бреза на колелца, маси за четене от същата светла дървесина. Плакати с пейзажи се опитваха да компенсират липсата на прозорци — каква жалка претенция!

По-възрастната библиотекарка беше потънала в телефонния разговор и Петра се отправи към регистратурата. Младата жена беше от мексикански произход, висока, хубаво облечена в сив униформен костюм от изкуствена материя, който изглеждаше по-добре, отколкото заслужаваше, на източената ѝ фигура. Имаше приятно лице, топли очи, прилична кожа, но вниманието на Петра беше привлечено от косата ѝ — черна, гъста, права и висеше под подгъва на миниполата ѝ. Също като на онази кълтри певица Кристал Гейл.

— С какво мога да ви помогна?

Петра се представи и показа картата си.

— Магда Солис — каза жената, очевидно стъписана от картата от отдел „Убийства“.

Петра извади червената книга и я остави на плота. Дясната ръка на Магда Солис се стрелна към лявата ѝ гърд.

— О, не, да не би да се е случило нещо с него?

— С него?

— Малкото момче, което... — Солис погледна към посивялата библиотекарка.

— Което я открадна? — каза Петра. Дребно тяло, малки ръце, не е жена, а дете — защо не се бе сетила? Изведнъж си спомни за картината, която започна предната вечер, дървото, обсипано с деца, и се опита да овладее тръпката, която тръгна от раменете и се промъкна като змия надолу към кръста ѝ.

Солис се почеса по брадичката.

— Може ли да поговорим отвън?

— Разбира се.

Солис тръгна бързо към по-възрастната жена с малко дюстабанлийска походка, която успя да направи по-грациозна, ръцете ѝ бяха нервно свити, а косата ѝ се вееше назад. Каза нещо, от което шефката ѝ се намръщи, върна се и прехапа устни.

— Добре, вече съм в почивка.

Излязоха навън и когато се приближиха до форда на Петра, тя каза:

— Аз съм стажантка, не исках наставничката ми да чуе. Случило ли се е нещо с него?

— Защо не ми разкажете каквото знаете, госпожице Солис?

— Аз... той е само едно малко момче, може би на десет или на единайсет години. Искам да кажа, че вземаше книги. И беше единственият, който четеше липсващите томове — особено тази много често я искаше и после тя изчезна.

— Значи е вземал и други книги.

Солис се засуети:

— Но винаги ги връщаше — такова сериозно момченце. Правеше се, че си готви домашните. Предполагам, че не е искал да привлича внимание. И най-накрая го хванах, като връщаше скришом една книга, която бях забелязала, че липсва. Мисля, че беше нещо за океанографията.

— Правеше се, че си готви домашните?

— На такова ми приличаше. Винаги на едни и същи няколко страници със задачи — винаги решаваше задачи. Значи сигурно е по-голям. Или просто надарен — ако се съди по книгите, които четеше.

Обзалагам се, че е надарено дете. — Солис поклати глава. — Решаваше малко задачи и след това се връщаше при полиците, избираше си нещо, четеше няколко часа. Беше очевидно, че обича да чете, а това се среща толкова рядко — винаги сме се опитвали да привлечаме деца, което си е истинска битка. Дори когато идват, само се въртят и вдигат шум. Той не беше такъв. Толкова послушен, като малък господин.

— Само дето крадеше книги.

Солис пак прехапа устни.

— Да. Е, знам, че трябваше да кажа на някого, но той ги връщаше, никакви щети не са нанесени.

— Защо не му предложихте да му издадете карта?

— За това има нужда от документ за самоличност и подпис на родител, а той очевидно беше дете от улицата. Познах по дрехите — опитваше се да изглежда добре, мокреше си косата и я решеше, но дрехите му бяха стари и измачкани, по тях имаше дупки, също и по обувките му. И беше все с едни и същи дрехи. Косата му беше дълга и висеше над очите му. Изглежда, доста време не се беше подстригвал. — Тя посегна назад, докосна собствените си коси и се усмихна. — Сигурно сме били сродни души. Моля ви, детектив, кажете ми дали не му се е случило нещо?

— Възможно е да е станал свидетел на нещо. Какво друго можете да ми кажете за него?

— Дребен, слаб, с фини черти, брадичката му е малко издадена. Бледа кожа, като на анемично дете или нещо подобно. Косата му е светлокафява. Права. Не съм сигурна за очите — мисля, че са сини. Понякога походката му е изправена, но понякога се прегърбва. Като малък старец. Гледа като възрастен. Сигурна съм, че сте го забелязали при децата от улицата.

— Говорили ли сте някога с него?

— Само веднъж, в началото, отидох при него и го попитах дали мога да му помогна с нещо. Той поклати глава и заби поглед в масата. Погледът му беше уплашен. Оставих го на мира.

— Дете от улицата.

— Последната година в колежа работех като доброволка в приют, а той ми напомняше за децата, които видях там — не че те се интересуваха от книги. Само какви неща четеше! Биографии,

естествена история, държавно управление, а тази за президентите му беше любимата. Искам да кажа, че това е дете, което обществото по някакъв начин е наранило, а то все още вярва в системата. Не мислите ли, че това е забележително? Трябва да е надарено дете. Не можех да го издам — нужно ли е наставничката ми да знае?

Петра се усмихна и поклати глава.

— Реших, че най-добрият начин, по който мога да му помогна, е да го оставя да ползва библиотеката така, както иска — каза Магда Солис. — Той връщаше всичко. Освен книгата за президентите. Къде я намерихте?

— Наблизо — каза Петра и Солис не настоя за повече подробности. — Откога идва в библиотеката?

— Два-три месеца.

— Всяка седмица ли?

— Два или три пъти седмично. Винаги следобед. Пристига към два и остава до четири-пет. Чудех се дали не е избрал това време, защото тогава повечето деца не са на училище и така би правил по-малко впечатление.

— Съобразителна сте — каза Петра.

Библиотекарката се изчерви.

— Може би напълно греша за него. Може да е някое богаташко момче от „Лос Фелиз“, което просто обича да се държи странно.

— Кога го видяхте за последен път, госпожице Солис?

— Я да видим... преди няколко дни. Миналата седмица. Трябва да е било миналия петък. Да, в петък. Чете голяма купчина списания „Нешънъл Джиографик“ и „Смитсоианс“, нищо не взе.

Миналата седмица преди убийството на Лиза. Оттогава не се е връщал.

Дете. Живее в парка. Чете в тъмното — как? С фенерче? Едно от задължителните оръдия за оцеляване на децата от улицата.

От паркинга в парка „Грифит“ до обраната къща на „Норт Гардън“ имаше цели четири-пет мили. Сигурно пътува на запад, но защо? Това дете се бе установило, имаше си навици, не беше скитник.

Да не се е уплашил? Защото е видял нещо?

— Не искам да го излагам на опасност — каза библиотекарката.

— Точно обратното, госпожице Солис. Ако го намеря, ще съм сигурна, че е избегнал опасността. — Солис кимна, искаше ѝ се да

вярва, че е така. Очите на жената бяха насинени. Сродни души — дали нямаше предвид нещо повече от дългата коса?

— Благодаря ви за помощта — каза Петра.

— Сигурна ли сте, че не е... пострадал?

Снощи е бил добре. Влязъл е в онази къща и е разрязал един ананас.

— Добре е, но наистина трябва да го открия. Може би вие ще ми помогнете.

— Казах ви всичко, което знам.

Петра извади бележника си и молив номер 3.

— Рисувам по малко. Да видим дали няма да стигнем до нещо.

[1] Хенри Дейвид Торо — американски писател и философ трансценденталист от средата на XIX в. Автор на „Гражданско неподчинение“, произведение, призоваващо към неспазване на законите и борба с всякакви средства срещу несправедливите действия на правителството от онова време. — Б.пр. ↑

32.

„Изнасилвач! Полиция!“

Защо викат така? Навличам си дрехите. Виковете заглъхват надалеч, открявам вратата, оглеждам се, не виждам нищо и побягвам през задния вход.

По това, което чувам, разбирам, че са отпред и все още крещат: „Изнасилвач!“, което е пълна лудост. Никога не бих изнасилвил когото и да било. Знаем какво е да те насилват.

Изтичам зад гаража, покатервам се по дървената ограда и прескачам в съседния двор. В тази къща свети навсякъде — пъстри пердета, зад тях се вижда телевизор. Чувам някой да се смее.

Побягвам през двора към следващата улица, после нагоре по булевард „Холивуд“, където свивам по една пресечка, после пак нагоре, движа се в различни посоки, за да не ме види никой, вървя, не бягам, смесвам се с тълпата, смесвам се с тълпата... няма сирени. Ченгетата още не са дошли.

Ако тези жени продължат да лъжат, че са изнасилени, може да изпратят и хеликоптери с онези големи бели прожектори. Тогава ще съм като буболечка пред тях... тогава осъзнавам, че те така и не ме видяха, от къде на къде ще решат, че съм аз?

Забавям още повече крачка, правя се, че всичко е наред. Сега съм на някаква тиха улица. Хората са се заключили в домовете си и си мислят, че са на сигурно място.

Или се тревожат, че не са.

Продължавам на запад, далеч от парка и от Холивуд. Глупави жени, наслагали саксии из цялата къща и оставили храната да се скапе.

Следващата оживена улица е булевард „Сънсет“, там има повече хора, отколкото на „Холивуд“, и повече коли дори. Много ресторанти, барове. От другата страна се намира някакво място, което се казва „Тяло! Тяло! Тяло!“, и пред него има пластмасова табела с гола жена.

После някакво заведение, наречено „Змията“. Пред клуба има широка бяла ивица и двама дебелаци, които не пускат никого.

Този в червената кола май ме гледа странно.

Свивам по следващата тиха улица и пак започвам да се лутам. Сега краката ме болят. Вървя цял ден. На запад, може би на плажа. Плажът е чист, нали?

Нямам пари. Няма как да се защитя.

Трябваше да взема ножа, с който разрязах ананаса.

33.

Стю разгледа портрета на момчето.

Беше си тръгнал преди четири следобед без обяснения. Петра изгаряше от нетърпение да му съобщи какво е намерила, но това ново развитие на нещата, наличието на потенциален свидетел означаваше, че ще трябва да задълбаят в тази посока.

— Добра работа — каза той. — Не го показвай на Харолд.

Харолд Бийти беше на шейсет, дългогодишно ченге от отдел „Наркотици“, но понякога работеше допълнително и като полицейски художник. Всичките лица, което рисуваше, изглеждаха еднакви. Другите детективи ги наричаха зад гърба му „Семейство Бийти“. Той си поигра с тирантите си и това обичайно за него действие разгневи Петра още повече. Искаше признание, че е постигнала нещо.

Защото не беше убедена, че разкритието ще я отведе някъде.

Поне портретът беше хубав. Разпита Магда Солис за всяка черта от лицето му и направи много подробна, внимателно защрихована скица. Библиотекарката се взря в крайния резултат и прошепна: „Удивително“.

Хубаво момче с големи раздалечени очи — Петра ги защрихова наполовина, за да може да ги промени, като разбере дали са сини или кафяви. Тесен нос с прищипани ноздри, тънка уста, остра брадичка с трапчинка. Солис не беше сигурна какъв цвят са очите на момчето, но беше сигурна за трапчинката.

Права коса, светлокафява, гъста, сресана надясно, бретонът покриваше челото чак до веждите и висеше над ушите му и по раменете. Тънко вратле стърчеше над тениската. Солис каза, че бил дребен, доста под 1.50, най-много четирийсет килограма, носеше тениска, джинси, маратонки с дупки по тях, понякога стар, раздърпан пуловер.

О, да, и часовник — един от онези евтини електронни модели.

Това заинтригува Петра. Дали часовникът не беше подарък за Коледа отпреди време? Нещо, с което се е гордял? Къде ли беше домът

му? Преди колко време беше избягал?

Дете. Когато кандидатстваше за детектив, ѝ предложиха да избира между детския отдел и кражбите на коли. Тя избра колите. Никой не я попита защо...

— Изглежда мрачен — каза Стю.

Така си беше. Изражението на момчето показваше нещо повече от обида. Той беше обременен. Както се изрази Солис — „смачкан от живота“.

— Крал храна от хладилника, взел душ — каза Стю. — Отпечатъците съвпадат с нашите. Невероятно.

— Може би това е Провидението — каза Петра. — Може би Господ ни възнаграждава за набожността и всичкото това време, прекарано в църквата.

— Да бе — каза Стю. Гласът му беше дрезгав. Никога не го бе виждала толкова ядосан.

Какво толкова беше станало? Тя винаги се шегуваше с него за религия. Преди тя да може да каже нещо, той се изправи и закопча сакото си.

— Добре, да отидем да кажем на Шолкопф.

Пак ѝ обърна гръб. Откакто беше влязъл с танцова стъпка в стаята, погледите им не се бяха срещнали нито веднъж.

— Ще го направим по-късно — каза Петра. — Имам да прегледам едни книжа...

Той внезапно се извърна.

— Има ли някакъв проблем да го направим, както е по устав, Петра? Той ясно ни каза, че иска да го държим в течение, а сега има какво да му кажем.

Тръгна към вратата, а когато се изравни с него, Петра му прошепна:

— Какво, по дяволите, става?

— Нищо не става. Ще отидем да съобщим на Шолкопф.

— Не за това. Какво става с теб?

Той продължи да върви, без да отговаря.

— По дяволите, Бишъп, държиш се като пълен глупак!

Той спря и стисна челюстите си. Ръцете му бяха свити в юмрук. Никога преди не го беше ругала. Пригответи се за избухване. Това щеше да е интересно.

Вместо това, лицето му се отпусна.

— По дяволите! Може и да си права.

В кабинета на Шолкопф и двамата спазваха ледено мълчание.

Капитанът погледна рисунката и я остави на бюрото си.

— Ти ли я направи, Барби? Скрит талант... Може би трябва да пенсионираме Харолд.

Той се облегна на стола и качи крака на бюрото. Нови обувки, италиански, подметките бяха още черни.

— Не е бомба, но може би сме на път да открием нещо. — Откъсна рисунката от бележника на Петра. — Говорете с полицаите от детския отдел, вижте дали някой не познава това дете. Проверете и в приютите, църковните настоятелства, социалните служби — всички, които днес се занимават с избягали деца. Ще направя копие за „Връзки с обществеността“.

— Връзки с обществеността? Ще го изнесеш в пресата?

— Имаш ли по-добър начин да го разпространим?

— Сигурни ли сме, че искаме да го разпространим веднага?

— Че защо не, по дяволите?

— Когато намерихме книгата, ти реши, че уликата е слаба, подчерта колко е невероятно някой да чете на тъмно. Така че каква е вероятността момчето да е видяло нещо? Но ако покажем на света как изглежда и той наистина се окаже някое момче от улиците на Холивуд, можем да възбудим панически лов. Освен това, ако убиецът познава Холивуд, може пръв да стигне до него...

— Не вярвам — каза Шолкопф. — Майчински инстинкти. — Краката му докоснаха пода. Изглеждаше, сякаш всеки момент ще се изплюе. — Искаш ли да разкриеш убийството, или ще се правиш на майка на някакъв малък беглец?

Гневът преряза Петра. Един спокоен глас, който можеше и да е нейният, каза:

— Искам да бъда внимателна, господине. Още повече, ако той е свидетел...

Шолкопф я прекъсна с махване на ръка:

— Говориш за убиеца, сякаш е някаква абстракция. Става въпрос за шибания Рамзи. Искаш да ми кажеш, че той ще открие избягалото момче преди нас? Я стига! Чуй какво ще ти кажа, Барби, ако се тревожиш за благоденствието на момчето, не изпускай от очи Рамзи.

Това може дори да ни помогне: той тръгва след детето, ние го спипваме, точно като по телевизията. — Смахът на Шолкопф прозвуча метално. — Да, това определено е част от задълженията ти. Следи Рамзи. Кой знае, може да станеш и герой.

Дробовете на Петра бяха като дървени. Опита се да поеме въздух, като се стараеше да не си личи, че това ѝ коства някакво усилие.

— Значи ще използваме момчето като примамка — каза Стю.

Петра усети, че сега говореше бащата на шест деца.

— И ти ли? — каза Шолкопф. — Търсим потенциален свидетел на убийство. Господи, не мога да повярвам, че споря с вас. За какво, по дяволите, си говорим, откакто започнахме случая? Да бъдем внимателни. Какво, по дяволите, си мислите, че ще се случи на детето, ако точно то е нашият свидетел, а ние не направим никакво усилие да го намерим? Не ми губете повече времето. Вие двамата открихте тази следа, сега вървете по нея!

— Добре — каза Стю. — Но ако Петра прекарва времето си в следене, няма да има кой да...

— Струва ми се, че не стават много други неща по този случай...

— Всъщност има още нещо — по търсенето на подобни случаи, което ни разпореди. — Стю му каза за Илзе Егерман и издирването на Карлхайнц Лаукх.

Шолкопф прикри изненадата си с доволна усмивка.

— Е... ето. Добре де, имате нужда от още мъже — о, извинете, от хора. Кажи на Фурние, че и той работи по този случай. И без това вече се е заел с хлапето — страшния зъл крадец. И тримата се хващайте сериозно на работа. Поне да опазим улиците от обирджии на хладилници.

— А какво да правя с другите си случаи? — попита Фурние.

— Питай него — каза Стю. — Ти се оплакваше, че за теб не остава слава. Ето ти възможност.

— Да бе, аз съм Защитникът на ананасите. Добре, как ще си разпределим задачите?

— Аз трябва да държа под око Рамзи — каза Петра. — Вече го разпитах, така че има повод да му се обаждам пак. Но няма да стане,

ако си мислите, че ще висят пред портите на ранчото Хейвън по цял ден.

— Не те виня — каза Фурние. Поглади с длан обръснатата си глава.

Тя го познаваше бегло, нямаше нищо против него. Стю казваше, че е умен. Надяваше се да е така. Трябваше бързо да навакса.

Зае се с това. Фурние си водеше бележки. Стю пак изглеждаше разсеян.

Накрая се споразумяха Петра да намери Естрела Флорес и Грег Балч и вероятно пак да се пробва с Рамзи, Стю продължава със случая „Егерман“, а Фурние се свързва с детския отдел на Холивудската полиция, с местните приюти и се опитва да открие момчето из свърталищата на клошарите.

Преди Петра да завърши речта си, Стю стана и излезе.

— Добре ли е? — попита Фурние.

— Само е малко уморен — каза Петра. — Много му дойде.

Тя се върна на бюрото си и се обади във всички отдели за изчезнали хора в подразделения на полицията в Лос Анджелис. Разбра за няколко Флорес, но нито една Естрела. Записа си имената на две, които бяха на близка възраст — Имелда, на шейсет и три, от Източен Лос Анджелис, и Дорис, петдесет и девет годишна, от Мар Виста, обади се на семействата им, но никакъв резултат.

Същото и в местните участъци. А сега какво? Дали Флорес не се бе върнала в родината си? Къде беше това? Мексико? Ел Салвадор? Тогава си спомни какво ѝ каза Рамзи. Грег Балч наел новата прислужница, значи сигурно той е намерил и Естрела.

Още един повод да си поговори със стария Грег. Но първо дължеше едно обаждане на Рон Банкс, за да му съобщи, че побоят е станал извън района на Лос Анджелис. Той си беше на бюрото и каза:

— О, здрасти! Не ти се обадох, защото още не съм открил никакви оплаквания.

— Няма и да откриеш — каза тя. — Току-що установих, че Рамзи има друга къща в Монтесито, Рон. Побоят е станал там. — Още нещо, което трябваше да свърши: да проследи този инцидент...

— О, добре — каза Банкс. — Това е за полицаите от Карпентерия. — Прочисти гърлото си. — Виж, за онзи път, когато те поканих да излезем. Нямах предвид да те притискам. Последното нещо, от което се нуждаеш, е някой да те разсейва...

— Няма нищо, Рон.

— Много мило, че го казваш, но...

— Всичко е наред, Рон. Наистина.

— Беше непрофесионално. Извинението ми е, че съм разведен само от една година и още не съм добър в тези неща и...

— Хайде да се видим — каза тя, беше ѝ трудно да повярва, че го произнесе.

Мълчание.

— Сигурна ли си? Искам да кажа... страхотно, с удоволствие. Ти кажи кога.

— Какво ще кажеш за тази вечер? Къде живееш?

— „Гранада Хилс“, но ще дойда от центъра, така че няма значение.

— Обичаш ли деликатеси?

— Всичко обичам.

— Какво ще кажеш за „Катц“ на „Феърфакс“? Да речем, в осем.

— Страхотно! — Той почти изпя последната дума.

Ето как можеше да въздейства на хората!

34.

Небето е обсипано със звезди. Океанът реве по-силно от животните в зоологическата градина.

На плажа съм, под кея, мирише на катран и сол, студено ми е, въпреки че съм увит в черен найлон.

Навсякъде около мен има само мокър пясък, но аз намерих едно място под тези големи, дебели колони, които крепят кея. Не мога да заспя, защото гледам и слушам как вълните прииждат и се оттеглят, но и без това не се чувствам уморен. Океанът е черен като найлона, лунната светлина се разпада на малки точки по повърхността и чертае коса линия по водата. Студено е, много по-студено, отколкото в парка. Ако остана тук, ще ми трябва истинско одеяло.

Преди малко някакъв приведен човек мина по пясъка близо до водата. Само един човек на празния плаж, а и по начина, по който вървеше, като си пляскаше с ръце, скачаше нагоре-надолу през няколко секунди, разбрах, че е луд.

Когато слънцето изгрее, ще трябва да се махам.

Преди две нощи видях PLYR да убива онази жена и сега съм тук. Странно. Дори не съм направил никакво усилие. Просто се случи.

Сновях между булевард „Сънсет“ и страничните улици, преминавах покрай ресторанти, носът ми се пълнеше с мирис на храна, мъже с червени сака паркираха колите си, хората се смееха. Стомахът ми още е пълен, но устата ми започва да се пълни със слюнка.

Нямам никаква представа как ще свърши всичко, просто знам, че не мога да остана на едно място. Стигнах до един участък от „Сънсет“, който изглеждаше по-лъскав — хората бяха изтупани, имаше огромни билбордове, рекламиращи филми, дрехи и напитки. После видях клубове и още дебелаци, които стояха пред вратите им със скръстени на гърди ръце.

Клубът, пред който се случи всичко, се наричаше „А-Войд“ и беше на тъмен ъгъл до един магазин за алкохол. Беше боядисан в

черно, а фасадата му бе облицована с черни камъни. Дебелакът, който стоеше пред него, пушеше и изглеждаше отегчен. Никой не се опитваше да влезе вътре. Пластмасова табела над вратата рекламираше групите, които свиреха: „Месни членове“, „Оргазмът на Елвис“, „Биячите“.

Магазинът за алкохол беше отворен и един човек с тюрбан седеше зад касата. Помислих да си купя дъвка и да открадна и други неща, но той ме огледа подозрително, когато прекрачих прага, затова си тръгнах. Точно тогава от „А-Войд“ излезе висок кльоцав мъж с много дълга чорлава черна коса и с пъпки. Носеше някакви барабани, изтича при един черен бус, паркиран зад ъгъла, отвори задната врата и сложи барабаните вътре. Бусът бе очукан и издраскан, цялата му странична стена беше облепена със стикери. Не го заключи.

Направи още два курса, после влезе вътре и остана там.

Изобщо не заключи колата.

Дебелакът също се беше прибрал.

Промъкнах се покрай ъгъла и погледнах през дясното предно стъкло на буса. Имаше само предни седалки, останалата част беше багажник.

Отворих вратата. Нямаше аларма.

На мястото на шофьора намерих само боклуци — обвивки от шоколади, празни кутии и бутилки, парчета хартия. Може би радиото, ако мога да го продам... но как се сваля?

Тогава чух гласове и видях кльоцавия да се появява зад ъгъла с гръб към буса. Говореше с някакво дребно момиче с руса коса с розов кичур по средата. Ако погледнеш насам, щеше да види буса, но тя бе съсредоточила вниманието си върху него. Изглежда, се караха. Той се обърна.

Беше прекалено късно да изскоча навън.

Затова скочих вътре, затворих вратата, хвърлих се назад и се скрих зад барабаните. Те бяха наполовина покрити с голям черен найлон и аз се мушнах отдолу и се ударих в металната им част. Много ме заболя, трябваше да прехапя устните си, за да не извикам.

Найлонът беше студен и миришеше на белина.

Задната врата се отвори и целият бус потрепери, когато нещо тупна до мен.

Затръшване на врата. Още едно.

Чух гласа на момичето да долита отпред:

— Страхотни бяхте, момчета.

— Глупости.

— Не, наистина мисля така, Уим.

— Бяхме скапани и всички разбрахме, че сме скапани, затова не ме баламосвай. Донесе ли ми якето?

— Ъ-ъ... извинявай, ще се върна да го взема.

— Мамка му! Връщай се бързо!

Вратата се отвори и пак се затръшна. Кашлица.

— Шибана кучка... — Моторът заработи и металният под мен завибрира. Опитах се да се хвана за нещо, за да не се изтърколя, но барабаните бяха кръгли, а аз не исках да вдигам шум, затова се притиснах към пода като паяк.

Радиото засвири. Той превъртя няколко станции, каза: „Мамка му, пълна гадост!“ — и го изгаси.

Чух звук от търкане, после щракване и усетих, че ми замириса на нещо познато.

Трева. В караваната заспивах, просмукан от тази миризма, и се чудех дали няма да увреди мозъка ми.

Затръшване.

— Ето го, скъпи.

— Знаеш ли какво е това? Агнешка кожа от шибаната Монголия или от Тибет, или нещо такова. А тези капси са изковани ръчно и сложени от сляп селянин, който преди това е казал някакви специални молитви, смъкнаха ми три кожи за него, а ти го забравяш! Мамка му!

— Извинявай, Уим.

И двамата пушеха. Никой не говореше. Моторът работеше, а аз притисках пръсти в пода и се стараех да не мърдам и да не дишам и се чудех къде ли щяха да ме откарат. Нямахме как да изляза, защото барабаните ми препречваха пътя към задната врата.

Поне беше топло.

— Дай ми да си дръпна пак — каза тя. — А, хубава стока.

— Ей, я не й прави свирка, върни ми я.

— Къде искаш да отидем, Уим?

— Къде ли? В Европа — къде според теб, мамка му? Вкъщи, искам да полегна.

— А не искаш ли да отидем до „Уиски“?

— Мамка му, не, от къде на къде?

— Нали ти така каза, не помниш ли?

— А?

— Преди да си тръгнем, си говорехме, нали? Да отидем след това и да проверим какво става в „Уиски“, някой твой познат може да е там, може да посвириш...

— Това си беше за тогава, сега е друго... някой познат. Как не! Познатите са пълна глупост. Действието само важи, а тази вечер бяхме кръгла нула — не мога да повярвам колко скапани бяхме. Скуч беше като бавноразвиващ се, а онзи на втория ред съм почти сигурен, че беше от „Гефън“^[1] и си тръгна рано — мамка му, ще умра, без да стана известен.

— Ще станеш извест...

— Я да млъкваш!

Бусът потегли, повървя малко на юг, после зави наляво, което значеше пак на запад. Уим караше гневно, натискаше газта, завиваше остро, удряше рязко спирачки.

След известно време момичето пак проговори.

— Хей, Уим?

Изгрухтяване.

— Уим? За това, което каза преди...

— А?

— Дето джойнтът не те хващал. Но има и други, нали? — Хихикане.

— Да бе, имах славна вечер и сега съм настроен за романтика. Само си затвори устата и ме остави да закарам колата до вкъщи. Не мога да повярвам колко скапани бяхме!

След това никой не проговори.

Опитвах се да отброявам всеки завой и чертаех мислено карта на пътя, но с всичките тези поврати изгубих нишката.

Най-накрая спряхме и си помислих, че ще ме спипат. Той щеше да си вземе барабаните, да ме намери и да си го излее на мен.

Опипах наоколо под найлона, търсех нещо, с което да се защитя, напипах студен метал, но не можах да го издърпам. Бях натясно.

Вратата се отвори, после се затръшна. Чуха се стъпки. Заглъхнаха. Изчезнаха.

Изпълзях изпод найлона. Целият бус миришеше като един голям джойнт.

Беше паркиран на тиха улица, цялата с жилищни кооперации.

Изкачих се на предната седалка, свалих стъклото. Можех да съм навсякъде. Може дори да ме е върнал в Холивуд. Въздухът навън беше студен, затова се върнах на предишното си място, успях да издърпам черния найлон, свих го под мишница, върнах се отпред и излязох.

Миризмата беше нова.

Сол. Риба и сол.

Веднъж, като бях малък, мама ме заведе на плажа. Пътувахме дълго с автобус от Уотсън. Не знаех точно кой е плажът и повече не се върнахме там, но пясъкът беше гладък и топъл и тя купи сладолед и за двама ни. Беше горещо, сухо и пълно с хора и останахме там цял ден, аз си копаех дупки в пясъка, а мама само си седеше по бански и слушаше радио. Не носеше слънчобран и двамата изгоряхме. Аз съм по-светъл от нея и бях по-зле, излязоха ми мехури, тялото ми гореше. През целия обратен път в автобуса пицях, мама ми казваше да пазя тишина, но не че имаше това предвид — и тя беше розова като дъвка и знаеше, че наистина ме боли.

Като се върнахме в караваната, тя се опита да ми даде вино, но аз не исках да го пия, мирисът му ми беше противен и въпреки че трябва да съм бил само на четири-пет години, вече я бих виждал пияна и се страхувах от алкохола. Тя се опита да ме принуди, като пхаше бутилката към устните ми и държеше ръцете ми, но аз само извързвах глава и устата ми беше като залепена. Накрая ме остави на мира и легна и докато чувствах как всяка част от тялото ми гори като сварено месо, тя довърши виното сама.

Помирисах солта и си спомних всичко това.

И още нещо: как мама седи на хавлиената кърпа. Банските ѝ са черни. Може би се надяваше някой мъж да я забележи, но никой не я забеляза, сигурно заради мен.

Ето ме пак тук. На плажа.

След него нямаше къде да отида.

[1] Американска звукозаписна компания. — Б.пр. ↑

35.

Все още никой не отговаряше в офиса на Грег Балч. Петра реши да огледа мястото.

В шест вечерта подкара колата от участъка, пое по „Кахуенга“ от „Франклин“ и се заизкачва по хълма.

„Студио Сити“ беше в долината, на Петра винаги ѝ се бе струвало нетипично за тази част от Лос Анджелис. На север от булевард „Вентура“ се простираше обичайната мрежа от алеи с анонимни жилищни блокове, но на юг имаше красиви хълмове, които стигаха чак до Мълхоланд, виещи се улички, къщи върху колони, оцелели по време на земетресението. Търговският хаос по „Вентура“ на места изглеждаше странен, имаше пусти алеи, но и много магазини за антики, звукозаписни студиа, японски ресторанти, джаз клубове, няколко бара за хомосексуалисти — определено беше по-живописно от останалата част от долината.

Но в седалището на „Плейърс Мениджмънт“ нямаше нищо авангардно. Компанията се помещаваше в мрачна двуетажна кутийка с цвят на мляко с кафе, навътре от улицата, с паркинг отпред. През асфалта бяха пробили плевели, канализацията беше износена, гипсовите ъгли бяха очукани. Х. Картър Рамзи не беше добър стопанин.

Черният лексус на Балч беше единствената кола на паркинга. Значи беше на работа, а не вдигаше телефона — нареждане от шефа да обезкуражи пресата? Надникна в колата. Беше празна.

Две фирми бяха взели под наем първия етаж на шоколадовата постройка с формата на куб, туристическа агенция под зеления флаг на Ливан, която рекламираше полети с отстъпка до Средния изток, и склад на едро за козметика. И двете бяха затворени.

Ръждясващите стъпала от дясната страна водеха към циментирана пътека, а трите сиво-жълти врати се нуждаеха от боядисване. В офис А се помещаваше „Изи Констракшън Инк“, в Б се бе разположило нещо, наречено „Ла Дарси, премахване на косми“, а

отзад бе скатана „Плейърс Мениджмънт“. На западната стена нямаше прозорци. Потискащо.

Тя почука, никакъв отговор, пак почука и Балч отвори.

Носеше черно кадифено яке с цип и бели кантове и изглеждаше искрено изненадан, че я вижда. Странно. Рамзи трябва да му се е обадил. Може би и той беше актьор.

— Здравсти. — Балч протегна отпуснатата си ръка. — Влезте. Детектив Конърс, нали така?

— Конър.

Той я изчака да влезе. Офисът се състоеше от две ниски стаи, свързани с врата, която сега беше отворена. Задното помещение изглеждаше по-просторно и разхвърляно. Купчини книжа навсякъде по евтиния зелен килим, опаковки от храна за вкъщи. Предната стая беше мебелирана с боядисан с варак диван и прашно дъбово бюро, отрупано с още книжа. Крецящо нашарен фурнир, имитация на палисандрово дърво, облицоваше стените, покрити със снимки, повечето черно-бели, от тези, които можеш да видиш в обществените перални в града — широки ретуширани усмивки на звезди и отминали величия, спорни автографи.

Но всички те изобразяваха само една знаменитост. Рамзи като каубой, полицай, воин, римски центурион. Особено нелепа беше фотографията на младия Х. Карт, пременен като извънземен — надянал прилепнал по тялото костюм от изкуствена материя с преувеличени гръдни плочки, а от типичната за шейсетте тупирана прическа стърчаха гумени антени. Нямаше мустаци, широка-широка усмивка, тип „Дай ми роля“. Далечна прилика с Шон Конъри. Някога е бил красавец.

Цветна снимка високо на стената показваше Рамзи десетилетия по-късно, облечен в елегантно спортно сако, поло блуза, имаше безмилостно изражение и бе заел поза като в екшън с 9-милиметров пистолет в ръка. Дак Прайс: „Отмъстителят“. Трябва най-накрая да гледа проклетия сериал.

Канеше се да влезе в задния офис, когато забеляза нещо, което потвърди хипотезата ѝ, че Балч играе роля. Ниско на стената, наполовина скрит от бюрото. Второстепенният герой в изложбата — и тя бе готова да се обзаложи, че това не е случайно.

Балч на двайсет и няколко. И той не е изглеждал зле тогава. Цели петнайсет килограма по-лек, изрусяла от слънцето коса, добре очертани мускули, като герой от някой плажен филм, който гледаше за забавление — като Таб Хънтър или Трой Донахю.

Но дори и като млад бизнес мениджърът имаше тъпа сервилна усмивка, която му пречеше да изглежда като звезда.

— Антики — каза Балч, звучеше притеснен. — Нали знаете, че човек остарява, когато престане да се разпознава на снимките.

— Значи и вие сте били актьор.

— Не точно. Трябва да сваля това. — Якето обгръщаше плътно търбуха му и бе провиснало отзад.

Сега можеше да го разгледа по-добре и тя видя, че в рядката му прилепнала коса се преплитаха руси и бели нишки. Под тях прозираше розовото му теме.

— Да ви донеса ли кафе? — И той посочи към задния офис, застана на вратата и й направи път да влезе.

— Не, благодаря. — Тя пристъпи вътре.

Най-накрая два прозореца, но покрити с плюшени пердета с цвят на стара вестникарска хартия. Нямаше естествено осветление, а единствената настолна лампа, която Балч бе запалил, не успяваше да пробие мрака.

Бъркотията беше грандиозна — книжа по пода, столове, струпани около друго евтино бюро, но по-голямо, в Г-образна форма. Счетоводни книги, наръчници по данъците, фирмени проспекти, формуляри. На късата страна на бюрото имаше бяла пластмасова кафемашина, напръскана с кафяво. Кутия от „Кентъки Фрайд Чикън“ в ъгъла, дъното на отворения капак беше изцапано с мазнина. Виждаше се панираното пиле.

Пълен мърляч. Може би затова Рамзи го държеше в евтин офис. Или може би затова си допадаха.

Всичките тези години, през които бе играл верния лакей. Дали не го бяха променили? Той все пак живееше в Ролинг Хилс Естейтс, скъп квартал. Значи Рамзи плащаше добре за лоялността.

Балч разчисти едно кресло за нея, хвърли книгата в ъгъла и седна зад бюрото със скръстени на корема ръце.

— Е, как върви? Разследването имам предвид.

— Върви. — Петра се усмихна. — Имате ли някаква информация, която би могла да ми помогне, господин Балч?

— Аз ли? Ще ми се да имах, все още не мога да повярвам. — Долната му челюст се премести вляво и вдясно. — Лиза беше... добро момиче. Малко буйна, но, общо взето, беше страхотен човек.

— Буйна?

— Вижте, знам, че сте разбрали, че Карт я е ударил, а и всичките тези неща по телевизията, но това се случи само веднъж. Не че искам да го извиня, не беше прав. Но и Лиза имаше един характер! Постоянно го нападаше.

Опитваше се да обвини жертвата, за да оневини шефа? Нима не осъзнаваше, че ѝ дава мотив за гнева на началника си?

— Значи тя често ядосваше господин Рамзи?

Балч докосна устата си. Очите му се бяха смалили.

— Не казвам, че не се разбираха. Обичаха се. Казвам само, че Лиза понякога... по моя преценка... Забравете, откъде да знам аз, просто така си говоря.

— По ваша преценка тя бе способна да изкара някого извън нерви.

— Всеки може да изкара когото и да е друг извън нерви. Това няма нищо общо със случилото се. Явно става въпрос за някакъв маниак.

— По какво съдите за това, господин Балч?

— Ами по начина, по който е станало. Пълна лудост. — Ръката на Балч се вдигна към челото, потърка го, сякаш се опитваше да облекчи главоболие. — Карт е съкрушен.

— Откога се познавате с Карт?

— Израснахме заедно, в южната част на щат Ню Йорк, ходехме заедно на училище и в колежа в Сиракюз, играехме футбол — той беше полузащитник, дяволски добър. Мениджърите постоянно го преследваха, но скъса сухожилие в края на последния ни колежански сезон.

— А вие?

— Защитник.

Бранил е полузащитника.

— Значи отдавна се знаете.

Балч се усмихна.

— От векове. Отпреди да се родите.

— Заедно ли дойдохте в Холивуд?

— Да. След като завършихме. Една от последните ни авантюри, преди да се установим. А и за да повдигнем духа на Карт, той беше много разстроен, че се провали за Националната футболна лига. Баща му беше собственик на железарски магазин и искаше Карт да го поеме, а той обмисляше тази възможност.

— А вие?

— Аз ли? — Изненада се, че я интересува. — Имах диплома на икономист, няколко предложения от счетоводни фирми, възнамерявах по-нататък да стана експерт-счетоводител.

Петра огледа кочината, която той наричаше офис. Нали счетоводните офиси обикновено бяха подредени?

— И как стигнахте до актьорската професия?

Балч поглади светлото си теме.

— Стана много странно. Не беше точно както са открили Лана Търнър в „Шуабс“... Достатъчно ли сте възрастна, за да знаете за това?

— Разбира се — каза Петра. Знаеше го от баща си. Беше прекарал медения си месец в Калифорния. Кенет Конър обичаше Лос Анджелис, за него този град беше мечтата на антрополога. Да ме видиш сега, татко. Как се навирам сред посредствеността. Разследвам *шоубизнеса*.

— И двамата ли с Карт ви забелязаха?

Балч пак се усмихна.

— Не. Само Карт. Беше като на кино. Оставаха няколко дни до завръщането в Сиракюз, пиехме бира „Трейдър Викс“, в хотел „Хилтън“ в Бевърли Хилс, беше преди Мърв да стане собственик. Както и да е, някакъв човек идва при нас и казва: „Гледам ви двамата от известно време, вие сте привлекателни младежи. Бихте ли приели роли във филм?“. И ни дава визитката си. Решихме, че сигурно е някакъв мошеник или може би е обрат... Някой хомосексуалист, който си търси партньор. Но на следващата сутрин Карт изважда визитката и казва: „Хей, да му се обадим, за майтап. Така и така ще се връщаме къщи и ще започваме работа, защо да не се позабавляваме малко!“. Оказа се, че не ни е излъгал, работи в агенция за набиране на актьори. Явихме се на прослушването и двамата получихме роли — не че беше

кой знае какво. Филмът дори не беше второкласен, по-скоро четвъртокласен. Уестърн. Пълно клише.

Балч размести книгата по бюрото си, но не успя да замаже хаоса.

— И така нещата следваха едно след друго и ние решихме да останем в Лос Анджелис, намерихме си работа в още няколко филма следващата година, независими продукции, едва изкарвахме за наема. После на мен спряха да ми се обаждат, но Карт започна да получава много предложения, все по-приемливи, после си нае агент и скоро печелеше добри пари, предимно от уестърни. Реших да се прибирам. Беше през зимата, приближаваше Коледа, спомням си, че си мислех как семейството ми вече е полудяло, че пропилях цяла година, и предчувствах как щяха да се държат с мен на вечерята на Бъдни вечер.

— Значи изгубихте вяра в Холивуд?

Балч се усмихна.

— Не беше заради вярата. Не бях квалифициран, няхах талант, за да успея: никога не получих роля с реплики, бях само статист, преминавах пред камерата — ей такива неща. Не можах да си намеря работа като счетоводител, а бях пропилял всичките си предложения на Изток, но се надявах, че все нещо ще изскочи. Тогава Карт ме помоли да остана, каза, че ще се забавляваме, ще продължим да чакаме, той все ще ми намери нещо. Така и стана. Намери ми работа като счетоводител в „Уорнър Брадърс“. — Разпери ръце и пак се усмихна. — И това е цялата вълнуваща история.

— Кога започнахте да управлявате бизнеса на Карт?

— Скоро след като започна да печели много пари. Беше се напатил от безскрупулни мениджъри, искаше човек, на когото да има доверие. Тогава работех в икономическия отдел на Ей Би Си, знаех някои неща за този бизнес.

— Управлявали ли сте нечий друг бизнес?

Балч премести тежестта си и изглади гънка на черното си кадифено яке.

— Правил съм някоя и друга услуга, помагал съм от време на време при сделки, но основно се занимавам с инвестициите на Карт.

— Значи нещата му вървят доста добре.

— Заслужил си го е.

Говореше като истински слуга.

— Значи вие движите договорите му?

— Има си адвокат по авторските права, но да, аз наглеждам всичко.

— Какво още правите за него?

— Данъчните отчети, следя всичко. Портфейлът ни е разнообразен — недвижими имоти, ценни книжа, обичайните неща. Управлявам недвижимото имущество, това е основната част от работата ми. Нещо друго?

— Не повече от това, което вече правите — каза Петра. — Подробности от личния живот.

— На Карт?

— Карт, Лиза, всичко.

Балч затвори очи, сякаш задачата изискваше огромна концентрация. После ги отвори. Ръцете му пак бяха скръстени на корема. Русият Буда.

— Историята на Карт и Лиза — каза той много внимателно — е много тъжна. Наистина си беше паднал по нея, чувстваше се неудобно заради това. Разликата във възрастта. Казвах му, че няма значение, че е в по-добра форма от половината мъже на неговите години. А и Лиза беше луда по него. Мислех, че връзката им беше най-хубавото нещо в живота и на двамата. — По подпухналото му лице премина болезнено изражение. — Наистина не знам какво стана. Бракът е сложно нещо. — Очите му се отвориха. — Два пъти съм бил женен. Кой може да каже какво кара хората да вземат решения?

Петра извади бележника си и Балч леко се сви, сякаш беше отвратен от тази процедура.

— Бихте ли могли да ми кажете как премина денят ви в неделя — пътуването до Тахо и времето след завръщането ви? Колкото може по-подробно.

— Как премина денят ли... разбира се. — Разказът му съвпаднаше с този на Рамзи и на пилота Мариънфелдт дума по дума. В Тахо само делови срещи, безпроблемен полет към дома, двамата си легнали преди десет часа, събудили се, после фитнес, взели душ, закусили и играли голф.

Сънували сладки сънища, докато Лиза е убивана.

— Добре, благодаря... — каза Петра. — Между другото, просто съм любопитна, защо компанията ви се нарича „Плейърс“^[1]

Мениджмънт“?

— О, това ли? — Балч изпръхтя и се засмя. — Нали сме футболни запалянковци. Бяхме аматьори, търсехме нещо ефектно. А и бяхме неизвестни, затова не е споменато името на Карт. Аз го измислих.

Петра се зачуди дали това е цялата истина. В шоубизнеса играчите бяха тези, които държаха властта. Дали не бе мечтал някога за това?

— Значи вашата работа — каза тя — е да браните интересите на Карт. Какво направихте, след като Лиза разказа по телевизията онзи инцидент с домашното насилие?

— Какво можех да направя? Щетите вече бяха нанесени.

— Не я ли помолихте да не говори повече пред пресата?

— Искях, но Карт не ми даде, беше личен въпрос, а не бизнес. Аз не бях съгласен.

— Защо?

— В този град понякога не можеш да отделиш личните от бизнесделата. Но Карт така искаше и аз го послушах.

Като прелистваше страниците, Петра каза:

— Значи вие плащате всички сметки на Карт?

— Минават през мен, да.

— Включително и издръжката на Лиза.

— Да, това е добър пример колко възпитан човек е Карт. Бяха женени само малко повече от година. Минал съм два пъти през подобно нещо, много добре разбирах какво иска тя, но Карт каза да не се пазаря, да ѝ дам каквото каже.

Намръщи се. Презрение? Или ревност?

— Значи е доста щедър — каза Петра.

— Точно така. — Той се изправи. — А сега, ако нямате нищо против, става късно...

— Разбира се — каза Петра, усмихна се и също стана.

Той пак ѝ направи път пред вратата и когато мина близо до него, тя го подуши. Тежък плодов одеколон и пот.

Като излязоха в предната стая, тя каза:

— О, още нещо. Прислужницата на Карт — Естрела Флорес. Имате ли представа къде е отишла?

— Карт ми каза, че е напуснала без предупреждение. Какво ще кажете за лоялността ѝ? Намерих му ново момиче.

— Чрез същата агенция?

— Да.

— Помните ли името ѝ?

— На агенцията ли? Беше някъде в Бевърли Хилс — „Агенция Нанси Дауни“. — Разкопча ръкава на ризата си и погледна часовника си.

— Благодаря ви за отделеното време, господин Балч.

Преди да напусне офиса, тя хвърли още един поглед към стената със снимките. Двама младежи позираха пред обектива. Играчи. На фона на фотографиите Балч наистина изглеждаше остарял.

[1] Player (англ.) — играч. — Б.пр. ↑

36.

Тя спря пред телефонна кабина на бензиностанция, извади номера на „Агенция Нанси Дауни“ и се обади, въпреки че работното време на всички офиси беше отдавна свършило. Нямаше секретар. Ето нещо, което ще свърши утре.

Върна се в града и прегледа пак записките си от разпита на Балч.

Нищо драматично, но все пак ѝ бе дал следа, по която да търси Естрела Флорес, освен това бе свидетелствал за търкания между Лиза и Рамзи.

Тя постоянно се нахвърляше върху него.

Връзваше се с казаното от Кели Спозито за сарказма на Лиза.

Импотентен бивш съпруг, жена с остър език. Рамзи бе казал, че имала навик да го предизвиква. Дали не бе стигнала до края на търпението му?

Колко знаеше Балч? Дали беше чул Рамзи да напуска къщата рано сутринта? Да влиза в автомобилния музей и да изкарва мерцедеса? Или джипа?

Докъде би стигнал защитникът, за да предпази полузащитника?

Играчи. Актьори. Кое беше истинско и кое беше по сценария?

Време беше да говори с нощния пазач, който е бил на смяна в неделя. После се сети нещо. Ранчо „Хейвън“. Такова голямо имение, в пожароопасна зона, трябва да има и втори изход за по-голяма безопасност. Ако е така, дали и там имаше пазач? Или имаше и друг начин да се излезе, без да те забележи охраната?

Прекалено много въпросителни. Ако не разпита пазача веднага, ще постъпи като аматьор. Чувстваше се като сляп художник.

Дали една разходка до Калабасас сега щеше да си струва усилието? Обикаляше цял ден и ако не се отпуснеше, нямаше да може да заспи, а тогава щеше да стане направо прекрасно — един уморен, съсипан детектив, който обърква нещата още повече.

Утре творението ѝ щеше да се появи по всички новинарски емисии и в участъка щяха да заприихдат информации за момчето,

повечето от които щяха да са безполезни. Всичко беше само отвличане на вниманието. А нещо в очите на момчето я тревожеше — вече беше видяло достатъчно. Не ѝ се помисляше, че единайсетгодишно дете може да стане свидетел на подобно нещо.

Замисли се за него. Представи си го как изяжда вечерята си сам в парка „Грифит“. Чете. Краде книги. Патетично, но чаровно — стига вече! Иди си вкъщи, Извънземно! Накисни се във ваната, изяж си сандвича — о, боже, не можеше да се прибере. Срещата в осем с Рон Банкс! Какво ѝ бе станало, че прие?

Тя се спусна с колата по „Сънсет“ и погледна часовника си. Седем и четирийсет и шест. Времето едва щеше да ѝ стигне да отиде до „Катц“, да не говорим за освежаване и преобличане.

Човекът ще трябва да гледа пред себе си на масата една развалина.

Голяма работа! Не беше истинска среща.

Какво беше тогава?

Стигна там в осем без три минути, плати за паркинга до заведението и влезе в умирисания на говеждо и царевица ресторант. Поздрави с широка фалшива усмивка една сервитьорка с лошо храносмилане, която помнеше големите ѝ, типични за ченгетата бакшиши, седна в сепаре в дъното, поръча си кока-кола и тръгна към дамската тоалетна да се измие.

Пред напръсканото със сапун огледало тя бухна косата си и не одобри лицето си. Беше определено изтощена, физиономията ѝ се бе изцъклила. Беше по-бледа от всякога и угълчетата на устата ѝ висяха — да не би някое жестоко божество да бе очертало бръчките, които скоро щеше да издълбае там? Поне черният костюм с панталон се държеше — нека някой да ѝ каже нещо против вискозата.

Когато се върна, колата ѝ беше сервирана, а Банкс влизаше през входната врата. Тя му махна.

Той се усмихна и седна при нея.

— Радвам се да те видя пак. — Постави ръце на масата и пръстите му забарабаниха. Разгъна хартиената салфетка и я сложи в скута си. Ръцете му не спираха да се движат.

— Да не попадна в задръстване, като идваше насам? — попита тя.

— Не беше чак толкова зле. — Изглеждаше различен. Като непознат.

В сравнение с кога? Седеше срещу един непознат — който се чувстваше неудобно. Я му виж ръцете! Напъваше се да води разговор, когато с една вана би се почувствала божествено.

Сервитьорката донесе купа с туршия и Петра си взе едно парче. Така определи правилата от самото начало: щяха да миришат на чесън. Това като че ли отпусна Банкс и той също посегна.

— Страхотна е — каза. — Никога не съм бил тук преди.

— Хубаво място.

— Понякога ходя в „Лангърс“, на „Алварадо“. В парка „Макартър“ стрелят, но хората пак се редят на опашка за пастърма в „Лангърс“.

— Била съм там — каза Петра. — Падам си по деликатеси.

— Не се ли тревожиш за холестерола?

— Наследствено е — каза тя. — Сама се грижа за холестерола.

Той се засмя. Защо изглеждаше толкова различен? По-млад, отколкото у Рамзи. Беше и облечен по-неофициално — тъмносин двуреден костюм, светлосиня риза, светлокафява вратовръзка. Добре изглеждаше. Дали пък той някак си не беше намерил време да се поосвежи?

Тогава се усети каква беше работата. Нямаше мустаци. Помнеше, че бяха съвсем малки, сиворуси, не бяха голяма заплаха за супата като тези на партньора му. Но отсъствието им веднага се отразяваше. Нямаше сиви косми в косата си. Без мустаците свалеше няколко години. Имаше приятно лице — малко тясно, носът бе леко килнат, но очите му бяха правилно разположени. Пъстри. Дълги мигли. Сега устните му се виждаха и това го правеше да изглежда по-открит, но не и уязвим. Гладки ръце. Млада кожа. Приличаше на човек, късно изкарал пубертета, щеше да остане дълго време младолик.

Ъгълчетата на устата му бяха леко повдигнати — неизтриваема усмивка, която сигурно в училище му е навличала неприятности. „Стига си се подхилвал, Банкс.“

Усети, че тя се взира в него. Докосна горната си устна и изви едната си вежда.

— Снощи се отървах от тях — каза почти извинително. — Беше експеримент. Дъщерите ми не ги харесаха, казаха, че ги гъделичкали.

Обръснах ги веднага пред тях. Те решиха, че е голям купон.

— Колко дъщери имаш?

— Две. На шест и на пет.

Знаеше, че носи снимки, затова го попита дали може да ги види.

— Всъщност... — каза той и извади няколко от портфейла си.

Две сладки малки същества, и двете тъмнокоси, но със светла кожа, с малко латино вид. Големи кафяви очи, дълги коси на букли и еднакви розови дантелени рокли. На пръв поглед не приличаха на Банкс, въпреки че ѝ се стори, че в усмивката на по-малката има нещо от него.

— Прекрасни са. Как се казват?

— По-голямата е Алиша, а малката Беатрис. Наричаме я Би или Ханиби.

А и Б. Някои хора обичаха реда. Върна му снимките и той ги погледна пак, преди да ги пъкне зад кредитните си карти.

Дотътри се сервитьорката и ги попита дали са готови.

Петра знаеше какво иска, но взе едно меню, за да му даде време.

Сервитьорката потропваше с крак.

— Мога да дойда след малко...

— Не, мисля, че сме готови. Ще взема пастърма със салата от зеле. И пържени картофи.

— А вие?

— Пушено пуешко в кайзер руло. С картофена салата — каза Банкс.

— Нещо за пиене?

— Кафе.

Като останаха сами, тя каза:

— Колко често се виждаш с тях?

— Те живеят при мен.

— О!

— Майка им е испанка, от самата Испания. Тренира коне, преподава езда. Върна се да работи в един курорт в Майорка и ми отстъпи родителските права. Посещава ги на всеки няколко месеца, все още не е решила къде иска да живее.

— Трябва да е тежко.

— Така е. Опитвам се да им внуша, че мама ги обича, мисли за тях, но те знаят само, че тя не е тук. Наистина е тежко. Току-що ги

записах на терапия. Да се надяваме, че ще помогне.

Повечето ченгета бягаха от всичко, свързано с психиатрията, освен ако не подаваха рапорт за освобождаване по инвалидност. Лекотата, с която Банкс си призна, я заинтригува.

Гледа го, докато ядеше още едно парче туршия. Тесни длани, свободната продължаваше да барабани. Пръстите бяха дълги, но дебели. Безупречни нокти.

Дъвчеше бавно. Всичко в него изглеждаше бавно и премислено. Освен ръцете. Всичкото му напрежение се стичаше към пръстите.

— Тя винаги ме караше да си пусна мустаци. Бившата ми жена. Казваше, че така било по-мъжествено. — Засмя се. — И след като си отиде, аз го направих. Предполагам, психиатърът би имал обяснение и за това. Както и да е, тя все още се опитва да открие себе си. Надявам се скоро да го направи.

— Колко време мина?

— Постановлението за развода беше издадено преди година. Сега вече мога да я съжалявам, да видя, че е човек със сериозни проблеми, но... О, между другото говорих с шерифа в Карпентерия и той каза, че Лиза Рамзи не е подавала официално оплакване срещу домашното насилие на Рамзи и там. Няма обаждания за тази къща, точка.

Рязко смени темата. Разбра го и се изчерви, а Петра се зачуди как да му помогне да излезе от неудобната ситуация.

Сервитьорката спаси положението, като тръсна кафето пред него достатъчно силно, за да оплиска чинийката, и изръмжа:

— Храната ви идва.

Отдалечи се бързо, а Петра каза:

— Благодаря ти, че си проверил, Рон.

— Най-малкото, което бих могъл да направя.

Двамата се заеха с питиетата си. Ресторантът беше почти пълен, обикновената смесица от сърбаци супа старци и мрачни млади хора от поколението „X“, които се правеха, че не им пука за мазнините в храната. Зад претъпканите щандове барманите режеха и увиваха, пускаха шеги, а соленият аромат на херинга, пушено и пълнено месо отстъпваше на сладкия мирис на пресни ръжени хлебчета, които излизаха от кухнята на метални тави.

Изведнъж Петра усети глад, беше се поотпуснала.

— Ами ти? — попита Банкс. — Била ли си омъжена?

— Разведена съм от две години и половина, нямам деца. — Изчисти този въпрос, преди той да може да попита. — Значи живеят при теб през цялото време. Трябва да е голямо предизвикателство.

— Майка ми помага — взема ги от училище, гледа ги, когато трябва да работя до късно. Те са страхотни момичета, сладки, умни, спортистки — Алиша играе футбол, не отстъпва на момчетата. Би още не е сигурна дали харесва футбола или тениса повече, но има много добра координация.

Таткото обичаше спорта. И нейният баща бе преминал през същото с всичките си пет деца. Футбол за момчетата и софтбоул за Петра. Всяка неделя в онзи ужасен екип. Мразеше цялото това занимание, правеше се на ентузиазизирана, за да му угоди, цели три лета тренира. Години по-късно той ѝ каза, че му е направила голяма услуга, като се е отказала. Копнеел за малко повече свободно време през уикендите.

Самотен баща — това ли ги беше сближило с Банкс?

Той изглеждаше толкова непредпазлив. Какво ли правеше в полицията? Попита го как се е оказал в тази професия.

— Баща ми беше пожарникар, изборът ми беше или неговата професия, или полицията — каза той. — Винаги съм искал да бъда едно от двете.

— Не искам да звуча шовинистично, но защо местната полиция, а не участъка на Лос Анджелис?

Той се усмихна широко.

— Искан да се занимавам със сериозна криминална работа, наистина, но тогава Лулу, бившата ми жена, заговори, че някой ден иска да открие собствена школа по езда, смятахме да живеем някъде, но без да се обвързваме с мястото, затова подадох молба в местната полиция. Ами ти?

Тя му предаде една много съкратена версия на трансформацията си от художник в полицай.

— Ти рисуваш? — попита той. — Беатрис проявява артистични заложби. Или поне на мен така ми се струва. Майка ѝ навремето се опитваше да прави грънци. Все още пазя колелото вкъщи, всъщност така си и остана. Искаш ли го?

— Не, благодаря ти, Рон.

- Сигурна ли си? На мен не ми трябва.
- Оценявам предложението ти, но аз само рисувам.
- О, добре. Какво рисуваш?
- Всичко.
- И някога всъщност си се занимавала професионално.
- Не бях точно Рембранд.
- Все пак трябва да си добра.

Разказа му накратко за работата си в рекламната агенция, устата ѝ не спираше, а наум разсъждаваше: „Колко сладко, всеки от нас премества центъра на вниманието върху другия“. В нейния случай беше от самозащита, но Банкс изглеждаше искрено заинтригуван от нея. Пълна противоположност на Ник. И на всички други мъже, с които бе излизала след него — художници, после полицаи. Дори когато говореха за срещния, беше само ход, за да върнат разговора отново към себе си, себе си, себе си...

Този изглеждаше различен. Или просто тя се ласкаеше?

— Както вече казах, не беше кой знае какво — завърши тя рецитацията си.

— Все пак — поде той, — трудно е да си изкарваш хляба с изкуство. Имах чичо, който правеше скулптури, едва свързваше двата края. А, ето я и храната, о, я виж порциите!

Той ядеше бавно и това възпря Петра да се нахвърли като вълк. Добре ми влияеш, детектив Банкс.

Между хапките те си бърбеха за работа. Сухи факти — осигуровки, застраховки, обичайните дреболии, сравняваха местната и градската бюрокрация, шегуваха се добродушно за полицейските спортни турнири. Намериха повече допирни точки, отколкото различия. Тя забеляза, че той не носи оръжието си.

След като изядоха порциите си, поръчаха ябълков пай. Петра първа изяде своя и продължи лениво да обира трохите с вилица.

— Обичаш да похапваш — каза Банкс. — Слава богу.

Виллицата замръзна напред въздуха. Тя я остави в чинията.

Той пак се изчерви.

— Аз... не исках да те обидя... исках да кажа, че според мен това е страхотно. Наистина. Това със сигурност не значи... поне доколкото аз мога да преценя... — Поклати глава. — О, боже, хич ме няма в тези неща.

Тя усети, че се залива от смях.

— Всичко е наред, Рон. Да, наистина имам добър апетит, когато се сетя да ям.

Той продължи да поклаща глава и да бърше устата си със салфетката, сгъна я прилежно и я сложи до чинията си.

— Каквото и да съм изръсил току-що, моля те, приеми го като комплимент.

— Така го и приемам — каза Петра. — Ти каза, че апетитът говори за добро здраве.

— Точно така. Прекалено много момичета днес са полудели на тема храна. Мисля за тези неща, защото имам дъщери. Бившата ми жена постоянно ги тормозеше, беше й станало фикс идея да е кльоцава... — Пак се спря сам. — Не е много учтиво да я споменавам през пет минути.

— Хей, тя е била важна част от живота ти. Нормално е. — Кое то намекуваше, че за нея Ник беше същото. Но не беше така. Тя никога не говореше с никого за него.

— Била — каза той. — Минало време. — Вдигна ръка и разряза вертикално въздуха. — Е... как върви случаят?

— Не бих казала страхотно. — Разказа му, без да споменава подробности. Харесваше го, но не забравяше, че не е от участъка на Лос Анджелис.

— При такива ситуации — каза той — има публичност, която не ти позволява да си вършиш работата както трябва.

— Имал ли си такъв случай някога?

— От време на време се случва. — Докосна салфетката си и извърна поглед.

И той ли беше нащрек?

— От време на време? — повтори тя.

— Ти какво си мислиш, че ние, местните ченгета, се занимаваме само със селяни и пазим дилижансите.

— А — каза Петра, — дали съм чувала за някои от тях?

— Ами — каза той, — с Хектор работихме по случая с убиеца от окръжната болница.

Първокласен случай, отпреди три години. Някакъв откачен колеше сестрите в района на окръжната болница, четири жертви за три месеца. Лошият се оказа санитар, лежал в затвор за изнасилване и опит

за убийство. Успял да се промъкне през проверките при назначението си и чистел подовете в операционните. Преди да го хванат, сестрите заплашиха със стачка.

— Това твой случай ли беше?

— Мой и на Хектор.

— Е, сега вече съм впечатлена.

— Повярвай ми, не беше като за Шерлок Холмс — каза той. — Всичко сочеше към вътрешен човек. Беше просто въпрос на проверка на книгата, проверка на пропуските, елиминиране на невинните, докато попаднем на виновния.

Петра си спомни брожението сред феминистките, шума по медиите. Дали разследването не е започнато от някакви специални части?

— От началото ли се занимавахте с този случай?

Той пак се изчерви.

— Не, повикаха ни след няколко месеца.

— Значи вие се явявате спасители.

— Понякога — каза той. — Понякога нас ни спасяват. Знаеш как е.

Знаеше само, че убиецът от окръжна болница беше първокласен случай, а той е бил спасителят му, елитно ченге. И шерифът прати точно него да уведоми Рамзи?

От какво толкова се притесняваше? Да не би да беше срамежлив? Или местните са го пратили да я разпита за подробности?

— Някакви идеи за Рамзи? — каза тя.

— Както казах и у тях, човекът събуди интуицията ми, но аз не съм уверен в нея. — Усмихна се. — Можеш да ме молиш за услуги по всяко време.

Тя се усмихна в отговор. Рон пак забарабани по масата. Потърка мястото, на което бяха мустаците. Сервитьорката му донесе сметката и въпреки протеста на Петра, той настоя да плати.

— Хей, след като ме изтърпя, заслужаваш една вечеря.

— Нищо не съм търпяла — чу се да казва тя.

Излязоха от ресторанта и той я изпрати до колата. Нощта беше топла. По „Феърфакс“ още се мяркаха пешеходци, а вестникарската будка от другата страна на улицата вече беше заредена. Мирисът на

храна от „Катц“ ги последва и навън. Той не вървеше близо до нея, изглежда, съзнателно избягваше близостта.

— Е — каза, когато стигнаха до форда, — беше страхотно. Аз... искаш ли да отидем някъде другаде? Ако не си уморена, искам да кажа... може би да послушаме музика. Обичаш ли музика?

— Малко съм уморена, Рон.

Печалното му изражение ѝ показа, че тази вечер беше лична, нямаше нищо общо със случая и тя се почувства засрамена, че го бе подозирала.

— Разбира се — каза той. — Сигурно си уморена. — Протегна длан и те бързо се ръкуваха. — Благодаря ти много, Петра, наистина оценявам жеста ти.

Дали някой мъж преди ѝ беше благодарил, че е прекарала времето си с него?

— Аз ти благодаря, Рон.

Той се наклони напред, сякаш се канеше да я целуне, после се олюля назад, махна ѝ бързо като за поздрав, обърна се и тръгна с ръце в джобовете.

— Каква музика обичаш? — попита тя. Реши, че е кънтри. Сигурно традиционна кънтри музика.

Той спря, обърна се и сви рамене.

— Предимно рок. Стари неща, блус, Стив Милър, „Дуби брадърс“. Преди свирех такива парчета в една група.

— Наистина ли? — Тя се овладя, за да не се изсмее. — Имаше дълга коса?

— Достатъчно дълга — каза той и тръгна пак към нея. — Не ме разбирай погрешно — не бяхме професионалисти. Искам да кажа, че имахме няколко ангажменти в клубове, свирехме и в „Уиски“. Там срещнах моята... — Покри устата си с ръка.

— Разбира се — каза Петра и се засмя, — и не само нея, нали? Сигурно си се запознавал с хиляди мацки. Нали затова най-вече си бил в бандата. Не ми казвай — барабани? — Тези неспокойни ръце.

— Позна.

— Барабанистите винаги свалят момичетата, нали?

— Не ме питай — каза Банкс. — Постоянно бях прекалено зает с поддържането на ритъма.

— Още ли свириш?

— От години не свиря. Старите ми барабани ръждясват в гаража. Заедно с грънчарското колело, велосипедите, вероятно заедно с много стари играчки, предмети от детството, господ знае какво още. Петра си представи малка къща, пълна с мебели от „Левиц“. Доста далеч от ранчото с конете, което така и не се беше материализирало.

— И къде ходиш да слушаш музика? — попита тя.

— Преди ходех в кълтри клуба в Реседа. Там не свирят кълтри, а рок...

— Знам го.

— О, извинявай.

— Ами от тази страна на хълма? — попита тя.

— Не знам — отвърна той. — Не излизам много. — Самопризнанието го притесни и той погледна часовника си.

— Трябва ли да се връщаш? — попита го.

— Не, те вече са заспали. Обадох им се, преди да изляза. Майка ми ще остане за през нощта. Просто исках да се обадя, за да се уверя, че всичко е наред...

— Обади им се от нас — каза тя. — Не е далеч оттук.

Замисли се: казал е на майка си, че ще закъснее. Големи планове или сляп оптимизъм?

Незнайно защо, не я интересуваше.

Докато той говореше с майка си, тя оправи грима си. Слава богу, апартаментът беше в добро състояние. Рядко се прибираще, откакто започна този случай. Покани го да свали сакото си и го закачи. В кухнята, прави, изпиха по чаша червено вино. Той ѝ направи комплимент за обстановката. По негово настояване тя му показа картините си. Не тези, по които работеше, а стария си каталог, увеличени снимки на картини, които бе продавала в общинската галерия.

Беше впечатлен. Дори не се опита да я докосне.

Преместиха се във всекидневната и разгледаха малката ѝ колекция от компактдискове, опитаха се да намерят нещо, което и двамата имаха, и накрая стигнаха до албума на Ерик Клептън „Дерек енд дъ Доминос“.

Седяха на половин метър един от друг на дивана и изслушаха половината от албума, после ръката му се премести с десет сантиметра по-близо към нейната и остана там. Тя също извървя своята част от разстоянието и пръстите им се докоснаха, после се преплетоха.

Дланите им бяха потни, но никой не се бе осмелил да ги избърше. Тя усети, че опипва кокалчетата от опакото на ръката му прекалено твърдо и намали натиска.

Той задиша учестено, но не помръдна.

По време на „Бел ботъм блус“ той наклони глава към нея и се целунаха.

Първо със свити устни, и двамата миришеха на чесън, стори им се, че това продължи доста дълго, последва дълбока целувка, с потракване на зъби и преплетени езици, ръцете им бяха на тила на другия. Устните му бяха меки, наистина много меки. Тя се зарадва, че си е обръснал мустаците. Когато се разделиха, и двамата бяха останали без дъх.

Той беше готов за още, но жаждата в очите му стресна Петра и тя се отдръпна. Изслушаха песента докрай, без да помръдват, като продължаваха да се държат за ръце. Беше се подмокрила, зърната на гърдите ѝ я боляха, тялото ѝ копнееше за любов, но не искаше това да става сега, не и с него, не в този момент. След още една песен стана и отиде до тоалетната. Когато се върна, той стоеше прав, беше облякъл сакото си.

Тя седна, беше като покана, но той остана на крака пред нея, пресегна се надолу и я погали по косата, по бузата, по брадичката. Тя вдигна очи, видя как долните му зъби гризяха горната устна.

Сега вече цялата трепереше и ако той беше опитал отново, кой знае какво щеше да се случи. Но той само стоеше прав.

Тя стана, мушна длан в неговата и го заведе до вратата.

— Наистина искам да се видим пак — каза Рон.

В гласа му имаше повече сигурност, но пак беше неуверен.

— Аз също.

Половин час по-късно, сама в леглото си, гола, след като се беше самозадоволила и изкъпала, на фона на някакво късно телевизионно

шоу, което бръцолевеше нещо в тъмното, тя се замисли какво трябва да свърши сутринта.

37.

Оранжевото слънце изгрява зад мен. По-ярко е, отколкото в парка, няма дървета, които да го закриват. Океанът реве и е оцветен в сиво. Черният найлон е прекалено тънък, студено ми е.

Все още никой не е излязъл на плажа, затова просто си лежа и гледам слънцето и няколкото коли горе на крайбрежното шосе, които сноват напред-назад. Дебелите колони, които поддържат кея, са черни от катрана и покрити с малки раковини. Те си седят на едно място, ядат каквото доплува. Произвеждат някакво лепило, което е по-добро и от универсалните лепила. Понякога е невъзможно да ги откъснеш.

Добре, вече започва да се стопля по малко. По-добре да тръгна. Ставам и отърсвам пясъка от косата си, сгъвам найлона и го скривам зад една от колоните, като го притискам с камък.

Време е да си намеря някои неща. Храна, пари. Шапка. Спомням си как бях изгорял. Може би и някакъв чадър.

Къде да ходя? Дали да не си тръгна от Лос Анджелис? Не на север, защото така ще се приближа до Уотсън. На юг, например в Сан Диего? Ами ако не стане? След него е Мексико, а не искам в никакъв случай да ходя в чужда страна.

Ако остана в Лос Анджелис, къде ще се крия?

Помислих за това и доста се уплаших. Чувствам се, както когато видях PLYR — трябва да спра да мисля за това...

Глупаво е дори да споменавам за някакъв план. Нямам бъдеще. Дори да оцелея няколко месеца, година, две години — и какво от това? Пак ще си остана дете, няма училище, няма пари, няма контрол над нищо.

Все още няма никой на брега. Изглежда толкова светло и спокойно. Океанът също, сив като стомана, освен на местата, където се вижда как прииждат вълните, хвърлят във въздуха пяна, сякаш плюят към небето.

Плюят на Господ...

Няма ли да е най-добре просто да вляза във водата и да се оставя да ме отнесат? Може би ще се удавя. Може би ще стане чудо и като някоя от онези бутилки с писма ще стигна до някой остров с палми. С момичета в бананови полички, с черни, дълги до под кръста коси. Аз ще изляза от океана като някакъв бог, а те ще бъдат толкова развълнувани, че ме виждат, че ще се избият коя да ми стане приятелка, ще се грижат за мен, ще ме хранят с печено прасенце с ябълка в устата и с плодове, които току-що са набрали от дърветата, и няма да се налага да работя.

И в двата случая — край на мъките.

Ставам, тръгвам по брега близо до водата, навивам панталоните си и спирам и оставям вълните да мокрят пръстите на краката ми.

Студено е. Краката ми изтръпват и побеляват като восък.

Колко време трябва да мине, преди да спра да усещам студа? Преди тялото ми да спре да усеща каквото и да било?

Чел съм в книги по естествена история, че когато бягат от лъвовете, газелите и антилопите гну престават да усещат болка, затова смъртта им е по-лека.

Не стана така с мен, когато ме преследваха онези откачалници, значи важи само за животните.

Или може би не съм бил... достатъчно близо.

Ако не чувстваш нищо и не се тревожиш, просто се предаваш като жертвено животно, както е направил и Исус.

Сигурно съм направил няколко крачки, защото съм до коленете във водата и панталоните ми започват да се мокрят, да се надуват и да се веят около краката ми. Вече не ми е толкова студено. Чувствам се по-чист. Продължавам да вървя. Водата приплясква около колана ми, а аз само си стоя и гледам към океана. Може би ще видя кораб или някой гмуркащ се кит.

Във въздуха има няколко птици, летят наоколо и се гмуркат. Правя още една крачка. Само една, но разликата е голяма, дъното под краката ми изчезва и изведнъж съм до шия във вода, опитвам се да отстъпя назад, но не мога да се хвана за нищо, чувствам как водата се раздвижва под мен и вече и главата ми е покрита, гълтам вода, задавям се, пак се издигам, виждам повърхността, плажът се смалва. Започвам да плувам, но не помага. Нещо ме буца напред, не мога да се контролирам, започвам да ритам, да махам с ръце във въздуха, знам, че

е глупаво, че трябва да остана спокоен, да остана спокоен, но нещо ме бута, блъска, не искам да става така! Аз съм малък, по-слаб съм от охлювче, защото нямам лепило. Защо ли се сетих сега за мама, колко зле се е чувствала, очите ми горят, гърлото ми гори, трябва да си държа очите отворени, но *охнемогадасидържаглаватанадводата...*

Пак съм на въздух, кашлям и плюя, очите ми горят, гърлото ме боли, сякаш е остъргано с нож, а вълните пак ме носят — о, не, плажът се приближава...

Океанът ме изхвърля, пясъкът се приближава още повече. Освобождава ме, като Йона? Не, не, ето пак тръгвам надолу, нагълтвам толкова вода, че ми се струва, че ще експлодирам, после пак нагоре, кашлям, повръщам, някакви камъни във водата ме удрят, боли ме.

Океанът си играе с мен. Накъде ще ме изхвърли този път?

Кожата ми се жули в камъни. Твърда земя. Пясък.

Пак съм на брега.

Пясъкът полепва по мокрите ми дрехи. Солта по раните ги кара да пламнат. Изтърколвам се надалеч от водата.

На сигурно място.

Още един шанс.

Господ?

Или може би и океанът ме смята за боклук и ме изплюва като развалена храна?

Забързвам към кея, все още кашлям и плюя солена вода, падам, оставам там, опитвам се да се стопля на слънцето, да изсъхна. На плажа вече има няколко души. Аз просто си гледам своята работа. След час съм вече по-сух, но все още ненапълно, гърдите ме болят и съм издраскан от скалите, но... съм тук.

Трябва да се съсредоточа. Пари и шапка. Някаква храна. Крем против изгаряне.

Почти съм сух, разхождам се по кея. Има виенско колело, колички и въртележка, но всичко е затворено и заключено и няма какво да се вземе. Няколко ресторанта, но и те са затворени, а единствената храна наоколо са някакви изсъхнали парчета от пуканки, нападали по земята.

На края на кея има будка за стръв, която е отворена. Зад щанда ѝ стои мърляв мъж, а до него подобните на вани съдове са пълни с дребни рибки, някои от които са обърнали коремите и плуват по повърхността. Няколко души ловят риба, повечето са възрастни китайци, има и неколцина негри. Ничия въдица не кълве, всички изглеждат отегчени.

Двете кофи за боклук, които открих, са пълни с рибени вътрешности, които така вонят, че за малко да повърна. Тръгвам си от кея.

Над плажа минава улица с лъскави ресторанти и хотели, там няма нищо за мен. На север има малък парк, из който се разхождат старци и бездомници, а улицата се губи, докдето поглед стига. И всичките тези дървета — прекалено много прилича на знаете къде.

Продължавам да вървя на юг и обстановката започва да ми изглежда по-позната — мотели, жилищни блокове, откачалки, като на Булеварда. На улицата намирам половин поничка, която изглежда добре, и я изяждам. На следващата пресечка виждам на тротоара парче шоколадче „Туикс“, но е прекалено размазано и гадно и затова изяждам само малко от него.

По-нататък един знак ми показва, че вече съм във Венис. Малки къщи, хора, много мексиканци. Вървя по улицата. В края ѝ се вижда пак океанът и скоро се озовавам на една голяма широка алея, наречена „Оушън Франт Уолк“. От едната ѝ страна като някакъв гигантски тротоар се простира океанът, от другата има магазини, всякакви хора — пънкове, черни, красиви момичета по бикини на ролкови кънки, с изскочили от долницата дупета, а мъжете се заглеждат след тях. Млади мъже, приличащи на колежани, стари хора, седнали по пейките, рокери с татуировки и много големи зли кучета. Разни шварценегеровци правят упражнения на оградени площадки, телата им са намазани с мазнина и мускулите им изглеждат като грейпфрути, които всеки момент ще изскочат през кожата им. Вдигат тежести, мажат дланите си с магнезий и тъй като са огромни и печени, постоянно се фукат.

Магазините тук са предимно малки и евтини на вид. Бързи закуски, сергии за сладолед, студени напитки, слънчеви очила, сувенири, картички, тениски, бански костюми.

Шапки с надписи „Калифорния!“, „Малибу!“ или „Венис!“. С удоволствие бих си вдигнал някоя суха дреха, но има прекалено много хора наоколо и нищо не може да се открадне.

Все пак мястото може да се окаже добро за навъртане, ще видя какво ще стане по-нататък.

Решавам да се разходя от единия край на „Оушън Франт“ до другия, все нещо може да се случи.

На половината път виждам малка сива сграда с шестолъчна звезда на вратата. Еврейската звезда — знам го от учебника по история, главата „Средният изток, люлка на цивилизацията“.

Еврейски храм — как го наричаха, синагога? Отивам до нея. Стената до вратата е изписана с еврейски и английски букви. Над входа пише „Паство Бет Тора“.

Това може да се окаже находка. Евреите винаги имат пари. Поне така казваше Тъпака, постоянно крещеше как всичките били шибани банкери, които смучели кръвта на страната, убили Исус, а сега искали да вземат и нашите пари.

Като че ли той някога имаше пари.

После се замислям: че защо ще е прав? Той грешеше за всичко останало. Но все пак... какво прави този храм на сред търговската улица, освен ако не прибира пари?

Не само Тъпака твърдеше така. И мама се съгласяваше с него, казваше: „Каубой, те наистина имат талант за печелене на пари, сигурно се раждат такива“.

— Ах, ти, тъпа кучко — смееше се той. — Не е талант, те просто мамят. Шибаното ЦОП — знаеш ли какво е това? Ционистко окупационно правителство, искат да ни завземат, пръкнали са се от шибания дявол, знаеш ли това? Арийската раса е избраната от правата вяра.

Онази вечер аз седях на масата в кухнята и се опитвах да уча за Гражданската война. Но тогава мама започна да разказва някаква история и аз се заслушах. Беше за богато еврейско семейство, което притежавало огромна ферма за ягоди близо до Окснард. С родителите й ходели да берат плодовете, като била още дете. А евреите имали голяма двуетажна бяла къща и кадилак.

— Шибани кръвопийци — каза Тъпака.

— Всъщност не бяха лоши, дори много мили... — започна тя.

Но той я погледна и тя каза:

— Освен дето много обичаха парите. Жената винаги се обличаше така, сякаш щеше да ходи на прием, а беше просто една фермерска съпруга. А и онази голяма къща, може дори да беше на три етажа, цяла гора телевизионни антени навсякъде по покрива, а ние спяхме в едни малки бараки за сезонни работници с керосинови печки.

— Шибани гадняри.

Дори това да бяха и пълни лъжи, понякога и в лъжите имаше някаква истина. А аз не искам хиляди еврейски долари, само малко дребни.

Един знак до синагогата казва, че ще има молебен в петък вечерта, а свещи ще се палят от 7 и 34, каквото и да означаваше това.

Никой не ме гледа. Опитвам вратата. Заключена. До храма има кафене, но и то е затворено.

Между заведението и синагогата има разстояние. Промъквам се през него отзад, виждам алея, паркирани коли, но никакво движение. Зад храма има две празни места за коли. Петък вечерта. Това е утре.

Проверявам задната врата. Обикновено дърво, обковано отдясно с някакви малки дървени неща и пак еврейска звезда. Сигурно е някакъв талисман, с който молят бог за още пари.

И задната врата е заключена. Точно до нея има малко прозорче, прекалено малко за голям човек да се промуши, но не и за мен. На него има мрежа, също като в къщата с ананаса. И като при нея мрежата се сваля лесно.

Няма нужда да чупя този прозорец, защото е отворен. Когато го бутам, той проскърцва. Натискам по-силно и усещам как се поддава, после още малко, после нещо щраква и прозорецът се отваря с трясък и аз се оглеждам в двете страни по алеята.

Никой няма. Влизам.

Ставам все по-добър.

Приземявам се в някаква тоалетна — малка, но чиста — тоалетна, мивка и огледало. Няма душ. От огледалото разбирам, че не изглеждам толкова зле, колкото си мислех, имам само малко драскотини по лицето и засъхнала бяла пяна по ушите и устните. Измивам я, използвам тоалетната.

Като се има предвид, че едва не се удавих, изглеждам доста добре.

Благодаря на Бога, в случай че Той ме е спасил. Измивам си ръцете.

А сега да намеря малко еврейски пари.

38.

Петра се събуди объркана в 6 и 30, главата ѝ бе препълнена с мисли за Ран Банкс, Естрела Флорес, Рамзи, момчето с книгата за президентите. Уви се в халата и прибра сутрешния вестник.

Ето го, на трета страница, скицата ѝ беше в средата на статията, не беше споменато името на художника.

Същността на статията не беше никакъв напредък: намекът бе ясен — полицаите пак само вдигат шум. Говорителят на участъка Салмагунди бе внимавал много да не придава огромно значение на възможността за наличие на свидетел. Момчето беше „само една от няколкото хипотези, по които работим“.

Последният абзац я накара да поеме рязко въздух.

Двайсет и пет хиляди долара награда бе обявена за всеки, който предостави информация за момчето или някакви други данни, които биха довели до арест на заподозрян. Парите се даваха от д-р и г-жа Евърет Боулингър, всички обаждания щяха да се приемат от детективите в Холивуд.

Нейният вътрешен телефон. Пълен капан. Трябва да са отишли направо при проклетия Шолкопф. Така не можеше да се работи.

По цял ден щеше да приема обаждания на откачалници. Дали Стю вече го бе видял?

При други обстоятелства съвсем нормално беше да му се обади, но вече нищо не беше нормално.

Облече се с първите дрехи, които извади от гардероба, взе вестника със себе си и подкара доста бързо към участъка.

Вече имаше десет съобщения на бюрото ѝ. Девет души бяха забелязали момчето, а един луд от Фонтана твърдеше, че знае кой е убил Лиза. Какво ли щеше да стане следобед?

Стю още не бе пристигнал. Да върви по дяволите! Фурние беше излязъл.

Втурна се в кабинета на Шолкопф и размаха статията. Той седеше зад бюрото си, скочи и разпери ръка пред лицето ѝ.

— Не ми се сърди. Родителите й вчера се бяха развихрили из града, отишли направо при заместник-началника Лазара, той ми се обади в десет вечерта. Трябваше да дойда да се оправям с тях. Бащата явно е пълен кретен, прави каквото си знае. Кой знае какво ще му хрумне след това!

Опитах се да те предупредя, идиот такъв, а ти ме натири.

— Можеше да ми се обадиш — каза Петра.

— Колкото можех да купя и „Майкрософт“ за десет долара — какъв смисъл имаше, Барби?

Прякорът й никога не я бе дразнил. Сега беше като бръснач, прерязал жив нерв.

— Работата е там, че...

— Работата е там, че аз ти пазя гърба от първия ден, а ти оставяш този да се намеси. Мен ме изкарват от леглото, Лазара ме гледа накриво, защото му се налага да работи до късно, изчезва някъде, оставя ме с хленчещата мамичка, татенцето държи шибани речи: след Менендес и О. Джей всички знаели, че полицията в Лос Анджелис не можела да намери престъпник и в затвора. Така че аз му давам каквото имам, твоето творение, като си мисля, че това ще го успокои. Той казва добре, какво ще го правите, а аз му казвам, търсим го, господин Боулингър. А той ми вика: „Доктор Боулингър“, после ми казва, че не е достатъчно, че иска някакви стимули и обявява награда. Аз се опитвам да му обясня, че наградите привличат предимно идиоти и че дори да искаме да дадем награда, това ще отнеме време. Той вдига телефона ми, обажда се на някакъв адвокат на име Хак и казва: „Говори с твоя приятел в «Таймс» и с другите ти приятелчета от телевизиите“. Показва ми, че Хак слуша разговора. И явно е така, вече е единайсет и той всичко е решил. Така че съди ме, че не те събудих посред нощ. Ако мислиш, че правата ти са нарушени, подай жалба. Междувременно обаче си върши работата.

И я отпрати с махване на ръка.

В сериалите в такива ситуации ченгетата предаваха значките и пистолетите си.

Но истинското ченге държи езика си зад зъбите. Тя обичаше работата си и участъкът беше като казарма, винаги е бил такъв, което означаваше желязна дисциплина, смърт за индивидуализма, йерархия. Срещу вятъра не се пикае.

Ето какво стана с Майло Стърджис. Беше работила с този детектив хомосексуалист по един случай, видя колко е добър. Но преди това беше чувала само ругатни по негово име. Имаше най-високата разкриваемост в Западен Лос Анджелис. Но за участъка това не бе достатъчно да компенсира факта, че спи с мъж.

Върна се на бюрото си, отстрани десетте съобщения и се обади на „Агенция Нанси Дауни“ в Бевърли Хилс. Жена с испански акцент ѝ каза:

— Трябва да говорите с господин Санчес. Той е в другия ни офис, в Сан Марино.

Сан Марино и Бевърли Хилс. Покриваха скъпите квартали, на изток и на запад.

Там ѝ вдигна един мъж с подобен акцент.

— Господин Санчес?

— Да.

Тя се представи, каза му, че търси Естрела Флорес.

— Аз също.

— Моля?

— Току-що ми се обади синът ѝ от Ел Салвадор. Притеснява се, не я е чувал от неделя. Да не би да е във връзка с убийството на госпожа Рамзи?

— Просто искаме да говорим с нея, господине. Защо се притеснява синът ѝ?

— Обикновено му се обаждала два-три пъти в седмицата. Каза, че я търсил в къщата на Рамзи, но му отговорил само телефонният секретар. И аз опитах, но същото се случи и с мен. Оставих съобщение, но никой не ми е позвънил.

— Госпожа Флорес е напуснала работата си при господин Рамзи, господине.

— Кога?

— В деня след убийството.

— О!

— Значи не ви се е обадила за ново назначение?

— Не. — Санчес звучеше обезпокоен.

— Да имате някаква представа къде би могла да бъде, господине?

— Не, съжалявам. Тя работеше за Рамзи от... почакайте, нека да проверя... ето. Две години. Никога не се е оплаквала.

— Къде е работила преди това?

— Преди това... не бих могъл да ви кажа. — По гласа му личеше, че е застанал нащрек.

— Не беше ли с редовни документи?

— Когато дойде при нас, документите ѝ бяха редовни. Поне ни представи такива. Ние правим всичко, което е по силите ни да...

— Господин Санчес, не се интересувам от проблемите ви с имиграционните власти...

— Дори и така да беше, детектив, няма какво да крием. Всичките ни жени са с редовни документи. Намираме им работа в най-добрите домове и не може да има и сянка от съмнение, че...

— Разбира се — каза Петра. — Моля ви, дайте ми името и телефона на сина на госпожа Флорес.

— Хавиер — каза той и изрецитира един адрес в Санта Кристина в Сан Салвадор и телефона. — Той е адвокат.

— Значи не знаете къде другаде е работила?

— Каза ни, че е била наета от едно семейство в Брентууд, но само за три месеца. Нямаме име, не искаше да ги ползва за препоръка, защото били „неморални“.

— В какъв смисъл „неморални“, господине?

— Мисля, че има нещо общо с алкохола. Госпожа Флорес е много... морална жена.

Петра затвори и се замисли за изчезването на прислужницата. Ако Флорес е напуснала по собствено желание, защо не се е обадила на сина си? Не трябва много морал, за да се отвориш от едно убийство. Дали не беше видяла нещо? Или пък да са я видели?

А сега накъде... да се обади пак на поделенията, за да види дали Флорес не се е появила някъде като жертва? Малко вероятно. Ако е била премахната от Рамзи, защото е могла да срине алибито му, той щеше да се е погрижил да скрие тялото.

По-добре да огледа пак ранчото „Хейвън“, да поговори с охраната, да им зададе дълго отлаганите въпроси. Така и така отива, би могла пак да се отбие при Рамзи, да му пусне някой намек за Флорес, да види как ще реагира.

Уил Фурние се появи в стаята на отдела и я повика с пръст. Изглеждаше ядосан. Да не би нещо, свързано с момчето? Тя бързо отиде при него.

— Какво има?

— При мен са едни хора, нямат търпение да се срещнат с теб. — Той посочи с глава към дъното на стаята.

Петра погледна и видя двойка над петдесет години, които стояха прави в коридора отпред. Добре облечени, притиснати един в друг.

— Родителите?

— Кой друг! — каза Фурние. — Налетях на Шолкопф, като идвах, той каза, че иска доклад от първа ръка и от тримата. Къде е Кен?

— Не знам. — Тонът ѝ го накара да се взре в нея. — Какво точно искат те?

— Информация. Ти имаш ли?

— Не, а ти?

— Говорих с хора в няколко приюта и църкви, с нашите от детския отдел. Никой не знае за детето. Няколко социални работника смятаха, че може да са го виждали, но никъде не бил регистриран.

— Дете на улицата — каза Петра. Помисли си каква ли смелост трябва на едно единайсетгодишно момче да отиде само в парка.

— Хайде да се направим на утешители — каза Фурние. — Жена детектив и негър. Тези ми приличат на хора, които още смятат, че порцелановите джуджета в градината са голям майтап.

Госпожа Боулингър беше точно това, което Петра очакваше: миньонче, идеално поддържана, хубава, изстраданата красота на Пат Никсън. Тупирана коса, навита на ролки, с цвят на сухо шампанско обрамчваше кръглото ѝ лице. Очертани вежди. Запазена фигура, облечена в черен костюм с консервативна кройка. Черни велурени обувки с ток и чанта. Зачервени очи.

Но съпругът ѝ надминаваше всякакви очаквания. Петра си представяше едър мъж със свободни маниери, нещо като Рамзи. Д-р Джон Евърет Боулингър беше 1.60, максимум 60 кг, с тесни рамене и провинциално лице с провинциални черти: месест нос, малки тъмни очи, отпусната по скулите кожа като гумена маска. Плешиво теме, посивяла коса на слепоочията. Безупречно подрязана малка брадичка, можеше да играе ролята на Фройд в местния самодеен театър.

Носеше тъмен костюм с жилетка, бяла риза, сива вратовръзка с щамповани малки черни точки. Бяла копринена кърпичка в горния

преден джоб. Копчета от оникс на ръкавелите. Обувки с бомбета, лъснати като с машинно масло.

Двама дребни хорица, хванали се един за друг като на погребение. Госпожа Боулингър продължаваше да се взира в стената пред себе си и кършеше ръце. Все още беше притисната в съпруга си, не вдигна поглед, когато Петра и Фурние се приближиха.

Д-р Боулингър веднага насочи вниманието си върху тях, наклони се с цялото си тяло напред, сякаш беше готов за битка. Когато стигнаха на три метра от тях, той каза на Петра:

— С вас говорих по телефона.

— Да, господине. Детектив Конър. — Тя протегна ръка и той изтърпя няколко секунди допир до кожата си, преди да се отдръпне. После изтри длан в самото си — о, господи!

Тогава тя си напомни: горкият човек е загубил детето си. Няма по-лошо от това.

Няма.

— Вивиан? — каза той и съпругата му бавно се извърна.

Очите ѝ бяха съсипани, в ъглите им имаше мрежа от спукани капилляри. Ирисите ѝ бяха светлосини — като на Лиза. В изящната структура на лицето ѝ имаше нещо повече от намек за прилика с Лиза. Дали и Лиза щеше да стане такава — модерна матрона, закопчана догоре, безупречна отвсякъде?

— Детектив Конър, Вивиан — пропя докторът назидателно.

Изречението на Вивиан Боулингър казваше: „И какво, по дяволите, се очаква от мен да направя за това?“.

— Радвам се да се запознаем — каза и протегна ледена ръка.

Петра се усмихна.

— А това е детектив Фурние...

— Вече се запознахме с детектив Фурние — каза д-р Боулингър.
— Къде е третият, Бишъп?

— Работи навън — каза Петра.

— Работи навън звучи, сякаш сади зеленчуци.

— Всъщност, господине — поде Фурние, — има нещо такова. Ние отглеждаме хипотези...

— Чудесно — каза Боулингър. — Знаете ли какво е метафора? А сега прекратете с глупостите и ни кажете какво сте отгледали за Рамзи.

Г-жа Боулингър се взря в него и пак му обърна гръб. Той не забеляза.

— Е?

Детектив на име Бърнстейн влезе в коридорчето с кафе в ръка, тръгна напред, но се обърна и влезе пак в стаята на отдела.

— Да поговорим някъде насаме — каза Петра.

И трите стаи за разпити бяха ужасни, по-малки от затворнически килии, без прозорци, очебийната стена с еднопосочното огледало, която повечето идиоти, вкарани тук, веднага забелязваха, но после забравяха.

И в трите миришеше лошо: пот, дезодоранти, евтини парфюми, цигари, хормони.

Тя избра номер 1, защото в нея имаше три стола вместо два. Фурние донесе и четвърти и те се скупчиха около малката метална масичка. Принудена близост. Г-жа Боулингър продължаваше да разглежда ноктите, коленете и обувките си, всичко друго, но не и хората наоколо. Хирургът изглеждаше готов да реже жива плът.

Петра затвори вратата и в помещението се възцари клаустрофобия. Г-жа Боулингър оправяше трикотажната си пола. Боулингър се опитваше да срази с поглед Фурние.

Опитваше се да доминира. С каква цел? По силата на навика?

Спомни си какво каза Рамзи за това как родителите на Лиза се опитвали да съсипят живота ѝ.

— Нека да започнем, като ви кажа колко съжалявам за вашата загуба. Правим всичко, което е по силите ни, за да открием убиеца на Лиза...

Споменаването на името на дъщеря ѝ накара г-жа Боулингър да изхлипа. Докторът не си направи труда да я утеши.

— Ние знаем кой е убиецът.

— Ако можете да ни приведете някакво доказателство, господине...

— Той я преби, тя го напусна. Какво повече ви трябва?

— За съжаление...

— Това момче, потенциалният свидетел — каза Боулингър. — Сигурен съм, че ще има реакция на наградата ни.

— Вече имаме няколко обаждания — каза Петра.

— Е?

— Все още не сме се свързали с тях, господине. Вървим по други следи.

— За бога! — Ръката на Боулингър се стовари върху масата. Жена му подскочи, но без да го поглежда. — Бъркам в проклетия си джоб, върша ви работата, а на вас не ви стига почтеност да направите каквото трябва...

— Ще го направим, господине — каза Петра. — Веднага щом можем.

— А защо сега не можете?

— Защото сме тук, господине — каза Фурние.

Ръката на Боулингър пак се вдигна и за секунда Петра си помисли, че ще се опита за удари Уил. Но юмрукът му замръзна във въздуха. Леко потрепери. Дали хирургът не беше на края на силите си, или беше от стреса?

— Ние ли ви бавим? Ние сме проблемът...

— Не, господине — каза Фурние. — Ние оценяваме вашата...

Ръката му пак се стовари.

— Вие — каза съвсем тихо — сте много груб. И двамата сте грубияни.

— Джон!

— Типично — каза Боулингър и изгледа Петра и Фурние поред. — Държавни служители. Значи не знаете нищо за това момче. Безценно, направо безценно. Върхът на подкрепата. Според мен ще се наложи да предприемем още една стъпка, Вивиан. Да наемем наш собствен...

— Престани, Джон. Моля те.

Боулингър се изсмя подигравателно.

— Съвсем сигурно е, че ще наемем наш собствен детектив, защото тези двамата очевидно не са...

— *Млъкни, Джон!*

Писькът ѝ изпълни стаята. Боулингър пребледня като платно и задраска по масата. Ноктите му не намериха за какво да се захванат и дланта му се отпусна. Без да се обръща с лице към жена си, той каза:

— Вивиан, ще ти бъда благодарен, ако...

— *Просто млъкни, Джон! Млъкни, млъкни, млъкни!*

Сега беше неин ред да вдигне ръка. Тя разсече въздуха като жив самолет и се стовари на гърдите ѝ, точно върху сърцето. Жената избяга от стаята, като отвори рязко вратата, без да си прави труда да я затваря.

Фурние молеше с поглед Петра да я последва. Но дори д-р Злъч беше за предпочитане пред опечалената майка.

Петра я настигна в края на коридора, близо до стълбите, седеше на най-горното стъпало с прилепено до стената чело, а прическата с цвят на шампанско подскачаше при всяко ридание.

— Госпожо...

— Съжалявам!

— Няма нужда да се извинявате, госпожо.

— Много съжалявам, много, много съжалявам!

Петра седна до нея и понечи да обгърне с ръка тресящите се рамене. Под трикотажната дреха личеше дребно тяло. Петра помириса грима ѝ, освежителя за уста, „Шанел №5“.

— Хайде да отидем някъде другаде.

Вивиан Боулингър се изправи и посочи към стайте за разпит:

— Не и при него!

— Няма — каза Петра. — Ще бъдем сами.

В стаята с автомата за закуски и кафе нямаше никой, затова въведе там жената и затвори. Не заключи. Само сложи един стол пред вратата, седна и посочи на Вивиан Боулингър да си избере стол до сгъваемата маса, която служеше за закусвалня на детективите.

— Кафе?

— Не, благодаря. — Гласът ѝ вече беше тих, изпълнен с типичните за след истеричното избухване срам и умора. Малките ѝ длани бяха скръстени върху покрития с черен трикотаж скут. Под блясъка Петра забелязваше следи от дълбоки бръчки, покрити майсторски с грим. Очите ѝ бяха тревожни, с безнадежден поглед. Така контрастираха на останалия ѝ външен вид, който беше толкова премерен.

— Съжалявам — повтори тя.

— Наистина няма нищо, госпожо. В такива ситуации...

— Когато всичко това свърши, ще го напусна.

Петра мълчеше.

— Щях да го направя тази година — каза Вивиан Боулингър. — А сега трябва да изчакам. Трийсет и шест години брак, ама че ирония! — Поклати глава и издаде ужасен звук, който повече приличаше на пищене на папагал, отколкото на смях. — Ходи по мръсници — продължи тя. — Мисли ме за глупава, че не знам. — Още един птичи звук. Той накара кожата на Петра да настръхне. — Евтини връзки с мръсници. А сега и Лиза си отиде.

Странно противопоставяне, но може би не бе така. Рекапитулираше нещастията си. Петра я изчака да продължи, но тя само допълни:

— Моята Лиза, моята красива Лиза.

Няколко мига мълчание, след това Петра каза:

— Госпожо, мислите ли, че Карт Рамзи го е направил?

— Не знам. — Отговори веднага. Беше мислила за това. Сви тъжно рамене и изстена.

Петра ѝ даде хартиена салфетка. Тя се изтри.

— Благодаря. Много сте мила. Не знам какво да мисля. — Седна по-изправено, изглеждаше по-висока. — Джон си мисли, че може да купи всичко. Предложи на Лиза пари, за да не се омъжва за Картър и като не стана — още повече пари, за да се разведе с него. Толкова идиотско! Лиза и без това щеше да се разведе с него. Тя ми каза. Ако Джон се беше сблизил с нея, можеше да си спести офертата. Но тя така си и остана. Лиза се разведе с Картър, но да не мислите, че Джон удържа на думата си?

Зловеща усмивка се появи на тънките ѝ устни. Червилото и моливът бяха използвани за удължаване на границата с кожата и напълно променяха контурите на устата. Без сутрешния си грим тази жена би била неузнаваема.

— Не ѝ ли плати? — попита Петра.

— Разбира се, че не. Не даде на Лиза и цент. Каза, че не говорел сериозно, че така или иначе било за доброто на Лиза и тя няма от какво да се оплаква. Лиза не му обърна внимание, знаеше с кого си има работа. Но все пак. Не мислите ли, че това е ужасно?

— Колко предложи той на Лиза?

— Петдесет хиляди долара. А сега да не мислите, че ще даде половината? — Тя поклати глава. — Не очаквайте от него да изплати наградата, детектив. Мъчно ми е за всички, които си мислят, че могат

да получат някакви пари от Джон. Дали мисля, че Картър го е направил? Не знам. На мен той винаги ми е изглеждал почтен човек. После Лиза ми каза, че я ударил, затова не знам.

— Колко пъти ви е казвала, че я е удрял, госпожо?

— Само веднъж. Скарали се, Картър изгубил самоконтрол и я ударил. Било е повече от плесница — окото ѝ беше насинено, а устната разцепена.

— Само веднъж — повтори Петра.

— Но и това беше прекалено много за Лиза. — Прозвуча самохвално. Дъщерята успяваше да се наложи по начин, който майката не бе успяла? — Каза ми, че няма да се примири. И аз бях съгласна с нея. Въпреки всичките неща, които баща ѝ прави от трийсет и шест години, никога не ме е докосвал и с пръст. Ако беше, кой знае какво щях да сторя. — Вдигна чантата си и я хвана като оръжие. — Аз, разбира се, не знаех, че Лиза смята да говори по телевизията. Ако го беше споделила с мен, сигурно щях да я посъветвам да не го прави.

— Да не прави нещата прекалено публични ли?

— Безвкусни. Но сбърках. Защо да го потискаме навътре? Какъв е смисълът да мълчим, да изглеждаме прилични и изпълнени с вкус? — Тя проплака пак и се избърса със салфетката. — Дали мисля, че Картър го е направил? Защо не? Той е мъж. Те са отговорни за всичкото насилие по света, не е ли така? Дали съм сигурна като Джон? Не. Защото никой не може да бъде толкова сигурен, колкото Джон. — Тя стана. — Знам, че правите каквото можете, детектив. Джон иска кръв, но всичко, което аз искам... никога няма да го получа: искам си обратно моето малко момиче. А сега бихте ли били така любезна да ми извикате такси?

— Разбира се, госпожо. — Петра остана с нея, после ѝ отвори вратата. — Ето визитната ми картичка. Ако се сетите за нещо, каквото и да е, моля ви, обадете се.

Двете се върнаха в коридора. Вратата на стаята за разпит беше още затворена.

— Бедният ви чернокож приятел — каза Вивиан Боулингър. — Джон има предразсъдъци. Наистина го презирам за това.

— Ще повикам такси — каза Петра. — За къде?

— „Бевърли Уилшър“. Той е отседнал в „Балтимор“.

Едва бе минало 9 сутринта, а Петра вече беше изтощена.

Времето, прекарано със семейство Боулингър, изсмука енергията ѝ. Горкият Уил, още беше вътре.

Ама че двойка, дори да оставим настрана трагедията. Не бяха добър пример на семейство за Лиза. Докъде стигаше свободната воля на всеки от нас?

Купчината със съобщения беше нараснала. Още четири за момчето. Тя се страхуваше д-р Боулингър да не реши да се осведоми за обажданията.

В някои случаи се сближаваше със семейството на жертвата. А сега ѝ се искаше да цапардоса д-р Боулингър до безсъзнание, потръпваше от птичия смях на госпожа Боулингър. Никак не беше добре. А Стю още го нямаше. Очевидно вече не му пукаше. Кое не се връзваше с тревогите му за кариерата. Значи наистина е нещо в семейството.

Тя прегледа без резултат някои съобщения за изчезнали хора на име Флорес, когато затваряше телефона, Стю влезе.

— Добро утро.

Свежо избръснат, всеки косъм си беше на мястото. Носеше хубав каменносив габардинен костюм, лъскава сива риза, жакардова вратовръзка в опушени и червени тонове. Безупречен вкус.

Това я ядоса.

— Добро ли е? — попита го.

Той се обърна и излезе от стаята на отдела.

39.

Сам Ганзър не паркира внимателно линкълна. Двайсетгодишната наземна лодка беше прекалено голяма и за двете празни места зад синагогата, затова той я сложи по средата.

Кой щеше да се оплаче? Синагогата някога беше център за контакти на евреите от Венис, но сега работеше само в петък, никой друг, освен Сам, който идваше да я нагледа, не пристъпваше там по друго време.

Дори през почивните дни понякога трудно се събираха и десет души за бденията. Бет Тора не беше достатъчно правоверна за облечените като религиозни фанатици юпита, които завземаха Венис, затова те си направиха друг храм няколко пресечки по-нататък, доведоха един брадат фанатичен равин от Ню Йорк, издигнаха преграда между отделенията за мъже и жени. По-възрастните, предимно леви вярващи, които поддържаха синагогата, не искаха и да чуят за другия храм.

Това беше преди пет години. Сега повечето редовни посетители бяха починали. Сам знаеше, че с течение на времето Бет Нора щеше да бъде затворена, а сградата — продадена. Може би юпитата щяха да си я поискат, което щеше да е по-добре, отколкото да се появи още един евтин магазин на и без това препълнената с такива „Оушън Франт Уолк“. Сам не беше такъв голям противник на юпитата като някои стари социалисти. Дълбоко в сърцето си хранеше огромно недоверие към авторитетите, но бизнесът беше в кръвта му. Междувременно щеше да паркира където си поиска.

Струваше му се, че ще живее вечно. За седемдесет и една години тялото му го слушаше прекрасно. Брат му Емил живееше в Ървайн, изобщо не беше религиозен и беше на седемдесет и шест. Силен ген, поколения от яки, здрави ковачи на желязо и дърводелци, калени от проникващия в костите студ на украинските зими.

Злото в най-чистия му вид бе окастрило родословното дърво на семейство Ганзър.

Майката, бащата, тримата по-малки братя и двете сестри бяха депортирани в Собибор и повече не ги видя. Аврам, Мотел, Барух, Малка, Шиндел. Дали бяха стигнали до Америка, какви ли бяха сега имената им? Сам предполагаше, че най-вероятно са Ейб, Морт, Бърни, Мерилин, Шърли. Миналата седмица повдигна въпроса пред Емил, на когото не му се говореше за това.

Всичко на всичко четирийсет и пет души от семействата Ганзър и Лейбовиц бяха хванати от украинската полиция и предадени на мръсните нацистки окупатори. Сам и Емил, мускулести млади мъже — Емил беше шампион по бокс лека категория в Ковол — бяха пощадени и откарани насила като роби, за да работят. Осемнайсетчасови работни дни и само супа и безвкусен като талашит хляб. Среднощното бягство сред снеговете, времето в гората на листа и желъди, бяха полумъртви от глад, когато ги откри една свята жена католичка. Когато синът ѝ се върна от война, поиска да ги предаде. Братята Ганзър побягнаха пак, вървяха до изтощение и най-накрая стигнаха до Шанхай. Китайците се оказаха почтени хора. Само понякога се чудеше какво ли би станало, ако се бе заселил там и се бе оженил за едно от тези разкошни порцеланови момичета. Но вместо това — свобода, Канада, Детройт, Лос Анджелис.

От години не се бе сещал за тези неща. Напоследък спомените идваха неканени. Сигурно беше някакво мозъчно увреждане. Тялото му беше силно, но паметта за имена и чувството за ориентация избледняваха, влизаше в някоя стая и забравяше защо. Но миналото беше ясно, все едно се случваше днес. Целият този гняв — още можеше да почувства как нахлува в главата му, а това не бе добре за кръвното налягане.

Загаси мотора на линкълна, слезе и заключи голямата бяла кола. В петък вечер и в събота той изпълняваше задълженията на клисар, така беше, откакто г-н Гинзбърг умря. Като започна да върши тази работа безплатно, зае се и с поддръжката. Защо не? Какво друго имаше да прави, освен да свири на мандолината си и да се припича прекалено дълго на слънце пред къщата си — вече му бяха изрязали четири предракови образувания от лицето и едно от плешивото му теме. Трябваше да носи тази глупава шапка, също като старец.

Свали я и я хвърли в линкълна и още веднъж се наслади на начина, по който беше паркирал. Така беше по-добре, отколкото да

остави място за някой наркоман да спре тук с открадната кола и да се бодне. Това се бе случвало неведнъж. Този квартал винаги си е бил малко шантав, но напоследък се бе превърнал в идиотска сбирщина от недодялани туристи, които прииждаха през уикендите, а през нощта изъглите изпълзяваше всякаква измет.

По-голямата част от „Оушън Франт“ сега беше един голям цигански табор. Търговци едnodневки продаваха всякакви боклуци, а през уикендите се събираше такава тълпа, че не можеш да направиш и две крачки, без да се блъснеш в някой пришълец.

От четирийсет години Сам и Емил продаваха железария и водопроводни части в магазина си на булевард „Линкълн“, все полезни неща. И двамата знаеха как да ги инсталират и пласират, как да направят канализацията на една къща от нищо. Трябва да си сръчен, да се оправяш сам и никога да не разчиташ на някой друг. Може би затова той никога не се бе женил. Въпреки че жените го харесваха. Беше си поживял добре. И сега от време на време успяваше да се мушне в нечие легло с някоя бабичка с мека кожа и двамата изпитваха срам от това, което годините бяха сторили с телата им. Но Сам знаеше как да ги накара да се чувстват млади и красиви.

Порови в джоба си за ключа на храма, намери го и отвори задната врата. Без да забележи мрежата от прозореца на тоалетната, която лежеше на земята, защото той бе отчасти скрит от дясната предна гума на колата му.

Секунди след като влезе, разбра, че някой е проникнал вътре.

Сребърната урна седеше на платформата, от която четяха Тора, и блестеше върху синята кадифена покривка, ей така — на открито. Съдът за дарения не беше използван от петък вечерта, когато бе пуснат сред молещите се преди службата. Сам лично я беше прибрал в шкафа под библиотеката. Ключалката му беше с проста комбинация, нямаше нужда да бие тревога — вътре имаше само няколко долара на монети.

Но все пак някой се беше опитал да я обере. И ето, от същия шкаф бе взета и храна. Дребни закуски за няколкото редовни посетители в събота сутрин. Бисквити и розова кутия от една хлебарница на „Феърфакс“ — полети с шоколад сладкиши във

формата на панделки. Сам ги бе купил миналата седмица. Без консерванти, сигурно са се развалили. Беше забравил да ги изхвърли.

На синьото кадифе имаше трохи. Монети от двайсет и пет и от десет цента бяха паднали от урната. Крадецът е бил гладен. Какво ли друго е взел?

Единствените ценни неща за престъпниците бяха сребърните орнаменти и обковите, украсяващи трите Тори в олтара. Сам се запъти към ореховата дърворезба, готов да отдръпне завесата от черно и синьо кадифе, но се страхуваше от това, което щеше да види.

После се спря и вдигна инстинктивно тежките си ръце. Може би разбойникът беше още тук. Последното нещо, от което се нуждаеше, бе да му изскочи някой наркоман.

Нямаше никой. Тишина, нищо не се движеше.

Той не помръдваше и се оглеждаше на всички страни.

Храмът имаше четири помещения — малък коридор отпред, дамска и мъжка тоалетна, а най-вътре беше главното светилище — редици с орехови пейки за 150 души.

Голямо дървено резе пазеше предната врата, не можеше да се влезе и излезе без ключ. Както и през задната врата. Тогава как...

Изчака още няколко минути, убеди се, че е сам, но реши все пак да провери. След това отиде при предната врата. Беше заключена, не беше разбита.

Върна се назад и тогава видя прозореца в дамската тоалетна. Затворен, но мрежата я нямаше — ето къде беше, на земята до гумата на колата му. На прозореца имаше бели стърготини от изсъхнала боя.

Да не би да е затворил прозореца, след като си е тръгнал? Възпитан крадец?

Върна се в светилището, отвори олтара, прегледа Торите. Всичкото сребро си беше на мястото. Кръглата урна също не беше изпразнена, а по ключалката ѝ нямаше и драскотина. Само Сам и г-н Кравиц знаеха комбинацията и се редуваха да прибират седмичната лепта и да я предават в магазина на Хадаса на „Бродуей“. Някога вярващите от Бет Тора с гордост даваха по петдесет долара на седмица за бедните, а сега подаянията бяха паднали до десет-дванайсет. Срамно, затова Сам ги допълваше с двайсет долара от джоба си. Какво правеше Кравиц — нямаше представа. Той беше малко стиснат.

Огледа урната, разклати я. Беше все още пълна. Бяха изпаднали само монетите от двайсет и пет и от десет цента. Странно.

Доколкото Сам можеше да прецени, липсваха и няколко шоколадови сладкиша, както и съвсем малко бисквити.

Гладен крадец. Сигурно е някой бездомник, прекалено дрогиран, за да разбере какво върши, един от онези откачалници, които се скитаха нагоре-надолу по улицата. Сам понякога им даваше пари, друг път не искаше да има нищо общо с тях.

Явно дребен откачалник, защото прозорецът на тоалетната беше малък. Наркоманите са кльоцави. И нали винаги им се яде сладко? Добре де, загубата не беше голяма. Върна монетите обратно в урната, изчисти трохите от кадифето, затвори кутиите с бисквити и с шоколадови сладкиши и ги върна в библиотеката. Отвори долния шкаф, където държаша храната, и видя, че разбойникът не се бе докоснал до още нещо: алкохола.

Имаше винаги за редовните. Почти пълна бутилка „Краун Ройъл“ и преполовена водка „Смирноф“.

Наркотиците са единственият му порок, да не би да не си пада по алкохола?

До бутилките имаше няколко сгънати молитвени шала. Малки копирени парчета плат на сини райета, но и големият вълнен талис на черни райета, носен от четеца на молитвите. Този се държеше в шкафа под платформата — как се бе озовал там?

Да не би той да го е оставил там? Или Кравиц? Напъна се да си спомни, проклетата му памет... последната събота... да, да, г-жа Розен не се чувстваше добре и Сам си тръгна по-рано, за да я заведе вкъщи, като остави Кравиц да поеме грижа за всичко. А той нямаше усет за подробностите.

Извади вълнения шал и видя, че Кравиц не го беше и сгънал както трябва. Беше небрежен. Цял живот бе работил в Отдела по водоснабдяване, какво може да се очаква от един чиновник!

Сгъна отново шала, като пипаше внимателно дебелия вълнен плат. Занесе го при платформата, наведе се и отвори вратата на шкафа.

Вътре имаше едно момче.

Дребно, слабо дете, свито в ъгъла, изглеждаше уплашено до смърт.

Дишаше тежко. Сам виждаше как гърдите му се повдигат, дори вече ги чуваше — как въздухът свисти бързо и дрезгаво през тях, сякаш имаше астма или нещо подобно.

И това изражение на лицето му.

Сам познаваше това изражение. Като на братята и сестрите му, подали лица през прозорците на влака.

Работниците в лагера, които не успяваха да се справят с тежкия труд.

Дори и изражението на Емил, когато се разболя от пневмония, мислеше си, че си отива.

И неговото собствено лице, когато посред зима намери парче стъкло в снега, огледа се в него и видя на какво е заприличал.

Това момче изглеждаше точно по същия начин.

— Всичко е наред — каза той.

Момчето потръпна. Обгръщаше се с ръце, сякаш му бе студено, и въпреки че беше юни, във Венис, Калифорния, един прекрасен слънчев ден, Сам усети украинския мраз да преминава през тялото му.

— Всичко е наред — повтори той. — Хайде, излез, няма да те ухапая.

Момчето не помръдна.

— Хайде, не можеш да останеш тук цял ден. Още ли си гладен? Бисквитите не са достатъчни, хайде да ти намерим истинска храна.

Трябваше му доста време, докато подмами момчето навън. Беше отстъпил назад, за да може детето да изпълзи спокойно. Когато най-накрая излезе, изглеждаше готово да побегне.

Сам го хвана за ръката — само кожа и кости. Пак го връхлетяха спомени.

Момчето се бореше, опитваше се да рита. Сам знаеше какво е да се чувстваш натясно и затова го пусна и то се втурна към предния вход на храма.

Заблъска по вратата, но тя беше заключена.

Върна се в светилището, но стоеше на разстояние от Сам. Очите му гледаха диво, мятеше поглед от една страна на друга, опитваше се да намери начин да избяга.

Сам седеше на първата пейка и държеше кутия с понички, която момчето бе пропуснало. Истинска вкусотия. Полети с шоколад понички от Етенман, все още неотворени, скрити зад старите молитвени книги. Тайният запас на Кравиц — кого си мислеше, че заблуждава? До поничките имаше и буркан с желирани рибни хапки. Сам не можеше да си представи, че момчето би ги харесало.

— Ето — каза той и му подаде поничките. — Вземи ги.

Момчето не помръдваше и само се взираше в него. Въпреки че беше мръсно, парцаливо и кльоцаво, с изподрано лице, беше хубаво дете. Може би на единайсет или дванайсет. Какво ли правеше толкова малко дете тук? Във Венис имаше много бегълци, но те бяха предимно тийнейджъри, големи бунтари, с обеци по цялото тяло, с откачени прически, татуировки и противно държане. А това беше просто едно дете, недохранено и уплашено.

Определено беше друговерче — достатъчно бе да се погледнат чипият му нос, мръсната кестенява коса. Понякога друговерците биеха децата си, малтретираха ги, бог знае какво още им причиняваха. Може би това бе избягало. Предполагаше, че и евреите правят такива неща, въпреки че лично той не бе срещал такива случаи.

Но какво разбираше той от деца?

Емил имаше син, адвокат, живееше в Енсино — караше немска кола! — изобщо не говореше нито с родителите си, нито със Сам.

— Ето — каза той и разклати кутията с поничките. — Вземи я.

Не последва отговор. Детето изглеждаше недоверчиво и смяташе, че Сам е намислил нещо. Навсякъде по джинсите му имаше мръсни лекета, а тениската беше цялата в дупки. Беше свил юмруци, коравият малък разбойник.

Сам остави поничките на земята, изправи се и каза:

— Добре, аз ще отворя вратата, няма нужда да се промушваш през прозореца. Но ако питаш мен, трябва ти чисти дрехи и истинска храна с витамини.

Бръкна в джоба на панталона си и извади някакви банкноти от портфейла си. Две двайсетачки — доста щедро за човек, когото не познаваше, но какво толкова!

Остави парите на пода до поничките, отиде в дъното на храма и отключи задната врата. После влезе в мъжката тоалетна, за да даде на

детето възможност да излезе с достойнство, а и защото мехурът му щеше да се пръсне.

40.

Петра се загледа във вратата, през която Стю току-що бе излязъл, после тръгна след него.

Той се появи пак там още преди тя да стигне до нея. Главата му беше килната.

Я ела тук.

Как ли не, верният младши партньор ще се втурне само като го повикат с пръст.

Очите им се срещнаха. Лицето му беше каменно, никакво извинение. Тя реши да пази достойнството си и го последва надолу по стълбите и навън от сградата към задния паркинг, където Стю бе спрял колата си. Обикновено безупречно чиста, сега прозорците ѝ бяха мръсни. Белият таван бе осеян с хванали коричка птичи изпражнения.

— Какво, по дяволите, става, Стю? — попита тя.

Той отвори предната дясна врата, покани я с жест да влезе, заобиколи и седна зад волана.

— Така доникъде няма да стигнем — каза тя, без да влиза. — Някой все трябва да свърши тази работа.

Той се взираше през предното стъкло. Слънцето от изток очертаваше с оранжев контур профила му. Дори и модел за корицата на долнопробен роман не би могъл да позира по-ефектно. Всички тук бяха проклети актьори.

Петра влезе и тресна вратата толкова силно, че колата се разтресе.

— Дължа ти обяснение — каза Стю.

— Добре.

— Кати има рак.

Гърлото на Петра се сви и за миг не можеше да си поеме въздух.

— О, Стю!...

Той вдигна пръст.

— Утре ще я оперират. Правеха ѝ изследвания. Не бяхме сигурни, сега вече сме.

— Толкова съжалявам, Стю. — Защо не ми каза? Очевидно не сме достатъчно близки. Осем месеца в преследване на лошите не са достатъчни за възникване на силно приятелство.

— Едната гърда — каза той. — Лекарят ѝ го открил при редовен преглед. Казват, че е само обикновен тумор.

— С какво мога да ти помогна?

— С нищо, благодаря ти, погрижили сме се за всичко. Майка ми ще вземе децата, а баща ми се разправя с болницата.

Дясната му ръка се подпря на таблото. Петра сложи длан върху нея.

— Прибирай се, Стю. С Уил ще се оправим с всичко.

— Не, точно там е работата, смятах да си взема отпуск, но Кати настоя да не го правя. Иска довечера да съм вкъщи, да я заведа до болницата, каза ми, че мога да остана, докато заспи. А утре, когато излезе от операцията, да съм там. Но между тези две неща настоява да продължа да работя. Дори когато я облъчват... Може само да изрежат мястото, още не са сигурни.

— Мислиш ли да останеш на работа? — попита Петра.

— Кати така иска. Нали я познаваш.

Петра познаваше много слабо Кати. Грациозна, красива, оправна, добра майка, никога без грим. Красавицата на гимназията, с учителска диплома, от която никога не се бе възползвала. По време на семейните излети Петра я бе преценила като ненадминат организатор.

Малко резервирана и ако трябва да бъде честна — повече от резервирана. Въпреки повърхностната дружелюбност, винаги се държеше на разстояние и Петра я смяташе за ледена кралица.

Трийсет и шест годишна. Шест деца.

Петра си спомни за баща си, как бе отгледал пет деца съвсем сам. И през цялото това време Стю се бе старал да се държи.

— Толкова е силна — каза той. — Никога не съм спал с друга жена.

Каза го като нещо съвсем обикновено. Петра го потупа по ръката.

— Повечето мъже се отегчават с една и съща жена. Аз винаги съм искал само Кати. Наистина я обичам, Петра.

— Знам, че е така.

— Опитваш се, правиш каквото трябва, за да живееш по определен начин, знам, че не можеш да правиш сделки с Бог, той си има собствени планове за теб, но все пак...

— Тя ще се оправи — каза Петра. — Всичко ще се нареди, ще видиш.

— Погледни го Рамзи — продължи той. — Има здрава съпруга, а виж какво направи с нея. И онова момиче Егерман. Всички тези неща, с които се сблъскваме.

Той облегна глава на волана и избухна в неподозирани дълбоки ридания.

Вивиан Боулингър, а сега и това.

Но това беше различно. Беше част от нея.

Петра се пресегна и го прегърна.

41.

Като наближи асансьора, Милдред Борд чу над главата си стъпки. После пускане на водата в тоалетната, отваряне на кранчето на ваната. Старата къща имаше прекрасна архитектура, но ако се застанеше на определени места, звуците долитаха безпрепятствено през гредите.

Госпожата сама пълнеше ваната си. Това беше ново.

Може би денят се очертаваше да бъде добър.

Върна се в кухнята, изяде бърканите яйца и изпи кафето си на старата дървена маса, изхвърли остатъка от кафеварката, зареди нова и зачака, остави достатъчно време на госпожата да се накисне. В 8:45 вече се връщаше обратно с втората закуска.

На подноса нямаше вестник. Но не защото го бе прегледала за противни статии. Тази сутрин раздавачите бяха подминали къщата. Отново. Такъв объркан свят.

Ще се погрижи за това, след като сервира, незабавно ще вдигне телефона и ще се обади в компанията за абонаменти, ще им даде да се разберат.

Понякога ѝ се искаше госпожата да остави абонамента да изтече. Нямахше нужда да чете нещата, които печатаха.

Асансьорът се отвори на горната, покрита с килим площадка. Мина покрай мястото, на което бе стоял роялът „Стейнуей“, покрай призрака на старинната ракла със заплетен капак от кост от костенурка, двете величествени китайски вази, сини като небето, бели като мляко, поставени върху мраморни пиедестали. Едно прашно петно в нишата я накара да се спре и да го избърше с края на престилката си.

Докато вървеше към апартамента на госпожата, премина покрай някогашното хранилище на порцелана, позлатените витрини с предмети от бронз и емайл, претъпкани с японски вази от нефрит, слонова кост и смесица от метали.

Всички бяха незаменими. Като раклата. Убиването на костенурки вече беше незаконно. На градските деца — да, но не и на влечугите.

Почука на вратата на госпожата, получи очаквания тих отговор и влезе.

Госпожата беше в леглото, в кремава копринена пижама с облечени копчета — истинско изпитание беше да намери подходящо химическо чистене за нея. Косата ѝ бе завита в бяла френска хавлиена кърпа, не носеше грим, но пак бе хубава. Аромат на розова вода освежаваше огромната стая. Единствените предмети върху нощното шкафче бяха кутията с хартиени салфетки и черното копринено домино за сън. Чаршафите бяха едва разбъркани. Тази жена дори и в съня си беше грациозна.

Но госпожата се държеше странно — взираше се пред себе си, не се усмихваше на Милдред. Пак ли кошмари?

Стаята бе все още затъмнена, и двете завеси бяха спуснати. Милдред не помръдваше, не искаше да се натрапва и след миг госпожата се обърна към нея:

— Добро утро, мила.

— Добро утро, госпожо.

Лицето ѝ бе толкова слабо, толкова бледо. Уморено, много уморено. Значи денят по всяка вероятност няма да е добър.

Милдред твърдо реши да я накара да поизлезе — може би разходка с кола до „Ханингтън Гардънс“? Миналия месец двете прекараха един прекрасен час в разходка със скоростта на охлюв, която госпожата налагаше. Седмица по-късно Милдред бе предложила да я повторят, да отидат до художествената галерия, но госпожата се възпротиви. *Може би друг път, мила.*

Някога, преди време, кадилакът и линкълнът се караха от шофьори. Кадилака вече го нямаше. Милдред се бореше с линкълна... колко ли бензин имаше в резервоара?

Ако не пътуване с кола, то поне разходка в задния двор, малко свеж въздух. Може би следобед.

— Ето ви закуската, госпожо.

— Благодаря, Милдред. — Каза го механично, толкова учтиво, че на Милдред ѝ стана ясно, че госпожата не беше гладна и вероятно няма да се докосне до храната.

Тялото се нуждаеше от поддържане. Това подсказваше елементарната логика. Да, въпреки образованието си, дипломата от колежа в Уелсли — най-изисканото учебно заведение за жени в Америка, госпожата понякога, изглежда, не осъзнаваше основни неща. В такива моменти Милдред се чувстваше като по-голяма сестра, която се грижи за малко дете.

— Трябва да ядете, госпожо.

— Благодаря ти, Милдред. Ще се постарая.

Милдред остави храната, дръпна завесите, взе подноса за легло и го постави пред нея. Забеляза, че на едно място плисетата на пердето са разбъркани, оправи ги и погледна през прозореца. Покритият със сини плочки басейн, който той бе проектирал като двойник на басейна на г-н Хърст в Сан Симеон, беше празен и зацапан с кафяво. Гледката на чемшировата горичка беше прекалено болезнена. Милдред извърна поглед, но попадна на агресивния изглед на Централен Лос Анджелис. Всичкото това стъкло и бетонът отблизо изглеждаха ужасно, но отдалеч може би придобиваха някаква... монументалност.

Когато пак се извърна, госпожата бършеше очите си.

Плачеше ли? Милдред не бе чула и стон.

Госпожата издърпа салфетка от порцелановата кутия и безшумно издуха носа си. Пак ли настинка? Или наистина плачеше.

— Ето, госпожо, препечена филийка, както я обичате.

— Прости ми, Милдред, закуската е прекрасна, но... може би след малко, моля те, остави я.

— Малко кафе за апетит, госпожо?

Госпожата понечи да откаже, но после рече:

— Да, моля.

Милдред взе добре увитата кана и насочи димящата тъмна течност в чашата в стил „Роял Уорчестър“. Госпожата вдигна кафето. Ръцете ѝ трепереха толкова много, че трябваше да хване чашата и с двете, за да я задържи.

— Какво има, госпожо?

— Нищо. Всичко е наред, Милдред. Каква красива роза!

— Тази година станаха много големи. Сезонът ще е добър за розите.

— Да, сигурна съм, че ще е така... благодаря ти, че си си направила труда.

— Нищо не ми костваше, госпожо.

Всяка сутрин си разменяха едни и същи реплики. Стотици сутрини наред. Ритуал, а не формалност, защото благодарността на госпожата беше искрена, беше учтива като кралица, дори по-учтива. Но какво се бе случило с благородството ѝ! Беше трудно да бъде наречена американка. Беше по-скоро... космополит.

Госпожата взе още една салфетка и попи очите си. Милдред взе първата, пусна я във венецианското кошче под масата и забеляза нещо друго там.

Вестник. Днешния!

— Станах много рано и го взех, Милдред, не се сърди.

— Рано ли, госпожо? — Милдред бе станала в шест, взе вана за десет минути, тайното ѝ сапунено удоволствие. Не бе чула нищо. Госпожата бе прикрила бягството си с течаща вода!

— Излязох да видя дърветата. След тези ветрове, които духаха снощи.

— Разбирам, госпожо.

— О, Милдред, всичко е наред. — Топлите ѝ очи премигнаха.

Милдред скръсти ръце върху престилката си.

— Колко рано, госпожо?

— Не помня точно, мила — шест, шест и половина. Сигурно съм си легнала прекалено рано и режимът ми се е объркал.

— Много добре — каза Милдред. — Ще желаете ли нещо друго, госпожо?

— Не, благодаря ти, мила. — Сега ръцете на госпожата пак се разтрепериха. Стискаше здраво завивките. Усмивваше се, но изглеждаше пресилено. Милдред се молеше това да не е нов пристъп на депресия. Погледна към вестника.

— Можеш да го вземеш — каза госпожата. — Ако искаш да го четеш.

Милдред стъгна ужасното нещо под мишница. Да го чете, как ли не! Ще го изхвърли с боклука от кухнята.

42.

Когато ключалката на задната врата на еврейската църква щракна, мозъкът ми замръзна и не можех да помръдна. Какво ли щяха да ми сторят евреите? Сега с мен бе свършено. Когато задната врата се отвори, аз се метнах под голямата маса, изпълзах в шкафа и затворих тихо вратата. Отвътре се чуваха стъпки.

Само един човек беше — да, само един. Шкафът беше празен и миришеше на дърво и стари дрехи. В устата ми имаше вкус на бисквити и страх. Набутах се в един ъгъл и не помръдвах. Молех се влезият, който и да беше, да не отвори вратата.

На табелата пишеше никакви молитви до утре. Евреите нямаха ли тайни молитви?

Влезият се поразходи, спря и пак тръгна. Сега беше близо до мен. Ако отвори шкафа, че изскоча навън, ще се развикам като луд, ще го изненадам и ще избягам.

Как ще избягам? Не и през задната врата, освен ако не я е оставил отворена.

Предната — дали можеше да се отвори отвътре? Пак през прозореца на тоалетната? Това щеше да отнеме време. Стомахът започна много да ме боли. Чувствах, че се задушавам.

Дори не бях направил нещо кой знае колко лошо — само ядох малко от храната им, а и тя не беше много хубава. Бисквити с вкус на лук, някакви сладкиши с форма на пеперудки, които не бяха пресни.

Дори не бях повредил сребърната бутилка с еврейската звезда, само я поразтърсих, за да видя какво ще изпадне. Въпреки че ключалката изглеждаше нестабилна. Помислих си да я счупя, но бутилката беше добра и аз не исках да я счупя.

Това беше еврейски храм, но все пак храм, значи може би Господ беше и на това място.

Ще му кажа всичко това, ако ме хване. Не, няма, ще викам и ще пиция и ще бягам към тоалетната, ще се заключа вътре и ще изляза през прозореца.

Спомних си какво казваше Тъпака за евреите: че налитали да убиват християни... сигурно е глупост, ами ако...

Сега е по-далеч. Върви напред-назад, напред-назад — какво ли прави?

Охо, пак се приближава. Чувам трополене, разклаща сребърната бутилка. От следващия звук изглежда, че движи длан по масата — сигурно чисти трохите от бисквитите... сега се отдалечава. Може би ще види, че никой не е откраднал нищо и ще си тръгне...

Не, връща се...

Вратата се отваря.

Нито изскачам, нито викам.

Просто се свивам още повече в ъгъла.

Едно лице се вглежда в мен. Старческо, малко пълно. Очила с дебели черни рамки, голям нос, червен, възголемички уши.

Смешен старец. Отстъпва. Носи старчески дрехи — бяла риза, торбести светлосини панталони и промазана жилетка с цип отпред. Пръстите му са много дебели, а ръцете му изглеждат прекалено големи за останалата част от тялото.

Не изглежда ядосан. По-скоро изненадан. Продължавам да се притискам в ъгъла. Дървото ме убива на гърба и кръста, но не мога да спра да се притискам.

Той отстъпва още малко и казва:

— Всичко е наред. — Гласът му е дълбок и дрезгав.

Аз просто си седя.

— Всичко е наред. Излез, не хапя.

После надниква по-близо към мен и ми показва зъбите си, сякаш се опитва да ми докаже, че не хапе. Извратеният дядо се усмихваше по същия начин.

Прави ми място да изляза, но не мога да се помръдна.

Продължава да повтаря, че всичко е наред, че ако съм гладен, трябва да ям здравословна храна, а не боклуци.

Преценявам, че ако ми създаде проблеми, мога просто да го бутна. Въпреки големите си яки ръце, той е само един старец.

Най-накрая кръвта ми се успокоява и аз изпълзявам навън. Той ме хваща за ръката, доста е силен и аз се опитвам да го ритна, а той ме пуска и аз побягвам към предната част на синагогата, но вратата е

заклучена с катинар, за който трябва ключ и сега вече попаднах в капан.

Връщам се. Той седи на една пейка. Смее се, протяга ми кутия с шоколадови понички, опитва се да ми даде една, но няма начин да се приближа до него достатъчно, за да я взема.

Не само защото е евреин, а защото е човек и на никого не може да се има доверие.

Пак тръгва към мен, казва ми, че ще отключи задната врата да изляза, че не трябва пак да се промушвам през прозореца.

После вади пари! Две двайсетдоларови банкноти — четирийсет долара!

Да не се опитва да ме подкупи?

Не ги вземам и той ги оставя на пода до поничките, става и отключва вратата и влиза в тоалетната. Грабвам всичко и побягвам.

Навън съм и пак мога да дишам. В джоба ми парите тежат цял тон и първата поничка, която изяждам, докато вървя по алеята, има страхотен вкус. Изяждам още една. Тогава ме заболява стомахът и решавам да запазя останалите за по-късно.

Магазините отварят и пешеходците и скейтбордистите са се увеличили. Първото нещо, което правя, е да си купя шапка, с надпис „Доджърс“ и с лентичка за намаляване на широчината отзад. Нагласям си я по главата и нахлупвам козирката над лицето си, за да се пазя от слънцето, а и за да се скрия.

Защото покупката на шапката е странно преживяване. Намерих я в едно магазинче, разположено в барака, доста далеч от синагогата. Човекът, който ми я продаде, е грозен, с лоша кожа, с огледални слънчеви очила и дълга мазна руса коса, посивяла на места. Поглежда ме странно. Сякаш ме познава.

Предполагам, че може би е от Холивуд, но никога не съм го виждал преди. Има необичаен акцент, като на лошите от шпионските филми — руски акцент, звучи като руски шпионин.

И защо ме гледа така? Искам да кажа, че не мога да бъда сигурен, че наистина ме гледа — заради огледалните очила. Но така изглежда — по начина, по който обръща главата си към мен и я

задържа в това положение. Доста време мина, преди да ми върне рестото.

Когато си тръгвам, той казва:

— Хей, момче!

Но аз продължавам и нахлупвам шапката върху лицето си. Когато няколко секунди по-късно се обръщам, той е излязъл пред бараката и все още гледа по посока към мен, затова се шмугвам между сградите и вървя малко по пресечката, после пак се връщам на „Оушън Франт“, но съм прекалено далеч от него, за да може да ме види.

Океанът е станал съвсем син и най-накрая костите ми се стоплят. Мирише ми на печена царица и пуканки, знам, че имам пари да си купя, но все още ми е тежко от бисквитите и от поничките. Вървя сред всичките тези хора, сякаш тротоарите са подвижни и ние до един участваме в някакъв общ танц и никой никого не притеснява.

Миризмата на печена царица ме кара да се чувствам като на карнавал. Веднъж бях на карнавал в училище. Нямах пари нито за печена царица, нито за нещо друго. А сега се чувствам като в някакъв светъл топъл сън.

Стигам до края на пешеходната улица и вече няма къде да вървя, освен по пясъка.

Плажът изглежда като края на света.

Решавам да отида до другия край, обръщам се, повървявам малко, но забелязвам грозния руснак да идва към мен. Той е сред тълпата, но не е част от нея. Всички други приличат на хора, които се забавляват. Той изглежда ядосан. И очите му шарят навсякъде. Дали търси нещо, може би мен?

Още един перверзник?

Не искам да знам. Измъквам се по пресечката и вървя обратно на посоката, от която дойдох, като често поглеждам през рамо. Виждам няколко души, но не и него. После пресечката остава празна отново и ето я и синагогата. Зад нея е паркиран огромен бял линкълн континентал с кафяв гюрук. Сигурно е на стареца.

Тъпака ги наричаше еврейски канута. Кадилаците и линкълните континентал.

Кекави коли за кекави хора, казваше той.

Но старецът стискаше здраво.

И как само ми даде всичките тези пари — четирийсет долара, сякаш не бяха нищо. Значи евреите наистина са богати. Но не поиска нищо от мен в замяна.

Може би ще успея да измъкна още пари от него.

Все още съм в пресечката и съм се замислил за тези неща, когато той изскача, вижда ме и се усмихва изненадано. Доста е нисък. Сега вече забелязвам, че зъбите му са прекалено бели, трябва да са изкуствени.

Мама имаше няколко изкуствени кътника, правени на мястото на изпадалите ѝ болни зъби, но тя не ги носеше и бузите ѝ бяха започнали да хлътват.

Разперва ръце, сякаш е объркан.

— Какво? — казва той. — Да не ги изхарчи вече всичките?

43.

Стю я остави да го утеши, после рязко, като ударен от ток, се отскубна от прегръдката ѝ. За първи път се докосваха.

— Обратно на работа — каза.

Като седнаха зад бюрата си, той заговори:

— Имам новини от един от източниците ми в студиата.

Скот Уембли се бе обадил предната вечер. Той ѝ разказа в общи линии какво е казал, като не спомена нищо за мрънкането на помощник-режисьора.

— Не е кой знае какво, детектив, но ти нали каза да се обаждам за всичко.

— Какво имаш, Скот?

— Седяхме си няколко души, когато се появи Рамзи и една каза, че си мислела, че понякога снимали сериала и в парка „Грифит“. По хълмистите места, конюшните — от другата страна на шосето от Бърбанк.

— Скоро ли?

— Не знам. Това е всичко, което научих.

— Кой го спомена?

— Един помощник-режисьор и не ме питай откъде го е чула, защото не съм я разпитвал — нали каза да съм внимателен?

— Сигурна ли беше, или само предполагаше?

— Каза, че така мислела. Мислела, че го чула някъде. Беше... непринуден разговор. Изказвахме се за това-онова.

— За какво?

— Всъщност само за едно: че Рамзи е белият двойник на О. Джей.

— Добре, Скот. Благодаря.

— Ще ми благодариш, като ме оставиш на мира.

Петра отбеляза:

— Значи Рамзи може би познава „Грифит“.

— Тогава защо не е избрал по-усамотено място в парка?

— Защото тогава щеше да се наложи да мъкне Лиза пеша. Избрал е паркинга, защото е можел да стигне дотам с кола и да си тръгне с кола и под предлог да си поговорят да я наръга изненадващо с нож.

— Смяташ, че го е планирал.

— Смятам, че го е замислил, докато са били заедно. Освен това и колата може да има някакво значение — психологическо. Рамзи колекционира коли, Лиза обича да прави секс в тях. Какво по-хубаво място от паркинга да сложат край на връзката си?

— Идеалната лосанджелиска двойка... добра хипотеза. Харесва ми. — Той потри ръце. Беше се избърснал невнимателно и бе забравил малко островче руси косми под дясното си ухо. — Интересно ще е да разберем дали в някой епизод от „Отмъстителят“ няма съвпадение с убийството.

— Пренасяне на лошата телевизия в живота? — каза Петра.

— Тези хора нямат въображение. Получаването на сценариите ще отнеме време, но мога да прегледам „Телевизионен справочник“ за последните няколко години и да видя какво ще открия в преразказите на сюжета.

— Добре — каза Петра. Още черна работа. Изглеждаше благодарен, че може да я върши.

Фурние влезе в стаята на отдела, взе купчина бележки с телефонни съобщения и се приближи към тях.

— Здравсти — каза той.

— Здравсти — каза Стю. Нищо по лицето му не показваше, че този ден за него не е като другите.

Фурние размаха купчината.

— Позволих си да претараша бюрото ти, Барби.

— По-късно ще се разправам с теб — отвърна тя. — Нещо ново?

— Все още нищо за детето от приютите, благотворителните организации и детския отдел, но той не може просто да е потънал в града. Имам една добра следа — кореец, който държи „Оки-Рама“ на „Уестърн“, казва, че в продължение на три-четири месеца момчето от време на време си купувало храна от него. Винаги през нощта, забелязал го, защото детето било прекалено малко, за да излиза само по това време, не проронвало и дума, само поръчвало, избягвало да го гледа в очите, много внимателно си брояло рестото, цент по цент.

Кореецът му вика Малкия банкер. Каза още, че детето идвало и крадяло кетчуп, горчица, майонеза, като си мислело, че той не го забелязва. И познайте какво: за последен път дошло в неделя вечерта около девет. И си купило хамбургер с чили.

— Ето — каза Петра, мислейки си как момчето се е оправяло само три месеца. Брояло си е парите. Откъде ги е имало? Откъде идваше? — Да проверим националните бюлетини за избягали деца.

— Вече разпратих портрета по факса — каза Фурние. — Архивът им е огромен, ще отнеме време. Между другото кореецът иска наградата. — Той се засмя. — Както и всички останали. Освен обичайните алчни типове, има и няколко ненормални. Имам и една от Чула Виста, която твърди, че е ясновидка и че Лиза е убита от някакъв сатанински култ заради тимусната ѝ жлеза. Изглежда, сред нечестивите напоследък има глад за тимусни жлези.

— По време на аутопсията тимусната жлеза на Лиза беше непокътната — каза Петра.

— Казах на дамата, че не е ударила джакпота. Не знаех, че ясновидките могат така да псуват. Още нещо накрая: Шолкопф влетя тук. Притискат го отгоре и сме инструктирани да го информираме незабавно за всичко, което дори далечно напомня на следа. Имаме ли нещо?

Стю му каза слуха за снимките на сериала в „Грифит“.

Фурние се замисли.

— Не, не може да го изнесе в пресата.

— Нима той е стигнал чак до стаята на отдела? — попита Петра.
— Бил е сред низшите твари.

— Цели пет минути, Барби. Надуй отоплението и овлажнителите.

44.

Свидетел.

— Как беше възможно?

Тази сутрин се събуди толкова уверен. Изтегна се, прозя се, направи си кафе и си наля сок. Отвори вестника.

И ето.

Стомахът му се сви.

Дете?

В статията се казваше, че *може би* е било там. Полицията работела и по други следи.

Което означаваше, че полицията или нищо не знае, или блъфтира двойно, опитва се да го подмами.

Не се справяше лесно с несигурността.

Дете? В парка по това време?

Може би е измислена следа, уловка, която да прилъже някого да излезе на светло.

Не, не и при наличието на награда. Ако по фалшива следа невинно дете попадне в лапите на някой алчен идиот и родителите заведат дело, ще настане сериозна законова бъркотия.

Значи вероятно следата е истинска... но как ще знаят за детето, след като то само не се е предало?

Освен ако... няма някаква предметна улика... да не би да е забравил нещо?

Странна работа, след като свърши с Лиза, му се стори, че чува нещо. Горе, зад скалите. Шумолене, стържене, по-силно от пулсациите в ръката му.

Позволи си миг блаженство: изражението на Лиза. Видя го дори и в тъмното. Или може би просто така му се бе сторило.

Увери се, че му се е сторило, че е чул стържене. Беше се спрял, застана неподвижно, нищо не чу и върна вниманието си на Лиза.

Толкова хубава и неподвижна.

По ризата му имаше кръв, но бе внимавал да не си изцапа обувките, защото отпечатъците от подметките можеха да му създадат проблеми. Полепваха по асфалта. Пази се от мръсотията. Преди да се върне в колата, той свали обувките си.

Толкова внимаваше, а ето... някакво дете било будно толкова късно... не се връзваше. Вгледа се пак в портрета. Бяло, изглеждаше на единайсет или дванайсет. Не би се отличавало сред хиляда деца. Ако съществуваше.

Дори и да го намерят, какво ли е могло да види в тъмното?

Няма начин лицето му да се е виждало в мрака. Нали?

Ами колата? Да е зърнало номера... По границата на паркинга имаше някакви светлини. Дали не бе минал под тях?

За това не си бе направил труда да внимава, бе предположил, че на паркинга няма никой.

Ако детето наистина съществуваше, защо не се бе предало? Значи може би наистина е заблуда...

От друга страна, това може да създаде проблем. Не чак толкова голям, със сигурност щеше да е нищо в сравнение с Естрела, тази кучка със зъл поглед.

Ненужни хора. Лос Анджелис бе пълен с такива.

Дете... съзнателно не се тревожеше, но, господи, сърцето му биеше като лудо!

Той откъсна страницата от вестника и я намачка на плътна потна топка. Помисли още веднъж и я разгъна. Опита се да пие кафе, но не можеше да го преглътне.

Помъчи се да се разведри, като си представи Лиза на земята.

Истинската любов никога не умира, но тази беше мъртва.

Толкова лесно.

Най-сладкото беше нейната изненада.

Да оставим миналото, да се прегърнем. И тогава — прас!

Нещо доста по-различно от прегръдка.

— Доста по-различно — каза на глас с високопарен британски акцент. Гласът на Дейвид Нивън, една от хилядите роли, които никога не успя да изиграе.

Никой не ценеше таланта му.

Лиза го оцени, макар и в последния миг от живота си. Изражението на лицето ѝ показва, че най-накрая го вижда в нова

светлина.

Ти си способен на това?

Постара се да я гледа в очите, докато мушкаше ножа и го движеше нагоре.

Един от онези прекрасни мигове, когато всичко се слива. Най-добрата роля, която някога бе играл. Само двамата, танцуващи в тъмното.

Двамата и едно дете?

Как би могъл да го избегне? Да тръгне да го гони по хълмовете и да разпръсне кръв и кой знае още какви доказателства по цялата околност? Дори и малоумниците от Лосанджелиската полиция щяха да открият нещо.

Бяха разбрали и за детето. Как?

А сега и наградата. Старецът се пъчеше.

Може детето да е било там по-рано и да си е тръгнало, преди те с Лиза да се появят.

Може би, може би, може би — стара песен, една от любимите му. Някаква момичешка група я изпълняваше, „Шателс“ или „Шърелс“.

Тези пари вероятно щяха да привлекат само ненормални. Изводът беше, че полицията няма никаква представа за нещата.

— Никаква шибана представа — каза той с гласа на Дейвид Нивън.

Нито местните клоуни на шерифа, които се появиха първия ден, нито пък двамата от участъка. Бишъп, силен и мълчалив, който отстъпи централната роля на Конър.

Г-ца Детектив. Какви дълги крака! Нямахте гърди, но все пак беше добро парче. На колко ли беше — двайсет и шест или и седем? Каква бледа кожа и каква тъмна коса. Издължено слабо тяло, което голо може би изглежда прекалено кльоцаво, но си беше съвсем наред облечено. Представи си я, бяла и гладка, нито капчица мазнина по нея, изтегната на шезлонг край басейна, как се отдава на докосването на ръцете му, на устата му, на...

В друго време, на друго място...

Той се засмя и протегна големите си ръце.

Никаква представа, никой от тях нямахте никаква представа.

Освен онова набедено дете?

Което не се предаваше.

Защото не съществуваше?

Навън толкова късно, това значеше, че е или някой уличен хулиган, или беглец — може би мозъкът му беше размътен от наркотици и СПИН.

Вероятно нямаше за какво да се тревожи.

Дълго седя на мястото си, опитвайки се да се убеди сам. Най-накрая стигна до грозен извод: трябва да го вземе на сериозно.

Ще го проучи. За разлика от ченгетата, него не го ограничаваха правила. Животът го беше научил да си създава собствени правила.

След толкова години нещата вече се свеждаха до едно: вземи каквото искаш.

Като онази вечер в Редондо, с германската стюардеса, която седеше в ресторанта и се караше с отвратителния си приятел.

Гледаше ги от бара в другия край на заведението, прегърнал една бира „Хайнекен“, и бършеше капките от фалшивата си брада. Чудеше се какво ли е видяло момиче като нея в този отвратяга.

Забеляза момичето, защото приличаше на Лиза. А приятелят ѝ имаше лице като свински задник.

Гледаше ги и извикваше в главата си сексуални фантазии на тема „Красавицата и Звяра“, но те не успяваха да го възбудят. Защото беше ясно, че двамата не се разбират, само се гледаха лошо и почти не ядяха.

Най-накрая момичето стана и се втурна навън. Толкова приличаше на Лиза — беше малко по-висока, с по-големи цици, пицното ѝ тяло бе облечено в къса синя рокля, стегнатите ѝ мускулести крака я доведоха с лекота до пътната врата.

Свинският задник хвърли няколко банкноти и я последва. Едър мъж, но отпуснат, като торба тор.

Погледа ги, докато излизаха, плати за хайнекена, увери се, че никой не го гледа и слезе на паркинга зад ресторанта, където си намери удобно място за наблюдение зад колата си. Свинският задник се опитваше да вкара Русокоска в колата си и двамата много ръкомахаха. Всеки път, когато тя помръднеше, гърдите ѝ се люшваха — по движението им личеше, че нямат и грам силикон. Такива гърди не се срещаха често на слабо момиче.

Продължиха да се карат, тогава Свинския задник я сграбчи, тя се отдръпна, той пак я сграбчи, тя го зашлеви, той — нея, тя падна, после

стана.

Страхотен майтап.

Сега пък Свинския задник, изглежда, се извиняваше — грамадният идиот беше направо паднал на колене.

И какво направи Русокоска?

Плю върху него.

За малко да се изсмее на глас, докато ги гледаше иззад колата си. Охо, ето го и отмъщението: Свинския задник скочи на крака и замахна към нея, беше огромен като камбанария, но тронав, прекалено много бе пил и не уцели. Русокоска побягна през паркинга, прекрасните й цици се тресяха, Свинския задник размаха юмруци, но не я последва.

Русокоска спря в края на паркинга и скръсти ръце пред божествените си гърди. Свинския задник поклати глава, влезе в една спортна кола и отпраши.

Като остана сама, тя отпусна безпомощно ръце. Осъзна, че е тъмно, наоколо няма никой, кеят бе пуст, само опитай да намериш такси на плажа Редондо по това време.

Най-умното нещо беше да се върне в ресторанта. Вместо това, тя просто стоеше там и плачеше.

Е, фройлайн, глупостта се наказва.

Беше негов ред.

Страхотно. За втори път. Първия беше с малката Сали Тоск в Сиракюз в десети клас. Тя беше добре развита още от осми. Беше наблюдавал как гърдите й растат с направо обезпокоителна бързина. Не беше съвсем руса, а с малко червеникав оттенък, все още носеше скоби на зъбите. Беше му се натискала през целия футболен сезон, накрая той я удостои с честта да излезе с нея. Тайна среща — тя си имаше приятел, но искаше да помърсува и с него.

Отиде до тях с новия буик на баща си, родителите й щяха да отсъстват до късно, бяха на някаква вечеря на Ротари клуб. Семейство Тоск живееха в голямо имение извън града, което някога е било ферма. Сали го чакаше на вратата само по една малка нощничка, нищо друго. Пусна му език във всекидневната, даде му да й пипне циците в кухнята, качиха се в спалнята и там тя изпадна в истерия, когато той отказа да й каже, че я обича, опита се да го отблъсне и той трябваше да сложи длан върху устата й, за да спре писъците.

Покри устата и носа ѝ и изведнъж тя посиня. Той изпадна в паника. После му хрумна да я погледне в различна светлина и започна да се забавлява с тялото ѝ, просто я проучваше. Като внимаваше да не оставя следи, той подкара колата към къщи, разтърсван от ужас и удоволствие.

Семейство Тоск се върнали след два часа. В града настана истинска паника, тръгнаха слухове за дебнещ сексуален маниак.

Със седмици не можеше да мигне, защото какво щеше да стане, ако Сали беше казала на някого, че ще се вижда с него? Отслабна и каза на майка си, че има грип.

Но тя не бе казала на никого, беше се притеснявала заради приятеля си.

Ченгетата разпитаха приятеля.

Никакви следи. Отиде на погребението на Сали, плака, както всички останали.

Нищо не можеше да се сравни със страстта на младите.

Сали. Германското момиче. Лиза.

Не че беше сериен убиец. Нищо не го заставяше да прави тези неща.

Но когато се удадеше възможност...

На погребението на Сали той наистина изгуби контрол, когато пръстта започна да пада върху ковчегата. Една от приятелките ѝ, също мажоретка, го хвана за ръката, изтри очите му и по-късно му каза колко е чувствителен.

— Скъпи влюбени — произнесе той с мелодичен глас. Не като Нивън, по-скоро като Джон Хаузъмън.

И Оскарът отива при...

45.

— Не, все още са у мен, но нямам нищо против да ми дадеш още — казвам аз на стареца. — Имаш ли някаква работа за мен?

Той повдига очилата на носа си.

— Значи си можел да говориш. Искаш да работиш, така ли? Колко си голям?

— Достатъчно.

Той се приближава.

— Виж какво, ти си в беда, бягаш от нещо, може би ще успея да ти помогна. Защото момче на твоята възраст не трябва да се мотае тук само.

Аз се отдръпвам.

— Нямам нужда от помощ. Само от работа.

— Имаш ли разрешително за работа?

Не отговарям. Той казва:

— Разрешително за работа. Изисква се от закона. За да се предпазят децата. Преди ги принуждаваха да работят, вече не. Не и в Съединените щати.

Значи няма да ми помогне. Понечвам да си тръгна.

— Почакай — искаш работа? Добре.

Спирам.

— Какво имаш? Колко плащаш?

Той пак се усмихва.

— Я какъв бизнесмен! Добре, виж какво, този храм, синагогата — посочва през рамо, — не се посещава много през седмицата, но няма да е зле някой да чисти преди службата в петък. Да наглежда вътре, нали разбираш?

— Пазач?

— Не нощен пазач, а дневен, защото няма къде да се спи. Ти имаш ли къде да спиш?

— Разбира се.

— Тук през нощта е опасно — казва той и се приближава още повече. — Ти отдавна си на улицата, нали?

Не отговарям.

— Не искам да си пъхам носа, синко, но може би ще успея да ти помогна. Защото съм бил на твоето място, повярвай ми.

Като казва това, лицето му се променя, също както съм учил по биология. Метаморфоза. Разбирам, че говори истината.

— Това сигурно е било отдавна — казвам аз.

Той се взира в мен. После се шегува:

— Да, много отдавна. Още през каменната ера.

Смехът му е заразителен — дълбок, сякаш идва от дъното на корема му. Не мога да се удържа. И моята уста се разтяга.

— Я, той можел и да се усмихва! Значи животът в края на краищата не е толкова лош, а?

Това изтрива усмивката от лицето ми.

— Или е? — пита той. — Да не би някой много да те е наранил?

В храма ми показва малък шкаф в мъжката тоалетна, в който държат принадлежностите за чистене. Метла, лопатка, парцал и ведро, препарати за чистене на стъклата и на дървениите. Също така емайл за среброто, но него го прибира. Вижда, че го гледам.

— Ела, синко, между другото имаш ли си име? Аз съм Сам Ганзър.

— Синко е добре.

Той свива рамене, протяга ръка и се здрависваме. Ръката му е като менгеме.

— Приятно ми е да се запознаем — казва.

— И на мен.

Води ме в главното помещение на храма. В предната част има огромен дървен шкаф с дърворезба, който така и не успях да отворя. Той стига до тавана и е покрит със синя кадифена завеса. Старецът издърпва въжето и завесата се отваря. Зад нея има вратички с дванайсет малки дърворезби на библейски сцени. Разпознавам Ноевия ковчег, Моисей в люлката. Другите нищо не ми говорят.

Нищо за Исус. Разбира се. Мисля си: какво правя тук?

Зад резбованите вратички има нещо, също покрито със синьо кадифе, с еврейски надписи и дървени колони, стърчащи от горната и долната част, само тези на горната част имат сребърни дръжки. На най-

близката пише: „Дарено от Сол и Изидор Левин в памет на баща им, Химан“. Отпред висят сребърни плочки.

— Знаеш ли какво е това? — пита Сам.

— Не.

— Тори. Еврейската библия. Ти вярваш в Библията, нали?

Не знам в какво вярвам, но кимвам.

— Значи разбираш, че това е свято, нали?

— Не се тревожи, няма да открадна среброто — казвам аз.

Той почервениява като домати.

— Не това исках да кажа, синко. Просто държа да знаеш, че това е важно нещо. Значи когато те помоля да лъснеш среброто, ще внимаваш изключително много. Разбра ли?

— Разбрах. — Въпреки че много добре знам какво искаше да каже.

Разбрахме се така: мета и мия целия храм, включително и тоалетните, бърша прозорците и почиствам дървениите. Най-накрая ще лъсна и среброто, защото той трябва да ми донесе още парцали.

— Освен това — казва, — емайльт за среброто е прекалено силен, не вдишвай, когато си съвсем близо до него, разбра ли?

— Разбрах.

— Сериозно ти говоря — казва той. — Да не дишаш, а? Лепило, боя, нали не правиш такива неща? Не се друсаш?

— Никога — казвам аз. — Нито веднъж дори.

— Вярвам ти — казва той. — Изглеждаш ми добро момче. Искан ми се да знам какво правиш на улицата, защо живееш на бисквити, но това си е твоя работа.

Нищо не казвам.

— Не искам да дойда и да те намеря, катурнат от изпаренията на сребърния емайл — добавя той. — Повярвай ми, знам някои работи за тези неща, държа железарски магазин от четирийсет години. Напоследък разни наркомани и отрепки идват и изкупуват всичкото лепило и фиксажа — беше съвсем очевидно, че никой от тях никога не е правил ремонт.

Господи, този наистина говори много!

— Ще внимавам — казвам аз.

— И още нещо. Днес е четвъртък, утре вечер имаме служба. В събота също, така че в събота няма да ми трябваш изобщо.

— Добре. След днешния ден не мисля, че ще остане нещо за вършене.

Той бръква в джобовете си.

— А сега най-важната част. Колко искаш?

— Колкото мислиш, че трябва.

— Колкото аз мисля ли? Тоест ако кажа два цента на час, ще си доволен, така ли?

— Вярвам, че ще си справедлив.

— Поласкан съм, синко, но ако ще ставаш бизнесмен, научи се да си казваш цената.

Замислих се. Колко плащаха на децата да правят хамбургери в „Макдоналдс“? Не знам. Наистина не знам.

— Два долара на час.

— Два долара на час? Минималната надница е над пет. Нали не искаш минималната надница?

— Добре, шест.

— Пет и петдесет.

— Добре! — извиквам аз и се изненадвам от това.

— Не съм глух — казва той. — Пет и петдесет, и това, предполагам, за осем или девет часа, да кажем — петдесет долара общо. Ето ти аванс.

Изважда портфейла си и изведнъж в ръката ми се озовават две десетачки. Не вярвайки на късмета си, ги мушвам в джоба си.

— Останалото ще получиш, когато свършиш. Ще дойда след няколко часа да проверя. — Той пак се приближава, после спира. — И още нещо. Сделката е в брой, никакви удръжки за данъци, социални такси. Така че не ме топи на властите, става ли?

46.

Както казваше Рокера Моран — ако някога бе имал добър мотор, то не го бе забелязал.

Беше на трийсет и освен четирите месеца като пазач в онзи боклучарник в Салинас, не бе работил никога. Занаятчийските глупости в пандиза не се брояха — така и не бе лежал в истински затвор, само в местни дупки, общински арести, пиянство и хулиганство, месец тук, месец там.

Животът му дължеше нещо, преди да умре. Това беше сигурно.

Мотор, за каквото душицата му изгаряше. Като „Шавълхед“ от 72-а, карбуратор „Зенит“, компактен, лъснати ламарини — лъскав навсякъде, гладък като коприна хром. Или нещо по-аеродинамично, „Погхо Фиштейлс“, безоловни клапи, матирана рама с много копчета. Дай му повече пространство като пистите на летище „Кенеди“ или просто дълго равно пространство, ако не искаш да се изкефиш чак толкова много. Облицована седалка с облегалка, защото го болеше гърбът, особено сутрин.

Двойна седалка. Хромирани дръжки за пътника отзад, защото там трябва да седи някое маце и да трепери за скъпоценния си живот, докато вятърът я блъска бясно в лицето.

Не Шарла, тази дрогирана кучка. А някое като онези момичета, снимани във „Волният ездач“. Скоростта ще я възбуди, ще спрат на някой мотел и той ще ѝ даде малко рокерско свинско за обяд.

Мамка му, ако имаше мангизи, щеше да има и всичко това.

Сегашният му мотор беше истинска архаична гадост, сглобен от ръждясали части, съединени с лепило, повторни заварки и молитви. Дори беше сложил и някои японски, но на места, където не се виждаха. На рамата имаше емблема на „Харлей Дейвидсън“, но въпреки всички части с тази марка, там можеше да пише и „Пълен боклук“.

Поне вдигаше шум. Японските никога не вдигаха толкова шум.

В деня, в който хвана автобуса за Бейкърсфийлд, от три дни поред нямаше никакви проблеми. Но бързо загази. Бедите: стартерът не даваше искра, контактите бяха попилени. Най-лошото бе, че жиците в токовия изправител бяха по-заплетени от косата на Шарла. Минимум сто долара дотук, а и трансмисионният ремък изглеждаше готов да се разпадне, още две десетачки.

Всичко, което му бе останало от помощите на Шарла, беше шейсет долара и той ги взе, остави я да хърка и започна мъчителното си пътешествие пеша към автобусната спирка на Болса Чика.

Знаеше, че шейсет нямаше да го оправят при Спанки, но можеше да изхвърли боклука от работилницата, да свърши някоя работа в къщата му — неговата кучка вечно правеше ремонти.

Всичко, само пак да тръгне на колела.

Докато пътуваше в шибания автобус, мазните латиноамериканци вътре се взираха в него. Влажните им кафяви очи сякаш задаваха въпроса, който би задал всеки малоумник: Къде ти е моторът, човече?

Защото беше рокер, само като го погледнеш и разбираш, че не се вози на автобуси. Всяко пътуване под покрив беше гадно.

Изглеждаше наистина като рокер, по дяволите! Джинси, толкова пропити с машинно масло, че щяха да останат прави, ако излезе от тях, черна тениска XXXL със знака на „Ангелите на смъртта“, въпреки че наоколо нямаше Ангели. Капси, обковани ботуши, кожа, кожа, кожа.

Хубава, прилепнала по главата му шапка — мамка му на закона за каските!

Автобусът изяде дванайсет от шейсетте му долара, закъсня, спираше по пътя, за да остави мазниците в овощните градини. Отне му половин ден да стигне до рокерския магазин и когато пристигна, там беше претъпкано. Някакви рокери за през уикенда се тълпяха да гледат новите машини, които Спанки бе стегнал. Разни костюмари цъкаха пред страхотни модели „Риджитс“ от 95-а, два „Софтейлс“ и няколко антики, от които топките му се стегнаха. Само виж този „Накъл/Пан“ — тъмночервен лак с нарисувана в розово мадама.

Богати лигльовци разглеждаха стоките, сякаш разбираха нещо. Спанки им обясняваше, целуваше задниците им.

А ако някой лигльо си купеше мотор, какво щеше да бъде — лигльо на мотор.

Рокера се разходи из шоурума, разгледа частите, прелисти последния „Ездач“ — момичето на месеца беше латиноамериканка, но я погледни тези кафяви зърна!

После отиде в работилницата зад магазина, където двама механици работеха по моторите. Двама кретена, които никога не бе виждал.

Пак мексиканци! Какво му ставаше на Спанкстър!

Най-накрая лигльовците си тръгнаха с брошурите си и Спанки се върна зад щанда, разпусна плитката си и развя половинметровата си коса — мамка му, пичът посивяваше. Нямаше никаква мръвка, лицето му беше като на скелет, зъбите му бяха скапани, мръсникът приличаше на самата смърт. Кога е сложил очила?

Рокера отиде до щанда. Спанки държеше бутилка бира в едната си ръка, дясната му беше покрита с татуировки от рамото до пръстите. Но не и лявата, на нея беше изписано само името на жена му, Тара — на бицепса. Веднъж Рокера го попита за това, а Спанки каза: „С лявата си бърша задника, като индусите“.

Странно.

— Здравсти, пич! — каза Рокера.

Спанки не вдигна поглед. Изгълта половината бира, взе една брошура за събора в Чиликот и се направи, че чете. Рокера зачете обратната страна. Първокласен събор, на Деня на труда, чак в Охайо. Господи, как му се ходеше там, да се разходи заедно с групата покрай затвора, а братята зад решетките да вдигат юмруци в знак на солидарност.

Спанки продължаваше да чете, без да му обръща внимание.

— Чиликот — каза Рокера. — По-хубаво е само в Стърджис, нали? Или може би на Възпоменателния ден в Лакония, нали?

Спанки продължаваше да го пренебрегва.

Рокера се изкашля и накрая кльощавото копеле вдигна поглед.

— Здравсти, пич! — каза той. — Какво става? — Спанки изчака малко, после каза: — Бюъл.

Нарече го с името, което Рокера мразеше.

— Здравсти, Спанк! — Рокера вдигна ръка да си плеснат дланите.

Спанки не помръдна. Хвана брадата си с ластика за коса и тя заприлича на сива конска опашка. Довърши бирата си и хвърли бутилката зад рамо в кофата за боклук.

— Никакъв кредит, Бюъл. Все още съм ти ядосан за онези подвижни колела.

— Платих ти, пич.

— Да бе, след две години. Такива колела щях да ги продам за два дни. На теб ти трябваха две години.

Което беше пълна глупост — колелата бяха втора употреба, свалени от някаква браква и поправени, едното беше напълно скапано на мястото, където изхвърчалият чакъл го беше ударил и вдлъбнал.

— Спанк...

— Забрави, Бюъл.

— Виж какво, става въпрос за няколко дреболии. Имам и мангизи.

— Колко?

Рокера измъкна една двайсетачка и една десетачка. Спанки погледна парите, като че бяха кучешки лайна.

— Хайде, пич, нали знаеш, че не правя номера.

Спанки въздъхна и гърдите му хлътнаха, сякаш бяха бузи на мадама, която прави свирка. Нямаше косми по гърдите и ръцете, но сивата брада, която тръгваше от очите му, беше по-гъста от на Дядо Коледа.

— Това е предплата — каза Рокера.

— Да бе, едно нещо ще ти кажа: няма да получиш нови части. Ако ти дам нещо, то ще е само от остатъците.

— Добре — каза Рокера. — Нека да погледна.

— Да погледнеш? Мислиш, че за трийсет долара можеш да погледнеш?

— Трийсет в предплата, пич. Моята ще получи пари следващата седмица. — Пълна лъжа. Шарла не очакваше никакви доходи до края на месеца. — Веднага щом ги вземе, ще ти платя, лично ще ти ги донеса.

— Лично? — Спанки се усмихна и вързаната му брада се размърда като цял топ прежда. — Защо не ми ги преведеш, Бюъл? Вече всичко се превежда по банков път — ти някога правил ли си го, Бюъл?

— Разбира се. — Пълна лъжа.

— Имаш си банкова сметка, нали? Ние имаме. Имаме и компютър. — Спанки потупа касовия апарат. — Всичко е компютъризирано, Бюъл. Имаме още един компютър отзад за поръчка

на части. Имаме и електронна поща. Знаеш ли какво е електронна поща, Бюъл?

Рокера не отговори. Ама че задник! Стори му се, че Спанки прилича на... евреин. С тази брада беше като равин — трябваше да му сложи само една шапка и да го прати в шибания Израел.

— Електронна поща, Бюъл. Пращаш съобщения от компютъра, телефонните обаждания са без пари. Можеш да си поръчаш и мръсни снимки от компютъра, Бюъл. Аматорски, анални, по лицето, всичко. Или просто можеш да си ползваш електронната поща, за да напишеш на някой задник: „Да ти го начукам“ — каквото си поискаш. Това, което искам да ти кажа, Бюъл, е, че светът вече е друг, хората трябва да се променят с времето. Едно време човек можеше да си седи на задника и да си сглобява мотора, да живее безплатно. А сега ти трябва пари не само за бензин.

Рокера го изгледа със смесица от съжаление и презрение. Накъде биеше този мръсник?

— Сега трябва да правиш нещо, Бюъл. Да произвеждаш стоки или да си в обслужването — като например да правиш мотори и да ги продаваш. При мен идват лекари, адвокати, вече продавам и мерцедеси, много вървят. Хората произвеждат разни неща.

— Адвокатите — каза Рокера — произвеждат повече лайна, отколкото една мечка за цяла година.

Спанки не се засмя. Дори не се усмихна.

— Точно така, Бюъл. Затова могат да си платят частите, а ти се опитваш да ми пробуташ трийсет долара.

— Хей, пич...

— Да, да, искаш да разгледаш купчината с части втора употреба, добре, но това е за последен път, човече. Но преди това ще отидеш до магазина и ще ми купиш нещо за хапване. — Спанки почеса вътрешната страна на лявата си ноздра. — Три сандвича, мекички, един с говеждо, с допълнителни подправки и допълнителен сос. И един със сирене. И голяма кола. Ако ми купиш вечеря, може и да ти дам да поровиш. Поне ще свършиш нещо, няма да произведеш стоки, но ще ме обслужиш. Всичко вече е икономика, Бюъл.

Магазинът за бързо хранене беше на три преки и всяка стъпка беше болезнена за петите на Рокера, които носеха всичката тази тежест, а обувките не помагаха много. Бедрата му се виждаха през мърлявите джинси. Когато стигна, беше изпотен от усилието. Поръча храна за Спанки, като погледна намръщено момчето зад щанда. То започна с: „Да, господине?“, но като видя лицето на Рокера, усмивката му изчезна.

Канеше се да си тръгва, когато го видя на една от масите.

Вестник от Лос Анджелис. Не четеше вестници, на кого му пукаше какво пише в тях. Но в този имаше портрет, който привлече вниманието му.

Мамка му, и това ако не приличаше на домашния плъх на Шарла!

Взе го. Трябваше му доста време, докато изчете статията докрай, и се наложи да я прегледа два пъти, за да се увери, че е разбрал. Винаги му е било трудно да чете, думите за него не носеха никакъв смисъл, някои букви изобщо не можеше да разчете. Неговият старец му викаше, че е бавноразвиващ се, само кой го казваше — шибаният безработен портиер, който умря на четирийсет и пет от изсъхнал черен дроб. И майка му се беше посветила на алкохола, но поне не му додяваше. И тя не можеше да чете добре.

Най-накрая я прочете. Истина ли беше? Свидетел на убийство? В Холивуд?

Пак разгледа портрета. Приличаше изцяло на малкия плъх.

Трябва да е той, изчезна преди колко — преди четири месеца?

А децата винаги бягат в Холивуд. И Рокера беше живял там, старият малоумник го преби, след като се оказа, че ще трябва да повтаря десети клас за трети път. Накрая си каза: Мамка му, тръгвам си.

И тогава се качи на „Сивата хрътка“, след като открадна пари от джинсите на малоумника. Беше уплашен, като пристигна там, градът беше огромен, но той вървеше изправен, показваше на хората, че няма да търпи простотии.

Беше израснал доста и изглеждаше по-голям за възрастта си, имаше малко проблеми по улиците на Холивуд, където изтръгваше насила пари от малки деца, грабеше нещастни старчоци, открадна един японски мотоциклет от паркинга на хотел „Рузвелт“, разглоби го,

продаде частите, купи си на старо мотор, сглобен от „Харлей Дейвидсън“, и „Шавълноуз“ от един рокер, който пиеше в „Пещерата“.

Най-хубавия мотор, който някога бе притежавал. Някой му го открадна под носа.

Спеше в една изоставена сграда на — къде ли беше? — „Аргайл“. Да, „Аргайл“, голям празен апартамент, пълен с наркомани, вонеше на повръщано и лайна и никога не можеше да се наспи там, винаги внимаваше някой да не го докопа. Ръстът му помагаше, както и жестоките побои над всеки по-дребен, който му се изпречеше на пътя. А след като намушка онзи негър, защото го гледал не както трябва, му се разнесе слава и репутацията му се вдигна.

Черното кожено яке, което си взе от една разпродажба на „Ван Найс“, го сближи с рокерите в „Пещерата“. Един от тях му продаде фалшива лична карта, за да може да влиза и да пие. Стана много гъст с тях, мислеше се, че ще го приемат в някое братство, после те престанаха да се държат приятелски, той така и не разбра защо.

Та децата със сигурност бягат в Холивуд.

И плъха ли? Защо не? Малкото лайно беше прекалено дребно, за да се бие за оцеляване, сигурно си продаваше кльоцавия задник, поемаше го отзад, вероятно вече имаше СПИН.

Нямаше го от месеци. Шарла все още поплакваше от време на време и той трябваше да ѝ креци, за да млъкне, мамка ѝ. Плачеше, а не правеше нищо, за да намери плъха. Правеше се, че ѝ пука, ама че тъпа курва! Веднъж се изправи посред нощ, седна в леглото и взе да вика за някакви гадняри, изкреця го много пъти, той я разтресе и я попита какво, по дяволите, е това. Тя го погледна и му каза: „Нищо, каубой. Имах кошмари“.

Време беше да продължи нататък, да си намери истинско гадже.

Двайсет и пет бона, това би могло да е начинът.

Вече имаше предимство пред останалите: познаваше Холивуд, познаваше и онзи плъх.

Ако трябва, ще зареди мотора си с кръв, но пак ще отиде.

Когато се добра до караваната, вече отдавна се бе стъмнило.

Шарла беше в кухнята и пиеше бира.

— Здравсти, каубой, къде беше?

Без да ѝ обръща внимание, той намери фенерче, излезе и го закрепил със скок на дръжките на мотора, след това започна да монтира частите, които бе донесъл. Контактите бяха чисто нови, задигна ги, когато Спанки не гледаше. Както и последния „Ездач“. Момичето на месеца беше Джоди от Ел Пасо, Тексас. Тези тъмни зърна. Казваше, че обича да се вози на мотор без гащи.

Прекарваше си много добре, когато вратата на караваната се отвори. На нея застана Шарла по тениска и шорти, без обувки. Ръцете ѝ бяха на кръста и се усмихваше така, сякаш си просеше целувка.

— Влизай вътре и ми пригответи нещо за ядене — каза той.

— Какво ще кажеш за една целувка?

— Направи ми нещо за ядене. Мърдай!

Тя го погледна като обидено дете.

— Какво искаш за ядене?

— Това, което искам, го няма, затова ми пригответи две от онези полуготови вечери. Макарони със сирене и пържола — хайде, мърдай!

Тя се подчини. Поне за едно нещо я биваше, кучката.

До единнасет вечерта успя да запали мотора, напълни стомаха си и изпи три бири.

Двайсет и пет бона! Беше като онези ловци на награди.

Шарла го чакаше да свърши и да се опита да го настрои романтично. Той дръпна главата ѝ към скута си и свърши бързо.

Изпръхтя, вдигна си ципа, беше готов да тръгва! Докато тя беше в банята и си плакнеше устата, той претараша портмонето ѝ и намери още пет долара на монети. Вече беше на вратата, когато тя тръгна след него и каза:

— Хей!

Без да ѝ обръща внимание, той провери в джоба си за ключовете.

— Къде отиваш, каубой?

— Излизам.

— Пак ли? — Мразеше този тон, като от радио пред разпад. Тя го хвана за ръката. — Недей, каубой, че ти току-що се прибра.

— А сега изчезвам.

— Недей, не искам да оставам сама.

— Гледай телевизия.

— Не искам да гледам телевизия, искам компания. Освен това — тя запърха с мигли и сложи ръката му върху едната си гърда, — аз те направих щастлив, какво ще кажеш и ти да го направиш за мен?

От докосването ѝ, от начина, по който изглеждаше и говореше, му се доповръща. Винаги така ставаше. Приискваше му се, свършваше и после му се струваше като парче месо.

Издърпа ръката си. Тя пак го сграбчи и замрънка.

— Като толкова много ти се иска — каза той, — иди да се чукаш с онези гадняри.

— А? — отвърна тя. — За какво говориш? За бръмбарите ли?

Това го обърка, когато се объркаше, полудяваше. Зашлеви я с опакото на ръката си през лицето, тя се строполи до кухненския плот и остана там — вече нито помръдваше, нито спореше.

Отвори вратата — нощта беше топла — после я затвори с ритник.

След секунди вече се носеше по отбивката към паркинга за каравани. Като стигна до шосето, се сети да запали фара си.

47.

В четвъртък, в 6:30 вечерта, след като бе прекарал още безплодни часове върху случая „Егерман“, Стю се приготви да си ходи. Петра беше в дамската тоалетна. Реши да я изчака, за да ѝ каже довиждане.

Утре ще прегледа „Телевизионните справочници“. Във всяка прилична библиотека трябва да ги има. Ще намери някоя до болницата.

Заклучи бюрото си и се опита да освободи ума си от голямата тревога. Лоши разсейки на тумора. Лимфни възли, пълни с ракови образувания.

Когато беше с нея, бе най-позитивният човек на света. Тя му показва от самото начало, че точно това очаква от него.

Трябва да продължим да се отнасяме към всичко, както досега, скъпи.

Първо към децата. С това бе съгласен — семейството беше най-важно, но какво щеше да остане от него утре?

Мама отива в болницата за незначителен преглед, деца. Само за няколко дни. Всичко е наред.

Тя не бе проронила и сълза, откакто проблемът се появи, прекарваше дните си по съвсем същия начин, както преди: занимаваше се с колата, готвеше, ходеше в църковното настоятелство. Дори спеше с него. Стю се дърпаше, но тя настояваше и той не искаше тя да се чувства като инвалид.

Преди деветнайсет години беше красавицата на гимназия „Хувър“, на следващата година стана Мис Глендейл, после любимката на женския университетски клуб в Оксидентал, където следваше история.

Това е само обикновен тумор, съвсем малък, увери го Дризак. Семейната обремененост не беше ужасна: майката на Кати беше здрава, но леля ѝ бе починала от рак на гърдата.

Прогнозата е оптимистична, твърдеше Дризак. Но Стю беше син на лекар, знаеше колко неточна може да бъде медицината.

„Неприятните изненади — бе казал неведнъж баща му — са част от живота на лекаря. Затова всички трябва да се уповаваме на Господа.“

На Стю болезнено му се искаше да се уповава и през последните няколко дни се молеше с трескавия ентузиазъм на мисионер. Но дълбоко в себе си се чувстваше празен като атеист.

Какво беше това: „Моля те, Господи“ и „Мили Боже“. Какво право имаше да моли?

Заради децата. Винаги заради децата.

Докосване на ръка по рамото го накара да подскочи.

— Извинявай — каза Петра.

— Май се бях отнесъл.

Ръката ѝ остана на рамото му.

— Виж, ако мога да направя нещо...

— Благодаря ти, но сме добре, Петра. Сигурен съм, че всичко ще мине гладко.

— Кога е операцията?

— В шест сутринта.

— Не бързай да се връщаш — каза тя. — С Уил ще се оправим.

— Добре — каза той, чудейки се дали тя няма да се опита да го прегърне пак. Надяваше се да не го направи. Не и тук, пред останалите. — Какви са плановете ти? — попита.

— Мислех да се повъртя около къщата на Рамзи, да поговоря с охраната, да видя дали няма друг вход към ранчото „Хейвън“.

— Добра идея — отвърна той. Петра бе отбелязала, че са пропуснали веднага да разпитат нощния пазач и той се възмути...
Какво щеше да прави без Кати?

Каза на Петра, че се справя страхотно и си тръгна.

Вървеше стабилно, стъпваше ритмично. Но коленете му трепереха, сякаш някой го подкосяваше.

48.

Ел Салвадор беше един час напред пред Лос Анджелис и Петра се съмняваше, че синът на Естрела Флорес все още ще е в кантората си. Но все пак опита, получи отговор, свърза се с централата за международни разговори, откри трима на име Хавиер Флорес и късметът ѝ проработи още на втория.

— Тревожа се за майка си — каза адвокатът с много тежък акцент, но на добър английски. — Вашият град е опасен. Майка ми не може да кара кола. Къде би могла да отиде? Звъннах у Рамзи, но той не отговори на съобщението ми. Майка ми каза, че живеел някъде в провинцията. Как е могла просто така да си тръгне? Не е заминала с кола. Къде ли е щяла да ходи? Нещо не е наред!

Флорес говореше като на разпит. Интелигентен, образован. Защо тогава майка му чистеше хорските къщи?

Изглежда, бе свикнал с този въпрос и добави:

— Настоявах да се върне и да живее с нас, но тя е много независима. И въпреки това не може да кара кола. Къде би могла да отиде? Не може да е свързано с госпожа Рамзи, нали?

— Майка ви ли ви каза за госпожа Рамзи?

— Не, за последен път говорих с нея в неделя, в деня, преди да се случи. Прочетох във вестниците, чета американска преса. Какво сте предприели, за да я откриете, детектив?

— Свързах се с всички отдели за изчезнали хора, господине. Обадох ви се, за да проверя къде би могла да отиде майка ви. Някой роднина или...

— Не, никой — каза Флорес. — Никого не познава. Значи наистина не мислите, че има нещо общо с госпожа Рамзи?

— Нямаме доказателства за такава връзка, господине...

— Моля ви! — избухна той. — Не съм глупак! Възможно ли е да е научила нещо и това да е застрашило живота ѝ?

— Наистина не знам, господин Флорес. Засега няма доказателства за това. Майка ви някога разказвала ли ви е за семейство

Рамзи нещо, което би могло да ни свърши работа? Особено миналата неделя.

— Не, не е ставало въпрос за тях. Само питаше как се движи банковата ѝ сметка, това беше всичко. Тя ми праща парите си, а аз ги внасям. Пести за собствен дом.

— Всичките ѝ пари ли отиват в Ел Салвадор?

— Освен удръжките за американските данъци.

— Ами предишните ви разговори? — попита Петра. — Какво беше мнението ѝ за семейство Рамзи?

— Казваше, че жената била млада, блага, не била много капризна.

— А господин Рамзи капризен ли е бил?

— Малко, имал някакви коли, които искал постоянно да се лъскат. Но работата ѝ беше добра, по-добра от мястото, където бе наета преди това. Много капризни хора, винаги ѝ се караха.

— Помните ли имената им?

— Бяха от другия край на града — Брентууд. Хупър. Господин и госпожа Хупър. Мъжът винаги прокарвал пръст по мебелите и търсел прах. Жената пиела прекалено много и не ѝ плащали добре.

— Първите им имена?

— Не пом... чакайте, адресът им е в бележника ми, освен ако не съм го изхвърлил, когато тя... не, тук е, Хупър — ето и телефона им.

Петра си записа.

— Ще им се обадя, господин Флорес.

— И аз ще им се обадя — каза той. — Но не мисля, че майка ми се е върнала при тях.

— Какво друго можете да ми кажете за семейство Рамзи?

— Тя не харесваше бизнес мениджъра — той отговарял за заплащането ѝ, винаги закъснявал с парите. Най-накрая тя се оплакала на госпожа Рамзи и всичко се оправило.

— Господин Балч ли?

— Никога не е споменавала името му, казваше, че бил... сноб. Правел се на важен. Казваше, че само него не харесвала.

— Ами господин Рамзи?

— Не говореше за него. Мислите ли, че той е убил съпругата си?

— Господин Флорес, на този етап аз...

— Добре, добре, интересува ме само майка ми.

— Ще направя всичко, което е по силите ми, за да я намеря, господине. Значи, доколкото ви е известно, не е имала разправии с господин Рамзи? И няма причина майка ви внезапно да напусне?

— Той рядко се прибирал. Къщата била голяма, не ѝ харесваше да остава толкова често сама. — Гласът му заглъхна. — Знам, че нещо не е наред.

Когато Петра затвори телефона, той пак извънтя. Дежурната цивилна служителка каза:

— Обади се някакъв доктор Боулингър.

— Остави ли съобщение?

— Каза само да му се обадиш. Каза, не помоли.

Само това ѝ трябваше. Стисна зъби и набра номера на хотела на Боулингър. Беше излязъл. Благодарил на бога за малките победи.

Обади се на семейство Хупър в Бел Еър. Заето. Може би Хавиер Флорес вече се бе свързал.

Опита пак и ѝ отговори дрезгав женски глас.

— О, господи, току-що говорих със сина ѝ. Не, не съм я виждала. — Смехът ѝ приличаше на ръмжене. — Значи сега полицията се опитва да върне незаконните имигранти по родните им места?

— Благодаря ви, госпожо Хупър. Вие я наехте, когато беше с нередовни документи, госпожо Хупър.

Трак.

Уил Фурние пристигна и ѝ показа лист хартия. Около четирийсет имена, всичките, освен три, бяха зачертани.

— Информатори. Нашият малък крадец е бил забелязан из целия щат, но повечето обаждания не стават за нищо — кой е отключил лудницата? — Разхлаби вратовръзката си. Опакоето на дланта му бе изцапано с мастило. — Едно сладурче от Сан Франциско твърди, че той е синът ѝ, когото дала за осиновяване при раждането му, точно се канеше да се обади в „Неразгадани тайни“, парите щели да ѝ дойдат добре, защото искала да става психолог. Друг пък твърди, че детето всъщност не е дете, а някакъв мистичен гуру — призрак, появявал се от време на време и „въздавал спасение“. Сигурно приближава краят на света.

— Може и да е прав — каза Петра.

— Колкото, че утре ще си получа пенсията — отвърна Фурние. — Той посочи трите незачертани имена. — Тези са вероятни. Две от

тях идват от едно и също място — някакъв земеделски град на име Уотсън, между Бейкърсфийлд и Фресно. Нито един от тях не знаеше името на момчето, но и двамата мислят, че са го виждали в градчето. Не ми звучаха като откачени или алчни за пари, а и две позвънявания от такъв малък град са интересни. Обадох се в местния участък. Сигурно е много забутано място, защото има само двама полицаи, и двамата отсъстваха. Говорих с някаква жена от приемната, която ми звучеше като стогодишна. Последното обаждане вероятно е заради парите. Руски акцент, но поне ми звучеше като нормален човек. Настояваше, че е видял момчето тази сутрин във Венис. Описа и дрехите му — тениска, джинси. Каза, че приличало на момче, което спи на улицата, имало засъхнала сол по лицето, сякаш се е къпало в океана. Освен това било изподраскано.

— Добро око за подробностите.

— Затова не го изключвам. Има щанд за сувенири на „Оушън Франт“ във Венис, твърди, че момчето тази сутрин си купило от него шапка. После тръгнало на север. Човекът си помислил, че е странно едно дете да се разхожда само през деня. И да си купува шапка — никога не бил продавал шапки на деца.

— Опитвало се е да скрие лицето си — каза Петра.

Фурние сви рамене.

— Възможно е. Ако е чело днешния вестник, а ние знаем, че обича да чете. От друга страна, ако си бездомен и без пари, избягал от къщи, и някой предлага двайсет и пет бона само да се появиш, няма ли сам да се предадеш, да се опиташ да вземеш сумата?

— Той е само едно дете, Уил. Вероятно тормозено дете. Как да има доверие в някого? Дали е достатъчно хладнокръвно, за да си състави такъв план? Ако е видяло убийството, може би е прекалено уплашено да мисли за печалба.

— Сигурно. Или пък момчето е било там, но не по време на убийството и си мисли: защо ли да си правя труда? Както и да е, но руснакът определено ламти за парите.

Петра прочете на глас името на мъжа.

— Владимир Жуканов.

— Още повече това — каза Фурние. — Че е руснак. Не искам да проявявам предразсъдъци, но знаеш какви гадости вършат те. — Сгъна листа и го прибра в джоба си. — Ще намина да го погледна, имам

среща в Санта Моника тази вечер, ще вечерям в „Луис“. Била ли си там?

Петра поклати глава.

— Жуканов каза, че ще стои до късно, за да говори с мен. И още нещо: Шолкопф пак ме вика в кабинета си, притискаше ме за подробности. Може би ще трябва да му пусна нещо, Барби. И тогава — тряс! — право във вестниците и ние ще се движим наоколо като навити на пружина играчки.

— Щом трябва — каза Петра. — Вече нищо не зависи от нас.

Беше готова да си тръгне в седем, когато телефонът пак иззвъня.

Млад женски глас каза:

— Изчакайте, моля, да говорите с Лорънс Шик.

След десет секунди лоша музика един сънлив мъжки глас каза:

— С кой детектив имам удоволствието да говоря?

— Детектив Конър.

— Добър вечер, детектив Конър, обажда се Лари Шик.

Многозначителна пауза. От нея се очакваше да знае кой е той. И тя знаеше. Адвокат, който струваше по шестстотин долара на час, занимаваше се с наказателни дела, най-вече със знаменитости, шофирали в пияно състояние, деца на актьори, които са си играли с оръжие, и други деликатни престъпления. Познаваше хапливия му стил, но никога не се бе срещала с него лично. Престъпниците, с които тя обикновено се занимаваше, не можеха да си позволят дори евтин адвокат от покрайнините.

— Добър вечер, господин Шик.

— Добър вечер, детектив. Как върви случаят „Рамзи“?

Най-накрая свали картите си.

— Като загрижен гражданин ли питате, господине?

Шик се засмя.

— Винаги съм загрижен, но не, детектив Конър, ангажиран съм от господин Рамзи да го представлявам по този случай. Затова, моля ви, занапред всички контакти да минават през моите кантори.

Кантори, в множествено число. *Мамо, виж ме колко съм важен!*

— Контакти значи — каза Петра.

— Всичко, свързано със случая — отвърна Шик.

— Да не би да искате да кажете, че не можем да говорим с господин Рамзи, преди да сме го уточнили с вас, господин Шик?

— Засега — отговори адвокатът — това е препоръчително, детектив. Лека вечер.

— И на вас — каза Петра в заглъхналия телефон.

Вчера си бърбеше с Рамзи в кухнята. Виж какво стана днес. Що се отнася до Рамзи, две неща привличаха вниманието: повторният разговор с него и срещата ѝ с Балч. Да не би да бе засегнала с някого от двамата проблем, който го безпокоеше?

Грабна бележника си и прегледа записките. В разговора с Рамзи нямаше нищо сензационно... бе споменал, че може би е заподозрян — нищо особено. Една нова тема: Естрела Флорес.

Прелисти и записките от срещата с Балч. Откриването на двамата в Холивуд, характера на Лиза, епизода с побоя. Естрела Флорес.

Да не би прислужницата да им беше болно място?

Какво ли бе видяла Флорес онази нощ?

Или може би имаше нещо общо с портрета на момчето във вестника? Рамзи си е мислел, че е извършил перфектното убийство, а се е сблъскал с кошмара на всеки престъпник — загадъчен свидетел.

Точно сега ѝ се искаше да надникне в невинните му сини очи и да потърси там страха.

Но вече нямаше тази възможност.

Само че никой, дори и високоплатен адвокат от Бевърли Хилс, не можеше да я спре просто да минава покрай къщата на Рамзи и да се отбие.

Спря в една закусвалня на булевард „Сънсет“ за сандвич с говеждо и го изяде в колата, предтъквайки заедно с месото и подозренията си. Гледаше как нощните птици изникват в тъмното и осъзна, че преди години се боеше да се приближи толкова до тях. В 7:40 пое към Калабасас. Беше след голямото натоварване и се движеше с лекота, пристигна в ранчото „Хейвън“ в 8:33.

Дежурният пазач беше млад мъж с дребни черти на лицето и унила поза. Беше съвсем слаб, с изключение на корема, който изпъваше униформената му риза. Когато колата ѝ се приближи, той

скръсти ръце на гърдите си. Мрачната му бдителност — която изглеждаше нелепа при отсъствието на опасност — се стопи, когато я видя отблизо. Крива усмивка разсече угодническото му лице, което приличаше на зелник. Флиртуваме. Страхотно! Веждите му бяха много тънки, почти невидими. На значката му пишеше *Д. Симкинс*.

Излезе от кабинката си, погледна я и отвори портата. Тя приближи колата до него.

— Как е? — Нямахте „госпожо“. Небрежен тон, защото караше хонда, а не порше, не беше от местните.

Петра му показва значката си.

— О! — каза той, отстъпи и оправи панталоните си. — Крайно време беше, детектив.

— За какво?

— Аз бях на смяна в нощта, когато бе убита Лиза Рамзи. Все се чудех кога ли ще дойдете. — Закани й се с пръст в закачливо неодобрение.

Беше ред на Петра да се усмихне.

— Е, ето ме и мен, офицер Симкинс.

Паркира, слезе от колата и влезе в кабината, без да иска разрешение. Той я последва. Будката беше като стъклен гардероб, едва имаше място и за двамата. Симкинс се облегна на плота и безсрамно я огледа от главата до петите.

Вътре нямаше много неща: малък шкаф с апаратура и един стол на колелца, който Симкинс й предложи. Тя остана права.

Извади бележника си, докато разглеждаше устройствата за сигурност. Телефон с много линии, двупосочна радиостанция, уоки-токи. Два свързани монитора, закачени над плота, единият следеше подстъпа откъм главния път, а другият беше толкова тъмен, че едва се разбираше, че е включен. До телефона имаше мазна торбичка и брой на „Роулинг Стоун“. На корицата му имаше някаква рокзвезда еднодневка с халки на веждите и манисто на езика.

— Какво мога да направя за един колега? — попита Симкинс.

Петра пусна още една насилена усмивка.

— Значи вие сте били на смяна през цялата нощ тогава, офицер Симкинс?

— Дъг. Да, аз бях. Беше много спокойно, но не знам, имах усещането, че е прекалено спокойно. Сякаш нещо ще се случи.

— Случи ли се?

Симкинс поклати глава.

— Но нали знаете, просто ми се струваше, че нощта е странна. На следващата сутрин, като чух какво е станало, си казах: „О, не!“. Сякаш бях имал предчувствие.

Господи, избави ме от тъпаците!

— Струва ми се, че тук си е спокойно по принцип.

— Няма да повярвате — каза той, заемайки внезапно отбранителна поза. — Стават разни неща. Например пожари. При пожари сигнализираме тревога първа степен.

— Което означава какво?

— Съобщаваме на хората, че може да се наложи да ги евакуираме.

— Страшничко — каза Петра.

— Нали затова сме тук. — И той докосна значката си. Безупречно копие на тези в Лосанджелиската полиция — дали участъкът можеше да заведе дело?

— И така, Дъг, по кое време бяхте дежурен онази нощ?

— Обикновено смяната ми е от седем до три, но тогава колегата, който застъпваше сутринта, се обади, че е болен и затова взех още едно дежурство.

— Докога?

— До единайсет, когато започва дневната смяна.

— А дневна смяна е офицер... Дилбек. — Успя да изрови в паметта си името на възрастния гард.

— Да, Оливър — каза Симкинс и се намръщи. Може би ревнуваше, че Дилбек вече е бил разпитан.

— Дали някой е влизал или излизал от къщата на Рамзи през това време? — попита Петра.

— Самият той. Господин Рамзи. Заедно с приятеля си, един рус мъж, когото често виждам тук. Те влязоха онази нощ.

— По кое време?

— Около девет.

Около. Не записвах ли влизащите и излизащите?

— Имате ли го записано?

— Не, не се впускаме в такива подробности. — Пак се отбраняваше.

— Кой караше, Дъг?

— Приятелят му.

— Господин Рамзи или приятелят му излизали ли са пак онази нощ?

— Не — каза Симкинс решително и самодоволно, сякаш искаше да каже: „Никой от имението не е излизал след това, само още няколко души се прибраха. Както ви казах, нощта беше спокойна“.

— Ами прислужницата на господин Рамзи?

— Не. Изобщо не е излизала. Беше прекалено спокойно. Аз обичам действието.

Петра потисна смеха си.

— Знам какво имаш предвид, Дъг. Нещо друго, което би могъл да ми кажеш за семейство Рамзи?

— Ами — започна Симкинс и се замисли, — тук съм само от три седмици, само съм го виждал да влиза и излиза. Както и приятеля му. Мислите ли, че той го е направил?

— Все още нищо не мисля, Дъг. — Беше на работа от три седмици. Не е познавал Лиза. Дори и да имаше мозък, пак не би могъл да й свърши работа. — Господин Рамзи вкъщи ли си е в момента?

— По време на смяната ми нито е влизал, нито е излизал.

— Има ли други подходи към ранчото „Хейвън“?

— Не.

— Ами за какво е вторият монитор?

Погледът на Симкинс се стрелна към поставката.

— О, това ли? Това е противопожарният изход, намира се далеч зад имението, но никой не го използва. Дори да е обявена тревога за евакуация, по план всички трябва да се изведат през предния изход.

— Екранът е много тъмен.

— Там е тъмно.

Петра се наведе близо до монитора.

— Там няма ли охрана?

— Не, само един автомат за отбелязване на времето на влизане и излизане. На всички, които живеят тук, се издават карти, но никой не ги ползва, няма защо.

— Бих искала да отида дотам, Дъг. Просто да погледна.

— Не знам...

— Можеш да дойдеш с мен, ако искаш. — Тя пристъпи към Симкинс. Гърдите им почти се докосваха. Пазачът се потеше обилно.

— Ами...

— Само да погледна набързо, Дъг. Обещавам, че няма да открадна и прашинка. — Намигна му. От това Симкинс трепна.

— Да, добре, само не тревожете никого от обитателите, става ли? Защото ще се пише на мой гръб. Те си ценят спокойствието. Нали затова ми плащат!

— Как ще стигнем дотам?

— По главната алея, чак до върха. — Той посочи, като успя да се приближи още и раменете им се докоснаха. — По посока на къщата на Рамзи всъщност. Но вместо да завиете надясно, свърват вляво и след малко ще видите голямо празно пространство, което предполагам, че е трябвало да бъде голф игрище с девет дупки, но така и не е построено. Продължавате да се движите вляво, заобикаляте го, след това пътят завива нагоре, рязко сменя посоката. Продължавате нататък, докато вече няма накъде.

Благодари му и го потупа по рамото. Той пак трепна.

Караше много бавно и спря, когато къщата на Рамзи се изпречи пред погледа ѝ. Външното осветление беше ослепително. Отвътре се процеждаше по-слаба светлина. Отпред нямаше коли — проклетият музей, нямаше начин да разбере дали човекът си е вкъщи.

Загледа се в къщата. Статична. Както и постройките наоколо. Колкото по-скъпи бяха сградите, толкова по-безжизнени изглеждаха.

След десет минути указанията на Симкинс я отведоха до една пряка пътека край бъдещото игрище за голф, което сега беше само плоска сива площадка, засята с млада трева и заобиколена от ограда от ковано желязо. Пътят се стесняваше и преминаваше в алея, а храстите от двете ѝ страни ставаха все по-гъсти и се издигаха като тъмни стени. Над тях се виждаха извитите и заплетени клони на дъбове, които изглеждаха незначителни на фона на черния небесен купол. Няколко звезди се мъчеха да пробият мъглата. Луната бе прекомерно голяма, мръснобяла, скрита на места от мъглата.

Миришеше на конски тор и прах.

Светлините на колата ѝ образуваха кехлибарен тунел през мрака. Включи дългите и продължи с петнайсет километра в час. Изведнъж пред нея изникна противопожарният изход. Единична врата, три метра висока, електрифицирана, същите мотиви от ковано желязо, както на главната порта. Яки тухлени зидове, предупредителни знаци. Автоматът за електронните карти бе поставен на метална колона.

Спря на няколко метра, извади фенерчето си от жабката на колата, остави колата запалена и слезе.

Конският мирис тук се чувстваше по-силно. Беше тихо, дори и птица не прехвъркваше. Но грохотът на шосето долиташе отдалеч настойчиво.

Освети пътеката с фенерчето си. Зле поддържана, замърсена с пръст. Симкинс твърдеше, че задният изход не се използвал, но тя забеляза слаби отпечатъци от автомобилни гуми. Няколко следи от конски копита, имаше и по-малки, сигурно от куче или койот — не беше експерт по отпечатъците.

Тук баща ѝ би могъл да ѝ помогне.

Тръгна към портата по края на пътеката, после се върна. Повтори маневрата. Прашният слой беше толкова гъст, че обувките ѝ не оставяха отпечатъци. Автоматът за електронни карти беше поръждясал. От другата страна на оградата имаше още един автомат.

Безпроблемно влизане и излизане.

А къщата на Рамзи беше в горния край на квартала, което означаваше, че трябва да премине през доста съседи, преди да се измъкне.

Замисли се как ли го е направил.

Изчакал е Балч да заспи — или му е сложил нещо в питието, за да го упои. После е изкарал мерцедеса от огромния гараж. Или пък джипа, ако го е докарал от Монтеcito. С изключени светлини е тръгнал бавно. Тъй като къщите бяха доста далеч от шосето, навсякъде имаше огради, дърветата бяха разлистени, нямаше как някой да го забележи. Хората със собствени басейни, вани за подводен масаж, домашни киносалони и игрища за голф не висяха по прозорците.

Хората, които се стремяха към такъв затворен живот, често се преструваха, че зад четирите им стени не съществува нищо.

Тя огледа по-отблизо следите от автомобилни гуми. Бяха много слаби, без отпечатъци от грайфери, съмняваше се, че биха помогнали

много. Но все пак с удоволствие би поръчала изследването им. Не можеше да го направи без прокурорска заповед, но за такава нямаше основания. А сега и Лари Шик се бе появил на сцената — трябваше да забрави за разговори с Рамзи за щяло и нещяло.

Дори и да свържат следите с някоя от колите на Рамзи, бяха минали четири дни от убийството. Рамзи можеше да признае, че е минавал оттук и да твърди, че се е разхождал по възвишенията, опитвал се е да се отпусне, да се справи с мъката си.

Възвишенията... страхотно място да се отърве от тялото.

Дали Естрела Флорес не беше погребана някъде там?

Дали противопожарният изход не водеше и някъде другаде, а не само извън Санта Сюзанас?

Тя даде на задна до най-близката отбивка, обърна колата и пое към кабината на охраната. Симкинс я видя да идва, остави броя на „Ролинг Стоун“ и отвори портата. Прозорецът му беше затворен, нямаше желание за разговори. Петра спря до кабината. Той сви устни и се приближи до нея. Големият му час бе отминал, чувстваше се потиснат и искаше тя да си отиде.

— Намерихте ли нещо?

— Не, точно както каза, Дъг. Кажете ми накъде води противопожарният изход?

— Нагоре в планината.

— А след това?

— Към едно кръстовище на малки странични пътища.

— Не се ли влива в магистрала 101?

— Завива към нея, но не се влива. — От устата му последната дума прозвуча като нецензурна.

— Но ако искам да стигна до магистралата през страничните пътища, мога, нали?

— Да, разбира се. Всички пътища водят към магистралата. Израснал съм в Уест Хилс. Като малки идвахме тук да ловим зайци, още преди да построят тези къщи. Понякога животинките изскачаха на магистралата и ставаха на пихтия.

— Доброто старо време — каза Петра.

Спомените стегнаха чертите на слабото лице на Симкинс и той презрително се намръщи. Богаташите бяха откраднали детските му спомени.

— Тук става много красиво — каза той. В думите му имаше неподправена емоция. Копнеж. В този момент го харесваше малко повече. Но не чак толкова много.

49.

— Хей, не е зле — казва Сам.

Цял ден работих, минах няколко пъти прозорците, докато не остана никаква мръсотия, бърсах дървените подове с препарат, докато лъснат. Изчистих само половината от пейките, но тези, които съм оправил, изглеждат много добре, а в помещението мирише приятно на лимон.

Сам се опитва да ми даде останалите пари.

— Още не съм свършил.

— Имам ти доверие, синко. Между другото, след като вече работиш за мен, готов ли си да ми кажеш как се казваш?

Това ме сварва неподготвен и „Бил“ е първото, което ми хрумва.

— Приятно ми е да се запознаем, Бил.

Отдавна никой не ме е наричал по име. Отдавна не съм говорил с някого.

Сам ми показва един хартиен плик.

— Взех ти вечеря — от ресторанта на Ноа, обикновена вечеря, защото не знаех дали обичаш лук или пикантна храна. Купил съм и крема сирене — обичаш ли крема сирене?

— Разбира се. Благодаря.

— Хей, сега си работещ човек, имаш нужда от подхранване. — Подава ми плика и се разхожда из храма. — Хареса ти препаратът, нали? Да не ти е свършил?

— Почти.

— Утре ще ти купя още — при положение че искаш да работиш утре.

— Разбира се.

— Хайде, вземи парите.

Вземам ги. Той поглежда часовника си.

— Време е да свършваш, Бил. Не искам да ме обвинят, че експлоатирам работната ръка.

Излизаме и той заключва храма. Алеята е празна, но чувам океана през пустото пространство от едната страна на сградата, чувам и хората, които си говорят, докато се разхождат. Големият му линкълн е паркиран по невероятен начин, предницата почти докосва стената на постройката. Той отваря вратата на шофьорското място.

— Е?

— Довиждане — казвам аз.

— До утре, Бил. — Влиза в колата, а аз се отдалечавам — на юг, далеч от откачения руснак. Харесва ми усещането, че имам толкова пари в джоба, но се чудя къде да отида. Обратно на кея? Но там беше студено. А сега имам и пари...

Чувам силно изсвирване на гуми и виждам как Сам изкарва на задна линкълна от алеята. Има много място, но той кара и спира, а колата се клатушка. Спирачките скърцат.

Охо, ще се удари в оградата — не, избягва. Предполагам, че можех да му давам указания, за да не се блъсне, но той се справя, върти волана с две ръце, а главата му е някак си издадена напред, сякаш се мъчи да види нещо през предното стъкло.

Вместо да подкара напред, той пак тръгва назад и спира до мен.

— Хей, Бил, наистина ли имаш къде да отидеш през нощта?

— Разбира се.

— Къде? На улицата ли?

— Ще се оправя. — Тръгвам. Той се движи бавно до мен.

— Бих ти дал за хотел, но никой няма да даде стая на дете, а ако покажеш всичките тези пари в брой, някой ще ти ги вземе.

— Добре съм — отвърщам.

— Да бе, да бе... Не мога да те оставя да спиш в храма, защото ако се подхлъзнеш и паднеш, ще се брой за трудова злополука и ще можеш да ни съдиш.

— Не бих направил такова нещо.

Той се смее.

— Не, сигурно не би го направил, но все пак не мога. Слушай, имам къща, не е далеч оттук. Има много място. Живея сам. Ако искаш да останеш ден-два — няма проблем. Докато решиш какво да правиш.

— Не, благодаря. — Това излиза малко хладно и аз не се обръщам да видя лицето му, защото знам, че ще е обиден.

— Както кажеш, Бил. Не те виня. Някой сигурно те е наранил. Не се доверяваш на никого, защото си мислиш, че може да съм някоя откачалка.

— Сигурен съм, че не си. — Защо го казах?

— Как може да си сигурен, Бил? Как може въобще да си сигурен в нещо? Виж какво, като бях на твоята възраст — малко по-голям — едни хора отведоха семейството ми. Убиха ги всичките, освен мен и брат ми. Нацистите. Чувал ли си за тях? Само че когато аз ги познавах, не се наричаха нацисти, бяха ми съседни, хората, с които живеех. Семейството ми е живяло в една и съща страна петстотин години, а те ми причиниха това. Говоря ти за Втората световна война. Проклети нацисти! Чувал ли си някога за тези неща?

— Разбира се — казвам. — Учили сме го по история.

— История. — Той се смее, но не му е смешно. — Та от къде на къде аз ще ти казвам да се довериш на хората — прав си, наоколо има много негодници. — Той спира колата и аз също спирам. В ръката ми се появяват още пари. Две десетачки.

— Не е нужно да го правите, господин Ганзър.

— Не, но аз така искам. И, по дяволите, спи тази вечер в храма. Само не падай и не си чупи врата. А ако го направиш, не ни съди.

След това колата му се разтриса и дава на заден и се движи така чак до храма. Страшничко е, само как криволичи и лъкатуши из целия паркинг. Цяло чудо е, че не се блъска.

50.

Петра отвори вратата на апартамента си изтощена, вече не се чувстваше нощна птица. Замисли се за изпитанието, което предстоеше на Кати Бишъп утре. Истински проблеми. Не ти е позволено никакво самосъжаление, малката.

Отвори кутия с кола и провери телефонния секретар. Компания за телефонни услуги ѝ обещаваха да е неин роб, ако се абонира, Рон Банкс се бе обаждал в седем и бе оставил номер, започващ с 818, сигурно домашен, молеше я да му се обади. Адел, една от цивилните служителки в участъка, я молеше за същото, бе се обадила в осем и петнайсет.

С удоволствие би звъннала първо на Рон. Искаше ѝ се да бъде с него, да си поговорят само двамата, да седнат на дивана, каквото и да последва от това. Но първо работата: обади се на Адел.

— Здравейте, детектив Конър. Имам съобщение за вас от поделението в Пасифик, от някой си детектив Гробърг. Ето и телефона му.

Пасифик беше територията на Илзе Егерман. Дали не е изскочило нещо ново? Гробърг го нямаше, но някакъв детектив на име Салант се обади.

— Вече говорихме с вас.

— С кого точно?

— Изчакайте, казват, че капитан Шолкопф е тук. Предполагам, че Гробърг не е успял да се свърже за уведомлението и са го подгонили да ходи лично.

— Уведомление за какво?

— Намерихме останките на автомобила, от който се интересувахте. Черно порше, регистрирано на името на Лиза Боулингър Рамзи.

— Останки ли? Изкормена ли е колата?

— Изкормена и оставена на лешоядите. Вероятно частите вече са в някое такси в Тихуана. Имаме свидетел, който казва, че била

паркирана поне три-четири дни.

— Къде?

— Зад един паркинг за автобуси близо до авеню „Пасифик“. Свидетелят е един от шофьорите.

— От самото начало ли е била изкормена?

— Постепенно са я разграбили. Снощи някой я подпалил. Затова ни извикаха.

Четири дни и никой не бе се обадил.

— Не се вижда от улицата — добави Салант. — Била е скрита от някакъв склад. Постоянно намираме издирвани коли там.

— Къде е сега? — попита Петра.

— В центъра. Приятно забавление!

Разговаря с още няколко криминалисти, преди да се свърже с жена на име Уилкърсън, която работеше по поршето. Колата представляваше само обгорено шаси, без колела, седалки, двигател и предно стъкло.

— Като опоскана от скакалци е — каза Уилкърсън.

— Ами отпечатъци?

— Засега нищо. Ще ви уведомя, ако намерим.

Изпи колата и се опита да възстанови пътуването на Лиза от „Доуни Драйв“ до парка „Грифит“. Как се вписваше Венис? Дали там само бе зарязана колата, или самата Лиза я е закарала зад автобусния паркинг? Дали не се е срещнала с някого на закътана уличка в квартал с висока престъпност?

Да не би хипотезата с последната среща да е напълно погрешна? Дали Лиза наистина не е обрана и отвлечена, принудена от някой непознат да кара до Венис?

Или от някой познат? Излязла от „Доуни“ за среща с друг човек. Убиецът я е наблюдавал, проследил я е и я е отвлякъл.

Рамзи не отговаряше на такъв психологически портрет.

Венис... Кели Спозито, настоящата тръпка на Даръл Брешър, живееше на Четвърта улица, съвсем близо до автобусния паркинг.

Къде ли живее Брешър? Провери записките си в бележника. От картотеката за регистрация на превозните средства излизаше, че живее на „Ашланд“, парка „Оушън“, на границата между Санта Моника и Венис. Съвсем близо.

Всичко се въртеше към плажа. Включително и момчето, ако можеше да се вярва на руския информатор на Уил.

Брешър. Още един бивш актьор. Всички играеха някаква игра... новината за намерената кола щеше да е по вестниците още утре. Трябва да се добере до Брешър, преди той да има време да си измисли историята.

Беше почти 10 вечерта. С жена си ли беше той или с Кели? Заложил на първото, облече се и подкара колата на запад.

„Ашланд“ беше хубава стръмна улица в най-добрата част на парка „Оушън“, на нея имаше всякакви по големина къщи във всякакви възможни архитектурни стилове. Домът на Брешър беше на високото, малка, добре поддържана къща в провинциален стил с много кактуси отпред и храсти от мечове вместо морава. На алеята бе паркирано бялото БМВ кабрио, зад него имаше желязна порта. Над нея грееха ярки светлини и откриваха фантастична гледка към задния двор. Натисна звънеца, показа се Брешър, по черна тениска и широки сиви шорти, в ръката му имаше бутилка „Хайнекен“. Когато я видя, очите му щяха да изскочат.

— Времето не е подходящо — каза. — Жена ми...

— Може да стане още по-лошо — отвърна тя. — Мисля, че ме излъгахте. Днес намерихме колата на Лиза. Точно тук, във Венис. Имаште ли среща с нея в неделя вечерта? Ако е било така, ще го разберем.

Той погледна през рамо. Затвори вратата и излезе, след това каза:

— Може ли да отидем на тротоара?

— Това няма ли да разбуди любопитството на жена ви?

— Тя е във ваната.

Петра го придружи до алеята.

— Не беше точно среща — започна той. — Просто искаше да поговорим.

— За какво?

— Не знам — по дяволите, да бе, искаше да подновим връзката си.

— Значи отношенията ви са продължили и след онези славни седем дни?

— Не точно — отговори. — Само от време на време, може би веднъж в месеца.

— По ваша идея?

— Определено не. Лиза винаги започваше първа сто процента.

— Я виж ти! — каза Петра. — Лиза, Кели, жена ви — как ѝ е името между другото?

— Марша. — Брешър пак хвърли поглед назад към къщата. — Вижте...

— Не си губите времето.

— Не е престъпление.

— Но възпрепятстването на правосъдието е.

— Нищо не съм възпрепятствал. Това... нямам с какво да ви помогна, защото докато стигна до мястото, нея вече я нямаше. Как щеше да изглежда, ако бях казал, че съм отишъл да се срещна с нея онази вечер. — Взря се в Петра. — И нали съм черен, всички знаем за какво става въпрос.

— Стига с тези расистки глупости! — каза Петра. — Единственият човек, чиито права са били погазени, е Лиза. Кога трябваше да се срещнете?

— В десет и трийсет.

— Кога се уговорихте?

— Тя предложи. Същия ден. Обади ми се на работа към седем.

— Работили сте в неделя?

— Довършвахме един монтаж. Може да проверите при портиера — регистрирах се, като влизах.

— Ще проверя — обеща Петра. — Значи Лиза ви се обади да се срещнете.

— Каза, че се чувствала самотна, потисната, цял ден била спала, взела малко кокаин и се била превъзбудила, не можела да стои на едно място, какво съм мислел за една разходка.

В колата, винаги в колата.

— Разходка — каза Петра.

— Искаше да се видим в девет, но аз ѝ казах, че дотогава ще работя, че после имам среща с Кели, но ще видя дали ще мога да се измъкна към десет и половина и да се видя с нея зад автобусния двор.

— Защо там?

— И преди сме се срещали там. Това е...

— Тайник?

— Не ми харесваше, наоколо има прекалено много престъпност, но на Лиза ѝ харесваше. Рискът я възбуждаше. — Той сви рамене.

— Продължавайте — каза Петра.

— Трудно се измъкнах. Кели... ме задържа чак до единайсет. Най-накрая ѝ казах, че имам нужда от свеж въздух и ще се поразходя малко с колата. Стигнах в единайсет и десет, колата на Лиза беше там, но нея я нямаше. Почаках до единайсет и дваайсет, реших, че няма да се появи и тръгнах.

— Значи колата беше там, но нея я нямаше — каза Петра. — Това не ви ли разтревожи?

— Както ви казах, Лиза обичаше да рискува. Правеше го на светофарите, докато до нас стоеше полицейска кола, на каньона Колдуотър, ей такива неща. Реших, че сигурно се е забърсала с някой друг и си прекарва добре. За което нямах нищо против. Наистина не исках да се срещам с нея онази вечер. Всъщност изобщо не исках да се срещам с нея, но...

— Но какво?

— Знаете как е. Не мога да отказвам на жените.

— Кога се върнахте у Кели?

— Трябва да е било към единайсет и дваайсет и пет — единайсет и половина.

— И прекарахте цялата нощ там.

— Това е самата истина.

— Но желязното алиби, което ви даде Кели, не беше.

— Хайде де! — каза той. — Да ме е нямало най-много половин час. Няма начин да стигна за това време до парка „Грифит“...

— И двамата с Кели можете да бъдете обвинени в лъжесвидетелстване и възпрепятстване на правосъдието — каза Петра.

— Хайде де! Моля ви! Правите от мухата слон!

Петра се приближи до него и насочи показалеца си към гърдите му, но без да го докосва.

— Най-малкото — изгубихте ми много часове, господин Брешър. Ако знаете още нещо, изплюйте камъчето.

— Не знам, това е всичко.

Тя се взираше в него.

— Не знам — повтори той.

— Чуйте ме добре — каза тя и пак насочи показалец. — Няма да ви арестувам. Все още. Но да не сте си и помислили да напускате града. Къщата ви и студиото ще се наблюдават от полицаи. Ще следим и Кели. Ако направите само една погрешна стъпка, ще загазите. Като включително ще последва и един хубав дълъг разговор с Марша.

Брешър конвулсивно премигна.

Усещането беше приятно, призна си Петра. Най-накрая да успее да спласи някого по този проклет случай.

Като се отдалечаваше, пътната врата се отвори и един женски глас каза:

— Даръл, скъпи? Кой беше?

Върна се в апартамента си, в главата ѝ изведнъж се бе прояснило, последната нощ от живота на Лиза вече се избистряше — при положение че Брешър най-накрая е бил откровен.

Имала е среща в 10:30, отвлечена между този час и 11:20, закарана в парка „Грифит“, пътят дотам с кола е поне половин час, може би и повече. Убита между полунощ и 4 часа.

Колата. Коя по-точно? PLYR0? PLYR1? Или някоя друга. Рамзи имаше много превозни средства, много къщи, много огради, много портали, Лари Шик — кошмарен заподозрян. Престъплението си струваше усилията, ако се извършваше от богаташ.

Беше почти единайсет, когато се прибра. Дали не беше прекалено късно да му се обади? Все пак го направи. Четири позвънявания, после едно момиченце каза: „Като чуете сигнала, оставете съобщение. Бийп. И пак бийп и пак...“.

Рон вдигна слушалката.

— Банкс.

— Здравсти, Петра е.

— Петра. — Изрече името ѝ с удоволствие. Това ѝ хареса. — Как върви?

Каза му за поршето, за поправките във версията на Брешър, новите часови параметри.

— Мислиш, че е замесен ли?

— Ако любовницата му не ме е излъгала хладнокръвно за алибито му, не е имал време, но кой знае? Ти как си?

— Обаждах се пак на местната полиция в Карпентерия, помолих ги да наглеждат къщата на Рамзи. Казаха, че вече са пратили патрули и днес в шест и четирийсет и пет ми се обадиха, опитах се да се свържа с теб на работа, но ми казаха, че си си тръгнала. Оказва се, че Рамзи не е бил забелязван там от доста време, но Грег Балч се появил тази сутрин, оставил своя лексус и се върнал с джипа, собственост на Рамзи, регистрационен номер...

— PLYR нула — каза Петра.

— Значи си знаела.

— Знаех, че Рамзи има джип, но не знаех, че Грег го е взел.

— Не исках да ти се бъркам в работата, като се обаждам в Карпентерия, но така и така вече се бях свързал с тях, реших, че може да е от полза. Заместник-шерифът е спрял Балч, като е излизал от имота около пладне. Балч му показал документи за самоличност, визитна картичка, снимка с него и Рамзи, ключове от къщата. Казал, че е дошъл да вземе колата и да я закара в сервиз. Което ми изглежда странно — в Санта Барбара има достатъчно автомеханици.

— Да не я е карал на много специално почистване? — каза Петра. — Или Рамзи е искал джипа, защото е смятал да кара по тежък терен? По хълмовете...

— Може би Рамзи вече се е уплашил, защото имате потенциален свидетел.

— Може би. — Каза му за обаждането на Лари Шик.

— Я виж ти! — каза той. — Все пак...

— Благодаря ти, Рон. Дъщеря ти има много сладък глас.

— Какво... О, това е Би, тя обожава представленията. И двете вече спят. Най-накрая...

— Създават ти грижи?

— Приспиването отнема известно време. Майка ми казва, че това ми изпива силите. Утре обаче ще си отспя. Имам почивен ден. Майка ми ще ги закара на училище.

— Браво! — каза Петра. — Аз пък утре може да отскоча до Монтесито. Искаш ли да ме придружиш?

— Разбира се — отвърна той веднага. — Пътят е много живописен.

Легна в леглото си и в тъмнината, която бе толкова непрогледна, че чак я напрягаше, тя се замисли за отвличането и убийството на Лиза, за Балч, който бе взел джипа.

Рамзи е нервен заради малкото момче, което краде книги... където и да беше то.

Фактът, че никой от улицата не го познаваше, ѝ се струваше любопитен. Не се бе сближил с други малолетни бегълци, не е търсил помощ от никоя институция. Единак. Това се връзваше. Дете, което обича да чете, не би се адаптирало към тази среда. Сигурно и вкъщи е било аутсайдер. Тогава защо никой не е съобщил за изчезването му? Къде бяха родителите му?

Сигурно е бил тормозен. Единайсетгодишен интелектуалец... избягал от кой знае какво. И такова дете е станало свидетел на убийство. Нямаше основание да се доверява на никого.

Умееше да оцелява. А сега полицията го превръщаше в подгонено животно.

Беше заспала, когато телефонът иззвъня. Беше доста след полунощ и сърцето ѝ за миг заби от ужасни предчувствия за състоянието на баща ѝ, но после се усети, че вече няма за какво да се притеснява. Да не би някой от братята ѝ да е в беда или пък Кати?

Една жена с нервен глас каза:

— Детектив Конър? Пак е Адел от участъка. Наистина съжалявам, че ви безпокоя толкова късно, но има обаждане за детектив Бишъп от чужбина, а в неговия дом никой не отговаря. Вие сте му партньор и като видях, че е от чужбина, аз...

— Откъде от чужбина?

— От Виена. Полицейски инспектор на име Таубер. Предполагам, че не е взел предвид часовата разлика.

— Благодаря, свържи ме.

— Детектив Бишъп? — каза един дрезгав глас.

— Партньорът му е, детектив Конър.

— О! Да, да, обажда се инспектор Отерман Таубер от Виена. — Чиста връзка, дрезгавината идваше от гласа на австриеца. Той се покашля и на няколко пъти прочисти гърлото си.

— Здравейте, инспекторе. Да не би да е нещо за Карлхайнц Лаукх?

— Преди два дни детектив Бишъл ни представи запитване, касаещо хер Лаукх — каза Таубер. — Открихме хер Лаукх, както искахте. Но за съжаление не можете да го разпитате, тъй като е починал.

— Кога е умрял?

— Изглежда, станало е преди петнайсет месеца.

— Каква е причината за смъртта му, инспекторе?

— Изглежда — цироза на черния дроб.

— При такъв млад човек? — каза Петра.

Таубер изцъка с език.

— Стават такива неща.

Трябваше да елиминират Лаукх като заподозрян в убийството на Лиза. Кое то значеше, че приликата между случаите на Лиза и Илзе Егерман не струваха и пукнат грош.

Или може би струваха нещо?

Рамзи сериен убиец? Не, беше прекалено зловещо.

Обаждането на Таубер разгони всякаква дрямка от нея. Беше напрегната. Отиде в кухнята, пи вода с лед, разхожда се насам-натам, седна на масата, стана и включи стереоуредбата „Дерек и Доминос“. След посещението на Рон в апартамента не бе звучала музика.

Мисли, мисли... Елиминирането на Лаукх от случая с Лиза означаваше, че трябва да се съсредоточат върху Рамзи. Той е преследвал Лиза, проследил я е. Биячите на съпруги обикновено имаха фикс идеи. Всичко се връзваше.

Дали изпращането на Балч за джипа означаваше, че убийството е станало именно в това превозно средство? Мерцедесът беше за отвличане на вниманието, точно както и тя се бе подвела? Сети се как Рамзи бе светнал за малко лампите в автомобилния музей. Как ѝ показва сивия седан — вероятно се е надявал, че тя ще поиска да разгледа, защото е знаел, че от това няма да излезе нищо.

Балч вършеше мръсната работа.

Изведнъж — може би заради тъмната стая или заради опънатите ѝ нерви — мислите ѝ направиха остър завой.

Ами ако Балч е взел активно участие във всичко?

Или сам го е извършил?

Тя седеше, напрегната като струна, и обмисляше случая от съвсем нова гледна точка.

Малка промяна в ъгъла и всичко се преобръща.

Балч злодеят. Прегледа всичките си предишни хипотези, като на мястото на Рамзи постави Балч.

Всичко се връзваше.

Лиза и Балч... още един по-възрастен мъж. Романтична афера — а и финансово изгодна?

Защото Балч подписваше чековете, управляваше финансите на Рамзи, сигурно е бил по-наясно от шефа си. Постоянно слушаше за такива неща — бизнес мениджъри, които доят знаменитости.

Дали Балч се е съюзил с Лиза, за да издои Рамзи? Бивша съпруга и години наред унижаван лакей намират допирна точка в презрението си към човека с мангизите?

Лиза е говорила с Гадумиян за инвестиране, за финансова независимост, която да постигне бързо. Но така и не е пристъпила към действие.

Защото татенцето е отказал петдесетте бона? Или и други планове са се провалили?

Дали Лиза не бе станала алчна, облегла се е на Балч, но след това е причинила разпадането на партньорството им?

Петра дълго обмисля тази възможност. Балч не ставаше за нищо, но Лиза не е била обикновено момиче. Не беше трудно да разгадае мотива на Балч: да прекара бившата на полузащитника — жената, която Рамзи не е успял да задоволи — щеше да е най-голямата награда за неудачник като него.

През всичките тези години бе пазил гърба на Рамзи на футболното игрище и в живота, гледал бе как мечтите му за кинокариера се изплъзват, докато Рамзи печели милиони. Въпреки възхищението на Балч от приятелчето му, отплатата беше минимална: Рамзи не му бе помогнал да напредне след първите няколко третокласни филма. Балч твърдеше, че няма талант, но същото се отнасяше и за много второстепенни актьори. Рамзи определено можеше да му помогне да вземе своя пай от филмовия бизнес. Вместо това, беше го заврял в онзи мърляв офис да се рови в бумащина, докато той си живееше като звезда. Защо поне не му даде по-хубав офис?

Рамзи казва на Балч: „Не заслужаваш нищо повече“.

Ами ако Балч най-накрая е решил, че заслужава?

С помощта на Лиза. Тя беше от хората, които обичат риска. Дали не беше отишла твърде далеч?

После внезапно се сети още нещо: Балч живееше в Роулинг Хилс Истейтс, близо до Палос Вердес. Тялото на Илзе Егерман бе изхвърлено край Марина дел Рей, а срещата ѝ с Лаукх се бе състояла в ресторант на плажа Редондо, само на няколко спирки по магистралата от полуострова.

Представи си как Балч се отбива на кея в Редондо за вечеря и да пийне няколко питиета. Наблюдава скандала между Илзе и Лаукх, след това Илзе излиза заедно с Лаукх. И това дава възможност на Балч да се намеси.

Забелязал е Илзе, защото му е приличала на Лиза.

Няма да е било много трудно да се запознае с нея. Любезен възрастен мъж, кавалер. Илзе е била безпомощна, сама през нощта, чужденка. След свиня като Лаукх, Балч сигурно ѝ се е сторил изискан.

Приликата между Илзе и Лиза не беше съвпадение! Защото Балч с години си е точил зъбите за Лиза.

Лакеят, винаги беше лакеят... Балч спасява Илзе, опитва се да получи сексуална отплата, отхвърлят го.

В гнева си той я заколва. И му се разминава.

Години по-късно е изнудван, притиснат до стената, защо да не го направи пак?

Отново прехвърли хипотезата си. Балч успява да се измъкне от къщата, докато Рамзи спи. Използва противопожарния изход и кара една от колите на Рамзи. Но Естрела го забелязва. Тя и без това никога не го бе харесвала, сигурно се е отнасяла към всичките му действия с подозрение.

Той я елиминира.

Пак го премисли: всичко съвпаднаше.

Може би на сутринта ще ѝ се струва налудничаво. Но точно в този момент хипотезата ѝ харесваше.

51.

Уил Фурниер бе облякъл най-хубавия си костюм за срещата с модела от „Мейсис“ Лийна. Не искаше да се среща с руснака, този човек беше много лигав и мазен.

Продаваше тениски, боклуци на туристите, движеше се по границата на легалната търговия, но какви очи имаше само, и какво поведение! Уил бе работил две години в отдел „Финансови измами и рекет“ в Уилшър, беше си сътрудничил с шерифите в Западен Холивуд по много случаи с руски мошеници. Най-зловещият беше отпреди пет години, изнудване на имигранти, извиваха ръцете на новодошлите. Уил и шерифските детективи отидоха в апартамента на един от заподозрените, той им отвори вратата, изпръскан с кръв, с месарски нож в ръка. Току-що бе транжирал един друг руснак. Какво ли си е мислел, докато е отварял вратата в такова състояние?

Докато водеше разследването, Уил разбра, че му харесва да работи по убийства и се прехвърли.

Беше сигурен, че на амбулантния търговец не му е чист косъмът.

Начинът, по който Жуканов се облегна на щанда и го погледна лукаво, всичките тези боклуци, които висяха по всеки сантиметър на сергията. Мъчеше се да се държи хладнокръвно, сякаш цялата работа изобщо не го засягаше, а беше просто добър гражданин, опитващ се да изпълни обществения си дълг. Но след като Уил спомена за двайсет и петте бона, по смачкания нос на руснака избиха капчици пот.

Беше абсолютно сигурен, че е видял момчето. На Уил му се стори, че цял ден е репетирал как да го убеди. Защото как можеше да е чак толкова сигурен? Портретът на Петра бе добър, но на Уил детето не му изглеждаше кой знае колко забележително.

Усмихна се на себе си. Всички бели деца си приличат, нали?

Беше сдържан с руснака, водеше си бележки, докато Жуканов сочеше на север, нагоре по „Оушън Франт“, където според него бе изчезнало момчето. Но когато Уил се разходи нататък и показа портрета на собствениците на заведения, никой нищо не знаеше.

Повечето търговци бяха затворили за деня, затова предположи, че се налага повторно посещение. Но се съмняваше, че от него ще излезе нещо. Цялата работа му миришеше на безрезултатност.

Върна се пак там, руснакът си беше все още на мястото, бе останал доста след обичайното време за затваряне, махна на минаващия покрай него Уил и тръгна към колата му. Лийна трябваше да дойде в „Лоуис“ след двайсет минути — чакаше го вечеря от пет блюда, вино. Запозна се с нея в един бар, имаше такива огромни кафяви очи...

— Господине! — извика Жуканов.

— Да, господин Жуканов?

— Ще държа очите си отворени. Ще ви се обадя веднага щом го видя пак.

Само това му трябваше — някакъв си московски мафиот да се прави на помощник-детектив.

Събуди се на следващата сутрин и всичко, което можеше да си спомни, бяха пропитите със слънчева светлина рамене на Лийна. Прекрасна сутрин.

Пристигна точно в седем, изпълнен с енергия. На бюрото му имаше купчина бележки с обаждания на още малоумници, но руснакът не бе звънил, значи момчето се е махнало от Венис или — което бе вероятно — никога не бе стъпвало там.

Две обаждания от Уотсън го заинтригуваха малко повече. Две на пръв поглед почтени възрастни жени смятаха, че може би са виждали момчето в квартала. Очакваше да му се обади шерифът на Уотсън.

Телефонът иззвъня. Новият ден започваше.

— Хей, здрасти, Ви е.

— Ви, отдавна не сме се чували.

Вал Вронек, детектив, с когото Уил бе работил в отдел „Наркотици“ в Уилшър, сега се занимаваше с тайни разследвания на големи престъпления в центъра. Обожаваше да работи под прикритие — любимото му превъплъщение беше на рокер — търговец на крадени части. Беше едър и пълен, косата му бе пораснала до раменете, а брадата, която бе оставил, изглеждаше като санитарно бедствие.

— Познай какво, Уил, във вашия квартал съм.

— О?

— Не мога да ти кажа подробности, но ако предположиш, че става въпрос за незаконна рокерска империя на крадените части, няма да ти противореча. Сега така се случи, че вися в една дупка на име „Пещерата“.

— Точно в твой стил, Ви, бялата паплач.

— Не се и съмнявай. Тате се друсаше, мама беше червива — изпя Вронек. — Това е стара кънтри песен. Бял соул.

— Бял соул пеят „Райтиъс брадърс“.

Вронек се засмя.

— Причината да ти звънна е, че докато изпълнявах споменатата си задача в споменатата дупка, се случи нещо, което си помислих, че трябва да знаеш. Късно снощи дойде някакъв и започна да показва на всички портрета на момчето, което ти търсиш, като намекуваше, че всеки, който му помогне, ще вземе част от наградата.

— И от къде на къде някой ще прави това? — попита Фурние. — Още повече боклук в кожени дрехи. Ако някой от тях знае къде е, той сам ще го издаде и ще вземе всичките двацет и пет бона.

— Не казах, че човекът е умен, Уил. Просто се мотаеше там. Но никой от тарторите не подскочи при офертата. Беше нещо такова: „Всички, на които им пука, да направят крачка напред“. Нито едно краче в ботуш не се протегна напред. Направих се на леко впечатлен, опитах се да го усетя. Той се оказа пълен тъпанар.

— Има ли си име?

— Не, ситуацията не предполагаше такова ниво на близост. Ето най-важното: бял мъж, между двацет и осем и трийсет и пет години, кестеняв, със сини очи, чуплива коса, червеникави бакенбарди, висок колкото мен, но прибави още поне петнайсет кила.

— Голямо момче — каза Фурние.

— Държеше се като много важен рокер, но никой не го познаваше. Казах му, че ще се оглеждам за момчето и го питах как да го намеря. Каза, че тази вечер пак ще се отбие, някъде около осем. Ако искаш, като дойде, ще изляза отпред и ще ти дам знак.

— Става, Ви. Благодаря.

— На твоите услуги. Съжалявам, че няма да мога да те черпя едно питие, но там не обичат цветнокожите.

Точно затвори и Шолкопф се обади.

— Значи си там. Поне един, работещ по случая „Рамзи“, да си е на мястото.

— Какво мога да направя за вас, господине?

— Не си ли чел вестника?

— Не още...

— А трябва, случаят е публичен. Намерили са колата на момичето. Обгорена, във Венис. Трябваше да го разбере от проклетия вестник. Прочети го и веднага ела при мен.

52.

Чернилка.

Не го взе на сериозно. Владимир Жуканов свали една кукла трол от полицата и я стисна за шкембето. Рус трол, на блузата му пишеше „Луд по сърфа!“. Мразеше усмивката му. Някакъв швед или датчанин го бе измислил, но този бе произведен в Корея без лиценз. Жуканов купи десет на едро от стар московски приятел, който работеше на доковете в Лонг Бийч, за сто долара, без въпроси.

Грузинец, казваше се Макошвили, бяха късали глави заедно, докато бяха в армията, разтурваха протести край Кремъл, наливаха ум на чифутите, чистеха космополитната мръсотия.

Носеше по няколко тролчета наведнъж и прибираше парите, майната му на шефа!

Владимир Жуканов, сержант в московската полиция, беше паднал до амбулантен търговец на играчки!

Америка, страната на сбъднатите мечти. За да го пуснат в нея, заяви, че е чифут, плати цяло състояние на някакъв адвокат, специалист по имиграцията, за да лъже вместо него, после се озова в някакъв пълен с чифути бордей в Западен Холивуд и докато през следващите няколко месеца се опитваше да си намери собствено местенце в Лос Анджелис, копелето Елцин отвори вратите за всички.

Градът беше пълен с чернилки и латиноамериканци. Все още не си бе намерил мястото. Кара такси, опита безуспешно да предлага услугите си като бияч сред измамниците, успя да се добере до пазара на крадени коли в Западен Холивуд, но не успяваше бързо да шитне стоката, затова го натириха. Известно време работи през нощта като гард в един руски клуб на Трета улица, докато някакви пънкове не му разбиха носа — пет срещу един, тъпите собственици на клуба настояваха да не се носи оръжие, как тогава можаха да заявят, че вината била негова?

Сега пък това. По пет долара на час от чифута, собственик на щанда за сувенири. Жуканов редовно прибираше поне по пет процента

от оборота, чифутът знаеше, но не му пукаше — избиваше си го от още двайсет щанда из целия град, живееше в парка „Хенкок“ и купуваше на кривоносата си жена диаманти.

Жуканов си мислеше как някой ден ще проникне в къщата и ще докопа тези диаманти.

Дотогава ще продава играчки. И изведнъж: спасението дойде под формата на едно хлапе.

Трябваше да е същото. Жуканов беше опитен ловец, надушваше плячката.

Каза го на онова черно ченге, но копелето не го вземаше на сериозно. С тези чернилки ченгета нищо чудно, че в тази дупка имаше такава престъпност. Все едно да оставиш лисица да пази пилци.

Но нямаше да остави това да провали плановете му. Чакаше двайсет и пет бона от тази работа, може би щеше да щипне набързо и диамантите на шефа, да отлети за Ню Йорк, Брайтън Бийч^[1], Кони Айлънд — там имаше хора, които щяха да оценят таланта му. Но с толкова пари можеше да започне и собствен бизнес.

Вече работеше за собствена сметка — беше едноличен преследвач на хлапето.

Колко ли може да се е отдалечило малкото копеле? Със сигурност щеше да се появи пак и тогава сержант Жуканов щеше да го пипне.

Прилив на оптимизъм подобри настроението му. Малко водка, можеше да се отбие някъде да похапне добре.

Утре започва, ще си отваря очите на четири.

[1] Седалището на руската мафия в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

53.

Петък сутринта Петра се събуди с мисълта за Балч като заподозрян. Все още тази вероятност ѝ се струваше реалистична, но същото се отнасяше и за Рамзи.

Кой от двамата? Нито един — каква ужасна мисъл!

Репортажът за обгорената кола на Лиза беше на пета страница заедно с умалена препечатка на портрета ѝ, но нямаше нищо за новините от Венис, нито за тези от Уотсън. Значи все още не бяха принудили Уил да докладва.

Докато се сапунисваше и плакнеше под душа, осъзна, че тялото на Кати Бишъп лежи на операционната маса точно в този момент. По-късно щеше да се обади на Стю. Когато нещата са се поуталожили. Междувременно, преди да тръгне за Монтесито, трябваше да свърши някои дреболии.

В хотелската стая на д-р Боулингър никой не отговаряше — вече бе излязъл и кой знае какви ги вършеше. Провери отново в Отдела за изчезнали лица, но нямаше никаква вест за местонахождението на Естрела Флорес и в девет сутринта тя вече пътуваше към Гранада Хилс, за да вземе Рон.

Когато стигна до дома му, го видя да стои на тротоара с мобилния си телефон в ръка.

Къщата му беше умален модел в стил „Късна английска готика“. Беше разположена на обляна от слънце улица, на един етаж, острият ѝ покрив, разполовените одялани дървени трупи и фалшивите подпорни колони под фронтоната изглеждаха глупаво, но бяха някак си трогателни — някой си бе направил труда да се погрижи за детайлите. Тревата отпред беше окосена и почистена, но не и свежа. Двата розови храста, които обграждаха каменната пътека, бяха пълни с изсъхнали цветове и половината от портокалите на няколкометровото дърво бяха изгнили.

Той отиде до вратата на колата още преди тя да завие, за да паркира. Косата му беше влажна от сутрешния душ и от нея стърчаха кичури като новопокълнала пшеница. Носеше син пуловер с остро

деколте, жълта риза с копчета и белезникави панталони, облеклото му го правеше да изглежда по-млад — приличаше на завършващ студент по бизнес администрация. Евтини обувки с връзки. Някъде по траекторията на развитието си от рок барабанист до ченге бе преминал и през колежанина. В спортни дрехи изглеждаше много по-млад, може би дори по-млад от нея.

— Здрасти — каза тя.

Той влезе вътре.

— Здрасти. — Афършейв с лимонов дъх. На първата им среща не си бе сложил от него. Сякаш беше преди сто години. Този път не посегна към нея. Заклучи вратата, сложи телефона в скута си и обясни: — В случай че майка ми има нужда от нещо.

— Трябва да се преселя в двайсети век и най-накрая и аз да си взема такъв телефон.

— Вземи си от тези, които се слагат на главата със слушалки — каза той. — Говори по него в колата, накарай всички да повярват, че не си в ред и ще те оставят на мира.

През смях тя се отлепи от тротоара, като се чудеше дали е редно да му спомене теорията си за Балч. Но на този етап беше прекалено хипотетична. Той я водеше с години. Беше от хората, които изпращаха да спасяват положението. Искаше ѝ се да изглежда умна в неговите очи.

Докато караше, си бърбеха. Общи приказки, но интелигентно. Той излъчваше стабилност. Да не би да е бил прекалено скучен за испанската ездачка? Или може би щеше да разкрие и тъмната си страна, ако почакаше достатъчно?

Ти си една недоверчива кучка. Благодаря ти, Ник.

— Прекрасен ден — чу го тя да казва.

Сега ръцете му бяха спокойни. Вече не стискаше дръжката на вратата, нито издаваше по друг начин притеснението си от нейното шофиране. Обувките изглеждаха току-що лъснати. Панталоните му имаха остри ръбове — това май не се връзваше със спортния им модел? Петра се усмихна, като си представи как е искал да я впечатли.

Докато стигнат до стръмното шосе 101, вече си говореха съвсем свойски.

Тя караше бясно през западната част на долината — покрай ранчото „Хейвън“ — към Таузънд Оукс, парка „Нюбъри“, Камарило, плодородните полета на Окснард, вонящи на торове. Във Вентура Рон ѝ посочи един парк за голф от източната част на магистралата и каза, че понякога водел тук дъщерите си: имало електрически колички и малки лодки, които били много забавни, ако нямаш нищо против да си тръгнеш мокър. Беше се ентусиазирал, но гласът му стана пак сериозен, когато Петра, мислейки си все още за Балч, отговори:

— Звучи сладко.

— Ако имаш отношение към такива неща — добави той засрамен.

— Имам — каза тя, като побърза да спаси разговора. — Израснала съм в Аризона, не съм виждала много лодки — нито малки, нито други. След като приключим случая, можем да се отбием и да се намокрим.

Той не отговори. Тя извърна глава достатъчно, за да види как вратът му се изчерви.

О, боже! Най-добре щеше да е, ако си затыкне устата с някоя по-голяма обувка!

— Или пък — продължи тя — можем да играем голф. Но само след като намерим убиеца на Лиза. Днес ще разплетем всичко, нали?

— Разбира се — каза той и се усмихна широко. — Аризона. Не преместиха ли там Ландън Бридж?

Като влязоха в Санта Инес, тя го попита:

— Познаваш ли Монтесито?

— Само репутацията му.

— И тя е?

— Богатство.

Отби отстрани на обграденото с дървета шосе и направи справка в пътеводителя си, намери улицата на Рамзи три километра по-навътре, няколко десни завоя, един ляв, после подкара пак колата. В Монтесито беше десет градуса по-студено, отколкото в Лос Анджелис, точно 20 по Целзий. Частни гори се нижеха от двете страни на шосето през Санта Инес. Наистина миришеше на богатство.

Петра беше ходила няколко пъти до Санта Барбара с Ник — неделни излети, морска храна на кея, презрение към картините на уличните художници. Бяха преминавали през Монтесито по магистралата, а Ник не спираше да опява за именията, за великата испанска архитектура, старите монети, истинската класа — след думите му Бевърли Хилс изглеждаше като невзрачно кварталче. Изпадаше в едно от своите приповдигнати настроения на сляпа амбиция, обясняваше как един ден щял да има достатъчно пари, за да си купи имот тук. Но така и не спря, за да ѝ покаже.

Тя натисна педала на газта. Още не се виждаше никакъв град, само ивица асфалт, прорязваща кафеникавата маса и зеленината на старите дървета, кораловочервените пожари на тропическите храсти, портокалите и лимоните, които блестяха като скъпоценни камъни. Небето беше ясносиньо, облаците — бели, зад планинските върхове надничаше яркожълто слънце, а билата бяха очертани като с резец, черни и покрити на места с лавандула. Какво място!

Рамзи притежаваше част от това, плюс имот в Калабасас, колите, недвижимото имущество. Парите не бяха всичко, но определено правеха живота по-хубав. Какво караше хората така да оплитат конците? Погледна към Рон и по изражението му разбра, че и той си задава същия въпрос.

Търговският център на Монтесито представляваше четириъгълен площад с ниски магазини в землист цвят. След него продължаваше шосе, засенчено от разклонени евкалипти. Имотът беше на улица без изход, разбраха, че са стигнали по сиво-сините каменни колони и високата черна орнаментирана порта, която бе широко отворена. Входът бе блокиран от кола на шерифа на Карпентерия, един полицаи стоеше близо до предната ѝ лява врата с ръка на кобура, а друг се бе обърнал фронтално към возилото с ръце на кръста.

— Купон за добре дошли? — каза Петра на Рон. — Да не си им казал, че ще идваме?

— Не.

Когато се приближиха, полицаят, който стоеше пред шерифската кола, тръгна към средата на шосето и им препречи пътя с ръка. Петра спря. Когато той стигна при тях, тя вече бе извадила значката си.

Той я разгледа. Беше хлапе. Висок, едър, ръждивочервени мустаци на две седмици, издути бицепси. Полицаят огледа и Рон.

— Банкс, шерифски участък Лос Анджелис. Говорих с капитан Сепулведа.

— Да, той ни каза. След убийството патрулните коли постоянно обикалят. И добре че е така. Току-що заловихме нарушител. — Той вдигна палеца си нагоре.

— Точно сега? — каза Петра.

— Улесни ни, оставил вратите отворени. Прилича на луд, говори агресивно. Твърди, че е тъст на Рамзи.

Петра присви очи към патрулката. През задното стъкло се мяркаше брадатото лице на д-р Боулингър. Видя как Боулингър се блъсна в стъклото и после се сви, очевидно от болка. Хирург. Прекрасно. Полицаят край него трябва да му е казал нещо, защото Боулингър започна да вика. Беше прекалено далеч, за да се чуе какво, но устата му беше широко отворена. През стъклото изглеждаше доста запазен. Буря в чаша вода.

— Той наистина е тъст на Рамзи — каза Петра.

— Хайде де! — хлъцна червенокосият полицай. Казваше се Форбс.

— Доктор Джон Евърет Боулингър. Няма ли документ за самоличност?

— Така пише в личната му карта, но това на нас нищо не ни говори. — Форбс се намръщи. — Определено не се държи като лекар. Има мръсна уста.

— Какво правеше, като го заловихте?

— Излизаше от помощната барака отзад. Вратата беше разбита — очевидно я бе ритнал, в ръката му имаше лопата. Стори ни се, че се кани да разбие прозорец на къщата и да проникне незаконно. Значи това наистина е баща й? Стига бе!

Петра кимна.

— Мамка му! — Форбс изпука огромните си пръсти. — От поведението му решихме, че е някой ненормален. А той наистина говореше като луд, че тук били заровени някакви трупове, че щял да ги изкопае. Трябваше да му сложим белезници. На ръцете и на краката. Не е много приятно да закопчаваш такъв възрастен човек, но той се опита да ни ухапе. — Форбс погледна към ръката си, гладка, загоряла и мускулиста. Сигурно приемаше физическото насилие над тялото си за лична обида. Беше работил в спокоен богаташки град и бе успял да се

опази без драскотина. — Дребен човек — добави, — а много сприхав. Най-накрая успяхме да го успокоим достатъчно, за да освободим краката му. Не искахме да получи инфаркт или нещо такова. — Поклати глава. — Значи е баща ѝ. Мамка му!

— Къде казва, че са погребани трупове? — попита Петра.

— Не сме го питали. Решихме, че е някой откачен почитател на звездите, често ловим такива, цял Холивуд има къщи тук. Идват и репортери от жълтата преса. Бяхме се подготвили за проблеми около Рамзи.

— Имаше ли такива?

— Не и досега. Може би още никой не знае, че има вила тук.

— Рамзи не идва ли често?

— Никога не съм го виждал, може би идва по тъмно. Така правят повечето холивудски звезди. Летят вечерта до Санта Барбара с хеликоптери или частни самолети, или направо пристигат с лимузините си от Лос Анджелис. За тях най-важното нещо е никой да не ги забележи. Като игра е, нали разбирате? Известен съм, но не може да ме виждаш. Никога не слизат в града да пазаруват, имат си хора, които вършат това вместо тях. И при тези размери на имотите няма вероятност да живееш с усещането, че имаш съседи.

Петра огледа наоколо. От двете страни се простираха дълги триметрови зидове. През портата на Рамзи минаваше криволичеща алея за коли, обградена с палми. Човекът явно обичаше палмите.

— Кой се грижи за къщата на Рамзи, когато него го няма? — попита тя.

Форбс сви рамене.

— Сигурно прислугата. Идват редовно градинари, във вторник и, мисля, в четвъртък. — Форбс почисти миглите си и се почеса по носа. — Рамзи има лакей, идва да наглежда къщата. Срегнах го преди няколко дни, когато бях дежурен с патрулката.

— Грег Балч ли? — попита Петра.

— Да, същият.

Другият заместник-шериф беше обърнал гръб на колата. Бе понисък и по-тъмен от Форбс, едрите му ръце бяха скръстени на масивния гръден кош. Още едно напомпано момче. Участъкът трябва да разполага с добър гимнастически салон.

— Да не би да сменяше колите? — каза Петра.

— Да, остави един лексус. Още е паркиран зад къщата. Отначало ми се стори странно, но той имаше ключове и писмо от Рамзи, с което го упълномощаваше да кара всичките му коли.

От патрулката долитаха глухи звуци. Д-р Боулингър риташе вратата.

— Защо не го пуснете? — попита Петра.

— Вие ли искате да го задържите?

— Искам да поговоря с него.

Успокояването на Боулингър отне доста време. Беше облечен с пуловер с кръгло деколте, широки сиви вълнени панталони от туид, вероятно от някой стар костюм, и бели маратонки. По ъглите на устата му бе избила пяна, кичури коса стърчаха на всички страни, а брадичката му изглеждаше побеляла.

Най-накрая с трийсет секунди мълчание успя да си спечели свалянето на белезниците. В момента, в който ръцете му останаха свободни, той заразмахва юмруци към полицаите:

— Тъпи шибани дебили!

Форбс и по-ниският, Бекъл, не му обърнаха внимание. Преди да му свалят белезниците, задържаха дребния човечец на разстояние една протегната ръка, а той викаше и риташе, също като в анимационен филм. Тогава се отправиха към патрулката си, увлечени в разговор с Рон, а Петра поведе Боулингър към колата си.

— Идиоти! — извика Боулингър. Изкашля се, изплю една хрчка в прахта и пак започна да дърдори.

Петра го стисна още по-здраво за рамото. Той трепереше като уплашено кученце и все още се пенеше около устата.

— Безмозъчни идиоти...

— Моля ви, докторе!

— Не ми се молете, млада госпо...

Петра го подбутна да върви по-бързо и промълви в ухото му:

— Доктор Боулингър, знам, че преживяхте нещо ужасно, но ако не се укротите, ще бъдем принудени да ги оставим да ви арестуват.

— И вие сте идиотка! — каза Боулингър. — Онзи касапин се разхожда на свобода, трупове се увеличават, а вие сте взели да

заплашвате мен! Майната ви на всички, ще ви пратя на борсата за безработни...

— Къде има трупове? — каза Петра.

— Тук вътре! — Боулингър махна към портата. — Зад езерото. Надявам се да има Господ! Исках да вляза в къщата, да прегледам някои от документите на онзи касапин, да търся улики за това, което е сторил на Лиза, но видях много повече, отколкото очаквах...

— Какви улики търсехте, докторе?

— Каквито и да са — отговори веднага Боулингър.

— Какво ви кара да мислите, че Рамзи е оставил някакви улики след себе си?

— Не съм мислил! Надявах се! Бог ми е свидетел, че вие не сте свършили нищо, по дяволите! Бъркам се в собствения си джоб, а на вас не ви стига нито умът, нито достойнството да ме подкрепите...

— Доктор Боулингър — каза Петра твърдо, — какви улики се надявахте да намерите?

Мълчание. Боулингър сведе воднистите си сини очи.

— Нямах... ясна концепция. Но с какво би навредило? Това е мястото, на което той е пребил моята Лиза. Ами ако е правил някакви записки или Лиза е оставила нещо написано? Престанете да прекъсвате мисълта ми, млада госпожице, същественото е, че отидох там и потърсих нещо да разбия прозореца...

— Лопатата.

— Не, не, не! Хванах лопатата, след като го видях! Всъщност търсех длето, за да изкъртя катинара. Умея да си служа с инструменти.

Последното изречение бе изречено с патетично самохвалство. *Виж ме, мамо, аз съм полезен.* От устните на Боулингър излизаше отровен дъх. Погледът му издаваше уплаха. Може да не е бил най-добрият баща на света, но смъртта на Лиза го бе съкрушила. Каквото беше дребен...

— Но след това вместо длетото, предпочетохте лопатата — подхвана Петра.

— След като видях гроба. Отвъд езерото.

— Гроб ли? Как може да сте...

— Можем да се обзаложим — каза Боулингър. — Прясно изкопан, около два метра. От другата страна на езерото. Растителността е утъпкана и на места липсва. Идвал съм тук и преди.

След сватбата — копелето се опитваше да ми направи впечатление. Имам око за детайлите, веднага забелязвам, ако има разлика.

— Езерото има ли канализация? — попита Петра. — Може да е правил някакви ремонти...

— И аз може би съм папата. Не ставайте глупава, млада госпожице! Асистирал съм при аутопсии, виждал съм достатъчно снимки на местопрестъпления. Знам много добре как изглежда гроб.

Рон се върна и каза:

— По всичко личи, че засега сте свободен, докторе.

Боулингър изпухтя.

Форбс махна с ръка от патрулката и Петра отиде при него.

— Добре, ваш е. Надявам се да го откарате право в Лос Анджелис.

— И това ще стане — каза Петра.

— Ще стане?

— Имаме малко работа, полицай. Той твърди, че е видял пресен гроб в имота на Рамзи, но ние нямаме право да влезем в собствеността и да проверим.

— Гроб ли? Да не би да взимате това говедо на сериозно?

— Като се имат предвид подробностите по случая ни, не можем да си позволим да пренебрегнем тази информация.

— О, я стига! Да погребва някого тук?

Петра сви рамене.

— О, боже! — Форбс се обърна към Бекъл: — Гари?

Бекъл седеше в колата и пишеше рапорт за случилото се. Пониският полицай имаше широко волево лице и масивна долна челюст.

Форбс му обясни какво става.

— Какво има, да не би да става въпрос за някакъв сериен убиец? — попита Бекъл.

— Може би ще се окаже, че няма нищо особено — отвърна Петра. — Но, от друга страна, ако си струва, все пак вие сте упълномощените.

— Не можем да влезем просто така — каза Форбс. — Нямаме заповед за обиск.

— Така и така вече сте влизали. Заради проникването на доктор Боулингър — очевидното му противозаконно поведение ви е дало ясни основания за влизане. След като вече сте се озовали в имота, за да

задържите заподозрян, сте забелязали, че нещо не е наред. Пресен изкоп.

— О, я стига! — каза Форбс. — Натапяте ни задни... Натапяте ни в сериозна ситуация.

— Добре — каза Петра. — Но ще трябва да докладвам това на шефа си, а можем да се обзаложим, че първото нещо, което Боулингър ще направи, като се върне, ще е да се свърже с пресата. Вече ни е погаждал такъв номер.

Форбс изруга под мустак.

— Да се обадим за това в участъка, Чък — каза Бекъл.

— Да — отвърна Форбс. — Ще звънна на шефа.

Когато Петра се върна в колата, д-р Боулингър седеше на задната седалка с Рон и оживено разказваше нещо. Очите му бяха сухи, все още бе напрегнат, но говореше с нормален тон. Рон го слушаше внимателно и кимаше. Боулингър се усмихна и Рон му отговори по същия начин, като добави:

— Интересно.

— Изключително интересно — каза Боулингър.

Петра седна зад волана.

— Е? — попита Боулингър.

— Казах им, че според мен трябва да ви приемат на сериозно, докторе. В момента се обаждат на шефовете си.

— В техния случай — каза Боулингър — това означава на почти целия свят.

Петра не можа да се сдържи и се разсмя.

— Е, докторе? — каза Рон, подсказвайки му нещо.

Боулингър прочисти гърлото си.

— Извинявам се за всичко, което казах преди малко, детектив Конър.

— Не е необходимо, докторе.

— Необходимо е. Държах се като грубиян... но нямате представа какво значи да изгубиш всичко.

— Така е — каза Петра.

Изведнъж си представи Кати Бишъп под скалпела. Беше почти пладне — Кати сигурно вече е излязла от операционната със защит гръден кош. Колко ли й бяха изрязали? Петра реши в най-скоро време да звънна до болницата.

— Кажете ми, докторе — поде Рон, — онези аутопсии, за които споменахте, бяха ли част от задълженията ви като шеф на спешното отделение, или са били специални консултации?

— Това беше преди много години, Рон — каза Боулингър с тъга. Рон? — Когато бях главен специализант. Всъщност исках да се занимавам с патология, прекарах доста време в следствието на Сейнт Луис. Тогава там редовно имаше...

Нов човек. Д-р Банкс, специалист по психология.

Шум от стъпки привлече погледа на Петра към страничното стъкло. Големите стъпала на Форбс се тътреха по асфалта.

— Добре — каза той, гледайки към Петра и избягвайки очите на Боулингър. — Шефът е на път. Като дойде, ще отидем да видим този така наречен гроб.

Капитан Сепулведа беше набит сивокос мъж около четирийсет и пет, с кафеникава кадифена кожа и безупречна униформа. Пристигна в кола без полицейски отличителни знаци с трети заместник, влезе сам в имота на Рамзи и след миг се върна, като нареди на тримата си подчинени да го последват вътре.

Петра, Рон и Боулингър чакаха в колата, а докторът не спираше да бърби за медицинското училище, как завършил първи по успех, колко много успехи имал в спешното отделение.

След двайсет минути Сепулведа се появи отново, по ризата му имаше следи от пръст. Потриваше ръце. С няколко атлетични стъпки се озова до Петра. Очите му бяха силно присвити, толкова силно, че Петра се чудеше как ли вижда през тях.

— Изглежда, имаме труп. Жена, погребана на един метър под земята. Има червеи, поразложила се е, но все още е запазена доста голяма част от тъканите, значи е била заровена преди дни, не преди седмици.

— Може би преди два дни — каза Петра и се замисли: дали смяната на колите не е била просто предлог за идването на Балч? — Възрастна тъмнокожа жена? Около един и петдесет, шейсет и пет килограма?

Тъглчетата на присвитите му очи се смъкнаха надолу.

— Познавате ли я?

— Мисля, че да. Може би ще искате да проверите и черния лексус.

— За какво да го проверявам?

— За кръв.

54.

Страхотно е да спиш на закрито. Отначало се будех на всеки час, но после свикнах.

Кафявите одеяла, които Сам ми донесе, бодат, но пък топлят. Чаршафите и възглавницата миришат на старец. Преди да угася светлината, лежах и гледах към тавана на храма, към червената крушка на сребърния полилей, който виси от предната арка. Сам не ми е казал да не спя в храма, но аз сметнах, че ще е неуважително, затова се настаних на пода до задния изход, край тоалетната. Често чувам как някоя кола преминава по алеята и веднъж дочух и стъпки отвън, сигурно някой ровеше в боклука, останах без дъх за няколко секунди, но нищо не ми се случи.

Струва ми се, че заспах, докато гледах в червената крушка. Сам ми каза, че не се гаси, било нещо като вечна светлина, която да напомня на евреите за Бога. После се засмя и каза:

— Ще ми се, а, Бил? Крушката изгаря на всеки два месеца и аз трябва да рискувам живота си и да се катеря на стълба да я сменям.

Остави ми храна, излезе и заключи вратата.

Вече е 5 и 49 и съм буден от десет минути. Виждам как витражите на храма просветляват. Искам да изляза навън и да погледам океана, но нямам ключ за предната врата. Изтупвам и сгъвам одеялата и чаршафите, измивам се в това, което Сам нарича мъжката тоалетна, и довършвам храната от снощи. После открявам задната врата и поглеждам навън.

Въздухът е хладен — направо студен — и много солен. Алеята е пуста. Пристъпвам навън, тръгвам покрай храма към предната част на сградата. Отвън няма никой, само чайки и гълъби. Океанът е тъмносив с тук-там светли петна, които приличат на оранжево-розови лунички. Приливът настъпва съвсем леко, после вълните отново се връщат, сякаш някой е наклонил земята, приплясват ритмично напред-назад.

Сещам се за нещо, което веднъж видях по телевизията: промиване на златоносен пясък. Бог люшка планетата и търси някаква скъпоценност.

Стоя неподвижно, ослушвам се и гледам. После се сещам за жената в парка, която никога вече няма да види океана.

Стискам очи и прогонвам тези мисли.

Мисля си за океана, за въздуха — как мирише на сол, как този аромат ми харесва. Как това е край на земята, най-далечната точка, в която можеш да избягаш. На пътя има боклук — хартии, бирени бутилки и кутии от сода — но въпреки това е много красиво. Спокойно, пусто и красиво. Няма жива душа.

Винаги ще обичам самотата.

Небето зад мен започва да просветлява и ръката ми изглежда златна, виждам слънцето, което изгрява, плътно и жълто като жълтък на яйце. Все още не чувствам горещината, но знам, че след като слънцето е толкова голямо, скоро ще стане горещо.

Вече не съм сам. От юг, вероятно една пресечка по-нататък, виждам да се приближава човек на ролкови кънки, облечен само в бански костюм, с разперени ръце, сякаш се мъчи да се отдели от земята и да полети.

Пейзажът се развали. Прибирам се в храма.

Линкълнът на Сам също е пристигнал, паркиран е идиотски, както винаги. Намирам го в храма, загледан в една книга.

— Добро утро — казвам аз.

Той се извъръща рязко и затваря книгата. Не изглежда доволен.

— Къде беше?

— Навън.

— Навън?

— Гледах океана.

— Океанът значи.

Защо повтаря всичко, което казвам? Оставя книгата, тръгва към мен и за миг ми се струва, че се кани да ме удари и аз съм готов да се защитя, но той минава покрай мен, проверява задната врата, за да се увери, че е заключена, застава с гръб към нея и очевидно е недоволен.

— Искаш ли да си тръгна? — питам аз. — Да не съм направил нещо, което не трябва?

Той издишва шумно и потрива врата си.

— Имаме проблем, Бил. — Изважда нещо от джоба си. Парче вестник. — Това е вчерашният брой — казва. — Забавих се с теб и не можах да го прочета до тази сутрин.

Разтваря го и ми го показва. Виждам, че пише „убийство“. Има и портрет на дете. Това съм аз.

Опитвам се да прочета статията, но думите подскачат пред очите ми. Стомахът ми се свива. Сърцето ми започва да бие силно в гърдите, става ми студено и устата ми пресъхва.

Продължавам да се мъча да чета, но нищо не разбирам, сякаш е на чужд език. Премигвам, за да проясня зрението си, но думите все още са ми като непознати и подскачат пред очите ми. Сграбчвам вестника от ръцете му и го приближавам към себе си, най-накрая започвам да разбирам.

Убитата в парка жена си има име. Лиза. Вече трябва да мисля за нея като за Лиза.

Лиза Боулингър-Рамзи. Бившият ѝ съпруг е актьор, Карт Рамзи. Играе в някакъв сериал, който се казва „Отмъстителят“. Чувал съм го. Мисля, че Тъпака го следеше.

Някой предлага двайсет и пет хиляди долара, за да ме намерят.

Побягвам към задната врата. Сам не се опитва да ме спре.

Когато посягам към бравата, краката ми се подкосяват.

Къде бих могъл да отида?

Ще стане горещо, посред бял ден сред толкова хора, които искат да спечелят парите. Слънчевата светлина ще ме издаде. Някой, и то сигурно не един, ще ме сграбчи, ще ме върже и ще ме предаде.

Сам все още не помръдва.

— Можеш да останеш тук цял ден, но запомни: днес е петъчната служба, трийсет-четирийсет вярващи ще се появят половин час преди да се стъмни и аз не мога да направя нищо, за да ги спра.

Затруднявам се да дишам и гърдите ми са като в менгеме. Отварям уста широко, за да поема повече въздух, но пак не влиза достатъчно. Стомахът ме боли по-силно от всякога и сърцето ми все още се блъска в ребрата — туп, туп, същото, което се случи на... Лиза.

— Помисли за едно нещо, Бил — двайсет и пет хиляди са много пари. Ако знаеш нещо за това, защо не се проявиш като добър гражданин и не намажеш от сделката?

— Нищо не знам.

Той свива рамене.

— Добре. Приемам го. Не си ти, а някое хлапе, което прилича на теб. Но при тази прилика как ще се разхождаш навън?

Толкова добре спях снощи, но сега вече съм уморен и искам да полегна. Сядам на една пейка и затварям очи.

— След като си видял такова нещо, Бил, разбира се, че ще си уплашен. Разбирам. И аз съм виждал ужасни неща.

Плътно стискам очи.

— Виждаш такова нещо и ти се иска да не си го видял, защото знаеш, че то ще те промени. Оттук идва голямата разлика между хората по света, Бил. Едните са принудени да виждат ужасни неща, а всички останали си живеят живота. Няма да те убеждавам, че не е голяма работа да видиш такова нещо. Гадно е, никой не би си го избрал сам. Но единственото хубаво нещо е, че вече си станал по-силен. Сам на улицата, грижил си се за себе си без чужда помощ и добре си се справил. Като се има предвид какво си преживял, справил си се направо страхотно. Така е, Бил. Страхотно се оправяш с живота.

Говори ми хубави неща, опитва се да подобри настроението ми. Защо ли се чувствам, сякаш някой ми е изкарал въздуха с удар?

— Една част от мозъка ми — продължава той — ми казва да се обадя на ченгетата, за да те защитя... Не, не, не се тревожи, няма да го направя, просто ти казвам какво си мисля. Но друга част, която май е по-силната, ми напомня какво ми се случи на мен някога, когато не бях много по-голям от теб. Помниш ли, че ти разказвах за нацистите? Някои от тях бяха ченгета, дяволи в униформи. Невинаги е толкова просто, нали? Човек иска да постъпи по най-добрия начин, да не нарушава законите, но не е толкова просто, нали?

Той посяга и ме докосва по рамото.

— Не се тревожи, при мен си на сигурно място.

Искрен е. От това ми става по-добре.

Защо винаги така се привеждам, толкова ниско, че челото ми почти опира в пода, очите ми парят, не мога да спра да се клатя напред-назад, целият треперя и плача.

Като някое проклето бебе, просто не мога да спра!

След всичко, което се случи, каква полза има да плача сега?

55.

Като се върна от кабинета на Шолкопф, Уил Фурние си каза: Можеше да е и по-зле.

Капитанът беше раздразнен, но вниманието му бе заето с друго — със срещата със заместник-шефа Лазара.

— Ще говорим включително и за вашия случай, който аз смятам, че тъпче на едно място. — Лицето на Шолкопф започна да почервенява.

Уил го залиса, като му каза за обаждането на руснака.

— Кога е постъпило?

— Късно снощи. Руснакът е отрепка, реших първо да го проверя...

— Ще проверяваш после, обаждането е сериозно и искам да се върнеш във Венис и да потърсиш детето. Къде е Барби?

И Уил се чудеше за същото.

— Не знам.

Шолкопф го изглежда зверски:

— Страшен екип сте, момчета. Как е жената на Кен?

— Предполагам, че точно в момента я оперират, господине.

— Сигурно ще се оправи, тя е млада жена. Добре, връщай се на плажа, Фурние. Ако момчето е там, искам да го откриеш.

Шолкопф вдигна телефона. Веднага уведоми медиите. Не можеха да го видят, а той се бе усмихнал като за пред камера.

Преди да тръгне за Венис, Фурние провери двете обаждания от Уотсън. Първата старица не каза нещо ново, но втората, някоя си госпожа Крафт, беше доста сигурна, че момчето живее в парка за каравани в южната част на града.

— Бедняшко място — каза тя. — Направиха го преди години за пенсионерите, но се нанесоха разни отрепки.

— Семейството на момчето — и то ли е от отрепки? — попита Уил.

— Щом живеят там, значи вероятно са.

— Но не знаете имената им?

— Не, господине, просто ви казвам, че живее там, защото мисля, че съм го виждала наоколо. Когато разхождах кучето си. Кученцето ми е много сладко, но момчето не се приближаваше до него, сякаш се страхуваше от животни. На два пъти съм го срещала. Не съм напълно сигурна, че е бил той, но поне така ми се струва.

— Добре, благодаря ви, госпожо Крафт — каза Фурние. — Как се казва паркът?

— Сънната долина — каза тя. — Като в книгата, онази история за призраците.

Обади се на шерифа на Уотсън, но беше заето. Не беше за вярване. Когато пак се опита да набере, детективът от съседното бюро Брайън Олсън му махна.

— Някой те търси на моя телефон.

Фурние отиде при него и Олсън се възползва от прекъсването, за да си вземе кафе.

— Фурние.

— Детектив? Обажда се шериф Албърт Макколи от Уотсън, Калифорния. Щях да ви звънна и по-рано, но бях на конференция за огнестрелните оръжия в Сакраменто. Били ли сте някога на такива сбирки? Много са полезни. — Нисък, провлачен глас. Явно има много свободно време.

— Още не съм — каза Уил.

— Полезни са — повтори Макколи. — Така. Какво бих могъл да направя за вас?

Фурние бе оставил подробни съобщения. Това да не му беше скаутската организация? Разказа на Макколи за момчето и за парка с караваните.

— Избягал значи? — каза шерифът. — Да, Сънната долина е много занемарено място. Но пък няма голяма престъпност. Както и навсякъде в Уотсън между другото. Тук е спокойно. Имаме някакви проблеми само когато пристигнат имигрантите и се наляят с текила.

Момчето е било право, като е избягало, помисли си Фурние.

— Ако обичате, бихте ли проверили, шерифе...

— Разбира се, няма проблеми. Първо трябва да наваксам със задачите и тогава ще отида до Сънната долина, ще говоря с

управителя, да видим дали ще може да разпознае момчето. Казвате, че се появило в лосанджелиски вестник, така ли?

— Преди два дни.

— Обикновено не ги чета. Не са много добре настроени към служителите на реда, не мислите ли?

— Зависи — каза Уил неутрално. — Мога да ви изпратя по факса портрета.

— Разбира се. Пратете го.

Уил му благодари пак и затвори, твърдо решен сам да се обади на управителя на Сънната долина, ако до късния следобед не получи вест от Макколи.

Прекара следващите два часа в проверки на приютите и социалните служби, отправи се на запад, обядва в един италиански ресторант на кея на Трета улица в Санта Моника, после подкара колата към Венис.

Прекрасният следобед на плажа бе пропилян в разговори с продавачи, ресторантьори, старци, културисти, скейтъри. Туристите го гледаха така, сякаш не беше в ред. Някои се плашеха от него въпреки костюма и значката. Черната кожа. Може би някой ден щеше да свикне с това отношение, но най-вероятно нямаше.

Мазникът Жуканов бе застанал зад щанда за сувенири и когато мина първия път покрай него, се направи, че не забелязва враждебния, вторачен поглед на руснака. На връщане се спря и попита Жуканов дали не е видял нещо.

Руснакът поклати глава и отмахна сплъстената си коса от лицето. Мазно лице, осеяно с белези. На гънката на лявата му ноздра имаше гнойна пъпка. Брадата на Жуканов не приличаше на нищо, беше неравно подрязана и по-скоро го загрозяваше, отколкото да го разкраси. Човекът не зачиташе и дезодорантите. Кой ли купуваше сувенири от него?

Жуканов присви очи.

— Още не, но очите ми са на четири.

— Продължавай в същия дух. — Уил понечи да се отдалечи.

— Как бих могъл да ви се обадя, като нямам телефона ви?

Уил порови за визитна картичка, намери една и я сложи на щанда, като пренебрегна протегнатата ръка на Жуканов. Очите на руснака се изпълниха с омраза. Взе едно тролче играчка от полицата и

постави вратлето на малката фигурка между двата си пръста. Уил си тръгна, чудейки се дали не му е откъснал главата.

Вече беше 6 и 30, а в осем трябваше да е в „Пещерата“ и да чака сигнала на Вал Вронек за появата на дебелия рокер. Струваше му се, че в това няма много хляб, сигурно е поредният глупак, затичал се след двайсет и петте бона, но ходенето за зелен хайвер беше част от работата му.

Обади се в участъка. Нищо от шериф Макколи, което значеше, че или уотсънският полицай вече е проверил в Сънната долина и е намерил момчето, или изобщо не си е направил труда. Кое и от двете да беше, Уил се раздразни.

Единственото съобщение за него бе от Петра, беше в 818 зона. Опита да се свърже с нея. „Абонатът на мобилното устройство, който се опитвате да откриете, е или извън превозното средство, или...“

Намери номера на почивен комплекс „Сънната долина“ и се обади, но чу още едно записано съобщение и още един провлачен глас.

Спокойно място, беше казал Макколи. По-скоро Градът на зомбитата.

Обади се на Лийна, попита телефонния ѝ секретар дали е свободна за една късна вечеря тази нощ, да кажем — в девет и половина — десет. Опита пак да се свърже с мобилния телефон на Петра — същият резултат. Беше почти седем и той бе готов да смаже първата машина, която види. Разходи се по плажа, намери една усамотена пейка и седна да се наслади на океана за малко. Загледа се в чайките и пеликаните. Обичаше пеликаните, начина, по който пореха въздуха без никакво усилие, много готини птици. Господи, тук бе прекрасно, само да можеше да се съсредоточи върху водната шир, да забрави за хората...

После усети как се извръща. Огледа алеята. За всеки случай — да не би хлапето да се окаже наоколо. Нямах ли да е невероятно — едно безценно съвпадение. Не можеше да се отпусне и намери друга пейка, на която загърби водата и насочи вниманието си към работата.

В 7 и 45 беше на булевард „Холивуд“ и пиеше коктейл с портокалов сок в една открита закусвалня, през няколко магазина от „Пещерата“. Нощните птици вече бяха изпълзели. Пънкове,

наркомани, мъже, които се правеха на жени, жени, които се правеха на мъже, всякакви откачалки, пак тъпи туристи, малка група моряци в отпуск — тези момчета винаги се забъркваха в неприятности. С избърснатите си глави приличаха на скинхеди. Може би някои от тях бяха точно такива. Докато отпиваше от сладката ледена напитка, видя нещо, което наистина го потресе: пълничко момиче на около деветнайсет, с обръсната глава, от която стърчеше само един гребен. То водеше на каишка момче на същата възраст и постоянно му повтаряше: „Давай, давай“. Момчето беше кльоцаво, бледо, безмълвно, с романтична усмивка на лицето.

Фурние отпи още малко от коктейла, хвърли пластмасовата чаша и се запъти бавно към „Пещерата“. Пред бара бяха строени харлеи. Още отвън се чуваше музика, някакъв кънтри рок с прекалено много басы.

През полуотворената врата се виждаше тъмно помещение. Уил продължи да върви, стигна до ъгъла и се направи, че разглежда модните дрехи на една витрина, после тръгна обратно. Като стигна до бара за втори път, Вал Вронек тъкмо излизаше, целият беше в кожи и вериги и бе мазен почти колкото руснака.

Полицаят под прикритие спря точно отляво на входната врата, запали цигара и улови погледа на Уил само за части от секундата. Лявата му буза трепна и главата му съвсем леко се поклати.

Дебелото момче го нямаше.

Уил продължи да се разхожда. След петнайсет минути Ви му даде същия знак, увери се, че никой не го гледа, и му показа десетте си пръста три пъти. Ще се видим след трийсет минути.

След половин час все още нямаше и следа от техния човек. Вал запали цигара, отиде до един от харлеите, провери веригата с катинара и тръгна надолу по улицата към ъгъла. След няколко минути Уил го последва. Намери маскирания детектив в тъмен вход на жилищен блок в една пресечка на булеварда. Тъмни прозорци, на вратата имаше предупреждение за напускане.

— Съжалявам, сигурно е фалшива тревога — каза Ви. — Или може би нашият човек гледа телевизия.

— Какво дават?

— Твоето хлапе, не го ли видя?

— Не вися по цял ден в барове.

Ви се усмихна.

— В новините в шест, мъжки. Някакъв информатор казал, че е във Венис. Може би Дебелото момче е решило, че ще е най-добре да отиде там.

— Току-що се връщам от Венис — каза Уил. И от информатора. Дали някой от рокерите на алеята не отговаряше на описанието на Дебелото момче? Не, иначе щеше да забележи. Поне се надяваше.

— Ако се появи — каза Ви, — ще ти се обадя. Трябва да се връщам в маймунарника. — Лицето му лъщеше от пот.

— Става ли купон? — попита Уил.

— В сравнение с това адът ще ми се види като курорт, мъжки. Но ти няма как да разбереш, тъй като си по-мургав.

Уил се засмя.

— Е, всяка принадлежност си има своите предимства.

Остави на Вронек номера на пейджъра си, в случай че Дебелото момче се появи, и подкара към къщи, като се чудеше дали Лийна му се е обадила. Може би се е опитала да се свърже с него в апартамента му, като си е мислела, че вече се е прибрал. Логично, вече беше девет и половина — днес със сигурност беше служил пълноценно на обществото.

Съобщението на пейджъра пристигна точно когато паркираше пред дома си.

Прочете номера. Шериф Макколи. Боже, благодаря ти, най-накрая си решил да дариш с благодат низшите твари, нали?

Прибра пощата си, влезе в апартамента на приземния етаж и провери телефонния секретар. Нямаше вест от Лийна. Отвори бутилка „Хайнекен“ и се обади на Макколи.

— Има усложнения — каза шерифът. Вече не провлачваше думите, нямаше и следа от провинциалната му дружелюбност. — Внимателно установихме самоличността на вашето хлапе. Управителят го разпозна. Казва се Били Стрейт. Уилям Брадли Стрейт, на дванайсет години, около 1.40 см, 35 килограма. Никой не го е виждал от месеци. Майката е безработна, живее от социални помощи, винаги закъснява с месеци за наема. Никой не е виждал бащата. Живеят тежко, но момчето никога не е създавало проблеми.

Няма го от месеци и никой в тихия, спокоен Град на зомбитата не си е направил труда да съобщи в полицията, помисли си Уил. И

селските улици могат да се окажат опасно място.

— Какво казва майката за изчезването му, шерифе?

— Точно там е проблемът. Когато отидохме да говорим с нея, намерихме я мъртва в караваната, изглежда, била е убита преди няколко дни. Контузии по тилната част на черепа, синини, наченки на разложение, червеи. Караваната е гореща, вероятно това е ускорило процеса, но съседите са я видели преди два дни и това ще ни помогне да установим времето на настъпване на смъртта.

Сбогом надежди, здравейте проблеми!

— ... има следи от кръв по ръба на гардероба, изглежда, паднала е назад и си е ударила главата. Или е била блъсната. Има и стари синини. С нея живеел от известно време някакъв мъж, но изведнъж изчезнал. Рокер, неудачник със солидно досие — и неговата самоличност сме установили, с помощта на момчетата от местния бар. Бюъл Ървил Моран, бял, трийсетгодишен, 1.90 см, 110 килограма...

— Кестенява коса, сини очи, червеникави бакенбарди — каза Уил.

— Хванахте ли го?

— Не, но го търсим.

56.

По лицето на Естрела Флорес имаше достатъчно тъкан и Петра можа да я идентифицира. Гърлото на прислужницата бе срязано от ухо до ухо, но други рани не се виждаха. Не приличаше на жестокото маниашко убийство на Лиза.

Нещата съвпадаха, предположи тя: Лиза беше символ на страстта, а това тук — разчистване на следите.

Балч или Рамзи? Или и двамата? Никой от тях вече не беше стопроцентово вероятен.

Д-р Боулингър искаше да остане, но Сепулведа накара заместника си да го върне в Лос Анджелис. Двамата бяха много подходящи спътници и въпреки целия ужас на ситуацията, Петра се усмихна.

Горката Естрела. Ето това означава да си на грешното място в грешното време. Все още бе облечена в розовата си униформа. Сигурно се бяха погрижили за нея във вторник или сряда, докарали са я тук в сряда.

Навярно е било късно в сряда или рано в четвъртък, когато са го забелязали да излиза, защото тя го разпита в сряда вечерта и тогава лексусът си стоеше, паркиран пред офиса на „Плейърс Мениджмънт“. Празен. Чист. Което бе в контраст с бъркотията в офиса. Дали вече го е бил извършил? Дали Естрела е лежала в багажника по време на разпита?

С Рон стояха настрани, за да могат местните експерти да си свършат работата, а те бързаха да приключат преди тъмнината да обърка всичко. Имотът на Рамзи в Монтесито беше огромен, къщата — стара и величествена, измазана с кремава гипсова мазилка и покрита с червени керемиди, истински испански стил, нямаше камбанария, нито натруфените извивки на замъка в Калабасас. Грамадни дъбове засенчваха няколко десетки декара около сградата. Градинарите бяха взели под внимание усойното място — папрати, кливии, камелии, азалии, майсторски оформени с красиви пътечки от чакъл.

Погледът нататък се спускаше по долината към ниското езеро, трийсетметров кръг от зеленикава вода, блеснала под слънцето. Бели и розови лилии закриваха половината от повърхността, огненочервени мухи бръмчаха наоколо като малки самолетчета, една бронзова чапла се бе навела да пие вода. Хвощове и още лилии покриваха задния двор, а сред тях се виждаха жълти, бели и зеленикави островчета. Петра забеляза изпотъпканата растителност, която бе довела д-р Боулингър до гроба.

Имаше наистина набито око.

Експертите се бяха съсредоточили върху черния лексус. Вътре бе облицован само в кожа. На пода имаше черни стелки. Не беше лесно по тях да се забележат петна от кръв, но единият от криминалистите каза, че видял едно с големината на десетцентова монета на капака на багажника и препаратът го потвърди. По седалките нямаше нищо, но след третирането с химикали, върху стелките избиха кървави петна.

— Сигурно се е излял половин литър — каза капитан Сепулведа. — Ако е станало, както мисля. Тоест: убил я е някъде другаде, после я е увил в нещо, от което е протекла кръв. След това е измил багажника — все още долавям мирис на миещ препарат. Решил е, че щом изглежда чисто, значи наистина е чисто.

Говореше кротко. Не беше доволен, че са го завлекли вътре. Петра се зачуди дали някога е бил детектив в отдел „Убийства“.

— Най-добре е да намерим заповеди за обиск за къщата и имота — каза той. — Кой знае какво още можем да намерим. — Обърна се с лице към Петра и цепките, представляващи очите му, трябва да са се спрели на нея, въпреки че тя не виждаше достатъчно голяма част от ирисите, за да може да прецени. — Веднага отивам да говоря със съдия. Какво следва после?

— Балч е докарал колата дотук, значи очевидно е заподозрян — отвърна тя. — Ще съобщя това на моя капитан и ще го накарам да осигури заповед за задържане. Дали Балч го е направил като съучастник на Рамзи или не — това тепърва ще се изяснява, но не се съмнявам, че това убийство е свързано с нашето. Необходимо ми е да намеря Балч и Рамзи колкото може по-скоро.

Изискваше, а не молеше.

— Добре — каза Сепулведа. — Ще се върна до час. Ако имате някакви въпроси, обръщайте се към сержант Графтън. — Той посочи

към стройна, хубава жена с тъмна коса в спортни дрехи, която си водеше бележки до езерото.

Тръгна, а Рон подаде на Петра мобилния си телефон. Най-напред тя се обади на Уил Фурние. Нямаше го на бюрото му. Остави номера си. Шолкопф също беше излязъл, цял следобед имал срещи, но тя успя да убеди секретарката да го открие. Той се обади след пет минути.

— В момента съм при Лазара. Надявам се да ми носиш добри новини.

— На мен ми изглеждат много добри, господине. — И тя му разказа.

— Мамка му... добре, веднага намираме и двамата.

— Рамзи се е скрил зад Лорънс Шик.

— Знам, значи ще трябва да издърпаме копелето от полите на Шик. Само да поговорим, не да го арестуваме. Ти остани там, следи зорко какво става, не губи контрол върху ситуацията. И дръж проклетата телефонна линия свободна.

— Балч живее в Ролинг Хилс Естейтс — каза Петра. — Офисът му е в Студио Сити. Имам и двата адреса.

— Давай ги.

Тя прочете данните и Шолкопф затвори.

— И аз трябва да се обадя — каза Рон. — На Хектор и на майка ми. Тук няма да свършим скоро.

Тя му върна телефона. Елегантен малък „Ериксон“.

— Апаратът личен ли е или служебен?

— Личен.

— Ще ти се издължа.

Той се усмихна и набра номера. Вдигаха лексуса на камион, криминалистите опъваха ленти и отцепваха мястото, където бе заровен трупът. Сержант Графтън крачеше наоколо, сочеше и даваше указания.

Пристигна камионетка на следствието на Санта Барбара, от нея слязоха двама мъже в бяло със сгъваема носилка. Тялото на Естрела Флорес беше малко. Краката ѝ бяха изкривени, през цепнатината на гърлото се виждаше съсирен участък от трахеята.

Рон не можа да открие Де ла Торе, но се свърза с майка си и Петра се отдалечи, за да го остави насаме, мислейки си за разговора, който ѝ предстоеше с Хавиер Флорес. Шолкопф ѝ бе наредил да остави

линията свободна. Да върви по дяволите! Това беше телефонът на Рон, участъкът да ѝ купи и на нея.

Камионът пое, опитвайки се да изкара лексуса през дъбовете. След няколко мига хората от следствието пренесоха тялото до колата си и последваха голямото превозно средство. Градината беше изпомачкана, клонките и листата — изпочупени и скъсани. До Петра долетя мирис на океан, значи тихоокеанските въздушни маси успяваха да стигнат толкова навътре. Лилиите се поклащаха, полицейските ленти потрепваха.

Рон се върна и ѝ подаде телефона.

— Е — каза тя, — в началото денят предвещаваше да бъде хубав.

— И все още е. — Той се приближи до нея и пръстите му за секунда докоснаха нейните. Хвана я за показалеца, стисна го нежно и го пусна. Взираше се точно пред себе си. Пръстите му барабаняха по външната част на бедрото, но очите му изглеждаха спокойни.

На него му е интересно, помисли си тя. Би работил по убийства, само да му позволят. Телефонът иззвъня.

— Конър.

— Говорих с адвоката Шик — каза Шолкопф. — С Рамзи идват към вас.

— Ами Балч?

— Рамзи каза, че би трябвало да си е в офиса. Обадихме се, но никой не вдигна.

— Същото ми се случи и в деня, когато го разпитвах — каза Петра. — Беше там, но не вдигна телефона.

— Както и да е. Пратих натам един полицаи, а от Ролинг Хилс се съгласиха да отидат до дома му.

— Защо Рамзи идва насам? — попита тя.

— Къщата е негова, Барби. Той е много разстроен.

57.

Рокера не спа добре и на сутринта болката в главата беше убийствена. Без одеяло, без възглавница, лежеше върху коженото си яке, постлано на неравния под на един изоставен апартамент в Еджмънт.

На прозорците имаше шперплат, а на вратата — някакъв знак, предупреждаващ за земетресения. Стана му ясно, че тук ще спи. С помощта на джобния си нож откърти гредата на задната врата, вкара вътре мотора си и го разкара от стая в стая. Всички си приличаха: малки, без мебели, спукани тръби, графити навсякъде по стените, линолеум, осеян с миши изпражнения, трупове на хлебарки, мазни петна, празни бутилки. Най-накрая си избра една стая в дъното. В цялата сграда миришеше на мухъл и прогизнали кучета, препарати против насекоми, изгорели кибритени клечки и най-лошото — някаква воня на химикали, от която очите му сълзяха.

Но беше тъмно и той беше скапан от карането през целия ден, обикалянето из Холивуд — който май никак не се бе променил — и от разходката до парка „Грифит“ за проверка на територията на онзи плъх. Но се оказа, че паркът е прекалено голям, за да го обходи — защо му бе притрябвало на малкото копеле толкова голям парк?

Купи си три хотдога с горчица, преглътна ги с шоколадов шейк и отиде до „Пещерата“, паркира мотора заедно с останалите отпред, като се надяваше никой да не го погледне по-отблизо. Влезе и се помъчи да се сприятели с някого, затова трябваше да изхарчи последните си мангизи за бира, след като никой не му предлагаше да го черпи. Изяде три мариновани яйца и пъхна някоя и друга солета в джоба си, преди барманът да му хвърли злобен поглед.

Никой не даваше и пукната пара за портрета на малкия плъх. Всички гледаха мръсни филми на големия телевизионен екран. Когато някаква мацка направеше нещо наистина отвратително, из бара се надигаше одобрително дрезгаво ръмжене.

Двайсет-трийсет чифта малоумни очи се бяха впили в порнографските сцени и не проявяваха никакъв интерес към двайсет и петте бона, освен един кретен, който също не изглеждаше кой знае колко заинтригуван, но каза, че може и да знае това-онова. Рокера се разбра с него да се видят в осем на другия ден — може да отиде, може и да не отиде.

Можеше и да си поспи. Не беше като в „Холидей Ин“, но не беше и нещо, което да не бе виждал преди. Въпреки че от миризмата на химикалите го болеше глава, усамотението го изпълваше с ентузиазъм, беше като тогава, когато делеше една килия с онзи гадняр в затвора в Пердидо: три дни трябваше да вдишва вмирисаните пръдни на копелето, идеше му да го удуши, а на четвъртия го отведоха, защото федералните го търсели.

Да си сам бе все едно някой да ти прави масаж на тялото, само дето нямаше никой, но усещането бе същото.

Сега беше петък сутрин, десет часът, очите му бяха възпалени и му се искаше да си отреже шибаната глава и да я смени с друга, която не се кани да експлодира всеки момент.

Изпика се на пода в съседната стая, изплю се, за да освежи сутрешния си дъх, потри очи, докато намести фокуса, и изкара мотора на светло. Много силно свети това слънце, мамка му — а това хич не беше добре. Беше гладен, нямаше пари, време бе да се захваща за работа.

Трябваше му два часа, за да намери мексиканско момиче, което се разхождаше само по една странична улица, не се мяркаха никакви хулиганчета, които да й пазят честта. Задмина я с мотора, спря, слезе, тръгна към нея и тя веднага се уплаши. Но той продължи нататък и тя се успокои, точно тогава се обърна, сграбчи чантата ѝ, после блъсна момичето на земята.

— Да не си мръднала! — нареди.

Тя не разбра думите му, но много добре усети какво има предвид по тона. Ритна я в ребрата за всеки случай, отиде до мотора толкова бързо, колкото му позволяваха тлъстините, качи се и кара към два километра.

В чантата имаше двайсет и четири долара, тенекиен кръст и снимки на малки мексиканчета в някакви маскарадни костюми. Взе парите, изхвърли останалото в една шахта, върна се на Булеварда,

намери сергията, от която си купи хотдозите, и си взе още два, заедно с пържено яйце върху питка, полято с лютив сос, двойно кафе, което пресуши и си взе ново, ябълков сладкиш и една от онези малки кутийки мляко, каквито му даваха в училище и в затвора. Вече бе готов за изпитанията на деня.

Разходи отново портрета нагоре и надолу по Булеварда, но не предизвика нищо, освен мръсни погледи, до три огладня пак, насили се да продължи търсенето още няколко часа, докато най-накрая вече не можеше да издържа. Реши, че си е заслужил истинска вечеря, отиде в „Гоу-Джис“ и похарчи по-голямата част от парите на мексиканката за бифтек, царевича, пържени картофи, лук, двоен бананов сладкиш и още кафе. Каза на черната негърка да не спира да пълни чашата му и тя накрая му остави цялата кана.

Някой бе забравил част от вестник в сепарето му, но там нямаше нищо друго освен букви. Телевизорът над бара работеше — новини, спорт, времето, умряла работа. Изведнъж видя портрета на малкия плъх. Спря да яде полетите със сладка сметана банани и съсредоточи вниманието си. Сърцето му биеше силно — сигурно от кафето — беше нащрек и готов за дела, каквито и да са.

Кретенът по телевизията разправяше нещо за плажа — „твърди се, че е видян близо до «Оушън Франт Уолк» във Венис“.

Значи ще заебе онзи тъпак от „Пещерата“.

Време беше да тръгва на запад — но след като се стъмни. Ако малкият плъх го види, няма да е хубаво.

58.

Лари Шик бе облечен в евтин на вид кафяв костюм, който сигурно струваше три хиляди долара. Сакото му бе измачкано на реверите и заедно с панталона висеше като на закачалка върху мършавото му тяло. Вместо кърпичка в горния му преден джоб имаше декоративно резбована лула от морска пяна. Широката ѝ част висеше навън като талисман. Женска глава. Тръпки да те побият.

Адвокатът бе по-млад, отколкото Петра си бе представяла, най-много четирийсет и пет годишен, с много загоряло остро лице, лъщяща черна коса с модна прическа и очила с розови пластмасови рамки. Каубойски ботуши от змийска кожа. Приличаше на онези английски рокзвезди, които се опитват да пренесат младежкия си чар и в средната възраст.

Двамата с Рамзи пристигнаха в къщата в Монтесито малко след шест, Шик караше черен ролс-ройс „Силвър Спър“. На предното стъкло имаше рекламен стикер на Малибу, няколко клубни емблеми бяха закрепени на предната решетка. Още един любител на колите.

Рамзи слезе пръв. Носеше избеляла дънкова риза, черни джинси и маратонки. Изглеждаше по-стар от последния път. След като възприе гледката, поклати глава. Шик слезе от шофьорското място и го докосна по лакътя. Петра и Рон застанаха до тях, преди да имат възможност да направят и крачка. Рамзи упорито се взираше в полицейската лента.

Сега имението беше тихо. Само няколко криминалисти все още работеха. Все още нямаше вест от Сепулведа за заповедите за обиск. Сержант Графтън не се бе подместила от езерото. Беше им се представила преди малко. Първото ѝ име бе Ана. Изглеждаше интелигентна, имаше диплома по история на изкуствата от Университета в Санта Барбара, което им даде общи теми за разговор в неловкото време след запознанството. Следващата седмица тя отлиташе за Швейцария.

— Голям обир с взлом, извършен от рецидивисти. Намерихме ги почти всичките. Това никога няма да се появи във вестниците. —

Нямаше интерес към разследванията на убийства. Не се опитваше да изझे случая.

Обърна се да наблюдава пристигането на ролса, срещна погледа на Петра, огледа набързо Рамзи и се извърна на другата страна.

— Добър вечер, господин Рамзи — поздрави Петра.

— Лари Шик — каза адвокатът и пхна ръката си между тях.

Рамзи отстъпи назад. Погледна към Рон, после хвърли безизразен поглед към Петра.

— Какво става тук, по дяволите?

— Естрела Фло...

— Знам, знам, но какво е търсила тук?

— Точно това искаме да ви питаме, господине.

Рамзи поклати пак глава и тракна със зъби.

— Невероятно. Светът се е побъркал.

Нито мускулче не трепваше по лицето на Шик.

— Какво точно й се е случило, детектив?

— Прекалено рано е за подробности, господин Шик, но мога да ви кажа, че е била зверски убита и погребана тук. — Тя посочи към езерото. Гробът беше маркиран с табела.

— Господи! — каза Рамзи и се извърна настрани.

— Господин Рамзи — попита Петра, — госпожа Флорес работила ли е някога в тази къща?

— Разбира се.

— Скоро ли?

— Не. Още докато с Лиза бяхме заедно. — В края на изречението гласът на Рамзи стана дрезгав. Отново погледна към табелата и премигна.

— Детектив — каза Шик, — защо не направим това малко по-късно...

— Няма нищо, Лари — отвърна Рамзи. — С Лиза прекарвахме съботите и неделите тук. Понякога Лиза водеше Естрела с нас, за да чисти. Не мисля, че Естрела е имала ключ обаче. И не разбирам защо е дошла дотук.

— Кой поддържа сега къщата?

— Фирма за почистване. Не редовно, може би веднъж месечно. Вече не отсядам тук.

— Как се казва фирмата?

— Не знам. Грег се занимава с нея.

— Господин Балч лично ли ги пуска в къщата?

— Разбира се. — Рамзи се вгледа в нея.

— Къде е господин Балч в момента?

Рамзи погледна часовника си.

— Сигурно се прибира.

— Днес бил ли е на работа?

— Предполагам. — Гласът на Рамзи бе станал по-ясен.

— Не сте ли разговаряли с него скоро? — попита Петра.

— За последен път се чухме — я да видим... преди два дни. Обади се да пита дали имам нужда от нещо. Казах, че не. Той се опита да ме развесели. Напоследък повечето от времето си прекарвам вкъщи, опитвам се да избегна медиите... а сега и тази лудост.

— Опитвахме се да се свържем с господин Балч в офиса, но той не отговаряше.

— Може да е излязъл, какво толкова?

— Разпитваме всички, които имат достъп до имота.

— Достъп? — каза Рамзи. — Предполагам, че някой би могъл да се изкачи през портата. Така и не инсталирах електрически врати.

— Не е ли имало нужда?

— Не стигнах дотам. Когато идвахме с Лиза, заключвахме с катинар. Това, което ме тревожи, е как Естрела се е озовала тук? Тя не караше кола.

— Отличен въпрос — отбеляза Петра.

— Надявам се — каза Шик, — че вие ще ни дадете някакви отговори. — Той взе лулата, разгледа широката ѝ част, после я преобърна. Нищо не падна отвътре.

— Значи скоро не сте възлагали на госпожа Флорес да чисти къщата? — попита Петра.

— Никога. Вижте, имате разрешението ми да претърсите целия имот. Къщата, градините, всичко. Не се тревожете за разрешителни...

— Карт — каза Лари, — колкото и голямо желание да имаш да съдействаш...

— Лари — отвърна Рамзи, — искам всичко да свърши. Няма смисъл да ги бавим. — После се обърна към Петра: — Вършете си работата, каквото и да значи това. Обърнете всичко с главата надолу, изобщо не ми пука.

Потри очите си, обърна се с гръб и направи няколко крачки. Шик го последва и сложи ръка на рамото му. Балч го бе утешил по подобен начин първия ден, но тогава Рамзи го отблъсна. А сега прие жеста на адвокатата, кимайки, докато Шик му говореше нещо. Петра забеляза, че пощипва върха на носа си. После се върна заедно с Шик.

— Извинете, детектив Конър. Нещо друго?

— Имал ли е господин Балч някаква друга причина да дойде скоро в къщата?

— Както ви казах, идва да наглежда имота, да пуска работниците вътре. Ако е имало нещо за оправяне, значи е имал причина.

— Но на вас не ви е известно нищо конкретно.

— Няма как да знам — отвърна Рамзи. — Грег се грижи за всичко.

— И за двете къщи ли?

— Точно така.

— А в задълженията му включва ли се и размяната на колите?

— Моля?

— Докарал е джипа в Лос Анджелис за поправка — каза Петра. — И е оставил собствената си кола тук.

— За какво говорите?

— Господин Балч е направил това вчера, господине. Местен полицай каза, че го е видял да излиза от имота и господин Балч му е казал, че вие сте го помолили да вземе джипа за поправка. И е паркирал лексуса тук.

— Има резон — каза Рамзи. — Джипът стоеше тук за уикендите. Лиза го обичаше. Аз рядко го използвам и може да се е развалил.

— Но не сте сигурен в това.

— Не, просто предполагам.

— Къде карате джипа за поправка?

— В някакъв сервиз за джипове в Санта Барбара. Доколкото знам.

— Има ли основателна причина да го връщате в Лос Анджелис?

Рамзи сви рамене и поглади мустаците си.

— Може би Грег е сменил сервиза. Може да е имал проблеми с този в Санта Барбара. Защо е всичко това...

— Просто имам нужда да изясня някои неща — отвърна Петра, преструвайки се на смутена. — Но вие не сте го молили изрично да

докара джипа.

— Изрично — не. Накъде биете?

Тя извади бележника си и си записа.

— Може би наникъде, господине. — След като си записа, тя надраска набързо скеч на Шик. Глупавата му прическа я улесни.

Рамзи се взираше в нея.

— Да не мислите, че Грег...

Петра не отговори. Рон стоеше до нея, неподвижен като паметник.

— О, я стига! — каза Рамзи. — Изключено. Не, това е абсолютно налудничаво...

— Как се спогаждаха господин Балч и Естрела Флорес?

— Разбираха се много добре. — Рамзи се засмя. — Това е пълна лудост. След като Грег твърди, че джипът има нужда от поправка, значи е така. Тук вероятно става въпрос за някакъв маниак. Някой, който ми има зъб, затова преследва хора... които са ми близки.

— Госпожа Флорес близка ли ви беше?

— Не... Не знам. Искам само да кажа, че тези откачалки се разхождат навсякъде. Вижте какво стана с Джон Ленън, с какво са принудени да се примиряват хората от шоубизнеса. Проверихте ли дали не е нещо такова?

— Проверяваме всички възможности — отвърна Петра.

— Познавам един човек, който би могъл да се заеме с това, Карт — каза Шик.

Рон не бе произнесъл нито дума. Петра му хвърли един поглед, с който му каза, че може да се включи в разговора.

— Като стана въпрос за манияци — каза той, — имате ли някого предвид, господин Рамзи?

— Ако имах, не мислите ли, че щях да ви кажа? — С Рон разговаряше по-грубо. — Господи!

Петра затвори бележника си.

— Добре, благодаря ви, че ни разрешихте да претърсим имота, господине. Това ще ни спести време и бумащина. Ако нямате нищо против, бихте ли ни дали писмено разрешение...

— Преди да отидем толкова далеч — обади се мигновено Шик, — нека уточним подробностите.

— Остави ги да си вършат работата, Лари — каза Рамзи. После се обърна към Петра: — Каквото и да изскочи, гарантирам ви, че няма да има нищо общо с Грег.

Шик сви силно устни и прокара пръст под гъстия си черен бретон. Как е възможно зрял мъж да си избере такава прическа! Може би за да привлече вниманието на съдебните заседатели? Може би и лулата от морска пяна беше само бутафория?

Реалност, измислица...

— Ще ви донеса хартия за писане, господине — каза Петра.

— Почакайте, моля, детектив — каза Шик. — Карт, ти си разстроен и те се канят да се възползват от това. Виждал съм какво става по време на претърсвания. Чупене, опустошаване. Горещо ти препоръчвам...

— Нека чупят, Лари. Не ми пука. Както казах, обърнете всичко с главата надолу. — Той се извърна с лице към Петра: — Вие просто правите предположение, нали? Не може сериозно да си мислите, че Грег има нещо общо с това.

— Най-малкото — каза Шик, — настоявам да присъствам на претърсването.

— Добре — отвърна Петра. После се обърна към Рамзи: — Още нещо — за поведението на Грег Балч в нощта на убийството на Лиза. Когато двамата се върнахте от Тахо...

— Детектив — прекъсна я Шик, — сигурен съм, че ще намерите и по-подходящ момент за това.

— Какво за неговото поведение? — попита Рамзи.

— Държеше ли се странно по някакъв начин?

— Не. Беше си познатият Грег.

— Когато посетихме къщата ви, мерцедеса го нямаше. Къде беше?

— Това какво общо има с държането на Грег? — попита Рамзи.

— Господине, просто изтърпете заедно с мен...

— Мерцедесът беше на поправка — каза Рамзи. Вече й го беше казал и ако допълнителният въпрос го бе обезпокоил, не му пролича. — Имам прекалено много играчки, все нещо се нуждае от поправка.

— Грег ли докара мерцедеса? — попита Петра.

Рон се бе извърнал и разглеждаше къщата.

— Може и от сервиза да са го взели — отвърна Рамзи.

— Какво не беше наред с колата?

— Нямам представа.

— Значи вървеше добре.

— Да, нищо й нямаше. Може би се е нуждаела от обичайната смяна на масло, не знам.

— В кой сервиз за мерцедеси ходите?

Рамзи сложи пръст на устните си.

— Някакъв наблизно — мисля, че в Агура. — Засмя се дрезгаво.

— Както виждате, имам съвсем ясна представа за живота си.

Петра му се усмихна.

— Когато за втори път посетих дома ви, мерцедесът си беше на мястото в гаража. Кой го докара?

— Отговорът е същият: или някой от сервиза, или Грег. Мисля, че беше Грег, но какво значение има...

— Какви бяха отношенията между Грег и Лиза? — попита Петра, като произнасяше думите по-бързо и малко по-високо. Ако Шик не беше там, щеше да пристъпи към Рамзи и да наруши личното му пространство, да го принуди да я гледа в очите. Но въпреки присъствието на адвокатата, въпросът удари право в целта и главата на Рамзи отскочи назад.

— Грег и Лиза ли? Добри, разбираха се прекрасно.

— Нямаше ли търкане помежду им?

— Не. Не мога да повярвам, че си губите времето със... Той е най-добрият ми приятел, детектив Конър. Заедно израснахме. С Лиза се разбираха чудесно. По дяволите, той ме запозна с Лиза.

— На конкурса ли? — попита Петра.

— На конкурса, но той я познаваше отпреди. Те... — Рамзи млъкна.

— Те какво, господине?

— Срецаха са се. Нищо сериозно, излизали са няколко пъти, така че не си правете изводи. Всичко бе приключило, когато започнах да ходя с Лиза. Грег нямаше никакъв проблем с това. Ако е имал, щеше ли да ни запознае?

Наистина защо? В главата на Петра гъмжеше от предположения.

Кралица на красотата с амбиции в шоубизнеса. Отначало повярвала, че Балч е важна клечка в Холивуд, може би Балч се е представил за такъв, за да я примами. Започват да излизат, той

продължава да ѝ мъти главата, но тя се усеща и разбира кой е по-голяма работа от него. Захвърля дребната риба и се хвърля към акулата.

— Всички се разбираха чудесно — каза пак Рамзи, но гласът му бе отслабнал и той подръпваше мустака си.

Лицето на Шик беше само адреналин, но той все още не помръдваше. На Петра ѝ се стори, че всички останали избледняват — като статисти, снимани не на фокус, а прожекторът осветява само нея и Рамзи.

— Добре, господине — каза тя, — благодаря ви за помощта. Имате ли ключ за къщата?

— Ето — каза Шик, извади една халка и ѝ я подаде.

Все някой друг трябваше да отговаря вместо Рамзи и да се грижи за него. Да си звезда, дори и по-незначителна, означаваше да се върнеш в детството.

Тя издърпа Рон на двайсетина метра под дъбовете, ритна желядите отдолу и попита:

— Нещо да пропуснах?

— Доколкото забелязах — не. Но ще е интересно да разберем дали мерцедесът наистина е каран в сервиза. Мислиш, че сигурно в него е убита Лиза?

Петра кимна.

— Всяко убийство с различна кола. За да ни е интересно.

— Балч изглежда загазил до шията, нали?

— Че и по-нагоре.

— Искаш ли да опиташ да се обадиш в някои сервизи за мерцедеси? — попита Петра. — Може би има отворени и след шест.

— Става. — Той извади мобилния телефон от джоба си.

Тя хвърли поглед към Рамзи и Шик. Бяха се завлекли обратно при ролс-ройса. Шик се бе облегал на предния капак, гладеше лулата и даваше юридически съвети на клиента си. Рамзи обаче, изглежда, не се интересуваше от тях.

— Освен това — каза Петра — колите са били любимото място на Лиза за секс.

— Ако предположим, че Лиза е убита в джипа, това означава, че колата е изминала пътя оттук до Лос Анджелис и обратно — каза Рон. — Балч и Рамзи са се върнали от Рино само два часа преди Лиза да

бъде отвлечена. Времето не е било достатъчно, затова аз залагам на мерцедеса или лексуса, или на някое друго от возилата на Рамзи — което е умно от страна на Балч, ако се е опитвал да насочи подозрението в друга посока. Необходимо е да проверим и на летището в Бърбанк за компанията за чартърни полети, чийто клиент е Рамзи. Балч би трябвало да има достъп до сметката.

— Да не се е измъкнал с чартър ли? — попита Петра.

— Има и такава вероятност.

Пред нея изникнаха въображаеми картини — двама нахъсани младежи поемат към Холивуд, но само единият забогатява. Същото става и с момичето. Балч спомена за два провалени брака. Още една причина да е огорчен.

Спомни си какво каза той за характера на Лиза, за нейните „избухвания срещу Карт“. Тогава думите му я озадачиха. Защо приятелчето Грег намекваше, че шефът му е имал мотив? Сега вече всичко ѝ стана ясно.

Още нещо — мърлячът Балч носеше чисто нови бели маратонки. Защото старите са били пропити с кръв?

— Искам да си поговоря още малко с господин „Отмъстителя“ — каза тя. — Благодаря ти за телефонните обаждания.

— Помниш ли името на чартърната авиокомпания?

— „Уестуърд Чартър“. Техният пилот се казва Ед Мариънфелдт. — Рецитираше фактите, без да поглежда в бележника си. Всичко се връзваше, придобиваше нов ритъм. Тя се върна при Рамзи и Шик.

Те все още бяха до ролса, но и двамата мълчаха. Шик се взираше в Рамзи, Рамзи бе забил поглед в земята. Когато Петра се приближи, вдигнаха глави.

— Господин Рамзи, когато се върнахте от Тахо, сте били изключително уморен и сте си легнали. Така ли е?

— Бях като пребит. Пътувахме от ранно утро.

— И Грег Балч ви закара от летището в Бърбанк до къщата.

— Да. — Споменаването на Балч, изглежда, натовари още повече Рамзи.

— След това с господин Балч сте вечеряли у вас и той ви е донесъл книжа за подпис — спомняте ли си между другото какви точно бяха тези книжа?

— Някакъв договор за наем. Собственик съм на административни сгради.

Петра си записа.

— Добре, моля ви, отговаряйте ми: Кой сготви вечерята?

Рамзи се усмихна.

— Става въпрос за сандвичи и бира.

— Кой приготви сандвичите?

— Грег.

— Не беше ли Естрела Флорес?

— Смяната ѝ свършва в седем и вече си бе в стаята.

— И какво правеше?

— Каквото си иска. Мисля, че чух телевизора ѝ да работи.

— Къде е стаята на прислужницата?

— В сервизното крило. До кухнята.

— Добре — каза Петра, добавяйки още няколко щриха към карикатурата на Шик. Бръчки на концентрация по челото, подпухнали гънки. — Значи Грег приготви сандвичите и наля бирата.

— Аха. Бирата беше „Гролш“, ако това има някакво значение.

Вносна бира с добавка от барбитурати? Дали Балч не бе сипал на Рамзи приспивателно?

Ако беше така, дали се бе колебал? Дали не се бе почудил да добави ли още малко от прахчето?

И да си върне на Рамзи за дългогодишното им приятелство.

И то какво приятелство! Нито една роля, принизен до нивото на публиката, наврян в мърляв офис, застаряващо момче за всичко.

И най-гадният удар: Лиза.

Защото той я бе срещнал пръв. И я бе отстъпил на Карт. Както винаги.

Петра почти напълно се вживя в гнева му.

Какво ли бе накарало Балч да проследи Лиза онази нощ? Дали тя не бе възродила старата им връзка, а след това не го бе отблъснала отново? Или може би Балч просто се бе поддад на фантазиите си?

Петра си представи как русият мъж очаква Лиза край жилището ѝ. Гледа как поршетото излиза от подземния гараж. Тръгва след него.

С една от колите на Карт. Той е имал достъп до всички коли. До всички играчки.

Тази вечер е искал да си поиграе.

Да си вземе своето.

Дали не бе направил същото и с Илзе Егерман?

Илзе. Лиза. Имената им бяха почти анаграми.

Клишета. Налудничава мисъл, но когато ти хрумне така направо, само хлъцваш.

Колко още мъртви блондинки имаше? Момичета, които напомняха на Балч за Лиза.

Къде, по дяволите, беше Балч?

Или може би тя грешеше и лакеят щеше да се появи с алиби, с перфектно обяснение, случаят щеше да зацikli и да се окаже, че някой психар преследва Рамзи.

Или може би Рамзи беше преследвачът?

Момчето от парка може би знаеше. Дали Уил бе напреднал по издирването му? Ще му позвъни пак веднага щом свърши с Рамзи.

— Бирите — каза тя. — От бутилки ли пихте или от кутии?

— От чаша — натърти Рамзи, сякаш бе задала неучтив въпрос.

Кутиите всеки си отваря сам, бутилките може и някой друг да ти ги отвори...

— А след като пихте, не се ли почувствахте още по-уморен?

— Не — каза той. — Казах ви, че бях уморен през целия ден, искам да кажа, че алкохолът може и да е налял последната капка, но...

— Сините му очи се уголемиха. — О, я стига... Сигурно се шегувате.

— За какво, господине?

— Да е имало нещо в бирата — не, не. Напълно изключено. Щях да разбера... не, не ми подейства по този начин. Просто бях скапан от многото работа и от пътуването. Направо се свлякох. И с двамата беше така.

— Колко часа спяхте онази нощ?

Рамзи поглади мустаците си и облиза устни.

— Да спрем дотук, детектив — каза Шик.

— Почти свърших — отвърна Петра с усмивка, но адвокатът не й се усмихна в отговор.

— Станах към осем — осем и половина — каза Рамзи. — Значи единайсет часа.

— Типично ли е за вас да спите по толкова?

— Не, обикновено седем часа са ми достатъчни, но... о, я стига! Щях да почувствам нещо. Да се замая, каквото и да е. Това не е филм

за Джеймс Бонд, детектив Конър. Аз правя филми. Знам къде е границата между измислицата и реалността.

По очите му разбра, че една нова, тревожна логика бе започнала да човърка ума му.

Истинско ли бе объркването, или играеше?

Границата между измислицата и реалността. Сякаш ѝ се подиграваше с тази фраза.

— Убедена съм, че сте прав, господин Рамзи. — Тя видя, че Рон прибира телефона в джоба си, докато идваше към нея. Шик я наблюдаваше.

Извини се и се приближи към Рон, далеч от слуховия обсег на Шик.

— Само един сервиз за мерцедеси е отворен — каза той. — В Шърман Оукс, но там никога не са обслужвали колата на Рамзи. Но ударихме бинго в „Уестуърд Чартър“. Балч се опитал да излети снощи. Обадил се е към единайсет, искал да запази полет за един до Вегас. Казал, че е по работа. „Уестуърд“ не приемат поръчки след десет и му казали да провери в бизнес полетите. Най-добре е да започнем да звъним на авиокомпаниите.

— О, боже! — каза тя.

— Глупав ход — отвърна Рон, — да се опитва да избяга с чартър.

— И да го пише на сметката на шефа — допълни Петра. Разплата.

Забеляза, че Рамзи се взира в нея. Дали не се бе издала с жест?

Не му обърна внимание. Хубаво беше, че може да си го позволи.

59.

Току-що излязох от банята. Винаги бягам там, когато спра да плача. Като излязох, се надях, че Сам няма да го има, но той лъскаше сребърния съд за милостиня с края на сакото си. Чувствах се като в кошмар.

— Имаш няколко часа, докато дойдат богомолците тази вечер — каза, като продължаваше да лъска.

Седнах пак и се замислих. Нищо не ми хрумваше. Алеята, всичките тези хора, сега мястото изглеждаше като обсебено от призраци.

Не виждах никакъв друг изход, затова се съгласих да отида в къщата на Сам.

— Но не през деня, не искам някой да ме види.

— Това ще е малко трудно, Бил. Хората ще започнат да идват по здрач. А аз трябва да съм тук, за да си върша работата.

Най-накрая се разбрахме за следното: в шест часа той ще се върне с вечеря и ще ме вмъкне незабелязано в колата си. Аз ще се крия там, докато евреите се молят, на задната седалка, покрит с одеяла.

— Колко време се молите?

— Един час, плюс-минус няколко минути. Аз ще остана до покъсно, за да разтребя. Когато теренът е чист, ще ти се обадя.

— Благодаря.

— Няма защо — каза той. — Само се пази. — После се засмя. — Кой съм аз, че да те съветвам? Ти добре се грижиш за себе си.

60.

След като и второто ѝ почукване остана без отговор, Милдред Борд се притесни.

Преди час чу, че ваната се пълнеше. Дали госпожата не бе паднала? Или е получила някакъв пристъп? Може би лекарите грешаха и тя наистина беше болна.

Натисна дръжката на бравата и докато влизаше в спалнята, повика: „Госпожо?“. Нямаше никой.

И леглото беше оправено!

Не идеално гладко, както го правеше Милдред, но не беше зле. Първо ваната, сега и леглото. И каква беше тази независимост, по дяволите?

Вчера стана много рано и се приготви. В шест чу стъпки, слезе и намери госпожата в кухнята, пред нея лежеше сгънат вестник, поставен до чаша с някаква течност, която се оказа чай на прах.

— Добре ли сте, госпожо? — попита тя.

— Добре съм, Милдред. А ти? — Госпожата се усмихваше, но погледът ѝ беше... далечен.

— Готова съм да посрещна новия ден, госпожо.

— Това се казва дух.

Милдред се овладя, за да не се намръщи, и приготви истински английски чай, като хвърляше по един поглед към вестника.

Госпожата се усмихна.

— Сигурно развивам някакъв закъснял интерес към текущите събития.

— Да, госпожо. И сте станали толкова рано.

— Май напоследък често го правя, не мислиш ли? Сигурно биоритмите ми са се променили.

По-късно същия ден намери госпожата във вътрешния двор, опряна с ръка на една каменна колона, сякаш се нуждаеше от подкрепа. Гледаше към... какво ли? Запуснатата градина? По-скоро в

нищото. Очите ѝ пак бяха празни и когато Милдред я поздрави, останаха празни още няколко секунди.

Странни неща се случваха.

Милдред мина през спалнята и влезе в първия дрешник. Никой. Банята също беше празна, ваната беше източена, хавлиените кърпи — сгънати.

Дълъг коридор водеше към друг дрешник. Милдред застана на входа му и повтори: „Госпожо?“.

— Тук съм, Милдред. Може да влезеш.

Милдред забърза по тясната пътека. Дрешникът в дъното бе по-голям от повечето стаи, стените му бяха покрити с махагонови полици и ракли, вградени шкафове. Надписани на ръка кутии, множество обувки, подредени по цветове. Всичко, което бе останало от модната колекция на госпожата, бяха две вълнени палта, шлифер, пет костюма — черен, кафяв, бежов и два сиви — и няколко всекидневни рокли и кашмирени пуловери, всичките прибрани в найлонови пликове. Госпожата стоеше пред едно огледало и си слагаше грим, бе издокарана в един от сивите костюми — „Шанел“ отпреди трийсет години. Носеше перлени обеци, малки и много хубави. Милдред си спомни диамантите, с които той бе обсипвал госпожата. Един неприятен дребосък от Сан Гейбриъл ги разгледа под лупа с хищническа усмивка.

Шанелът падаше идеално по фигурата на госпожата. Но... краката ѝ...

Бели спортни обувки с връзки върху груби бели къси чорапи.

— Реших да се поразходя, Милдред. — Гъстата чуплива коса на госпожата беше сресана и напръскана с лак. Беше кестенява, размесена с бели нишки. Гримът беше нанесен професионално, с изключение на малка излишна точица червило до ъгъла на красивата ѝ уста. Милдред потисна спонтанния си импулс да я избърше, но нарочно задържа върху нея погледа си, госпожата разбра намека ѝ и я изтри.

— Разходка. Прекрасна идея, госпожо... — Милдред пак сведе поглед. Тези чорапи!

Госпожата се засмя притеснено.

— Не са точно в изискан стил, знам, но са удобни за стъпалата. Глезените ми са схванати, Милдред. Опитах се да ги раздвижа, но още са като дървени. Отдавна не съм ходила, Милдред.

Отметна рамене назад, изправи гръб и тръгна по коридора.

— Бъдете внимателна, госпожо. Полях овощната градина само преди двайсет минути и още не се е оттекло, особено в дъното, където са прасковите. Кално и хлъзгаво е, все си мислех, че на градинаря ще му стигне умът да...

Госпожата се спря и постави деликатната си ръка на рамото на Милдред.

— Няма да се разхождам из градината, мила — каза тя. — Ще изляза из квартала.

— О! — каза Милдред. — Разбирам. — Не разбираше. — Ще се радвам да ви придружа...

— Не, благодаря ти, мила. Имам нужда да поразмишлявам.

— С цялото ми...

— Ще се оправя, Милдред. — Брадичката на госпожата затрепери. Тя пак отметна назад раменете си.

Направи още една стъпка. Спря.

— Винаги съм се оправяла, Милдред. Нали?

61.

До 6:57 следобед капитан Сепулведа още не се бе върнал и експертите прекратиха работа. Слънцето бе паднало ниско и дъбовете закриваха гаснещата дневна светлина. Сержант Графтън вече седеше в колата си. Петра бе привършила с Рамзи.

Лорънс Шик придружи клиента си обратно до ролса, като лицето му остана безизразно, докато Петра го следваше по петите. Рамзи седна на предната седалка до шофьора и се загледа през отвореното стъкло. Изглеждаше състарен.

— Ако ми се наложи да се свържа с вас... — започна Петра.

— Ще вечеряме навън — каза адвокатът. — В „Балтимор“ в Санта Барбара.

— А след това? — попита Петра.

Шик приглади бретона си.

— Нощта не е подходяща за разговори на бренди и пури, нали така, детектив? Затова предполагам, че ще се върнем в Лос Анджелис. Беше ми приятно да се запознаем. Моля да продължите да контактувате чрез мен. — Почука два пъти с лулата си, седна на шофьорската седалка и завъртя слабоватата си китка. Колата потрепери и потегли плавно, но съвсем тихо, ако не се смята пукането на чакъла.

След няколко минути пристигна Сепулведа заедно с цяла пачка разрешителни.

— Всички съдии бяха отишли на голф — обясни той. Беше се преоблякъл в униформа с отличителните знаци на хората на шерифа на Карпентерия.

Въпреки благоволенieto на Рамзи, претърсването още не бе започнало, защото сержант Графтън бе настояла да чакат Сепулведа.

Петра позвъни на Шолкопф, за да му каже, че Балч се е опитал да хване самолета до Вегас. В кабинета му никой не вдигаше, а служителката каза, че е излязъл на вечеря, но не знаела къде. Не й провървя и с Уил Фурние.

Тъкмо се канеше да се обади на Стю, когато Сепулведа пристигна. Рон беше на телефона и говореше с децата си.

— Засега ще се съсредоточим върху къщата — каза Сепулведа и размаха разрешителните. — Утре ще разгледаме и земите около нея. Взел съм експерти от нашето управление, спомням си и за един специалист по отпечатъците, който работеше за нас. Мисля, че все още е най-добрият. Вие тук ли смятате да се навъртате?

— Засега — каза Петра.

— Знаете, че не мога да ви позволя да участвате в претърсването. Ще трябва да действаме според разпоредбите.

— Може ли да гледаме?

Сепулведа се замисли.

— Защо с партньора си не се настаните ей там? — И той посочи дървена пейка, която се извиваше покрай ствола на едно от най-големите дървета. Спускащите се клони предлагаха почти пълна уединеност.

— Няма ли начин поне да наблюдавам, капитане?

— Ако нещо изскочи, ще ви повикам.

Петра му хвърли една усмивка и тръгна към пейката. Беше твърда като камък и студена. Рон се приближи, все още говореше по телефона.

— Гордея се с теб, Би. Благодаря ти, че си била толкова послушна при баба. Чао. — Затвори и каза: — Не можем ли да влезем?

— Забранено е за външни лица — отвърна Петра. — Много началници се навъдиха.

— Прекалено много паралелни структури — отбеляза той. Седна до нея и поглади върховете на пръстите ѝ с палеца си. — Но това невинаги е за лошо, нали? Никога не знаеш с кого можеш да се запознаеш.

Тя се усмихна, позволявайки му да я докосва, но не можеше да мисли за нищо друго, освен за работата си и това, което ѝ предстоеше да свърши.

Поиска телефона му и пак опита да се свърже с Уил. Все още го нямаше, но намери Шолкопф.

— Рамзи и Шик бяха току-що тук — каза му.

— Е, и?

Тя обобщи разпита и му каза за обаждането на Балч до „Уестуърд Чартър“.

— Е, така нещата май се връзват. Балч. Мамка му! А вие бяхте сигурни, че е Рамзи. Можете ли да си представите на какво ще го обърнат журналистите — ще кажат, че за малко не сме обвинили невинен човек. Добре, никакво изтичане на информация, докато не ти се обадя, Барби. Нищо. Разбра ли?

Нали ти имаш директна телефонна линия с пресцентъра, тъпако!

— Разбира се, господине.

— Говоря сериозно. Ще си затваряте устите, иначе... както и да е. Аз ще се заема с Вегас. Познавам някои хора в тамошната градска полиция. Те държат доста изкъсо хотелите и мотелите. Ако е там, ще го намерят. А през това време ти се обади на авиокомпаниите. Кажи и на Фурние да се заеме с това.

— Не мога да се свържа с Фурние — отвърна Петра.

— Видях го днес следобед. Опитай в дома му. Какво става сега при вас?

— Току-що започнаха претърсването на къщата.

— Дръж под око онези идиоти. Флорес определено е свързана с убийството на Лиза, значи случаят е наш.

— Ами какво ще правим със сина на Флорес в Ел Салвадор?

— Какво за него?

— Той се тревожеше за нея. Обещах да го държа в течение.

— Казах, засега всичко остава скрито-покрито. И без това нищо няма да се промени, ако почака ден-два. Ако намерят някакво доказателство в къщата, веднага ми се обади. — И затвори.

Рон мълчеше.

— Да не кажеш, че съм те оставила да скучаеш. Децата ти добре ли са?

— Добре са.

— Ако искаш да тръгваш към къщи, ще намеря кой да ме закара.

— Не, ще остана. Можем ли да правим нещо, докато чакаме?

— Да се обадим на авиокомпаниите. — Тя погледна към телефона. — Сметката ти ще може да се мери с външния дълг.

Той се засмя.

— Ще ми дадеш фактура.

Бе останал до нея през целия ден, но без да се перчи. Сигурно не му беше лесно, все пак беше човек с опит, а тя само му искаше назаем проклетия телефон.

— Сигурен ли си, че Алиша и Би са добре?

— Мама ще ги води да ядат пица и ще преспи у нас.

— Майка ти е много добра.

— Най-добрата — каза той. — След като татко почина, си мислех, че ще се съсипе. На пръв поглед животът ѝ изцяло бе подчинен на неговия, но тя успя да излезе от сянката му, започна да играе тенис, записа се в читателска група към библиотеката, направи няколко пътешествия. Той все още ѝ липсва, имаха страхотен брак, но се справя.

— Кога почина баща ти?

— Преди две години.

— Моят също.

Той посегна, стисна дланта ѝ и я пусна.

— Нямам майка. Умряла е при раждането ми.

Рон не каза нищо. Умен мъж. Тя не го поглеждаше. Точно в този момент не искаше общуването им да става прекалено интимно.

Третото позвъняване в дома на Фурние беше успешно.

— От няколко часа те търся на мобилния телефон. Къде си? — попита той.

Тя му разказа всичко.

— Невероятно — каза Уил. — Значи досега Балч може да е заминал къде ли не.

— Проявил голяма глупост, като се е обадил в „Уестуърд Чартър“ и се е представил с истинското си име, така че може и да имаме късмет.

— Как искаш да си разделим задачите?

— Както кажеш. Освен това шефът иска пълно мълчание по въпроса.

— Значи да търсим Балч навсякъде, но да не казваме на никого, така ли?

— Не и докато не му наредят отгоре.

— Страхотно! — каза Уил. — И къде се вмести хлапето в цялата картинка?

— Слиза надолу в списъка с приоритетите.

Той изсумтя.

— Разбира се, след като вече му намерих и името. Проучването в Уотсън даде резултат: Уилям Брамбли Стрейт, на дванайсет години, живее в бедняшки къмпинг с каравани, изчезнал е преди няколко месеца. Ако наистина е видял кой е убил Лиза, това не е единственият му проблем. Някой е убил майка му, пребита е. Има заподозрян, приятелят ѝ, някакъв рошльо на име Бюъл Моран. И познай какво: забелязали са го в Холивуд да размахва портрета на момчето.

— О, не! — каза Петра. — Значи се е полакомил за двайсет и петте бона.

— И аз бих се полакомил, а не живея в каравана.

— Господи! — възкликна Петра.

Уилям Брамбли Стрейт. Момчето, избягало, за да се спаси, което си мислеше, че има възможност да оцелее. Колко жалко! Какво му бяха сторили?

— Добре — каза Уил. — Да си поделим авиокомпаниите.

Когато затвори, Рон я попита:

— Какво има?

— Още един сирак.

62.

Подвързани течения на „Телевизионен справочник“, всичките със забрана за изнасяне от библиотеката.

След като поседя един час в чакалнята на хирурзите, Стю усети, че полудява. Тръгна си от болницата и подкара към библиотеката в центъра на Бърбанк, възползва се от значката си и добрите си маниери и накрая убеди библиотекарката да му позволи да вземе течението за цяло десетилетие.

Сега пак седеше в „Сейнт Джо“ и чакаше заедно с други разтревожени хора.

Имаше стотици резюмирани сюжети на „Отмъстителят“.

Дак Прайс се притича на помощ на жена, тормозена от улични хулигани.

Дак Прайс помага в разкриването на търговия с наркотици в местна гимназия.

Жена твърди, че е изоставената при раждането си сестра на Дак Прайс...

Дак Прайс спасява репутацията на политически реформатор, когато изнудвачите...

Все същият боклук, отново и отново.

Нито дума за паркове, още по-малко за „Грифит“. Обстановката изобщо рядко се споменаваше, освен ако не минаваше за екзотична: *Дак Прайс разследва няколко убийства в чужбина от подводница.*

Продължи да разлиства и до леглото на Кати, все още неизлязла от упойката.

Хъркане. Кати никога не хъркаше. Гръдта ѝ бе превързана, стегната като в предпазна жилетка. Системите капеха, катетърът също, апаратите превръщаха в графики и звуци житейската сага на съпругата му. Стю следеше кръвното ѝ налягане, докато се увери, че е нормално. При последното отчитане на температурата се оказа, че Кати има лека треска. Нормална реакция, твърдеше сестрата.

Стаята беше самостоятелна, с хубав изглед — благодарение на баща му. Весели тапети, приятна обстановка. Сестрите изглеждаха интелигентни и сръчни.

Дризак бе отрязал лявата гърда на Кати.

Стю го разбра веднага щом хирургът излезе в зелените си операционни дрехи. Мърмореше нещо за лимфно-съдова инвазия, състояние на възлите, гранични стойности, как направили всичко възможно, за да спасят гърдата.

— Значи направихте мастектомия.

— Целта е да спасим живота на жена ви.

— Направихте ли го?

— Моля?

— Спасихте ли живота ѝ?

Хирургът се почеса по брадата.

— Прогнозите са отлични, господин Бишъп, като се има предвид и следоперативното лечение, химиотерапията. Тя се справи прекрасно.

Стю му благодари, стисна здраво ръката му и благодарен, че липсваше външно излияние на мъка, хирургът се отдалечи с бодра стъпка.

За Стю отстраняването на гърдата нямаше значение — поне не физически — но как ли щеше да реагира Кати на тази загуба?

Как да го съобщи на децата?

Мама беше болна, сега вече оздравява.

Не така. Когато се появят страничните ефекти от химиотерапията, те ще решат, че ги е излъгал.

Кати се размърда и простена. Стю остави течението, наведе се над леглото и я целуна леко по челото. Тя не реагира. Докосна ръката ѝ. Беше студена и отпусната. Защо кръвта не стигаше до всички точки на тялото ѝ?

Той провери апаратите. Всичко беше в норма.

Превързаната ѝ гръд го потвърждаваше, издигаше се и се спускаше.

Беше 8 вечерта. Операцията бе отлагана два пъти заради спешни случаи — качваха и сваляха Кати от операционната, после всичко се повтаряше отново. Чакаше на количката в коридора, докато вкарваха на пожар пациентите с приоритет.

Катастрофа и прострелване.

Стю наблюдаваше как полицаите от Бърбанк се качваха в операционната заедно със санитарите, които караха простреляната жертва.

Младо испаноговорещо момче, шестнайсет или седемнайсетгодишно, пребледняло, с празен поглед. Стю разпознаваше симптомите. Още едно глупаво престъпление.

Полицаите не го забелязаха — някакъв си човек в пуловер, който четеше в ъгъла на чакалнята.

Бяха от новите ченгета, надъхани. Сякаш разбираха какво правят.

Колко патетично! Никой си нямаше и представа. Господ беше шегаджия.

Само виж Рамзи.

Имаше си съпруга, но не може да я запази.

Изключено беше да загази заради убийството на Лиза. Още повече с това, което имаха досега. А и „Телевизионният справочник“ не помогна.

Потисна горчивия си смях.

Дак Прайс заколва жена. А сега чуйте нашия спонсор.

63.

Говоря с мама, опитвам се да ѝ обясня нещо важно за нея, но тя не разбира. Дори не ме слуша.

Ядосвам ѝ се, развиквам се, а тя само си стои там, с ръце на кръста, и онзи странен поглед, сякаш съм нищо.

После лицето ѝ се стопява и очите ѝ се наливат с кръв — като нарязани с нож. Притиска ги с шепи, за да спре кръвта, но тя се разлива по цялото ѝ лице, после потича по...

Събуждам се, плувнал в пот. Главата ме боли, ръцете ме болят, стомахът ме реже по-лошо от всякога, задушavam се.

Намирам се в тъмна кутия със студени твърди стени. Стъклени стени. В капан съм, като буболечка в буркан. И наистина не мога да дишам, по кутията няма дупки. Колкото и дълбоко да поемам въздух, не мога да захраня дробовете си и най-накрая го забелязвам — един отвор на горната стъклена стена. Отворен прозорец.

Прозорец на кола.

Аз съм в колата на Сам. На задната седалка. Трябва да съм заспал под одеялата.

Чувствам се ужасно в този затвор, иска ми се да избягам навън, но кой знае какво има по алеята посред нощ? Поне нека отвори прозореца малко по-широко — няма да стане, управлява се от таблото, тези не помръдват.

Касиото ми показва 8:19. Евреите са започнали вече с молитвите. Когато свършат, Сам ще ме откара у тях. Не го познавам, не знам нищо за къщата му, но няма къде другаде да се скрия, не и след като са обявили тази награда от 25 хиляди долара.

Може би трябва да се опитам да взема парите, както предложи и Сам... не, полицаите никога няма да ги дадат на едно дете. Дори и да ги дадат, мама и Тъпака ще разберат и ще ми ги вземат, ще ме върнат в караваната, а те ще похарчат всичко за дрога.

Мога да се обадя на полицията, без да казвам кой съм, да им кажа, че съм видял как PLYR1 закла Лиза. Ами ако те могат да

проследят обаждането ми и PLYR разбере и тръгне да ме търси?

Кой ли ме е разпознал и ме е описал, за да ми нарисуват портрета?

Не, ще държа устата си затворена. Ако пак сънувам мама, ще се опитам да разбера в какво се опитвам да я убедя.

64.

Земя на свободните хора, родината на глупаците.

В претърпкания склад зад щанда за сувенири Владимир Жуканов допи водката и се зачуди дали не е постъпил като пълен кретен, като е емигрирал от Русия.

Там поне си имаше униформа, цел в живота. Все се появяваше някой, който се нуждаеше от контрол. Още повече сега, когато капитализмът си показваше зъбите. Гангстерите ставаха все по-силни, а половината от тях бяха бивши полицаи. Все щеше да се намери нещо и за него.

В Америка никой не го уважаваше, гниеше сред тъпите сувенири. Онзи кюнец, полицаят, се държеше презрително с него, после разказваше информацията му по телевизията, гадното черно копеле!

Анонимно обаждане. Което означаваше, че не искаха да му платят.

Поне едно разбра: това доказваше, че е бил прав за хлапето. Сякаш се бе съмнявал — тази трапчинка на брадичката, също като на портрета. Драскотини по лицето — какво друго да очаква от някой, който се крие в гората! Бащата на Жуканов му бе разказвал как е било в гората по време на войната. Милицията гонела чифутите през заснежените брези. Голи клони, оловносиво небе, проникването на щика в плътта, алени петна по снега.

Анонимно обаждане. В новините по телевизията обявиха състезание за двацет и петте хиляди. Засега имаше само един съперник, но и той доста го притесняваше. Някакъв дебелак в мръсни кожени дрехи, който се разхождаше нагоре-надолу с портрета на хлапето.

От мястото си зад щанда Жуканов виждаше грамадното прасе. Напред-назад, нагоре-надолу, движеше се с мъка, дишаше тежко в жегата. Ставаше все по-раздразнителен след всяко отрицателно поклащане на глава и всеки незаинтересован поглед.

Първия път, когато той се приближи към щанда за сувенири, Жуканов се постара да се задържи във вътрешното помещение, преглеждаше касовите бележки и се опитваше да установи колко може да свие, без да го хванат. Но втория път руснакът беше отпред, броеше тролчетата и внимаваше някой да не го обере.

— Здравсти, пич! — каза грамадното прасе и бутна пред лицето на Жуканов портрета.

Жуканов поклати незаинтересовано глава — сякаш дори не си струваше да си отваря устата — но мъжът не помръдваше.

— Ти дори не го погледна, пич. — Дъхът му беше като клозет.

Жуканов отказваше да удостои въпроса с внимание. Взе едно тролче с надпис „Малибу“.

— Искаш ли нещо? — С тона си даде да се разбере, че мъжът не може да си позволи и най-въшливата играчка.

Дебелакът се опита да го изгледа мръсно. Жуканов го напуши на смях. Огромен, но слабохарактерен. В Москва можеше да размаже такова незначително лайно и на няколко питиета.

Мъжът най-накрая се отказа и се отдалечи. Ама че кретен!

По дяволите, това си беше състезание! Трябваше да е по-внимателен от всякога.

Вече беше тъмно и всички магазини по улицата бяха затворени. Работеха само кафенетата в северната част на „Оушън Франт“. И еврейският храм няколко пресечки по-надолу. Няколко стари чифути мрънкаха и заговорничеха, каквото там, по дяволите, вършеха, когато се съберяха на групи.

Откраднатите пари топлеха джоба му, водката беше събудила сетивата му и беше гладен и разгонен и с всяка изминала минута все повече се разгневяваше на черното ченге и всеки друг, който се опитваше да го лиши от принадлежащите му по право двайсет и пет бона.

Утре ще се обади на вестниците и ще им разкаже истината за анонимното обаждане и как тъпите ченгета не уважават примерните граждани.

Не, не, още не — това щеше да обърне вниманието на всички към търговската уличка и да донесе нови проблеми. Ще даде на черното още една възможност. Как ли му беше името, визитката му е

у него, къде ли беше... не е в джоба. Сигурно я е оставил в задния склад.

Вмъкна се през завесата и затършува из бъркотията, но не можа да я намери. Няма значение, ще поразпита, гологлав черен детектив — все някой щеше да го познава. После ще си поговорят на четири очи, по мъжки. Може да му предложи дял от двайсет и петте бона. Само това беше начинът.

Ако и след това чернилката не иска да му съдейства, ще се обади във вестниците — не, в телевизията. Ще се свърже с някоя от онези блондинки, които четат новините, и ще ѝ разкаже истината. Може някой важен кинопродуцент да го види и да си каже: „Хей, страхотна идея за филм“. Арнолд Шварценегер в ролята на руско ченге идва в Америка, за да покаже на тъпите американци как да... Това вече не го ли правиха? Струваше му се познато. Няма значение. В киното, ако идеята е хубава, може да се използва отново.

Публичност. Точно от това имаше нужда.

Тогава освен парите, ще има и славата на герой, който се опитва да намери хлапето, да разкрие престъпление, а никой не се вслушва в думите му...

— Хей, пич! — долетя глас отпред.

Дебелакът.

Как ли беше влязъл? Тогава Жуканов се сети, че е забравил да пусне решетките и да заключи. Отпи още една глътка водка.

— Хей, пич, отзад ли си?

Тъп смотаняк. Трябваше да се отърве от него и да иде някъде да похапне и да пийне. Жуканов си сложи якето с надпис „Планета Холивуд“ и потупа предните си джобове. В десния имаше пари в брой, а в левия — нож. Евтин тайвански нож, носеше го, докато минаваше разстоянието между бараката и колата си, заедно с един незаконно притежаван деветмилиметров. В задния склад имаше цял арсенал: нунчаку, отрязана бейзболна бухалка, почернял от времето железен бокс, който бе наследил от баща си. Досега беше използвал само бухалката, за да сплашва децата, които се мъчеха да свият нещо от стоката, но човек никога не знаеше. Пистолетът си беше на мястото. Евтино желязо. Нещо засичаше и той го бе извадил на кухненската маса, за да се опита да разбере какво не му е наред.

— Хей!

Жуканов залости задната врата, преди да разтвори завесите. Дебелото копеле се бе опряло с лакти на щанда и се чешеше по наболата брада, потеше се, а очите му бяха подути и зачервени. Огромният му силует се очертаваше на фона на небето над нощния плаж, за някои туристи можеше да изглежда и заплашителен, но Жуканов виждаше пред себе си само една торба мас.

— Хей, братче, не ме ли чу?

Жуканов не отговори.

— Виж какво, пич...

— Не мога да ви помогна.

— Как можеш да ми отговаряш така, мъжки, ти дори не знаеш какво ще те питам.

Жуканов започна да спуска предната решетка. Дебелакът се пресегна и я задържа.

Жуканов дръпна. Дебелакът удържаше. Беше отпуснат, но тежестта му даваше опора.

— Дръпни се, дебелак! — каза Жуканов.

— Да ти го начукам, лайнар такъв!

От това кръвта на Жуканов се качи в главата му. Усещаше я, че ври като супа на печката. Вените по врата му пулсираха. Ръцете го боляха от стискането на решетката.

— Махай се! — каза той.

— Майната ти, пич! Искам да те попитам нещо, поне можеш да се опиташ да ми отговориш.

Жуканов пак млъкна.

— Не е кой знае какво, братче — каза дебелакът. — Може да си виждал това хлапе, след като идвах последния път при теб. Ако кажеш, че не си — добре. Защо се държиш така тъпо?

Решетката не помръдваше. Съпротивата на дебелака разгневи Жуканов.

— Изчезвай! — каза той много кротко.

Дебелакът бутна решетката и тя се вдигна нагоре. Предизвикваше Жуканов, като го караше да я дърпа пак надолу. Нагъл тип, беше свикнал да се държи така.

Жуканов не помръдна, само го помириса. Вонята не идваше само от дъха му, а от цялото му тяло. Боклукчийска кофа на два крака.

— Виждал ли си го?

— Изчезвай, тъпанар такъв!

Сега вече беше ред на дебелака да почервенее. Свинските му очи изскочиха навън, от устата му захвърча слюнка. Това поохлади гнева на Жуканов, който заклокочи кротко, на бавни обороти. Ситуацията се превръщаше във фарс. Той се засмя и каза:

— Тъп дебелогъз боклук.

Дебелакът издаде дълбок, грухтящ звук, който сякаш идваше от задника му, и Жуканов зачака следващата обида, готов да му я върне и да се изсмее в лицето на тъпото копеле.

Но дебелакът не каза нито дума, само тръгна към него по-бързо, отколкото изглеждаше възможно, една огромна ръка се стрелна напред и го хвана за гърлото и така го дръпна към щанда, щото му се стори, че ребрата му изпращяха. Болката почти го заслепи и той се замята безпомощно.

Другата ръка на дебелака се сви в юмрук и връхлетя върху лицето му със зашеметяваща скорост.

Жуканов успя да избегне директния удар, но ръката на гърлото му продължаваше да го стиска, усещаше как дъхът му спира и чуваше как дебелакът ръмжи и псува. На „Оушън Франт“ беше тъмно и пусто, чуваха се само вълните, нямаше жива душа да види как това чудовище го душеше — никой освен чифутите, които на стотици метри отук мрънкаха антихристките си молитви. Те и без това не биха му помогнали.

Опита се да се откопчи, но дланите му бяха потни и хлъзгави и трепереха, дланта на дебелака също беше влажна, нямаше начин да се отскубне. Мяташе се и се гърчеше, докато пред очите му остана само една светла точка и той видя огромното лице да се приближава към него заедно с още един свистящ юмрук.

Паническият гърч спаси лицето му, но ударът попадна в слепоочието му и от силата му мозъкът му се размъти. Продължи да маха безпомощно с ръце. Спомни си за ножа точно преди да изгуби съзнание.

Чак тогава се сети: джобът, предният джоб, отляво — за по-бързо изваждане, точно както го бяха учили на ръкопашен бой. Дебелакът го раздруса още по-силно, от което болката и ужасът се изписаха още по-ясно на лицето на Жуканов, който незабелязано посягаше надолу.

Порови, намери го, но го хвана прекалено ниско. Студеният метал ужили пръстите му, порови още малко и накрая намери топлата дървена дръжка.

Изви се напред. Натисна острието. Нямаше сила, дори не можа да замахне както трябва, просто го мушна като жена и...

Сигурно не бе уцелил, защото дебелакът все още го душеше, псуваше и... сумтеше. После друсането спря.

Копелето вече не издаваше нито звук.

По лицето му се бе изписало учудване. Разпенявените му устни оформиха малко кръгче.

Сякаш искаше да каже „О!“.

Къде беше ножът?

Изведнъж ръката около гърлото на Жуканов се отпусна и въздухът нахлу в трахеята му, а той се задави и закашля. Накрая осъзна, че вече може да диша, но чувстваше гърлото си толкова зле, сякаш някой го бе ползвал като центрофуга.

Вече не виждаше лицето на дебелака — той се бе превил върху щанда, а ръцете му висяха надолу.

Къде ли беше ножът?

Не се виждаше. Нищо не можеше да намери. Сигурно бе от водката.

После видя бавната червена струйка под рамото на дебелака. Нямаше касапници, нито изригвания от артерия, кръвта просто се процеждаше. Като водата в летните приливи, когато морето беше спокойно.

Хвана дебелака за косата и вдигна масивната му глава.

Ножът още си стоеше, забит във врата му, малко встрани от адамовата ябълка, с дръжката надолу. Диагонален срез през шията, трахеята, хранопровода, но гравитацията дърпаше кръвта навътре в тялото.

Жуканов се паникьоса. Ами ако някой ги беше видял?

Като детето в парка, станало случаен свидетел и сигурно, че е защитено от тъмнината.

Но наоколо нямаше никой. Само този дебел мъртъв боклук и Жуканов, който го държеше за главата.

Ловецът и трофеят му. За първи път от доста време Жуканов се чувстваше силен като сибирски вълк, белязал територията си.

Единствената пречка бяха размерите на копелето, което сега трябваше да премести.

Пусна главата му, която тупна върху плота, загаси светлините в бараката, погледна порязаното на ръката си — само драскотина — прескочи през щанда и за всеки случай огледа алеята от всички посоки.

Витражите на еврейския храм светеха в многобройни цветове в тъмнината, но отпред не се мяркаше никой. Все още.

Извади ножа, избърса го с носната си кърпа, после бутна трупа на земята. Изчисти кръвта от щанда и набута кърпата в раната на врата. Трябваше да я навие на плътна топка, защото прорезът беше само няколко сантиметра широк.

Малка, но ефективна рана. И острието беше малко, всичко стана заради ъгъла. Дебелакът се бе навел напред да го души, Жуканов го ръгна съвсем леко, като жена, и изведнъж тежестта му смени траекторията, от което острието влезе докрай в гърлото и направи страшните поразии.

Увери се, че носната му кърпа е добре напъхана, вдиша дълбоко и се подготви за тежката част. Света Богородице, вратът го болеше. Чувстваше как започва да отича над деколтето на тениската му, което той разтегна надолу и почувства как ластиците изпрацяха. Сега му беше по-широко около шията, но все още се чувстваше, сякаш дебелакът продължава да го стиска.

Огледа се още веднъж. Тъмно, тихо, само старите чифути да не наизскочеха навън.

Така, време е да пристъпи към действие.

Хвана дебелака за краката и започна да дърпа трупа.

Проклетото нещо се помръдна само на няколко сантиметра и Жуканов почувства ужасна болка в кръста.

Все едно мъкнеше слон. Сви колене и опита пак. Прешлените му отново предупредително изпукаха, но той не спря — имаше ли друг избор?

Отне му цяла вечност да извлече копелето от откритото, плувна в пот, остана без дъх и всеки мускул по тялото го заболя.

Вече чуваше гласове. Евреите излизаха.

Той се напъна, задърпа, пое въздух, пак се напъна, задърпа и задиша тежко, като трескаво се мъчеше да махне трупа от алеята. Дали

беше избърсал всичката кръв от щанда?

Втурна се обратно, намери няколко петна, забърса ги с ризата си, загаси светлините и затръшна капака над сергията.

Сега вече чуваше ясно бърборенето на старческите гласове.

Дърпайки трупа, беше изминал половината път до задната част на бараката. Спря, защото не можеше да диша. После сви колене и започна отново.

Напъваше се, дърпаше, дишаше.

Докато стигне до алеята, вече не се чуваха никакви гласове, само шумът на океана. Евреите си бяха отишли.

Замъкна трупа до боклукчийските кофи зад бараката. Нямаше общински контейнери, защото шефът беше прекалено стиснат. Само два дървени корабни палета, които един нелегален мексикански емигрант изхвърляше всяка седмица срещу десет долара.

Дотук добре... а сега какво?

Остави го там да лежи, скрит в тъмнината, вземи колата, натовари го вътре и го закарай някъде, където можеш да го изхвърлиш — къде го правеха онези момчета от Западен Холивуд? — гората Ейнджълс Крест. Жуканов имаше смътна представа накъде е, но щеше да я намери.

Пак гора. Само да го видеше старецът!

Давид бе повалил Голиат и скоро Голиат щеше да гние в някоя пропаст.

Не, почакай, преди това трябва да провери за трети път за петна от кръв — вътре и вън от бараката, както и отстрани, където бе влачил дебелилото прасе.

Ще вземе колата, ще го натовари, ще го държи там, докато огледа внимателно навсякъде. После ще зарови ножа и дрехите, с които е облечен. Може би трябва да стори същото и с нунчакуто и бейзболната бухалка? Не. Нямаше причина да изпада в паника. Как би могъл някой да го свърже с тлъстото копеле, дори и да намерят трупа?

Само трябва да се отърве от кръвта, от ножа и от дрехите.

Трябва да свърши всичко преди изгрев-слънце.

Този щеше да окървави целия багажник, но той щеше да го почисти. Прегледа всичко наум още веднъж и реши, че планът е добър.

Протегна се, опипа възпалената гореща кожа на врата си. Спокойно, само по-спокойно, всичко свърши. Защо му беше на този

сам да си търси белята?

Жуканов му беше благодарен, че бе започнал свадата. Откакто напусна Москва, не се бе чувствал така добре.

Така, време беше да докара колата. Не бе направил и три крачки, когато погледът му бе привлечен от някаква светлина.

Задната врата на синагогата се отваряше — там имаше още някой!

Притисна се в един от дървените палети, като се спъна в краката на трупа и за малко не падна по задник.

Овладея се, за да не изпсува на глас, пое дъх през носа и забеляза как от синагогата излезе един старец евреин. Жуканов го виждаше ясно под светлината, която идваше от сградата. Нисък, набит, а на главата му имаше от онези смешни шапки.

Евреинът се пресегна навътре и благословената тъмнина се възцари отново. Но само за секунда, защото сега пък отвори вратата на кола.

Не вратата до волана, а тази зад нея. На задната седалка някой се изправи и седна. После слезе. Протегна се. Точно както бе направил и Жуканов. Евреинът му говореше нещо.

Беше по-нисък от него — беше дете.

Щом се криеше отзад — трябва да е *същото* дете. Иначе защо ще се крие?

Ръстът отговаряше, освен това бе лежало ниско долу — кой друг би могъл да бъде?

Детето се върна на задната седалка, легна и изчезна от погледа му.

Значи е било там през цялото време. Скрито от евреите — всичко се връзваше. Двайсет и пет бона можеха да ги накарат да се изпуснат в гащите.

Ще видим тази работа.

Колата на евреина заработи и предните фарове светнаха. Без да излиза от сянката, Жуканов затича към нея. Евреинът даде на заден точно когато руснакът се приближи достатъчно, за да прочете регистрационния номер.

Няколко букви и цифри. Жуканов произнесе без глас вълшебната формула. Отначало мозъкът му отказваше да се подчини.

Но старият евреин му помогна, тъй като дълго не можа да извади колата на заден и да я изправи, а когато свърши с маневрата, Жуканов бе запомнил всичко наизуст.

Нямаше време да се качи на старата си кола и да го проследи. Ще запише номера, ще се обади на картотеката на превозните средства. Даването на адреси не беше позволено, но той познаваше един чиновник от клона в Холивуд, мошеник от Одеса, който щеше да му свърши услугата за петдесет долара.

Като се има предвид каква беше наградата, инвестицията си струваше.

65.

До десет вечерта претърсването на къщата в Монтесито не бе дало никакви резултати.

— Жилището е почти празно — каза Сепулведа на Петра. — Малко мебели във всекидневната и в една от спалните, в останалите стаи няма нищо.

— Проверихте ли за тайни изходи? — каза тя почти на шега.

Сепулведа се вгледа в нея.

— Ако Призракът на Операта се появи, ще ви известя.

С Рон поеха към Лос Анджелис. Тя продължаваше да увеличава сметката на мобилния му телефон, като се обаждаше на диспечерите на авиокомпаниите, някои от които бяха впечатлени от длъжността ѝ, но други оставаха скептични. Засега само „не“-та, никакви полети на името на Балч, а в девет и петдесет ѝ се обади Уил, който ѝ каза, че и при него резултатите са същите. За по-голяма прецизност трябваше да пратят писмени искания. Утре. Беше изтощена и ядосана на Шолкопф, че ги караше да си мълчат за Балч.

За детето раздрънка навсякъде, а от това се плаши.

С Рон говореха за случая, докато стигнат Окснард. Направиха шефовете на нищо. Когато стигнаха в Камарило, тя угаси колата и видя, че очите му са затворени.

Той се събуди и тя паркира колата пред къщата му.

— Добро утро! — каза му.

Той се усмихна уморено, извини се и се наведе да я целуне.

Тя се завъртя на седалката и се притисна в него. Едната му ръка се плзгна зад главата ѝ и леко я притисна. Другата намери гърдите ѝ. Когато беше уморен, беше по-нежен.

Погали я внимателно и понечи да прибере ръката си. Тя я задържа. Втората целувка продължи по-дълго. Той пръв се отдръпна и вече изглеждаше съвсем събуден.

— Ама че първа среща! — каза тя.

— Втора. Първата беше в деликатесния ресторант.

— Вярно. — Сега осъзна, че бе мислила за това като за опознаване.

— Е, имаш много работа. Няма да те задържам — каза той.

Третата целувка беше по нейна инициатива. Той не се опита да я опипва. И двете му ръце бяха на тила ѝ. После хвана брадичката ѝ. Когато Ник правеше така, не ѝ харесваше, беше прекалено собственически. При него беше различно. Тя обходи устата му с езика си, а той издаде лек гърлен звук на удоволствие.

— О, боже! — каза Рон. — Наистина искам да се видим пак. Знам, че моментът не е много подходящ да мислим за излизане.

— Обади се — каза тя. — Ако кажа, че съм заета, това ще е самата истина.

Той я целуна по върха на брадичката.

— Толкова си хубава! Още първия миг, в който те видях, аз... — Поклати глава, слезе, попипа джобовете си за ключовете и махна за довиждане.

— Чакай — извика тя, когато той се обърна и тръгна към входната врата.

Рон се спря.

— Телефонът ти.

Той се засмя, върна се до нейната врата и го взе.

— Да не забравиш да ми изпратиш сметката — каза му. — Сигурно ще е огромна.

— Разбира се — отвърна той. И пак я целуна.

Като пое отново по 101-о шосе, усети, че едва държи очите си отворени. Щом след всичкия този адреналин продължаваше да се чувства изтощена, значи беше страхотно недоспала. Ще се прибере, ще пийне кафе, ще свърши за около един час още малко работа и край за днес.

Когато стигна до апартамента си, беше 11:23. На телефонния секретар имаше само едно съобщение. Не го провери, преоблече се в трикотажна нощница и сложи двойна доза кафе. Сети се, че не се е обаждала на Стю. Вече бе прекалено късно. Почувства се гадно. Един ден този случай щеше да бъде приключен, но последствията от това,

което преживя Кати, щяха да останат завинаги. Дали Стю щеше да запомни незаинтересоваността ѝ?

Оказа се, че съобщението е от него, от 11:09. Молеше я да му звънне, ако се прибере до полунощ. Телефонистът от „Сейнт Джо“ неохотно я свърза в такъв късен час, но най-накрая чу гласа на Стю:

— Петра?

— Толкова съжалявам, че не можах да се обадя по-рано. Как е Кати?

— Добре е — каза той. — Почива си. — Ако човек не го познаваше, щеше да реши, че звучи бодро.

— Всичко гладко ли мина?

— Много гладко — направиха ѝ мастектомия. Едната гърда. Хирургът каза, че ще я възстановят напълно.

— Това е страхотно.

— Прегледах четири годишни течения на „Телевизионен справочник“...

— Не се тревожи за това, Стю. Мога ли да ти помогна с нещо?

— Благодаря ти, но сме добре — каза той.

— Сигурен ли си? Децата имат ли нужда от нещо?

— Само от майка си — отговори и гласът му се промени. — Ще го надмогнат, Петра. Всички ще го надмогнем.

— Знам, че ще успеете. — Едната гърда...

— Както и да е — каза Стю. — Как мина денят ти?

А всъщност, госпожо Линкълн, как ви се видя пиесата?^[1] Държеше се на разстояние. Веднъж се разплака в прегръдките ѝ, сигурно се е заклекл никога повече да не губи присъствие на духа.

— Всъщност много неща излязоха на бял свят, Стю. — Разказа му за Естрела Флорес, за опръскания с кръв лексус, за опита на Балч да избяга с чартърен полет. После за Уилям Брамбли Стрейт, разпознат, но все още неоткрит, останал и без майка.

— Горкото дете — каза той. — Оставих те сама само за ден и виж само в какви неща си се забъркала.

Мозайката започваше да се подрежда, а той нямаше никакъв принос в това. Искаше ѝ се да му каже, че всичко е наред, но не беше така.

— Балч — повтори той. — Наистина ли е вероятен убиец?

— Също толкова вероятен, колкото беше и Рамзи.

Стю не каза нищо. Той беше по-опитният. Може би трябваше тя да помисли отново.

— При това положение се заемаме с Балч — каза тя.

— Имаш ли някаква представа къде е?

— Обзалагам се, че е в някой друг щат или извън страната, но Шолкопф казва, че нямаме право да го казваме на медиите все още. За малко не арестувахме невинен човек и той си изкара акъла. Това е лудост, не мислиш ли? За това хлапе Стрейт разтръбихме навсякъде, но за Балч ни запущват устата, а така му даваме летящ старт. О, да, и още нещо: Карлхайнц Лаукх е мъртъв от една година, но приликите между убийствата на Лиза и Илзе Егерман ме накараха да се замисля. Егерман е взета от Редондо и изхвърлена на кея. Балч живее в Ролинг Хилс Истейтс, точно до брега.

— Сериен убиец?

— Не е ли зловещо — да се окаже пълен злодей, а това да е само връхът на айсберга?

Мълчание.

— Вечният втори си показва рогата, за да постигне надмощие... още един психопат.

— Точно така.

— Почакай — каза той и Петра го чу да говори с някого. — Това беше нощната сестра. Добре, с какво мога да ти помогна?

— В момента ли? Стой при Кати...

— Тя спи — рече той рязко. — Искам да работя тази вечер, Петра. Кой авиокомпания си проверила?

— С Уил си ги разделихме. С някои не успяхме да се свържем. Искат писмено разпореждане. Предполагам...

— Ами международните превозвачи? — попита той. — Балч има ли паспорт?

— Не знам...

— Вече установих контакт с паспортния отдел заради Егерман. Аз ще се заема с международните, а и с американските компании, с които не сте успели да се свържете. Звучиш ми изтощена, легни и се наспи. Ще ти се обадя сутринта.

[1] Ейбрахам Линкълн (1809–1865) — американски президент, убит при атентат в театър по време на представление. — Б.пр. ↑

66.

Нека си мислят, че е офейкал във Вегас.

Нека си мислят, че си имат работа с глупак.

Това ще му даде възможност да замече всички следи. Обичаше всичко да е подредено.

Не чак колкото Лиза. Тя беше последователна, искаше всичко наведнъж. Отличаваше се с нестандартността си. И тази порочна уста...

Мразеше изненадите, но той успя да я изненада.

Както и германчето. И малката глупава Сали.

Оставаше само още една изненада и тъпите ченгета го улесняваха, като издаваха „анонимните обаждания“. Плажът във Венис. „Оушън Франт Уолк“. Дали хлапето още не беше там? Може би. Понякога бегълците се установяваха.

Колко далеч можеше да отиде едно улично хлапе? Ако подълбае малко по-дълбоко, дали щеше да го намери?

Дали да не забрави за хлапето? Може би преиграваше? Вманиачаваше се? Понякога постъпваше точно така, навремето се притесняваше за някоя незабележима пъпка, докато тя се инфектира и се наложи сам да я изстиска, да я покрие с лекарство и да се примири с болката. Никой не знаеше тази негова страна.

Може би хлапето дори не е било в парка. Ако е видяло нещо, нима нямаше да се предаде само и да се опита да вземе наградата? Но това означаваше, че чете вестници, гледа телевизия, знае какво става по света. А някои от тези деца бяха толкова умопомрачени от наркотици и толкова слабоумни, че нямаха и най-малка представа какво се случва около тях.

Свидетелят им не струваше пукната пара. Дали да не остави всичко да си върви по течението? И да живее в несигурност?

Мисли доста дълго върху това. Притесняваше се. Една неприкрита следа.

Можеше поне да провери. Размишлява дълго как да го направи, без да се излага на опасност, и накрая състави план.

Идеално. Но колко иронично! Най-трудното нещо в изграждането на ролята — иронията, така поне твърдяха учителите по актьорско майсторство на скапаните звезди.

Каква е мотивацията ми?

Оцеляване.

67.

В къщата на Сам има всекидневна, кухня и две спални с баня между тях. Получих истинско легло. Чаршафите изглеждат нови. Сам спа в другата стая и аз чувах през стената как хърка.

Къщата е само на няколко пресечки от синагогата, на улица, която Сам нарича „алея“. Вместо шосе, по което да минават коли, на нея има тротоар, който е два пъти по-голям от обичайното.

— Трябва да ходя пеша — каза Сам, докато караше към къщи. — Но през нощта наоколо се навъртат прекалено много откачалки. — Паркира в една странична уличка, която води към задната страна на дома му.

На пътната врата и на вратата към кухнята има аларма. Погледнах на другата страна, докато той набираше кода, за да не си помисли, че съм си наумил нещо.

— Готов съм да се катурна в леглото — каза и ми показва моята стая. На леглото имаше нова четка за зъби, паста и огледало. — Нямам пижама, Бил. Не знаех размера ти. — Изглеждаше смутен, затова стоеше на прага и не пристъпваше навътре.

— Благодаря — казах. — Всичко е страхотно. Наистина.

Той тракна със зъби, сякаш ченето не му беше по мярка.

— Виж, искам да знаеш, че обикновено не ми идват гости, никога преди не съм посрещал гости.

Не знаех какво да отговоря.

— Опитвам се да ти кажа, Бил, че не трябва да се притесняваш, че може да ти се случи нещо. Аз харесвам жени. Ако останеш достатъчно дълго, сам ще се убедиш.

— Вярвам ти — отвърнах.

— Добре... тогава по-добре да поспиш.

Спалнята е боядисана в светлозелено, има тъмни мебели, сив килим и две картини на стената, които висят накриво. Едната представлява черно-бяла снимка на жена с вдигната коса и мъж с дълга

черна брада. Другата е рисунка на някакви дървета, която прилича на изрезка от списание. В стаята мирише на стар човек и е малко горещо.

Измивам си зъбите и се поглеждам в огледалото. Драскотините по лицето ми вече минават, но гърдите ме болят, очите ми са зачервени и косата ми изглежда ужасно.

Събличам се по долни гащи, мушвам се в леглото и затварям очи. Отначало е тихо, но после от стаята на Сам дочувам музика. Прилича на китара, но звукът е по-висок. Мандолина. Един кьнтри състав в Сънсайд имаше такъв инструмент.

Свири една и съща песен много пъти. Изглежда, е стара и много тъжна.

После спира и започва да хърка. Мисля си за мама. Нищо друго няма в ума ми до сутринта.

Вече е събота, аз се събуждам преди него и отивам във всекидневната. Пердетата са спуснати и в къщата е тъмно. Дръпвам едното перде във всекидневната и виждам два метални стола на верандата на Сам, нисък зид и къщи от другата страна на улицата. Небето просветлява и ниско прелитат гларуси. Странно, но мога да се закълна, че помирисвам солта през стъклата на прозорците.

Във всекидневната има повече книги от всяко друго място, което съм виждал, с изключение на библиотеката. Стените са покрити с полици и придвижването из стаята е почти невъзможно заради списанията по пода. В ъгъла има кушетка, върху която е постлано плетено одеяло, телевизор и статив с ноти на песен от някой си Сметана.

Сядам на кушетката и от нея полита прах. Нямам болки в стомаха, както всяка сутрин. Никога през живота си не съм спал по-добре и решавам да се отблагодаря, като приготвя закуска.

В кутията на кухненския плот намирам неначенат бял хляб и отрязвам четири филии. Има и кафемашина, но не знам как да я използвам, затова наливам мляко и портокалов сок в чаши и ги слагам на масата заедно с хартиени салфетки, вилици, лъжици, ножове. В хладилника има плодове и зеленчуци, масло, някакъв кисел крем, яйца и голям буркан с нещо сребристо, като от химическа лаборатория. Осолена херинга. Изваждам яйцата с надеждата, че Сам ги обича бъркани.

Те вече са изпържени, когато дочувам кашлицата му. Той влиза, облечен е в светлосин халат, търка си очите, после намества ченето си.

— Стори ми се, чух нещо. Ти какво, да не си кулинар?

— Харесваш ли бъркани яйца?

Той се обръща с гръб към мен, слага ръка на устата си и продължава да кашля.

— Извинявай. Да, обичам бъркани яйца. Обикновено в събота не готвя — имаме празник. Не съм толкова религиозен, но обикновено не готвя. Сигурно защото майка ми правеше така.

— Извинявай...

— Не, не, всичко е наред, защо това трябва да се отнася и до теб? — Той се приближава и поглежда в тигана. — Мирише хубаво. Добре ще ми дойде нещо топло. Знаеш ли как да приготвиш кафе?

— Не.

Той ми обяснява как да пусна машината и излиза. Когато се връща, кафето е налято, а той е облечен в тъмен костюм и бяла риза с разкопчана яка. Косата му е сресана и е обръснат. Яйцата вече са съвсем изстинали.

— Така, сега да похапнем — казва, разтваря салфетката и я слага на скута си. — Bon appetit — това означава „да ти е сладко“ на френски. — Опитва яйцата. — Много добре. Много джентълменски от твоя страна да приготвиш закуска, Бил. Може би има надежда за младото поколение.

Изяжда си всичко в чинията, изпива две чаши кафе и въздиша дълбоко.

— Така, ето каква е програмата ми: отивам в синагогата за съботната служба, ще се върна около единайсет — единайсет и половина, най-късно по обед. Ще оставя алармата изключена, в случай че искаш да излезеш от къщата.

— Не, ще стоя тук.

— Сигурен ли си?

— Да. — Изведнъж гласът ми се стяга. — Ще почета.

— Какво ще четеш?

— Имаш много книги.

Той се оглежда из всекидневната.

— Обичаш да четеш, така ли?

— Много.

— Работиш, четеш... И аз обичам да чета, Бил. Някога исках да стана адвокат. Още докато бях в Европа. Никой от семейството ми не е висшист. Всички са били фермери, миньори, работници. Баща ми знаеше Библията наизуст, но не ни позволяваха да учим. Бях твърдо решен да получа образование, но войната ме спря. Книгите са на твое разположение. В тях няма нищо, което момче на твоите години не би трябвало да вижда.

Избърсва ръцете си, отнася си чинията в мивката и се поглежда в малкото огледало над нея.

— Сигурен ли си, че искаш да оставя алармата включена?

— Да.

— Просто не искам да се чувстваш като в затвор. — Докосва яката на ризата си, приглажда я и потупва косата си. — Ето ме вече готов да се срещна с Бог. Надявам се, че и той е готов да се срещне с мен. Ако огладнееш — яж. И аз ще донеса нещо, като се върна. Ще се видим в единайсет — единайсет и половина.

Връща се в 11:27, паркира линкълна зад къщата и слиза бързо, в ръцете му има нещо, завито в алуминиево фолио. Отваря предната дясна врата и от нея слиза слабичка възрастна жена с червена коса. Двамата говорят кратко и после изчезват.

Той влиза през пътната врата след петнайсет минути.

— Изпратих една приятелка до тях. — Оставя пакета с фолиото на масата и го развива. Бисквити, напръскани с цветна захар. — Заповядай.

Отхапвам една.

— Благодаря.

— Няма нищо. Виж какво, харесвам възпитанието ти, но няма нужда да ми благодариш за всяка дреболия. Иначе ще заприличаме на Алфонс и Гастон — двама много учтиви французи. — Слага едната си ръка зад кръста, а другата на корема и се покланя. — След вас, не — само след вас. Това е стар виц — и двамата са толкова учтиви, че по цял ден не могат да пресекат улицата.

Усмиввам се.

— Е, какво чете? — пита той.

— Списания.

Повечето му книги се оказаха романи. Намерих и много каталози за мивки и тоалетни. Списанията обаче бяха интересни — доста стари, от петдесетте и шейсетте години. „Лайф“, „Лук“, „Сатърдей Ивнинг Поуст“, „Тайм“, „Популярна механика“. Имаше статии за президентите чак от Айзенхауер насам, за Корейската война, кинозвезди, животни в зоопарка, семейства, които изглеждаха щастливи, странни обяви.

— Гладен ли си?

— Не, благодаря.

— Че какво си ял?

— Бисквита.

— Не се прави на умник.

— Пих и малко мляко.

— Само това? — Отива до хладилника и вади буркана с херингата. Парчета риба плуват в някакъв мътен сос. — Това са белтъчини, Бил.

Поклащам глава.

— Това е риба. Не обичаш ли риба?

— Не много.

Отваря буркана, вади едно парче, изяжда го, после пак отваря хладилника и поглежда вътре.

— Какво ще кажеш за малко салатата?

— Добре съм, господин Ганзър. Наистина.

Оставя херингата на мястото ѝ и си сваля сакото.

— По-късно ще изляза да купя две пържоли. Ти нали не си вегетарианец?

— Обичам месо.

— Какво сговорчиво момче! Играеш ли шах?

— Не.

— Трябва да се научиш.

Правилата са като на война и затова ми харесва. След шест партии аз го бия и той казва: „Много добре“ — но не съм сигурен, че му е приятно.

— Още една, господин Ганзър?

— Не, смятам да подремна. — Пресяга се да ме погали по главата, но сам се спира. — Умът ти сече, Бил.

Чета, докато той спи, настанил съм се удобно на прашната кушетка, завит наполовина с кухненското одеяло. На няколко пъти

ставам, поглеждам навън и гледам красивото небе. Но предпочитам да съм вътре.

Той се събужда в 6:15 и си взема душ. Когато излиза от стаята си, е облечен в друг костюм — кафяв, със синя риза и тъмни обувки.

— Ще отида да взема пържоли — казва. — Не, чакай малко... — Отваря камерата и изважда пакетирано пиле. — Това става ли?

— Става, господин Ганзър, но наистина не съм гладен.

— Как може да не си гладен?

— Просто не съм.

— Не се храниш често, нали?

— Нищо ми няма.

— Откога си сам?

— Известно време.

— Добре, добре, няма да любопитствам. Ще го размразя и ще го сваря. Така е по-здравословно.

В 7:20 пилето е сготвено и аз изяждам повече, отколкото мислех, че мога. После забелязвам, че Сам едва е докоснал кълката в чинията си.

— И вие имате нужда от белтъчини, господин Ганзър.

— Много смешно — казва той. Но се усмихва. — За мен се грижат в столовата. Тази вечер имам среща за вечеря. Ще се оправя ли сам тук?

— Разбира се. Свикнал съм.

Той се намръщва, слага кълката в моята чиния и става.

— Не знам кога ще се върна. Вероятно към десет — десет и половина. Обикновено каня гости тук, но не знаех дали искаш да се срещаш с хора. Нали така?

— Това си е вашата къща. Мога да остана в спалнята.

— Какво? Да се криеш като някакъв... Не, аз ще изляза. Ако имаш нужда от мен, ще бъда на шест къщи оттук, бялата със синята ограда. Тя е на Клайнмън, госпожа Клайнмън.

— Весело прекарване! — казвам аз.

Той почервенява.

— Да... Виж какво, Бил, напоследък си мислех. За онези двайсет и пет хиляди. Ако ти се полагат, трябва да си ги поискаш. Това са доста пари. Аз мога да се погрижа никой да не ти ги измъкне — имам един приятел от другата страна на улицата, бил е адвокат. Комунист е, но е

умен, знае всички букви на закона. Няма да ти вземе и един цент, мога да се погрижа той да те защитава...

— Никой не може да ме защити.

— Защо говориш така?

— Защото никой никога не ме е защитавал.

— Но виж...

— Не — казвам аз. — Няма начин да оставят едно дете да вземе толкова пари. А и аз не мога да им помогна така или иначе. Не съм видял лицето на онзи мъж, видях само номера на колата му...

— Номера на колата? Бил, това може много да помогне. Те имат начини да намерят собственика по номера...

— Не! — извиквам. — Никой никога не е правил нищо за мен, а и на мен не ми пука за това. И ако според теб това ме прави лош гражданин и вече не ме искаш тук — добре, ще си тръгна!

Ставам и се втурвам към вратата. Той ме сграбчва за ръката.

— Добре, добре, успокой се, няма нищо...

— Пусни ме!

Пуска ме. Стигам до вратата, виждам червеното око на алармата и спирам. Стомахът ме срязва.

— Моля ти се, Бил, успокой се.

— Спокоен съм. — Но това е лъжа. Дишам учестено и гърдите много ме стягат.

— Виж какво, съжалявам — казва той. — Забрави какво ти казах, просто си помислих... че ти очевидно си добро момче, а понякога добрите хора не правят каквото трябва и тогава се чувстват... О! Кой съм аз, за да ти говоря така? Ти сам знаеш какво да направиш.

— Нищо не знам — промърморвам аз.

— Какво?

— Всеки път, когато се опитам да науча нещо, все се случват разни работи — като при вас с войната.

— Но ти се справяш, както и аз се справих.

Пак ми се приплаква, но няма да го направя, в никакъв случай! Думите сами потичат от устата ми.

— Не знам какво да правя, господин Ганзър. Може би трябва да се обадя в полицията, може би ще им звънна от уличен автомат, ще им кажа номера на колата и ще затворя.

— Ако го направиш по този начин, как ще си вземеш парите?

— Оставете парите, те никога няма да ми ги дадат. Дори и да ги взема, майка ми ще научи, а след това и Тъпака — това е мъжът, с когото тя живее. Заради него избягах. Накрая той ще ги прибере, повярвайте ми, няма начин да взема и цент от тях и пак ще съм там, откъдето започнах.

— Тъпака, а? Куха тиква? — Той се потупва по главата.

Аз се засмивам.

— Да.

И той започва да се смее. Моят смях става още по-силен. Не че съм много весел, но така се освобождавам от напрежението.

— Умно момче като теб и някаква куха тиква — казва той. — Разбирам защо се боиш, че ще има проблеми. Добре, ще ти дам кода на алармата. В случай че ти се прииска да подишаш чист въздух. Едно, едно, двайсет и пет. Запомни го като първи януари 1925. Рожденият ми ден. Роден съм на Нова година.

— Няма да излизам.

— За всеки случай. — Той набира кода, светлината става зелена и отваря вратата. — Успокой се, разполагай се, опитай херингата.

— Изключено — казвам аз и той тръгва усмихнат.

Шахматната дъска е още на масата в кухнята. Смятам да опитам някои ходове, да огледам нещата от двете страни.

68.

Телефонът събуди Петра в 6 и 46 в събота сутринта. Гласът на Шолкопф разбърка още повече мозъчните й вълни.

— Имам разрешителни за претърсване на офиса и дома на Балч. Отивате двамата с Фурние и много внимавайте, преди да предадете информацията за него в бюлетина. Пратих ти по куриер книжата и ключовете, трябва да пристигнат всеки момент. Искам да привършите с всичко днес, за да можем да метнем мрежата върху копелето.

— Защо трябва да чакаме, преди да я хвърлим?

— Защото така искат отгоре, Барби. Заради подозренията ни към Рамзи и за това, че за малко не го обвинихме, те са си глътнали езиците от страх. Никакви въпроси повече. Залавяй се за работа.

— Фурние знае ли за задачата?

— Ти ще му кажеш.

На вратата се позвъни точно когато излизаше изпод душа. Избърса се скоростно, уви се в една хавлия и изтича да отвори. През шпионката видя полицаи на стълбищната площадка и промуши ръка през процепа на вратата, за да вземе кафявия плик с разрешителните и ключовете. Високото униформено ченге се ухили, огледа я и каза, че ще трябва да подпише обратната разписка.

— Мушни я под вратата. — След като я затръшна под носа ти.

Събуди Уил в 7 и 15. Той звучеше полумъртъв, а на нея й се стори, че чува женски глас в далечината.

— Добре — каза той. — Къде отиваме най-напред?

— От теб зависи.

— Офисът на Балч е по-близо. Какво ще кажеш за... девет часа? Хайде да е девет и половина.

— Искаш ли да мина да те взема?

Той не отговори веднага. При него определено имаше жена, която говореше ниско и ритмично, сякаш пееше.

— Не — каза. — Ще те чакам там.

Без уличните задръствания отиването до Студио Сити ѝ отне петнайсет минути. Утринният бриз вееше косите ѝ, успя да намери време да спре в „Дюпарс“ близо до Лоръл, за да си купи кафе и ябълков сладкиш за из път. На паркинга пред кафеникавата сграда бе паркирана сива акура, но от шофьора нямаше и следа. На регистрационната табела пишеше „SHERRI“. Тя паркира до нея и докато закусваше в колата, пристигна Уил в цивилната си кола — черна тойота супра. Носеше мръснобял ленен костюм, черна поло блуза, черни изрязани обувки, изглеждаше готов за курорт в Палм Спрингс. Тя бе облечена в обичайните си сако и панталон.

Той хвърли един поглед на сградата.

— Ама че дупка!

— Рамзи живее като крал, а с него се отнася като със слуга. Може би на човека накрая му е избила чивията.

— Защото не е знаел, че ти си психоаналитик — отвърна той. — Всъщност има смисъл в думите ти.

— Искаш ли още? Хрумна ми снощи: тялото на Лиза бе оставено на открито, без никакъв опит да се скрие. Същото е било и с Илзе Егерман. Сякаш иска да се изфука — вижте какво мога да направя и да ми се размине. През целия си живот Балч е бил потискан от Рамзи, получавал е огризките, бил е обиждан. Какъв по-добър начин да си го върне, освен да отнеме жената на Рамзи, после да я захвърли и да го оповести пред целия свят.

— Да я отнеме? — повтори Уил. — Мислиш, че между Балч и Лиза е имало нещо?

— Мисля, че на Балч му се е искало. Той не е Адонис, но тя някога е излизала с него, а и знаем, че си е падала по по-възрастни мъже. Дали се е съгласила да започнат отново — това знае само Балч. Освен ако не намерим нещо вътре.

Приблжиха към вратата с пистолети в ръце. От опит знаеха, че детективите по принцип стрелят рядко, но най-често им се налага, когато изпълняват разпореждания за обиск.

Петра отключи вратата и влезе първа. На бюрото седеше някой и тя приготви деветмилиметровия си пистолет.

Млада жена в делови костюм се мъчеше върху кръстословицата в утринния вестник. При вида на оръжията по лицето ѝ се изписа

ужас. Хубава брюнетка с много къса коса, тъмни очи, вероятно испаноговореща.

— Коя сте вие? — попита Петра.

Уил беше зад нея. Усещаше дъха му.

Жената заговори треперливо, едва чуто:

— Шери Америън. Аз съм адвокат.

Акурата на паркинга.

— Адвокат на господин Балч ли?

— Не — каза Америън. — Работя за Лорънс Шик. — Сега гласът ѝ бе по-стабилен и леко остър от презрението, прокраднало се в него, а очите ѝ бяха станали хладни. — Ще ми позволите ли да ви покажа документите си? Те са там, в чантата ми. Имам предвид — без да ме застреляте междуременно.

— Добре — отвърна Петра.

Америън извади шофьорска книжка и визитна картичка от „Шик и съдружници“. От книжката разбраха, че е на двацет и седем години. Току-що завършила юридическия факултет. Вършеше черната работа на Шик в почивните си дни.

— Всичко наред ли е? — попита тя величествено. Беше младши съдружник, но жестикулираше така, сякаш пледираше пред Висшия съд. Скоро щеше да усвои всички адвокатски маниери. — Бихте ли прибрали тези пистолети, моля?

Без да дочака отговор, тя излезе иззад бюрото. Страхотно тяло.

Уил прибра оръжието си в кобура.

— Какво правите тук?

— Представявам интересите на господин Х. Карт Рамзи, полицай...

— Детектив Фурние. А това е детектив Конър.

Америън сви рамене, за да им покаже, че имената им нямат никакво значение за нея.

— Фирмата ни бе информирана, че се каните да направите обиск в тези помещения, свързан с възможни улики, засягащи господин Грегъри Балч. Може ли да видя заповедта?

— Защо? — попита Уил.

— Защото помещенията са собственост на господин Рамзи, а ние представяваме неговите...

— Ето. — Петра мушна пистолета в чантата си и ѝ подаде книгата за Студио Сити.

Младата адвокатка ги разгледа.

— Точно така: улики, свързани с господин Балч. А не с господин Рамзи. В този офис има много документи с конфиденциално съдържание, свързани с финансите на господин Рамзи, и ние настояваме те да не бъдат пипани. В този смисъл ще остана тук, докато вие провеждате обиска. За да мине всичко гладко, ние предлагаме да установим процедура, при която вие да описвате всяко чекмедже и/или полица и да изброявате писмено съдържанието, преди да...

— Ако искам да си издухам носа — каза Уил, — ще направите ли опис на салфетката?

Америън се намръщи.

— Наистина не виждам какъв смисъл има...

— Добре — каза Уил. — Стига глупости! Започваме от горното чекмедже на първото бюро. И никакви приказки и почивки за кафе. Сгъвайте вестника с кръстословицата и го прибирайте.

Отне им три часа да претърсят всеки сантиметър от офиса. След първите шейсет минути Америън се отегчи от ролята си на цербер и започна да казва: „Добре, добре“ всеки път, когато Уил и Петра посочваха към книга на полицата или към кутия на земята. Краткотрайно задържане на вниманието, поколението на „Улица «Сезам»“.

Единствените остатъци от присъствието на Балч бяха кутии от храна, менюта за поръчки от околните ресторанти и едно горно чекмедже, пълно с канцеларски дреболии. Никакви семейни снимки — Петра предположи, че това не е необичайно: Балч на два пъти се бе провалял в брака си.

Човек без никакви корени? Нещо в него вечно проваляше връзките му? И какво толкова? Същото се случваше и с милиони хора, които не убиваха.

Продължи да търси. Всички документи бяха на Рамзи. Сега Америън отново съсредоточи вниманието си. Регистри за наеми, разписки за възстановяване на данъци, папки с изброени трансакции, договори. Все неща, които Петра с удоволствие би разгледала преди

няколко дни. Балч бе работил тук с години и не бе оставил нищо след себе си.

Дали това не говореше за отношението му към работата?

Тя свали един калифорнийски данъчен закон от полицата, прелисти страниците и го изтърси надолу. Нищо. Същото беше и с останалите десетина книги. Офисът беше дори още по-разхвърлян от деня, в който разпита Балч. За разхвърлян човек се бе показал като много лукав убиец — направи толкова много и така добре обмислени стъпки.

Тогава защо е сглупил и се е обадил на „Уестуърд Чартър“, без да помисли, че това ще ги предупреди за бягството му?

Обичайното саморазрушително поведение на психопата?

Или беше уловка... Къде ли е той?

Тръгнаха си в един следобед, спряха да обядват в едно рибно ресторантче на Вентура. Не разговаряха много. Уил отначало беше раздражен и четирите часа безплодна работа не подобриха настроението му. Изяде бавно писията си, пи много чай с лед и през цялото време гледаше през прозореца. Петра преглъщаше палачинките с раци, все едно бяха прегорели от пържене хоккейни шайби, и в три следобед двамата караха всеки в своята кола по шосе 101 към 405-о, след което следваше един час път до Ролинг Хилс и дома на Балч на „Садълуакс Роуд“.

На магистралата той я задмина и тя го изгуби от погледа си, когато се замисли за нещо. Увеличи скоростта и настигна супрата точно край плажа Хермоза, махна му да тръгне по изхода за плажа Редондо. И двамата спряха в една отбивка. Петра притича до колата му.

— Може да ми се смееш — каза тя, — но искам да хвърля един поглед на кея, където за последен път е била видяна Илзе Егерман, и тогава да отидем у Балч.

— Добре — отвърна той. — Добра идея. Ще карам след теб.

Петнайсетминутното пътуване на запад по булевард „Редондо Бийч“ ги отведе до мястото, където някога е бил ресторантът „Антоанс“, който сега се казваше „Дъдли Джоунс Стейк Хаус“ и гледаше към пристанището. Тъмночервена зала, пълна с почиващи, шум и руси сервитьори, които приличаха на сърфисти, плъзгащи се умело с плата с редки меса и големи като дини картофи.

Петра за секунди си представи как Илзе Егерман се кара с Лаукх. Тръгва си от ресторанта, спуска се по дървената стълба на кея, точно както правеха сега те двамата с Уил. После надолу към паркинга. Късно през нощта, пусто — това място можеше да изглежда зловещо.

Пътуването до Ролинг Хилс я охлади.

След първите шест мили направо по булевард „Хоторн“ започна обичайният хаос от автомобилни сервизи, търговски алеи, складове за канцеларски материали, после пътят се стесни точно преди да излязат на „Палос Вердес Драйв“, където по средата имаше ивица, обрасла с евкалипти и борове и черностеблени дървета с богати корони, които приличаха на върби. Голям дървен знак ги приветства в „Ролинг Хилс Истейтс“, а от двете страни на шосето се появи бяла ограда, като тези във фермите.

Десет минути след Редондо караха спокойно. Това беше територията на Балч.

Представи си го как се прибира вкъщи, след като цял ден е работил като роб на Рамзи, спира за едно питие, забелязва как Илзе и Лаукх се карат. Проследява ги навън, вижда, че Лаукх си тръгва, качва Илзе, като ѝ обещава, че ще я закара до хотела ѝ на кея, но никога не стигат дотам.

Захвърля я на открито на паркинга.

Вижте какво мога да направя и да ми се размине!

После се прибира. Толкова е просто.

Един ден на плажа.

69.

Океанът беше красив, но край него имаше прекалено много хора.

Носеше фалшива брада от естествен косъм, подобна на онази, която използва с германското момиче, широкопола сламена шапка, опърпан кафяв шлифер, надянат върху износена бяла риза и евтини сиви памучни панталони. Маратонки, сравнително нови, но изпоцапани, за да пасват на цялостния му вид.

Крачеше нарочно тромаво, като влачеше краката си, все едно му бяха схванати. Докато вървеше, се правеше, че гледа в земята, но успяваше да види и далеч напред, без да го забележат, тъй като шапката много му помагаше, скривайки очите му. Ако някой се опиташе да улови погледа му, той просто свеждаше периферията и се взираше в някоя дреболия.

Господин Малоумен Бездомник. По „Оушън Франт Уолк“ беше пълно с такива, седяха на пейките, криеха се в тълпата, зяпаха в пясъка или палмите край океана, сякаш там се случваше нещо важно. Какво? Прииждаха въображаеми китове? Сирени с големи цици приплясваха край брега?

Майка му полудя, когато той беше на четиринайсет години. Никога не се бе чудил за какво си мислеше тя. Просто стоеше настрана, сякаш болестта ѝ бе заразна.

Вървеше много бавно нагоре и надолу по „Оушън Франт“. От време на време посядаше, правеше се, че дреме, а всъщност разглеждаше минаващите.

Никой не му обръщаше внимание. Две ченгета на велосипеди патрулираха за хулиганства, така че ако се пазиш сам, те с удоволствие те подминават. Същото беше и с туристите — даваха всичко, само и само да избегнат протегнатите панички.

Проблемът беше в количеството хора. Хубава топла събота, хората се тълпяха на плажа, бавнодвижещата се платформа за разходки, плаваща успоредно на „Оушън Франт“, беше така пренаселена, че отделните хора едва се виждаха.

Много деца, но нито следа от онова дете. След час вече бе готов да ги раздели в две групи: добре измитичките отрочета на туристите и тайфите от загорели устати местни хлапета, които сновяха насам-натам из потока пешеходци и най-вероятно търсеха кого да предложат.

Какво ще прави онова хлапе навън посред бял ден?

Защо ще идва тук... особено след „анонимното обаждане“?

Загуба на време, но като се сетеше за всичко, което бе свършил, му ставаше по-добре.

Прекрасен ден, наслаждавай му се. Отдавна не бе идвал насам, а алеята доста се бе комерсиализирала, от двете ѝ страни бяха накацали магазини, павилиони за закуски, ресторанти, дори синагога — това беше странно. Имаше постройки по цялата алея, а и след нея, по Спийдудей. Някои капанчета бяха разположени в приземните етажи на високите жилищни сгради отпреди войната. Момчето можеше да е в някоя от тях, но как да го намери?

Можеше да е навсякъде.

Ще почака още няколко часа. От брадата, шапката и шлифера му ставаше топло. Една студена напитка ще му се отрази добре, имаше десет долара в джоба си и още пари в колата, паркирана на шест пресечки оттук. Но един откачен клошар с пари можеше да привлече внимание, затова реши да се задоволи с вода от чешмичката.

Имаше една в другия край, близо до синагогата. Ще отиде до най-северния край на „Оушън Франт“, ще се обърне, ще се върне, ще пие, ще повтори всичко няколко пъти, ще се направи, че подремва и ще приключва за днес.

Трябваше да остави хлапето. Каза си, че всичко е наред, но мисълта му заседна на гърлото. Голяма гореща пъпка, пълна с гной, която плачеше да бъде изстискана.

Предпочиташе да се остави на интуицията си. Да избегне натрупването на напрежение.

Майка му беше неимоверно импулсивна, преди съвсем да откачи. Пушеше по пет кутии на ден, чоплеше си лицето, поклащаше се, докато шиеше, тъпчеше се с храна, после гладуваше с дни. Когато я прибраха в болницата, започна да си блъска главата в стената — като някое дете аутистче, затова я заставиха да носи футболен шлем. Рокля на цветя и шлем — на какъв пост играеш, мамо? Изглеждаше

отчайващо и той правеше всичко възможно да избегне посещенията при нея.

Тя почина преди десет години и той беше единственият ѝ жив роднина. Чрез местен адвокат поиска от болницата да я кремират и я погребат в родното ѝ място.

Мисълта за нея не предизвикваше никаква емоция. Беше му горещо, чувстваше се обезкуражен, хич не му харесваше, че остави работата недовършена. В момента най-вече го мъчеше жегата. Само това чувстваше.

Отне му цял час, докато премине още два пъти по алеята, като междуременно му ставаше все по-ясно, че няма да свърши нищо.

Нито едно хлапе не приличаше на онова от портрета. Стигна до чешмичката, напълни стомаха си с вода и си избърса брадата. Един турист също се канеше да пие, но размисли. Ето това се казваше убедително представление.

Най-близката пейка бе заета от млада двойка в трикотажни дрехи. Той се завлече дотам, мърморейки си, намести задника си на ъгъла и двамата младежи станаха и си тръгнаха.

Много добре!

Службата в синагогата сигурно току-що бе свършила, защото видя как някакви старци си говорят отпред, после се разотиват. Нямахше нищо против малцинствата, дори нищо против евреите, просто му се искаше тези, които могат да се погрижат за себе си, да умрат и направят място за останалите.

Макар че тези, останалите, не обичаха евреите. Един човек продаваше сувенири няколко магазина по-надолу. Как само го гледаше — с искрена враждебност.

Грозен мъж между четирийсет и петдесет, с дълга мазна руса коса, вероятно боядисана. Имаше лоша кожа, а изпод ръкавите на ужасната му лилава блуза с надпис „Ето ме, Калифорния“ стърчаха кльощави ръце.

На щанда се продаваха подобни тениски, шапки, слънчеви очила, сувенири, знаменца и пощенски картички, малкото местенце беше задръстено с боклуци. Никой не ги купуваше, сигурно защото продавачът беше дружелюбен като пираня.

Враждебен и нервен. През цялото време оглеждаше „Оушън Франт“ във всички посоки.

Интересно.

Две ченгета минаха край щанда, бутайки велосипедите, а очите на грозния продавач се разшириха и той целият се изпружи напред. За малко не се хвърли през щанда.

Да не би да искаше да им каже нещо?

Но изведнъж се спря, взе някаква кукла и се направи, че проверява цената.

Странно...

Сигурно и ченгетата си помислиха същото, защото се спряха да поговорят с него. Той се усмихна измъчено и поклати глава. Полицайте не си тръгнаха веднага. Нещо в този човек ги накара да се зачудят. Той продължаваше да се хили, премяташе куклата в ръцете си и накрая те си тръгнаха.

Продавачът дълго гледа след тях, преди да се върне към предишното си занимание: да се озърта на север, после на юг, север и пак юг. Нито за миг не поглеждаше към плажа.

Търсеше нещо определено. И някого?

Анонимното обаждаме. Възможно ли беше? Нима господ беше толкова благосклонен?

Огледа още двайсетина минути продавача на сувенири — все същите движения: една крачка, поглед към алеята, взема една кукла, стиска я, връща я на мястото ѝ, една крачка... Изведнъж обаче смени поведението си — отиде зад евтините басмени пердета и загърби щанда. Вероятно това беше склад. Или тоалетна.

За пет минути щандът беше без надзор и няколко местни хлапета се завъртяха и грабнаха пощенски картички от стенда. След малко дългокосият се върна и изтри устните си.

Почивка за една глътка. И после пак същото: нагоре, надолу, нагоре, надолу. Определено дебнеше нещо.

Възможно ли беше наистина? Може би чакаше някой наркочилър.

Пак започна, явно имаше мотив.

За неудачник като него, продаващ боклуци, които никои не купува, двайсет и пет бона значат много свободни съботи. Основателна причина за нервност.

Понаблюдава го още малко. Същото поведение, с още една почивка за глътка алкохол. Беше като робот, като на автопилот, като

някой от откачалките, които виждаше при посещенията при майка си.

Със сигурност си струваше да го държи под око — какво можеше да загуби?

Стана, повървя стотина метра, смени посоката и се приближи към редицата с магазини, мина покрай щанда и погледна работното време. Ето го:

Лятно работно време: от 11 до 5 от понеделник до петък, през уикенда — от 11 до 8.

Сега ще си тръгне и ще се върне към осем. Да се надяваме, че дотогава тълпата ще се е разотишла. Да се надяваме, че този няма да затвори по-рано или да бъде сменен от някой друг. Ако стане така, и утре беше ден.

Тъй като не получи никаква друга информация, той реши, че ще си остане с надеждата.

Оптимизъм — това беше ключът. Стига да не изгубиш чувството си за хумор.

70.

Садълуакс Роуд беше триста метра навътре след завоя от Палос Вердес. По пътя Петра видя две облечени като жокеи момиченца, които язدهа разкошни кафяви коне. Една жена ги следваше с черния си жребец и наблюдаваше внимателно стойката им или конете, а може би и двете.

Къщата на Балч се намираще на километър по-нагоре по сенчестата улица. Едноетажна постройка с гипсова мазилка в кайсиен цвят, кацнала на хълма върху море от див бръшлян. Същата бяла фермерска ограда опасваше имота и съседните дворове. Момчета стреляха в баскетболни кошове, мъж в яркозелена поло блуза миеше с маркуч един първокласен корвет. Из квартала витаеше аурата на семейства с блестящо бъдеще.

Странно място за сам човек. Може би го бе наследил от някой от браковете си.

И на гаража на Балч имаше баскетболен кош. Отпред нямаше паркирани коли. Няколкото рози, посадени край къщата, бяха източени и посърнали, а покривните греди — изкорубени. Пред мрежата на пътната врата лежах овързани пакети с поща, поне на четири дни. Малка бележка, залепена на мрежата, съобщаваше, че местните полицаи са поели юрисдикцията над имота, влизането бе забранено. Хората на шерифа обаче не бяха прибрали пощата.

Уил им се обади по телефона и те казаха, че могат да влизат. Ако с Петра вземат нещо, да го опишат и да изпратят списъка. Той извади найлонови пликчета за веществени доказателства и формуляри от багажника, Петра взе пощата и двамата влязоха.

Всекидневната беше тъмна, задушна и осеяна с непипнати вестници, мръсни дрехи, празни кутии от бира и пепси, бутилки от портокалов сок и водка. Човекът обичаше силните коктейли.

Кочина, също като в офиса. Но не и като в лексуса. Докато Петра четеше пощата, Уил се зае с канапетата, вземаше възглавниците, сваляше калъфките им и ги изтърбушваше.

Четиридневната поща се състоеше от сметки, долнопробни реклами и купони за пазаруване с намаление. Преди дни е бил забелязан в Монтесито да сменя колите, след като е погребал Естрела Флорес. Къде ли бе прерязал гърлото на прислужницата? Сигурно някъде по хълмовете над „Ранч Хейвън“. Петра предполагаше, че е сплашил Естрела в къщата, изкарал я е с колата през противопожарния изход и е намерил някое тихо местенце, подходящо за убийство. После е завил тялото в найлон, напъхал го е в багажника, пропътувал е четирийсет и пет минути до Монтесито, погребал е трупа, оставил е лексуса, защото е смятал, че е чист, а и защо ли ще им е на ченгетата да проверяват лятната вила на Рамзи?

Взел е джипа, защото тъкмо в него е убил Лиза, и е искал да е сигурен, че е напълно чист?

Спомни си поведението му по време на разпита. Смирнен, стараещ се да остане незабележим. Никаква враждебност, но ако наистина е такъв психопат, не би трябвало и да има.

Бил е предизвикан от лошия, сприхав характер на Лиза, от начина, по който тя си го е изкарвала на Карт. Чисто нови маратонки. Хитро копеле беше този господин Грегъри Балч. Тогава защо цял живот бе останал нечий лакей?

Смучел е пари от шефа и е чакал удобен момент, за да си го върне? Отначало плановете му са били свързани с Лиза, но после нещо се е объркало... дали Балч не беше някъде в Бразилия с натъпкани с банкноти куфари и изпълнен с удовлетворение, че е разбил живота на Рамзи по повече от един начин?

Тя се върна в кухнята. Храната в хладилника говореше за тъжен ергенски живот: бира, вино, още портокалов сок и „Смирноф“, още картонени кутийки от ресторанти. Говеждо и ребра от китайското заведение на булевард „Хоторн“, пластмасова кофичка с пилешко от KFC — без адрес, но Петра бе видяла откъде би могъл да го вземе на булевард „Хоторн“. Половинка огромна пица от някакво място, наречено „Демона“, в Студио Сити. На булевард „Вентура“, само на няколко преки от офиса. Храната отдавна не ставаше за ядене. Пицата изглеждаше като вкаменелост.

Уил работеше тихо и мрачно във всекидневната, обръщаше кушетките, разрязваше възглавниците на седалките. Свали един

часовник от стената и го разтресе достатъчно силно, за да му причини сериозна повреда, надникна и в комина на камината.

Тя реши да огледа цялостно къщата, откри три спални, две от тях напълно празни, а другата — отвратително разхвърляна. Две бани, трапезария до кухнята, а до всекидневната — обкована с дърво бърлога с изглед към задния двор, в която нямаше нищо друго, освен кожено кресло и шейсетинчов телевизор. Върху него имаше нелегален тунер. Петра го включи и на екрана се появи еднометров пенис, който влизаше във вагина, ленива електронна музика, стонове и въздишки.

— Такива са мъжете — каза Уил и се засмя.

Тя изключи телевизора и дръпна пердетата. Дворът беше с прилични размери, имаше няколко големи дървета и овален плувен басейн, но тревата бе израснала двајсетина сантиметра и бе жълта като слама. Басейнът приличаше на клоака, пълна със супа от водорасли. Високата каменна ограда и храстите закриваха гледката от съседите. За техен късмет.

Беше на светлинни години от дворцовия блясък на Рамзи. През всичките тези години не се бе приближил и на сантиметър до него.

Реши да се заеме най-напред с противната му спалня. В нея миришеше като на дъното на панер за мръсно бельо. Огромно легло, евтини табли, черни чаршафи и калъпки, осеяни с мазни сиви петна. Тя си сложи ръкавици и разрови спалното бельо. Дюшекът беше съсипан и мухлясал. Пипането на чаршафите на Балч ѝ беше обратно дори през хирургическия каучук.

Срещу леглото имаше друг телевизор със същите размери и още един нелегален тунер. Приемаше същия порноканал. Засъхнали салфетки и мръсни списания в нощното шкафче допълваха картината на самотния полов живот на Балч. Тя прелисти страниците с надеждата, че някакви отвратителни садомазохистични снимки ще открият пред нея облика на психопат, но повечето бяха нормални хетеросексуални мъжки фантазии, най-мръсните бяха само с леки връзвания.

Порното бе прибрано в найлоновите пликове и надлежно описано.

Купчина мръсно бельо и чорапи покриваха като неравен килим мястото между стената и лявата страна на леглото. Балч вероятно спеше отдясно и хвърляше боклуците си през леглото. Гардеробът бе

претъпкан с ватирани блузи в различни цветове, спортни панталони, джинси, ризи — всичките с етикети на „Мейсис“. Найлонов плик с етикет от химическо чистене — на булевард „Хоторн“ — съдържаше два чифта панталони и три ризи, между които беше и светлосинята копринена риза, която носеше в деня, в който съобщи на Рамзи за убийството.

Извади увитите в найлон дрехи. Оставя мръсното си бельо по пода с дни, но тези е решил да почисти.

Сигурно ги е носил, докато е убивал Лиза. Два чифта панталони, три ризи.

Ако са имали петна от кръв, защо в химическото чистене не са забелязали? Порови тук-там и премина на полицата над висящите дрехи. Там имаше тринайсет кутии. Данъчното счетоводство на Балч. Отдели време да го поразгледа.

Заплатата от Рамзи беше единственият му доход. Преди двайсет и пет години бе започнал при него за 25 хиляди долара. С редовни повишения бе стигнал до 160 000. Не беше зле, но беше нищо в сравнение с милионите на шефа му.

Във формулярите бяха отбелязани малко инвестиции. Бе получил облекчения от къщата на „Садълуак“, купена преди четиринайсет години, както и от изплащанията на колите — буици, после кадилаци, а сега и лексуса, но нямаше никакви други недвижими имоти. От тринайсет години изплащаше ежемесечно издръжка на Хелън Балч от Далът, Минесота. През последните девет заделяше и за Амбър Лий Балч.

От името на Хелън се излъчваше представа за жена на средна възраст, преданата първа съпруга. Къщата е купена преди четиринайсет години, може би веднага след сватбата? Ако е така, значи раздялата е дошла година по-късно.

Амбър Лий звучеше като псевдоним от шоубизнеса. Пред Петра изникна образът на разбивачка на сърца с буйна коса и дълги крака — вероятно русокоса, защото от Лиза и Илзе излизаше, че харесва блондинки. Едрогърда глезана с не много хубаво лице. И това не бе продължило дълго.

Две хиляди на месец за Хелън и хиляда и петстотин за Амбър. Разходите му бяха малко над осем бона на месец. Вноските по изплащането на лексуса бяха по шестстотин долара. През последните

няколко години бе получил възстановяване на данъци за общо двайсет хиляди. Не беше точно мизерия, но все пак трохички според стандартите на шоубизнеса. И според стандартите на Рамзи.

Нямаше следи от скъпоструващи хобита или очевидни харчове. Дали залагаше? Или смъркаше кокаин? Дали имаше заделени пари? Дали беше отклонявал тайно суми?

Тя претърси всяко ъгълче от стаята, но не намери счетоводни книги, нито инвестиционни документи. За разлика от Лиза, той не кроеше никакви планове. Дали пък тя не беше пералнята му за пари?

В такъв случай щеше да иска повече. Или щеше да се опита да изнудва Балч. Пари и страст — това трябва да е.

Една врата се затръшна. Погледна през прозореца и видя, че Уил се е запътил към гаража. Натисна дистанционното и вратата се плъзна настрана. Тя не можа да види вътре кола. Върна се към данъчните архиви и описа всяка кутия. По-нататък.

Първата празна спалня се оказа наистина съвсем празна. Във втората обаче намери още находки на полицата в гардероба: три кутии със снимки. В първата професионални снимки на футболни отбори отпреди трийсет години, снимки от гимназията и колежа. Лицата по тях бяха прекалено ситни и не се разпознаваха. Имаше и любителски снимки на Рамзи и Балч в пълно спортно снаряжение, огромни подплънки на раменете, пристегнати в кръста.

Високият тъмен хубавец и неговият белезникав приятел — и двамата бяха ухилени, наперени, готови да превземат света.

Ето ги и сватбените снимки, Балч все още строен и загорял от слънцето, в млечносин фрак, риза с жабо и с неуверено изражение. Хелън се оказа фина, привлекателна, с къса тъмна коса и красива уста. По-късните снимки показваха, че възрастта не ѝ се бе отразила зле, бе останала стройна, понякога носеше очила. Държеше бебе.

Повито в розово. Дъщеря. По време на разпита Балч не спомена нищо за дете, но защо ли да го прави, разговорът им се въртеше около живота на други хора. Петра си спомни как той отклоняваше въпросите за личния му живот. Тогава ѝ изглеждаше странно. Сега вече разбираше.

Имаше около двайсетина снимки на детето, никакво име на гърба на нито една от тях. Хубаво тъмнокосо момиченце, което приличаше

на майка си. Бяха я снимали до около осемгодишната ѝ възраст, след това — нищо.

Може би заради развода, а дали не беше и по-лошо — смърт?
Още една загуба в нещастния живот на Балч?

Във втората кутия имаше по-малки дубликати на рекламните снимки, които Петра видя по стените в офиса на Балч. Повечето на Рамзи, няколко на Балч. Правени бяха от различни фотографи, от Холивуд и от долината.

Последната кутия бе почти празна. Съдържаха сватбена снимка, от печата се разбираше, че фотографът беше от Лас Вегас — връзката с Вегас. Балч в тъмен костюм и бяла риза със стол яка, със зачервено лице, подпухнал, леко размъкнат. Извисяваше се над Амбър Лий, която бе дребна и от азиатски произход, с невероятни скули и гърди, които очевадно бяха увеличени по хирургичен път. Не точно това, което Петра си представяше, но определено беше глезла.

Женеше се за тъмнокоси, а убиваше блондинки.

Под снимката имаше плик с дата отпреди три години.

Със закръглен детски почерк писмото бе адресирано до г-н Г. Балч на адреса на „Садълуакс“. От другата страна пишеше: Кетлин Балч, нямаше адрес. Далът, Минесота, пощенска марка.

Същият почерк стоеше и на намиращия се вътре кариран лист от тетрадка.

Скъпи татко,

Е, вече завърших прогимназия и спечелих награда със състава, но не мисля, че това те интересува. Изобщо не се обаждаш, вече и не идваш, а и не ни пращаш издръжката навреме и тъй като мама е болна, на нас наистина ни е много тежко. Пиша ти само защото мама каза, че трябва да знаеш кога дъщеря ти завършва училище.

Но на теб не ти пука. Нали така?

Твоя дъщеря (предполагам):

Кетлин Лорън Балч

Трогателно. Дали изобщо ѝ бе отговорил? Липсата на следваща кореспонденция говореше, че вероятно не го бе направил.

Никакви снимки на Лиза. Нито на Илзе Егерман. Беше нахално да се надява на толкова много.

Ако е имал някакви фикс идеи относно коя да е от мъртвите жени, сигурно е унищожил доказателствата. Или ги е взел със себе си, за да си поиграе.

Петра завърза всичките кутии с ластиси и ги понесе навън, когато чу вика на Уил.

Беше ги разстлал на пода в гаража.

Шест пистолета — два револвера и четири автоматични, три бойни и две ловджийски пушки, едната от които скъп модел „Мослер“. Кутии с амуниции за всичките. Гаражът миришеше на оръжейна смазка.

На стената над празната работна пейка имаше шкаф за инструменти, две големи кутии, пълни със сортирани части, две кутии с рибарски принадлежности, шест въдици, седем макари.

— За морски и сладководен риболов — каза Уил с респект. — И стръвта е добра. Връзва се ръчно. Я погледни това.

Ножове. Петра ги преброи — двайсет и два. Ловджийски ножове, бойни ками, дълги остриета за обезкостяване. Уил каза, че ги извадил от кутиите с инструменти.

— Човекът обича да стреля и да реже, Петра. На ножа за обезкостяване има кръв. Може да е от някоя пъстърва, а може и да не е.

— Лов и риболов — каза Петра. — Може би си има и малка вила високо в планината.

— Само това ни трябваше, едно от онези момчета, които зоват за завръщане към природата — героите на оцеляването. По-добре да се заемем с всичко това тук. Ще си сложа нови ръкавици и ще взема камерата.

Когато свършиха, беше 8 и 14. В къщата бе станало почти непоносимо горещо и носът на Петра бе свикнал с миризмата.

— Заслужихме си почивката — каза Уил и пусна телевизора, като превключи от канала с орален секс на местните новини. — В

случай че нещо е изтекло. От това тук става ясно, че всичко би могло да се случи.

Новините бяха пълни с престъпления — деветгодишно момиченце отвлечено в Уилоу Глен, прегазен във Флорънс и още един в Ейнджълс Крест, но нищо за Лиза и Уилям Брадли Стрейт.

— Работа, работа, работа — каза Уил, прозя се и свали навитите си ръкави. Сгъна лененото си сако и го постави на камината върху предпазен слой фолио от лосанджелиския полицейски участък. Изглеждаше толкова уморен, колкото се чувстваше и Петра.

Той пак се прозя, а тя каза:

— Знам, че от нас се очаква да започнем да затягаме примката около Балч, но лично аз се нуждая да хапна нещо...

Той вдигна пръст към устните си и ѝ даде знак да млъкне. Нещо по телевизията го бе разбудило напълно.

— ... бял мъж — казваше репортерът. — Все още не се съобщава име, но хората на шерифа описват жертвата като изключително едра, над един и осемдесет и повече от сто килограма. Тялото е нарязано, но частите не са разпръснати в този отдалечен кът на гората. Скаутите, които вероятно са смутили убиеца, твърдят, че са видели една кола да се отдалечава бързо с угасени светлини. Това е всичко засега, Чък. Ще ви държим в течение.

Фурние сграбчи дистанционното и затърси трескаво по каналите. Още на три места излъчваха новини, но или вече бяха приключили с нарязания труп, или само една телевизия се бе добрала до новината досега.

— Какво? — попита Петра.

— Един и осемдесет, сто килограма — каза той. — Може и да е съвпадение, но дяволски точно пасва с описанието на Бюъл Моран, глупака, който търсеше онова хлапе Стрейт. Който вероятно е убил майката на момчето. Искам да кажа, че ми е ясно, че страната има проблем с наднорменото тегло, но... Предположихме, че ще чуе за обаждането от плажа и ще тръгне на запад. Ако го е направил, вероятно е срещнал някой, за когото си е помислил, че ще може да му помогне, а той не го е направил. Не казвам, че това е точно той — много рокери се събират в Ейнджълс Крест, голяма част от тях са едри — но това е прекалено сладко, за да го пропуснем.

— Наистина прекалено сладко — каза Петра. — Направо за изложба.

— И още нещо, Петра. Нарязаният труп и Ейнджълс Крест ми напомнят за нещо, на което се натъкнах преди години, когато работех по онзи руски случай. Руснаците обичат да нарязват жертвите си. Спипахме един от тях, докато го правеше. Задължително обезобразяват главата и пръстите, мислят, че така провалят разпознаването. За тази цел ползваха Ейнджълс Крест, току-що я бяха открили. Човекът, който ми се обади за детето, е руснак. Още първия път, като го видях, ме обзе лошо предчувствие. Има хитри очи.

— Че защо ще убива Моран?

— Ами надпреварата за двайсет и петте бона? Да кажем, че и двамата са с тежък случай на алчност, и двамата са измет, не се контролират. Руснакът — казва се Жуканов — вижда как Моран показва наляво и надясно портрета на хлапето и се разтревожва. Или може би Моран отива при него, казва на Жуканов, че е бащата на момчето, че има известни права в този случай. Жуканов решава да му затвори устата. Тези руснаци са жестоки, Петра. На човека, когото хванахме да кълца трупа, бяха платили двеста долара. Представи си как биха могли да го мотивират двайсет и пет хиляди!

— Ако Жуканов се е почувствал достатъчно заплашен, че да убие Моран — каза Петра, — може да значи, че е научил нещо ново за местонахождението на хлапето, повече, отколкото ти е казал. Нека се обадя да проверя дали няма новини за това.

— Имате съобщение — каза телефонистката, — но тук е лудница и не мога да се кача да го проверя. — Никой не вдигна в стаята на отдела. Тя затвори и Уил взе сакото си от камината. Челото му беше тъмно и лъскаво като препечена захар. Обърса го и набра номера. Тя разпозна цифрите: шерифският офис в центъра. Работното място на Рон.

— Добрите стари шерифски хора — каза той. — Процентът им на разкриваемост е два пъти по-висок от нашия, но на тях не им се налага да се разправят с гангстерите, които убиват без свидетели и други такива отврат... Ало, обажда се детектив Фурни от участъка в Холивуд. Бихте ли...

Петра занесе кутиите от обувки в колата си. Улицата на Балч лежеше притихнала и спокойна в тъмното, щастливите семейства се

бяха настанили удобно пред големите си телевизори. Само ако знаеха! Топъл боров въздух изпълни ноздрите ѝ. Какво ли беше времето в Далът, Минесота? Какво ли щеше да си помисли Хелън Балч, когато физиономията на бившия ѝ съпруг се появи по всички телевизионни новини?

Когато се върна, Уил се усмихваше.

— Тялото не е разпознато, но главата е намерена — благодарение на скаутите — и описанието отговаря на Моран до най-малката подробност. Знам, че и двамата сме скапани от многото работа и аз умирам за малко сън, Петра, но според мен трябва поне да проверим руснака. Може би няма да разкрием убиеца на Лиза веднага, но няма ли да е прекрасно най-накрая да разкрием нещо?

— Направо ще е върхът — отвърна Петра. — Имаш ли нещо против по пътя да спрем за няколко залька? На „Хоторн“ има китайски ресторант, който господин Балч редовно уважава. Съмнявам се, че има добър вкус, но кой знае?

71.

Кати Бишъп се събуди в девет, плувнала в студена пот и с ужасни болки. Стю натисна копчето на звънеца и я хвана за ръката. Тя го погледна, но той не успя да разбере по изражението ѝ дали изобщо го вижда. Къде, по дяволите, се бавеха сестрите — идеше му да изтича долу в стаята им, но не му се искаше да оставя Кати.

Най-накрая дойдоха и той едва се удържа да не им се разкрещи.

Кати отново беше упоена и пак заспа и той чак тогава осъзна, че не се бяха забавили толкова много.

Стегни се!

Стаята му приличаше на затворническа килия. Беше я напуснал само за час, когато майка му докара децата и ходиха да ядат бургери и пържени картофи в близкия „Макдоналдс“. И шестте бяха по-тихи от всякога, дори и най-малкото. Увери ги, че скоро ще могат да видят майка си, поигра си малко с тях, разказа им няколко смешки и си мислеше, че успява да ги залъже, че татко е спокоен, както винаги, но не беше съвсем сигурен. Сякаш наблюдаваше всичко отстрани, чувстваше се като натрапник в собственото си тяло.

Децата започнаха да нервничат и майка му каза:

— Да тръгваме, дружина!

Като излизаха, Стю забеляза, че останалите посетители са се втренчили в тях и го обзе гняв.

Какво има, тъпаци, не сте ли виждали друг път голямо семейство?

Не можа да се успокои по целия път към болницата „Сейнт Джо“. Странно, преди никога не бе кипвал така.

Междувременно Петра и Уил преследваха престъпник, който, по всичко личеше, щеше да се окаже сериен убиец, а той звънеше на авиокомпаниите, бореше се с враждебност и бюрократизъм, а усилията му не водеха до нищо, никаква резервация за полет на името на Балч, но с всичките откази, които получи, кой знае?

Някога можеше да изтръгва с любезност информация от бюрокрастите. Чарът на мормоните, казваше Кати, целуваше го по челото и му намигваше подканващо. Обичаше това намигване.

Тази вечер у него нямаше и капка чар. Стискаше ръката на Кати. Отпусната и безжизнена. Ако не беше топлината на кожата ѝ, щеше да изпадне в паника.

Дишаше равномерно. Апаратите показваха, че е добре.

Нямаше повече авиокомпаниии за проверяване, не му оставаше нищо друго, освен да чака.

Какво? Още болка?

Беше прекалено напрегнат, за да заспи, затова стана и закрачи из стаята. Имаше нужда от сън, имаше нужда да е във форма заради Кати... Купчината „Телевизионни справочници“ лежеше на масата в другия край. Може да е глупаво, но сюжетите с Дак Прайс щяха да го приспят.

Беше на втория брой, когато усети, че се отпуска и че клепачите му натежават. На третия гледката на стаята се замъгли.

Тогава нещо изплува през умората му.

Думи, изречения — нещо малко по-различно.

След миг седеше изправен. Съвсем буден.

Препрочете... почуди се... дали да не се обади на Петра?

Странно — може нищо да не означава. Но...

Дори не знаеше къде е Петра. Така се бе откъснал. Дали можеше да се вярва на преценката му?

Ще се опита да я намери. Лошото стана още по-лошо, бе загубил известно време.

Но и без това губенето на време беше новото му любимо занимание.

72.

Бялото ченге го вземаше на сериозно.

Най-накрая. Именно това каза Жуканов, когато той се появи зад щанда точно преди да затвори, показа му значката си и портрета на детето.

— Най-накрая.

— Простете, господине?

— Говорих с един от вашите, но той не се обади. Бил черен.

Бялото ченге се взря в него.

— Да, господине, знам.

— Какво иска? — попита Жуканов.

— Препотвърждение на разпознаването, господине. — Ченгето се наведе, подпряно на лакът върху щанда, и постави пред него изрезката от вестника.

Беше едър, рус, набит, с тъмен костюм и тъмна вратовръзка. На Жуканов му напомняше за полковника, с когото работеше по уличните безредици в родината си, истински садист, обичаше да извива ръцете и краката на арестуваните, знаеше как с едно мръдване на пръста да причини максимум болка... Бороковски. Този приличаше на Бороковски. Дали не беше от руски произход? На картата му пишеше детектив Д. А. Прайс, но всички си сменяха имената.

— Препотвърждение? Вече казва, че един идвал тук, а никой не се обадил, чул и по телевизията.

— Това е разследване на убийство, господине, трябва да внимаваме — каза русото ченге и погледна през рамото му към полиците със сувенири.

Нарича ме „господине“, но сигурно ме смята за тъпак, за шут. И дебелакът така си мислеше, а виж какво стана с него.

След като имаше на разположение няколко часа, за да размисли, Жуканов се почувства добре, че бе убил дебелака — дори страхотно. Сибирският вълк оставя жертвата си, омазва си муцуната с кръв и вие

срещу луната. Докато разрязваше онзи, на Жуканов му се прииска да завие.

Пренесе го в колата, но издърпването навън се оказа истинска мъка. Гърбът, раменете и ръцете на Жуканов още пулсираха. Оказа се, че и разчленяването не е лесна работа. Трябваше да наточи ножовете си по-добре. Острието трябваше да среже с лекота ставите, а не да засяда така.

Главата обаче се оказа по-малък проблем, отколкото очакваше. Изтърколи се като футболна топка, с отворени очи. Това му се стори смешно. Прииска му се да я ритне, но трябваше да се отърве от главата и от пръстите и да остави на ченгетата останалата част от трупа. Планът предвиждаше да занесе главата някъде, където никога нямаше да я намерят, но скаутите провалиха всичко — разхождаха се из гората и викаха като пияници. А сега полицаите бяха докопали главата, сигурно ще разберат и кой е бил дебелакът. Голяма работа! Нямаше как да го свържат с него, бе изчистил всичката кръв. Ето и това ченге, което се бе надвесило в този момент над щанда, нямаше никакво понятие.

Жуканов едва се удържа да не се усмихне. Бе хвърлил ножовете в пет различни отводнителни шахти от Валенсия до Ван Найс. Дрехите и портфейлът на дебелака потънаха в кофите за боклук край Феърфакс и Мелроуз — нека сега да обвинят чифутите.

В портфейла нямаше нищо, само шофьорска книжка и хубава снимка на голо момиче с разтворени крака, която Жуканов прибра. Книжката хвърли в друга отводнителна шахта. Дебелакът се казваше Моран. И какво от това?

Когато се прибра, изпра кървавите дрехи, взе душ, яде и си поигра известно време със счупеното оръжие, като продължаваше да се чуди какво не му бе наред. След няколко чаши водка съвсем се оправя. Пет часа по-късно вече беше при щанда си и чакаше евреите да се върнат с хлапето. Ако не се върнеха, в понеделник щеше да се обади в картотеката на моторните превозни средства.

Но колата се появи и спря зад еврейския храм. Жуканов знаеше, че по това време чифутите се молеха, обикновено свършваха към единайсет. Връщаше се на алеята на всеки петнайсет минути. Най-накрая забеляза стареца, който предната вечер скри хлапето, да излиза

заедно с една възрастна жена. Потеглиха и той ги проследи със своята кола. Изобщо не го забелязаха, бяха прекалено залисани в приказки.

Сега вече имаше и адреса, без да му се налага да плаща за това. „Сънрайз Корт“ 23.

Не го записа, също както направи и с номера на колата, защото не беше глупав. Никой нямаше да го получи безплатно.

Вижте го сега колко беше спокоен лице в лице с бялото ченге. Въпреки че ако този само си бе показал значката без портрета на хлапето, щеше да си помисли, че има нещо общо с Моран — тогава какво, по дяволите, щеше да прави?

— Казах на черния — заговори той. — Той изобщо не се обади.

— Съжалявам, господине. Бяхме доста заети...

— Заети търси детето — каза Жуканов, — а аз го вижда.

— Видели сте го преди няколко дни, господине.

— Може би — каза Жуканов с усмивка.

— Може би?

— Може би аз вижда пак.

Русото ченге извади малък бележник.

— Кога, господине?

— Казва на твой черен другар първи път. Той повече не се обажда.

Русото ченге се намръщи и се наведе още по-напред.

— Господине, ако имате информация...

— Не знае — каза Жуканов и сви рамене. — Може да забравил. Както черен забравил да се обади на мен.

Бележникът се затвори. Полицаят беше раздразнен, но се усмихна.

— Господине, разбирам гнева ви. Понякога става много напечено и не можем да огреем навсякъде. Ако така е станало и с вас, аз...

— Важно е да огрее навсякъде — каза Жуканов, без да е много сигурен какво точно означава това. — Също и пари.

— Пари ли? — попита ченгето.

— Двайсет и пет хиляди.

— А, това ли? — каза полицаят. — Разбира се. Ако намерим момчето и то ни помогне, ваши са. Поне така ми казаха.

— На мене никой не казва.

— Видях формулярите, господине. Капитанът ги подписа. Ако искате да му се обадите...

— Не, не... — каза Жуканов. — Искам само да сме наясно, разбира? Може да знам нещо повече от това, което казал на черен, обаче ако момчето избяга и вие не може да го хване? Какво става?

— Ако информацията ви е сигурна, ще получите част от парите — отвърна ченгето. — Част от двайсет и петте хиляди. Такава е практиката. Не казвам, че ще ги вземете всичките, но...

— Каква част?

— Не знам, господине, но обикновено в такива ситуации се плаща от една трета до половината — предполагам, че някъде около десет-дванайсет хиляди. А ако момчето е там, където казвате, ще получите всичките двайсет и пет хиляди. Защо не поговорите с капитана...

— Не, не — каза Жуканов и се замисли. Ако старият евреин е завел детето у дома си, то пак би могло да избяга. По-добре да не се мотае повече. — Иска вие да го напише.

— Да напиша какво?

— Каквото каза. Дванайсет-петнайсет на Жуканов само за казване, всички двайсет и пет, ако хлапе се появи.

— Господине — рече русото ченге с въздишка, — не съм упълномощен... е, добре, ето ви. — Скъса лист от бележника си и каза: — Как се пише името ви?

Жуканов му каза.

Русото ченге написа прилежно с печатни букви:

С това удостоверявам, че доколкото ми е известно, г-н В. Жуканов би трябвало да получи 12 хил. долара за информацията, която даде за липсващото момче с неизвестна самоличност, свързано с Л. Рамзи, ПС 187. Ако информацията на г-н В. Жуканов отведе властите направо при момчето, а показанията на момчето помогнат за залавянето на заподозрян, той ще трябва да получи 25 хил. долара.

Детектив Д. А. Прайс, значка №19823

— Ето — каза ченгето, — но ако трябва да бъда честен, не мога да обещавам, че това ще ви помогне кой знае колко...

Жуканов сграбчи листа, прочете го и го пхна в джоба на панталона си. Сега вече имаше договор. Ако копелетата му създадат проблеми, ще наеме Джони Кокран и ще ги скъса от съдебни дела.

— Знаем къде е — каза той. — Струва си двайсет и петте хиляди.

Русото ченге чакаше с приготвена писалка.

— Чифутите... евреите отсреща го крият. — И Жуканов посочи на юг. — Имат църква. Стариият евреин го скрил там, завел го въкъщи.

— Видяхте ли това? — попита ченгето. Изправи се и раменете му станаха още по-широки.

— Залагам главата. Търсил колата, проследил ги до къщата на стареца.

— Справили сте се добре като детектив, господин Жуканов.

— В Русия бил полицаи.

— Така ли? Е, това ви е помогнало, господине. Благодаря. И повярвайте, ще направя всичко възможно, за да ви осигуря и последния цент от двайсет и петте долара.

— Гледай да е така — каза Жуканов. Вълкът ликуваше!

— Какъв е адресът? — попита русият полицаи.

— „Сънрайз Корт“ 23. — Адрес двайсет и пет хиляди долара.

— Това тук, във Венис ли е?

— Да, да, точно тук е. — Идиот, не познаваше собствения си град. Жуканов посочи със свития си пръст. — От алеята върви към Спийдуей, после към Пасифик, след пет пресечки — стигаши.

— Отлично! — каза ченгето и затвори бележника. — Изключително ни помогнахте, господине. Като казвате алеята, имате предвид онази отзад, нали?

— Да, да, показвам.

Скочи през щанда — пращеше от адреналин, въпреки че крайниците го боляха — и поведе русото ченге зад ъгъла на бараката, покрай пълните с боклуци корабни палети. Само ако знаеше какво се бе случило тук вчера!

— Ето там — посочи той — е еврейският храм, където вижда колата. Ясно?

— Каква кола, господине?

— Линкълн. Бяла с кафяв покрив.

— От коя година?

— Няма значение, има нещо по-добро за вас. — Жуканов се ухили и изрецитира регистрационния номер. Ченгето си записа нещо в тъмното. — Тръгна в другата посока.

— На север — каза ченгето.

— Да, да, направо към Спийдуей и след това към Пасифик, още пет пресечки.

Полицаят повтори указанията, беше голям тъпак.

— Това е — завърши Жуканов. Иди и си го намери, тъпо копеле. Аз ти го сервирам на тепсия!

Полицаят прибра бележника и ръката му се стрелна във въздуха.

— Благодаря ви, господине.

Ръкуваха се. Имаше твърдо, мъжествено ръкостискане. О, ако това ченге знаеше, че ръката, която стиска, е била изцапана с кръв чак до лакътя само преди няколко часа!

Жуканов се опита да се изтръгне от дланта му, да го отпрати, но не можеше да се отскубне — полицаят го държеше здраво и го дърпаше към себе си. Какво, по дяволите, ставаше? Ченгето се хилеше, сякаш се канеше да го разцелува. Нещо хич не беше наред, нещо се объркваше.

Жуканов се бори още малко и накрая се отскубна.

Една ръка го сграбчи за китката, завъртя го, нещо изпука на счупено и болката се стрелна от върха на пръстите чак до тъпанчето. Едно светкавично движение, точно както правеше полковник Бороковски. Извика несъзнателно, върху лицето му се стовари нещо голямо и месесто и той падна.

Пак го прониза болка, дори още по-силна, пареща и опустошителна, като че ли вътрешностите му бяха подпалени.

Започваше малко под пъпа и се качваше нагоре като горящо въже. След това му стана студено, странно студено — в него нахлуваше студен въздух... дълбоко навътре. Тогава разбра, че е заклан, разпорен — точно както той бе разпорил дебелака, а сега се случваше с него и той не можеше да направи нищо друго, освен да лежи и да се примири.

Последното нещо, което почувства, бе как една ръка претърсва джобовете му.

Търсеше договора. Лъжец! Измамник? Парите си бяха нег...

73.

Да си сам тук не е като да си сам в парка. Изобщо не е като в „Уотсън“.

Наоколо са всичките тези стаи, имам книги и някой, който ми се доверява. От време на време чувам стъпки по тротоара или разговори и смях, преминаваща кола. Но те не ме притесняват, защото съм вътре и съм заключен. Мога да спя, без да скачам насън и да се оглеждам какво става. Мога да чета без фенерче.

Много мислих и реших, че Сам е прав. Утре ще намеря телефон и ще се обадя в полицията, ще им разкажа за PLYR1. Може да се обадя и на мама. Да ѝ кажа, че съм добре, да не се тревожи, защото всичко с мен е наред, някой ден ще се върна и ще мога да я издържам.

Какво ли ще направи тя? Ще се разплаче? Ще се ядоса? Ще ме умолява да се върна?

Или още по-лошо — няма да ме умолява? Би трябвало да ѝ липсвам поне малко.

Спирам да мисля за това, изтягам краката си на кушетката, придърпвам плетеното одеяло върху коленете си и се захващам със следващото списание „Лайф“. Водещата статия е за Джон Кенеди и семейството му, които се разхождат, ослепителни и щастливи, по плажа.

Калифорнийски плаж, от същия пясък има и малко по-нагоре. Мога да отида дотам, да го разгледам, да се престоря, че съм Джон Кенеди и да се върна. Но казах на Сам, че ще стоя тук и той ми даде кода на алармата.

1-1-2-5. Ставам и го набирам за проба. Светва зелено.

Червено, зелено, червено.

Зелено. Отварям вратата, помирисвам соления въздух, уханието на плажа. Навън няма никой, повечето къщи са тъмни.

Излизам на верандата. Чувствам хлад и страх.

Връщам се в къщата. Защо се уплаших само от едно излизане?

По-късно ще опитам пак. А сега да се връщам към семейство Кенеди.

74.

Собственикът на китайския ресторант нямаше никакъв спомен за Балч. Петра и Уил си поръчаха зеленчукови ястия за из път, изядоха ги в нейната кола и решиха да карат поотделно до Венис, да се срещнат на ъгъла на „Пасифик“ и „Роуз“, след това заедно да тръгнат пеша към сергията на Жуканов.

Петра се бе върнала на булевард „Редондо Бийч“, когато ѝ се обадиха от участъка в Холивуд.

— Детектив Бишъп ви търси преди половин час — каза служителката.

Дали Стю не се бе добрал до някаква летателна информация за Балч?

Телефонистката отказа да я свърже.

— Не може да безпокоим пациенти на хирурзите след девет часа, госпожо.

— Аз съм детектив от полицията и искам да разбера защо ме е търсил един друг детектив. Стюарт Бишъп.

— Господин Бишъп наш пациент ли е?

— Не, съпругата му.

— Тогава съжалявам, госпожо, но не мога да ви свържа.

— Моля ви, дайте ми началника си.

— Аз съм началникът. Правилата са създадени заради спокойствието и удобството на пациентите ни. Ако искате, мога да пратя някой да му занесе бележка, че сте се обаждали.

— Добре, ще почакам.

— Не можете, госпожо, това ще отнеме време. Не ни достигат хора и затова трябва да държим всички телефонни линии свободни. Щом е важно, сигурна съм, че той ще ви се обади.

— Разбира се — каза Петра. — Приятна вечер.

Потегли отново с надеждата, че не е чак толкова важно. Дори да е открил резервация за полет, тя се съмняваше, че Балч се е появил да я потвърди. Обаждането до „Уестуърд Чартър“ сигурно е за заблуда.

Балч бе прекалено прецизен във всичко останало, за да сбърка по такъв начин.

А какво означаваше това?

Че е навсякъде другаде, но не и в Лас Вегас. Там се бе оженил за втори път. Утре ще се опита да се свърже с Амбър Лий. И Хелън. Да разбере защо са се развели с него. Странности, лоши навици, какво ли го е накарало да започне да убива блондинки?

Навсякъде другаде, но не и... къщичката в гората? Самоубийствен последовател на Торо? Ако скоро не се появяха никакви следи, Шолкопф сигурно ще отиде право в телевизионната програма „Най-издирваните престъпници на Америка“. Може би това беше най-добрият изход. Щеше да разреши напрежението у нея и Уил. И у Уилям Бродли Стрейт, бедното дете, вече и сираче.

А човекът, който го бе оставил сам на този свят, бе заклан като шопар, какъвто си и беше.

Още един престъпник по-малко. Петра изпита мрачно задоволство от този факт.

Не че то щеше да я спре в преследването на касапина.

75.

Малка спретната къщурка. Предната стая беше светла, но лампата не бе ярка. Отзад бе паркиран линкълнът.

Значи старецът си беше вкъщи заедно с хлапето. Дали беше женен? Жуканов не спомена нищо за съпруга, но това нищо не значеше. Старецът може да се е върнал от храма, а тя да е останала. Може да е болна или инвалид.

Спокойно.

Като си помислеше, липсата на коли на алеята можеше да се окаже и предимство. Нямаше зад какво да се скрие, но нямаше и шофьори, които да пречат. През последния половин час, докато оглеждаше къщата от различни места, не се мяркаха и пешеходци.

Пак провери гледката от задната алея, гумените подметки заглушаваха стъпките му. Нови спортни обувки, беше ги пробвал предварително, за да се увери, че не скърцат.

Беше захвърлил евтиния костюм, с който се правеше на ченге, и се бе преоблякъл в черна ватирана блуза и черно ветроустойчиво яке с джобове. Бусът, нает от случайна фирма до летището, бе идеална гримьорна. Плати в брой, не показва документи за самоличност, но остави на мениджъра петстотин долара като гаранция. Изръси се, но разходът си струваше. Бусът бе паркиран на четири пресечки оттук, източно от Мейн, в една тиха улица с къщи.

Разходката до „Сънрайз Корт“ бе приятна. Морският бриз имаше тръпчив вкус, но много ободряващ. Никога не бе живял близо до плажа. Може би някой ден...

И отзад виждаше, че в кухнята още свети. Десет и трийсет и осем. Дали някой беше буден, или лампата бе запалена от съображения за сигурност? По-вероятно второто, защото вътре нямаше и помен от движение.

Защо старецът бе прибрал хлапето? Да не му бе роднина? Ако съдеше по портрета, момчето не приличаше на еврейче, но кой знае. Не, ако бяха роднини, щяха да притиснат момчето да вземе парите.

Добрият самарянин? Религиозни убеждения? Може би е пуснал момчето в храма като в убежище? Дали евреите вярваха в такива неща? Представа нямаше. Върна се пред къщата и се скри зад един голям храст, като продължи да наблюдава къщата.

Как ли да го направи?

Единствената възможна тактика беше светкавичното действие. Нахълтване в къщата. Гангстерите се бяха специализирали в това, особено азиатците. Колко ли стаи може да има в такава малка къща?

Най-добре ще е да го направи с нож, за да не вдига шум, но пък беше рисковано да търчи из стаите, за да докопа жертвата. Дори и при лесните плячки винаги имаше опасност от бягство.

Другата възможност бе „Глок“-ът, но това значеше да вдигне врява. Във Венис имаше висока престъпност, бе чувал за бандите по „Оушън Франт“, а по време на днешното разузнаване през деня видя и типове, които приличаха на гангстери. Значи съседите са свикнали да чуват гърмежи посред нощ. Но на такава улица, на която къщите бяха наблъскани една в друга — как да нахлуе, да си свърши работата, да изхвърли оръжието и да поеме предварително начертания спасителен маршрут към буса?

Рисковано.

Но и забавно, не можеше да не го признае. Рискът беше част от удоволствието. Както и самата възможност да го извърши.

Тогава ще действа светкавично като командос — в едната ръка ножа, в другата пистолета. Ако старецът и момчето са сами и са близо един до друг, ножът ще свърши работа. Ще започне с ножа, а пистолетът ще е готов да влезе в употреба при усложнения.

В едно нещо обаче беше сигурен: най-добре ще е да влезе през задния вход. Ха-ха!

Още едно предимство на пешеходната алея: всички паркираха зад къщите, така че влизането му през задния вход няма да се стори на никого необичайно. Ако го забележат, ще се направи, че се разхожда, че е от квартала, ще размаха ключове и ще поеме към някоя кола. С този външен вид — бял мъж, в спортни дрехи — се надяваше, че не изглежда заплашително.

Коленето го боляха. Беше прекалил с приклякванията. Хапчетата вече не помагаша. Лиза твърдеше, че кокаинът е най-доброто обезболяващо средство, зъболекарите понякога мажеха с него венците.

Винаги бе искала да го накара да опита. По дяволите! Той ѝ купуваше дрогата, подаваше ѝ да я смръкне през хубавото си малко носле, опитваше се да се възползва от тялото, докато тя се отнасяше в облаците, но нямаше начин да опита — хапчетата бяха най-силното, което употребяваше.

За поддържане на формата.

Зачака. Нищо. Добре, обратно към задния двор, готов за внезапно нахлуване.

Точно се канеше да тръгне, когато предната врата се отвори и някой излезе през нея.

Застана на верандата и се огледа.

Хлапето!

Идеално! Ще изтича бързо през улицата, ще го сграбчи, ще пререже гърлото му и дим да го няма. Бог бе милостив!

Но точно преди да се втурне, детето изтича обратно в къщата.

Да не се бе уплашило?

Има защо да се страхуваш, синко.

76.

— Това е мястото — каза Уил, докато чакаше с телефонната слушалка до ухото.

„Оушън Франт Уолк“ беше тъмна и пуста и Петра едва успя да види щанда за сувенири. Когато се приближиха, забеляза, че представлява една малка паянтова барака със спуснати решетки отпред.

— Добре — каза Уил в телефона. После се обърна към Петра. — Имаме домашния му адрес. Западен Холивуд. Разбира се.

Бяха на няколко метра от бараката. На около стотина метра не се виждаше жива душа. На ъгъла на „Палома“ и „Спийдуей“ подминаха бездомник, Петра видя още един, седнал на пейка, но той се затътри на север. Приливът шепнеше тайни, а плажът приличаше на ледена площадка.

Точно се канеха да се връщат, когато забелязаха нещо. Под решетките зееше няколкосантиметрова пролука. Бяха пуснати, но не заключени.

Извади оръжието си и забърза нататък, Уил я следваше.

Халките на катинара бяха заварени в долния десен ъгъл на стоманената рулетка и на щанда. Само че не се виждаше никакъв катинар. Тя надникна през процепа. Беше тъмно, но успя да види стендовете с опакована в найлон стока... Пощенски картички. Шапки. Като тази, която носеше Уилям Стрейт.

Тя отстъпи по алеята, продължи да гледа щанда и заговори на Уил с нисък глас:

— Ясни знаци за незаконно проникване, длъжни сме да проверим.

— Точно така — каза той. — Ами ако крадецът е някоя откачалка и се спотайва вътре? Нека първо да огледаме отзад.

Включиха фенерчетата си и се промъкнаха покрай северната страна на павилиона. Беше прекалено тъмно и прекалено тихо. Петра

обичаше да надвива лошите с хитрост. Показността в работата не ѝ се нравеше.

Зад постройката имаше два огромни палета, закрепени върху дървени греди. Под светлината на фенерчето видя, че са вдигнати от доковете на Лонг Бийч.

Задната врата на павилиона беше заключена, големият катинар си беше на мястото. Странно, много странно! Освен ако не беше някакво предумишлено проникване, а не нещо импулсивно... От палетите се носеше воня на боклук. Съседните сгради имаха общински кофи за смет. Така повеляваха разпоредбите. Руснакът сигурно пестеше пари.

Палетите бяха добри поне за едно нещо — лесно можеше да се стъпи върху гредите им. Тя промъкна пръстите на краката си между дъските на първия, повдигна се и погледна вътре. Нищо.

Откри Жуканов във втория — лежеше по гръб върху купчина отпадъци, с отворена уста, гледаше ококорено като всеки мъртвец, едната му ръка беше разперена настрани, другата бе подложена под главата му под ъгъл, който би му причинил изключително голяма болка, ако беше жив.

Беше разпорен и изкормен. Под светлината на фенерчето вътрешностите му приличаха на тлъсти змиорки.

Същият разрез като при Лиза.

Балч изобщо не бе напускал града. Обаждането до компанията за чартърни полети се оказа уловка, точно както бе предположила. Тогава за какво я бе търсил Стю?

Нямаше време да мисли за това. Прокара светлинния лъч на фенерчето по боклука и видя кръвта — огромен ален овал, пропит в отпадъчни хартии.

И Уил бе намерил следи от кръв. Капки и струйки по предната стена на палета и още едно голямо петно на земята. По дяволите, бе стъпила точно в него! Как бе могла да го пропусне?

Съобщиха за находката в участъка на крайбрежието и получиха указания да охраняват местопрестъплението, но трябваше да почакаат, преди да им пратят хора, защото преди малко бе станала престрелка в Оукуд и някои от жертвите ѝ още дишаха.

В будката не намериха никакво доказателство за насилствено проникване, само евтини боклуци, един склад в задната част, в който

имаше стол, бюро от шперплат, пълно с разписки и квитанции, никаква следа от системно счетоводство. От пирон на стената висеше яке с емблемата на „Планета Холивуд“. На съседните пирони имаше нунчаку, половин бейзболна бухалка с шип, ръждясал метален бокс.

Руснакът бе въоръжен за битки. Но някой го бе изненадал.

Обяснението може би се съдържаше в няколкото бутилки в ъгъла. Евтини руски марки, водка менте. Едната бутилка беше почти празна. Жуканов сигурно е бил пиан и с притъпени сетива? Дали е убил Моран под въздействието на алкохола?

Ако наистина той бе убиецът на Моран. Или сигурно е бил приятелче на Моран, доставчик на дрога или нещо друго — без значение — и двамата са заговорничели как да приберат двайсет и петте хиляди.

По някакъв начин Балч го бе разбрал и ги бе довършил и двамата.

Но в такъв случай защо ще си прави труда да замъква Моран в Ейнджълс Крест, а ще оставя Жуканов тук, където със сигурност ще го намерят?

Вижте какво мога да направя!

Жуканов бе заклан точно като Лиза и Илзе. Но при Моран почеркът беше различен. Значи вероятно руснакът наистина е премахнал Моран. А пък Балч е премахнал Жуканов.

Причината можеше да е само една: руснакът е знаел нещо жизненоважно за Уилям Брадли Стрейт.

На Уил беше казал само, че момчето купило шапка от него.

За такова нещо не убиват.

Дали руснакът не е премълчал нещо? Дали е знаел повече?

Тя разказа хипотезите си на Уил, който бе влязъл в предната част на будката и оглеждаше вътрешната стена под щанда за още кървави петна.

Петра говореше трескаво и бързо, гласът ѝ звучеше остро, сякаш не беше неин. Уил я изслуша и каза:

— Мислиш, че Жуканов е видял момчето отново и е открил къде се крие? Но как е разбрал Балч за това?

— Не знам, но ако е бил той, най-вероятно е изненадал Жуканов. Или е употребил и сила. Или Жуканов е бил гипсиран. А може и да го

е праметнал с нещо. Той се беше поболял за наградата. Сигурно алчността е притъпила бдителността му.

— Праметнал го е — повтори Уил. — Представил се е за някой, който е упълномощен да пита за момчето.

— Да — каза Петра. — Социален работник, полицаи. Може би Балч се е представил за полицаи.

Уил се замисли върху думите ѝ.

— Всичко, от което би имал нужда, е костюм и фалшива полицейска значка. Да, а алчността на Жуканов е свършила останалото. Но как Балч е поел риска от още едно убийство точно в този момент, когато знае, че го търсим?

— Все още не сме го хванали. Може дори да не знае, че сме по петите му — отвърна Петра. — И щом би го отвело при момчето, значи си струва риска. Което ме навежда на мисълта, че Жуканов най-вероятно е научил нещо повече за момчето.

Тя се върна в складовото помещение и затърси нервно и трескаво. Сувенири, проклети сувенири — само като си помисли, че такъв оръфляк като Жуканов е продавал играчки на малки деца... В джоба на якето от „Планета Холивуд“ нямаше нищо... шперплатовото бюро, квитанциите — сграбчи ги всичките и ги заразглежда.

Десетата хартийка се оказа приходен ордер без отбелязани продажби и дата. На листа имаше само един ред, изписан с разкривени печатни букви.

2RTRM34

Регистрационен номер? Дали руснакът не бе видял Уилям Стрейт в кола и не бе преписал номера ѝ? Всички знаеха, че с подкуп от картотеката на превозните средства можеше да се измъкне информация. Преди няколко месеца вестниците писаха за голям скандал за корупция там. Хора като Жуканов знаеха как да се оправят с такива институции. Плащаш си и вземаш адреса.

Тя потърси телефон из будката. Нямаше в нито едно от помещенията. Ама че дупка! Фурние продължаваше да оглежда за кръв. Тя взе телефона му — какъв ли беше номерът на нощната смяна в картотеката на превозните средства... да, да, спомни си го. Когато

служителката вдигна, Петра едва се удържа да не ѝ крещи и заповядва. Служителката беше маниачка на тема разпоредби.

Господи, опази ме от правилници и разпоредби!

Но настоятелността ѝ най-накрая убеди служителката да помогне и след няколко изписвания на компютъра Петра разбра, каквото ѝ трябваше: Самюел Морис Ганзър, „Сънрайз Корт“ 23, Невис.

Роден през 1925.

Възрастен човек.

Дали Уилям не си бе намерил ангел хранител?

77.

Линкълнът бе паркиран на сантиметри от задната стена на къщата и предният капак му даде отлична възможност да се покатери и да стигне до прозореца.

И там висяха пердетата, но не бяха дръпнати докрай. Пред него се откри прекрасна гледка към кухнята, която ставаше още по-ясна под слабата светлина над печката. Виждаше и всекидневната, която бе отделена само от издигащ се до височината на кръста плот. Лампата на пода хвърляше въгленовочерни сенки върху сивия килим. Имаше достатъчно светлина, за да види и входната врата. Вдясно от нея проблясваше нещо червено. Алармата. Това никак не беше добре. Но поне го имаше предвид.

Отляво се виждаха три врати, сигурно към спалните и банята. Между тях нямаше много място. Малки стаи, в тях по-лесно се стигаше жертвата с нож.

И това беше целият интериор. Отлично...

След като се осмели да излезе веднъж на верандата, момчето повече не даваше признаци на живот. Старецът — също. Вратите и на двете спални бяха затворени. Може би момчето и старецът — със или без съпруга — вече спяха дълбоко? Или пък старецът беше обратен и момчето беше в леглото му?

Това би обяснило защо го бе приютил.

Сънят им би улеснил ужасно много работата му: втурва се вътре, блъсва вратите на спалните, бум-бум-бум — и дим да го няма още преди да е включила алармата.

На излизане ще поразбърка наоколо, може и да открадне нещо, за да имитира бандитски обир.

Слезе от колата, огледа алеята за неканени минувачи, след това се съсредоточи върху задния вход на къщата. Имаше два нита. Лошо. Но като напъна дървенията, усети, че поддава. Сигурно ще си нарани рамото, но беше свикнал да си пробива със сила път през

препятствията. Вратата беше нищо в сравнение с нападението във футбола.

Така. Сега започва внезапното нападение. Първо опитва с ножа, ако не стане — пистолетът е в пълна готовност. И по двата начина щеше да свърши за секунди, да избяга навън и да потъне в нощта.

Последен поглед към кухненския прозорец. Ако трябваше да бъде честен — страхуваше се. Това беше различно, не като с Лиза, немското момиче, Сали, тъпия руснак. При всичките предишни случаи той диктуваше условията.

Но понякога на човек му се налагаше да импровизира.

Пак се покатери на капака на линкълна. Нищо не се бе променило, но той все още се колебаеше. Качи се и пак слезе. Правеше го инстинктивно. Справяше се с напрежението, като повтаряше действията до безкрайност. Както майка му удряше главата си в стената. Тъпата кучка. Заслужаваше си да пукне с онази глупава каска.

Така, последен поглед — този път видя момчето. Ето, значи си струваше да проверява докрай!

Излезе от средната врата и влезе през лявата. Баня, точно както бе предположил.

Беше дребно и кльощаво, можеше да си го подхвърля като топка. Видя го да излиза, да влиза в кухнята, да отваря хладилника и да изважда нещо оттам — морков.

Дали ще го измие? Мивката беше точно под прозореца. Залегни.

Снишен до външната стена, той чу как канализацията заработи. Малкият тъпак си падаше по хигиената.

Водата спря. Той почака, после вдигна глава и пак надникна. Хлапетото се бе изправило наред всекидневната, с гръб към кухненския прозорец, и ядеше моркова. Погълна половината, отиде до пътната врата и набра кода на алармата. По дяволите, беше прекалено далече, за да види цифрите!

Детето отвори вратата и излезе навън. Но само за няколко секунди и отново се появи вътре. Затвори вратата, обърна се и всеки миг щеше да застане с лице към прозореца.

Дали различаваше нещо навън в тъмнината? Вероятно не, освен ако не беше точно срещу стъклото, но за всеки случай той пак се сниши.

Минаха трийсет секунди, преди да се осмели да погледне отново. Хлапето все още дъвчеше моркова, изправено във всекидневната, с профил към него.

Най-обикновено лице.

Момчето изяде моркова, наведе се и вдигна нещо. Списание. Яде здравословна храна, мие се, чете. Какъв примерен малък гражданин!

Само дето беше разсеян. Защото лампичката на алармата светеше зелено.

Бе забравило да включи проклетата аларма!

Бог беше направо чудесен към него!

Внезапното нападение започваше!

78.

— „Сънрайз Корт“ — каза Петра, прелиствайки градския пътеводител.

Уил загаси фенерчето.

— Знаех си, една от онези пешеходни улици. — Беше излязъл от будката и записваше подробностите около мястото на убийството на Жуканов.

— В каква посока? — попита тя.

— На север, след пет-шест преки.

Регистрационният номер и името на Самюъл Ганзър не го бяха впечатлили.

— Може да е шефът на Жуканов или някой клиент. Може да му е записал номера за проверка на пълномощията.

— Възможно е — каза Петра, която в момента се опираше само на интуицията си. Затвори пътеводителя. — Ще останеш ли тук да правиш компания на Жуканов?

— Разбира се. Може да ме научи да говоря руски.

79.

Вече е почти единайсет. Сам трябва да се върне скоро. Мислех си, че ще стоя буден, докато се прибере, но вече съм уморен. Май ще си легна.

Той сигурно си прекарва добре с госпожа Клайнмън. Бих изял още един морков, но не съм много гладен... Може да си взема още един душ. Не, вече се изкъпах, не искам да изхарча много вода на Сам.

Отивам да загася лампата във всекидневната — може да си взема някое списание за преди сън. Ох, забравих да включа пак алармата.

Тръгвам към таблото с клавиатурата, посягам към копчетата и чувам зад себе си гръм, после трясък — идват от дъното на къщата. О, не, да не би да съм забравил котлона включен?

Но не усещам миризма на газ, нито на изгоряло и когато се обръщам, виждам, че на мястото на кухненската врата зее голяма черна дупка, а вратата е на пода и върху нея пристъпва някакъв човек, влиза в къщата, вижда ме, блъсва вратата към стаята на Сам, оглежда се, излиза...

Приближава се към мен.

Облечен е целият в черно.

Странна оранжево-розова кожа и руса коса.

Едър.

Гледа право към мен. Не го познавам, но той ме познава!

PLYR1!

Как?

О, господи, не, о, не — тръгва право към мен и има нож... огромен мъж с розова кожа и нож. Искам да извикам, но устата ми е като парализирана. Посягам към дръжката на вратата, но напипвам празно пространство, а той се приближава все по-бързо, по-близо, ножът му е грамаден... побягвам наляво, но той ме притиска в ъгъла и няма къде да ходя, зад мен са полиците с книги. Трябва да направя нещо, да хвърля нещо по него, това преди вършеше работа. Книгите.

Започвам да ги вадя от полиците и да ги мятам към него с всичка сила. Няколко попадат в целта, но той не спира да върви, крачи побавно и се усмихва, не бърза, държи ножа, насочен пред себе си, и го размахва.

Продължавам да вадя книги и да ги хвърлям по него, те го удрят по лицето, по гърдите, по корема, той се смее и ги отблъсква, но продължава да върви, стаята е тъмна, но той ме вижда и не спира да крачи право към мен.

Опитвам се да блъсна към него прашната кушетка, но се оказва прекалено тежка.

Той се засмива.

Хващам една поставка за плочи и я мятам към него.

Това го изненадва. Загубва равновесие и аз се промъквам покрай него към кухнята, към зеещата черна дупка на мястото на вратата.

Изведнъж се озовавам на пода.

Около крака ми е увито нещо.

Той ме дърпа за глезена, виждам как свива колене, виждам долната част на брадичката му, ръката му, ножът се стоварва...

Гърча се като змия, не спирам да се движа, може би ако се движа, няма да ме улучи и ще мога да се измъкна през задната врата. Така здраво ме стиска за глезена, че ме боли. Ритам в негова посока, гърча се, приближавам се достатъчно до ръката, която ме стиска за крака, и я захапвам, хапя силно, Били Змията, Били Пепелянката.

Той извиква и ме пуска и аз искам да избягам към дъното, но той препречва пътя ми — къде, къде, къде! — единственият ми избор е да го заблудя, да се хвърля наляво и после надясно към банята, най-добре ще е да вляза там и да се заключа.

Скачам на крака, побягвам през кухнята по-бързо, отколкото изобщо някога съм бягал, той също побягва, дишайки тежко, успявам да стигна до банята, затръшвам вратата, заключвам я и се мушвам между тоалетната чиния и ваната, подът е студен, поемам с мъка въздух, гърдите ме болят ужасно...

Тишина.

После смехът му се разнася отново. Чувам стъпки. Те се приближават бавно, явно се е укротил. Опитвам се да успокоя дишането си, но с всяко поемане на въздух дробовете ми свистят.

— Тъпо малко лайно. Само̀ се навря в капана — чувам през вратата.

Прав е.

Банята няма прозорец.

Започва да рита по вратата, тя се тресе, дървото се издува като балон, после се спуква точно по средата, скачам, отварям шкафчето и ровя за нещо остро, бръснач, ножици, каквото и да е, няма бръснач, няма ножици, напипвам нещо продълговато, пила за нокти, усещам, че не е остра, но я сграбчвам, със следващия ритник част от крака му се промушва вътре, черен анцуг, черни маратонки, наръгвам го с пилата, тя удря на кокал, но се хлъзга и не потъва в плътта, той извиква и ме нарича малко копеле...

Изтрещява още по-силно.

Нещо влиза през вратата, профучава край мен, огледалото на шкафчето се разбива, чувствам болка на тила, пипам с ръка и усещам топли лепкави остриета, стъклени остриета.

Пистолет, той има и пистолет.

Хвърлям се във ваната, той пак стреля, вратата става цялата в дупки и трески, вече виждам част от него от другата страна, краката и обувките му, ципа на панталона, продължава да стреля, лежа по корем във ваната, притискам се надолу колкото мога, но един куршум улучва коритото и порцеланът се раздробява, откъртва се и част от мазилката, това е краят, в капан съм, свършено е с мен, направих каквото можах, но не беше достатъчно, мразя ви всички — още един трясък, куршумът влиза в нещо над главата ми, по мен се посипва прах, плочки, погребан съм.

Вратата вече я няма, в рамката е само той, огромен, с нож в едната ръка и пистолет в другата.

Светва лампата.

Все още стискам пилата за нокти. Той я вижда и се размива.

Прибира пистолета в джоба си.

О, не с ножа!

Свивам се, не искам да го виждам, моля се и да не го усетя.

Хваща ме за косата, вдига ме нагоре, докато коленича, и дръпва главата ми назад.

Напикавам се и изпражненията се плъзват през крачола ми, за нищо няма да ти благодаря, Господи, ти не съществуващ, лъжец

такъв...

Отново изтрещява.

И пак, и пак, и пак, и пак, и пак, не мога да понасям шума, не мога да проумея какво прави...

Пуска ме и аз тупвам изведнъж във ваната.

Чувам женски глас да казва:

— О, боже!

И след това:

— Всичко е наред, миличък.

Една ръка ме докосва по тила.

Изпищявам.

80.

Гърбът, вратът и черепът на Балч цъфнаха в червено. По-късно Петра научи, че го е улучила девет пъти в диаметър от петдесет сантиметра и всеки от куршумите е бил смъртоносен, затворен малък кръг, гибелен кръг.

Той падна по корем до ваната, остана там, пистолетът се изтърколи в дланта му. Отне му оръжието, ритна го на пода. Ритна и него, за да се увери, че е мъртъв, въпреки че това не беше единствената причина. Ножът бе паднал от едната му страна. Грамадно опасно рейнджърско острие с дръжка от черна пресована гума. Ритна и него и стъпи върху обличения в черно труп. Парченца окървавена кост се посипаха по плочките на пода. Вратата на банята бе цялата на трески и едва се крепеше на едната си панта.

Момчето бе свито като ембрион във ваната.

Или това, което бе останало от нея. Беше се разпаднала на безформени порцеланови късове. Навсякъде бе посипано с отломки стъкло, мазилка и счупени плочки. Кръвта се стичаше от гърба на Балч и криволичеше на струйки по пода. Банята приличаше на бойно поле. Как е могъл този идиот да си помисли, че ще се отърве безнаказано?

За малко да успее.

Трудно намери място, от което да се вижда къщата, и въпреки че не забеляза признаци на взлом, нещо я глождеше под лъжичката и реши да провери отблизо.

Слезе от колата, мирисът на море ѝ подсказа, че улицата е без изход.

След като изстрелите раздраха тишината, тя извади оръжието си и притича към задния вход на къщата, намери разбитата врата, слабо осветената кухня отвъд прага, вляво се виждаше още една насилена врата, чиято каса бе почти запълнена от едра човешка фигура в черни дрехи — вдигнат нож и отпуснат детски крак.

— Стой! — изкрещя тя, но това не беше предупреждение, защото вече бе започнала да стреля.

Когато стигна до момчето, то не искаше да излезе от ембрионалната си поза, скимтеше, докато му говореше, и изпищя, когато го докосна. Какво дребно слабичко дете! Дългата му коса бе изпоцапана с кръв, посипана със стъклени отломки. Беше на дванайсет, но с ръст на десетгодишен. Под него имаше жълта локва. Миришеше на изпражнения, видя и петното на дъното на джинсите му.

Така силно ѝ се прииска да го вдигне, да го гушне и да го залюлее на ръце, че небцето ѝ изтръпна. Коленичи на пода и му заговори, докато най-накрая успя да го погали по косата, без това да го кара да се дърпа.

Той спря да трепери, вдърви се и след малко се отпусна. Тя обви с ръце главата му и той не се възпротиви. Знаеше как да го утеши. В този момент, противно на здравия разум, си спомни за Ник. Не беше прав, негодник такъв!

Когато момчето задиша по-спокойно, тя внимателно го постави да легне във ваната и се обади за линейка и подкрепление от униформени полицаи. Върна се и остана при него, започна да чисти от главата му стъклата, които се забиваха в пръстите ѝ, но това нямаше значение, чувстваше се съвсем добре. Наричаше го Уилям, в гласа ѝ имаше утеха и въпреки че не знаеше какво точно говори, искаше да го успокои, но как бе възможно да се успокои дете, което е преживяло всичко това?

Чу сирените. Ченгетата от крайбрежния участък нахлуха в къщата. Последваха ги санитарите. Отдели се от момчето едва когато го качиха на носилката. Пак бе свит като ембрион, изглеждаше толкова дребен под болничното одеяло. В къщата влетя възрастен мъж, изпаднал в паника. Санитарите бяха разстроени, докато изнасяха момчето.

Проследи с поглед отдалечаващата се носилка, без да обръща внимание на въпросите на стареца. Както и на въпросите на униформените полицаи. Отиде право при тялото на Балч и го обърна.

Не беше Балч. Непознат.

Изненадата я прониза право в сърцето и тя плувна в пот.

Последва втори удар, още по-силен. Разпозна го.

Рамзи.

Мустаците ги нямаше и кожата му бе различна — някакъв рибешки розов театрален грим беше размазан по цялото му лице и по шията, ноздрите му бяха разширени. Около очите имаше тъмни сенки, направени със сив грим. Рошавата руса перука бе килната и откриваше тесен участък от черни къдрици. Веждите също бяха изрусени — беше се погрижил дори за веждите.

Сини очи, мътни като мръсна локва.

Устата зееше мъртвешки. Надникна вътре и видя свития назад език и кръвта, която се стичаше в гърлото.

Замисли се на какво бе подложил момчето, Лиза, Илзе, онази жена Флорес, с удоволствие би го убила още веднъж.

81.

На следващия ден намериха тялото на Грег Балч, заровено под пръстта, сламата и конските фъшкии в хамбара зад къщата в Калабасас, с прерязано гърло, точно като на Естрела Флорес.

Погребан в лайната. Нямаше нужда от психоаналитик, за да се направят правилните изводи.

След като преобърнаха целия розов палат, успяха да открият само едно нещо, което приличаше на улика към мотива. Парче хартия в бюрото на Рамзи в спалнята. Една от многото обичайни дреболии. В средата на листчето пишеше: *Л и Г?*

Лиза и Грег. Под буквите имаше петно от пот, което според полицейския психоаналитик подсказваше за стрес. Много проникателно. Психологът беше небрежен с фактите, но разточителен на помпозност и предложи да поговори с Били Стрейт, за да го „поотпусне“.

Петра имаше друго мнение по въпроса и си го отстояваше.

Находката на Стю прибави нова перспектива: сюжет на „Отмъстителят“, описан в „Телевизионен справочник“ отпреди десет години.

Футболист се опитва да накисне най-добрия си приятел за извършено от него убийство и Дак Прайс разследва случая.

Може би след време това ще помогне на Стю да се чувства като част от отбора, но точно в този момент трябваше да се заеме с възстановяването на Кати. Тя най-накрая бе слязла на земята и се бе съгласила той да си вземе едномесечен отпуск заради нея.

Л и Г? Дали е имало нещо между Лиза и Балч? Или всичко се е случвало само в параноичния мозък на Рамзи? Или става въпрос за пари, може би Лиза и Балч са заговорничили да го оберат? Нямаше как да разберат, преди да получат цялата финансова документация от Лари Шик. А може би никога няма да стане ясно. Петра не се вълнуваше особено от този проблем.

Същото се отнасяше и за подробностите около убийството на Лиза — оставаше само да свърши бумацината. Предполагаше, че е станало по първоначалния сценарий: Рамзи е упоил Балч в неделя вечерта, измъкнал се е, проследил е Лиза и я е отвякъл. Карал е мерцедеса, а не джипа. Били бе видял регистрационния номер. PLYR1.

Оказа се, че нищо повече не е видял. Поне не достатъчно, за да посочи човека без колебание. Момчето се бе превърнало в мишена за нищо.

Или може би Рамзи е сменил номерата на колите и все пак е излязъл с джипа. Или с някоя от другите коли. Имаше ги толкова много. Оставяше това на експертите.

Очистил е Естрела Флорес в гората, защото го е видяла да се измъква. Или е имало вероятност да го е видяла. Взел е лексуса на Балч за убийството ѝ. Или може би Балч му е бил съучастник, все пак приятел в нужда се познава. Все едно. Рамзи го бе употребил и го бе захвърлил като ненужна вещ.

Футболист се опитва да накисне стар приятел... плагиатстваше от сценарий, който на всичкото отгоре беше слаб. Никакво въображение. Така е в шоубизнеса.

Големите акули в шоубизнеса сами се наричаха „играчи“.

Рамзи се правеше на играч, но прекрасно е знаел, че не е. Защото рейтингът му бе нисък, играта му бе пълна скръб и penisът му не искаше да се втвърдява.

Да върви по дяволите! Сега най-много се тревожеше за Били.

Момчето беше вече шести ден в педиатричната клиника, където отначало се показва като труден пациент. Петра изостави работата си по книгата, прати по дяволите обажданията на Шолкопф и прекарваше по-голямата част от времето си край леглото му. Когато си тръгваше, на нейно място застъпваше терапевт от болницата. Отначало Били не обръщаше внимание и на двамата. На третия ден започна да приема книгите и списанията, които Петра му носеше. На четвъртия ден Рон я заведе на вечеря в „Балтимор“ в центъра.

Хубава вечеря, всъщност — прекрасна. Усети как ръката ѝ търси неговата. Начинът, по който той я слушаше, я възбуждаше. Дотогава се бе чудила дали случилото се между тях бе в резултат на напрежението от разследването.

Сега, след като всичко се уталожи, за своя най-голяма радост тя откри, че го желае повече от преди. Може би скоро ще се запознае и с дъщерите му.

Красиви мечти... Не се залъгваше, че момчето ще се възстанови лесно от психическите си травми, затова се бе обадила на Алекс Делауер, психолог, с когото бе работила и на когото имаше доверие, приятел на Стърджис, човек, който би направил всичко за кауза, в която вярва. Но Алекс бе извън града заедно с приятелката си и щеше да се върне днес.

Междувременно Били продължаваше да лежи в болницата за лечение с антибиотици и хранване, а в коридора, на пет метра от вратата му, го пазеше полицаи. Петра не виждаше смисъл в това, но така бе разпоредил Шолкопф. Сигурно се чувстваше виновен, а и имаше за какво.

Униформеният полицаи пред вратата на Били имаше работа само веднъж, когато Сам Ганзър настоя да види момчето. Напористият старец бе настръхнал, изправен лице в лице с ченгето, сочеше с пръсти и вдигаше много шум, докато Петра не се намеси и каза, че Ганзър може да види Бил, но преди това го почерпи едно кафе в барчето, за да го успокои.

Той искаше да знае какво ще стане с момчето, след като го изпишат от болницата. Похвали Петра за смелостта ѝ, нарече я „истински герой“, но не искаше и да чуе тя или някой друг да изпратят детето в „някакъв тъп пансион, знам всичко за тях — по дяволите, ще го осиновя, но няма да ви позволя да му сторите това“.

Петра обеща, че ще се погрижи за Били. И нейната глава бе замаяна от идеи за осиновяване.

Били имаше нужда да лежи в болница поне три седмици. Кошмарната среща му се размина само с едно повърхностно охлузване, но медицинските изследвания показаха слаба бактериална инфекция на дробовете, гъбички на краката, леко повишено кръвно налягане и наченки на язва на стомаха. Последните два симптома според лекарите се дължаха на стрес. Как не! Най-много ги тревожеше инфекцията и затова му вливаха антибиотици венозно. Още никой не му бе казал за майка му. Делауер обеща да се справи с това и Петра бе благодарна, че няма да е тя.

Убийството на Илзе Егерман никога нямаше да бъде официално разкрито, но Петра бе сигурна, че Рамзи е заклал и нея. Колко малко оставаше да я преметне — е, смирението беше полезно за душата. Полезно и за кариерата ѝ. В бъдеще ще внимава, преди да строи хипотези.

Опита се да си представи как Рамзи и Илзе са се запознали: бил е на гости у Балч в „Ролинг Хилс“, пийнали си по някоя бира като стари приятели, тръгнал си е към къщи, пътят към Хоторн е бил лек и приятен, решил е да се отбие на кея. Дали и в онази вечер се е дегизирал? Дали е действал по предварителен план? Или може би фактът, че Илзе е чужденка, е бил най-добрата му защита против разпознаване? „Отмъстителят“ така и не можа да стигне до Европа.

Психичното му заболяване предполагаше, че е убивал и други жени. Ще помолит да я освободят от това задължение — нека хората от ФБР се позабавляват, или който там иска да обира лаврите. Шолкопф вече даваше пресконференции, на които разказваше за своето разследване.

Все още нямаше никакви вести за наградата. Д-р Боулингър и съпругата му се бяха върнали в Охайо, за да довършат подготовката за погребението на Лиза, и не отговаряха на обажданията на Петра. Независимо дали наградата се полагаше по закон на Били, той я бе заслужил морално. Боулингър сигурно щеше да се опита да се измъкне. След всичко, което той причини на Били, на Петра ѝ се искаше да си плати, но какво би могла да направи? Може би анонимно обаждане в някой вестник щеше да свърши работа. Или г-жа Боулингър щеше да успее да се наложи.

Всичко това не беше толкова важно. Засега Били спеше, подпомогнат от обилна вечеря и успокоителни.

Ангелско лице, бяло и гладко, излъчващо такова спокойствие.

Наведе се и го целуна по челото, излезе от стаята и отиде да доведе терапевта.

На излизане от болницата я пресрещна един от администраторите, мъж на средна възраст на име Банкрофт.

— Как е нашият малък герой, детектив Конър?

— Добре.

Банкрофт я хвана за ръката, но бързо я пусна, когато тя се взря в дланта му.

— Ако имате малко време, детектив, при мен има един човек, който би искал да говори с вас.

— Кой?

— Елате в кабинета ми, моля.

Кабинетът му бе просторен, обзаведен с мебели със синя облицовка от туид, имитиращи колониален стил. Върху претъпканите възглавници на столовете седяха две жени над шейсетте. Едната беше набита, широкоплещеста и под малката ѝ шапчица стърчеше вълниста посивяла коса. Носеше строг старомоден костюм от туид, а погледът ѝ би разтопил и айсберг. Другата беше много слаба, косата ѝ бе боядисана в конячен цвят, носеше стилни бижута и съвсем лек грим. Беше облечена в тъмносин костюм, който приличаше на „Шанел“, а обувките ѝ бяха в тон с тоалета. Лицето ѝ бе издължено и болезнено изпито. Вероятно някога е била красива. Сега изглеждаше уплашена. Петра бе озадачена.

— Детектив — каза Банкрофт, — това е госпожа Адъмсън. Тя и покойният ѝ съпруг бяха едни от най-щедрите ни дарители.

Лек акцент върху миналото време. Банкрофт премигна. Слабата жена се усмихна. Ръцете ѝ бяха бледи, с изпъкнали вени и тук-там се виждаха петна — признак на чернодробно заболяване. Петра забеляза, че единият ѝ показалец чертае малки кръгчета върху дамската ѝ чанта. Великолепни обувки, великолепен костюм, но също като дрехите на по-набитата жена, изглеждаше стар и говореше за отминало величие.

Другата жена не бе представена. Тя разглеждаше Петра, като че ли ще я купува.

— Е, ще ви оставя да си поговорите — каза Банкрофт и излезе.

Набитата жена също стана и никак не изглеждаше доволна.

— Благодаря ти, Милдред — каза ѝ г-жа Адъмсън.

Милдред кимна мрачно, преди да затвори вратата.

Г-жа Адъмсън се обърна към Петра. Устата ѝ се опитваше да произнесе нещо и най-накрая промълви:

— Моля ви, наричайте ме Кора. Извинете ме, че отнемам от времето ви, но... — Вместо да продължи, тя извади нещо от чантата си

и ѝ го подаде.

Цветна снимка на Били. Малко по-малък — може би на единайсет. Седеше на един кей и махаше.

— Откъде имате това, госпожо?

— Моя е. Аз направих снимката.

— Познавате Били Стрейт?

Долната устна на жената затрепери и очите ѝ се изпълниха със сълзи.

— Това не е Били Стрейт, детектив Конър. Това е Били Адъмсън. Уилям Брадли Адъмсън младши. Моят син. Покойният ми син.

Петра погледна гърба на снимката. Там на ръка бе написано: „Били, Ароухед, 1971“. Цветовете бяха малко поизбледнели. Трябваше да го забележи. Какъв детектив беше?

Момчето се усмихваше, но нещо не беше наред — усмивката беше пресилена.

Кора Адъмсън бе скрила лицето си зад кърпичката.

— Може би сега бих направила някои неща по друг начин — каза тя, — но не... откъде бих могла да знам?

— Какво да знаете, госпожо Адъмсън?

— Простете ми, не искам да правя сцени, нека събера мислите си... Били — моят Били — беше единственото ни дете. Беше много умен, сам се научи да чете на четири години. Завърши право преди тринайсет години и веднага започна да практикува като юрист в Профсъюза на селскостопанските работници. Покойният ми съпруг бе убеден, че това увлечение ще премине, че е вид протест, предизвикателство към света на капитала. Но аз знаех по-добре — Били от малък беше внимателен и фин. От дете не искаше да наранява никого, дори отказваше да лови риба. Бил старши обичаше риболова, но Били отказваше да ходи с него. Деня, в който направих тази снимка, двамата с Бил се бяха скарали за това. Баща му настояваше да го научи веднъж завинаги да мята въдицата. Били плачеше и не искаше да се качи в лодката, не искаше да убива нито едно живо същество. Най-накрая Бил му каза, че няма да стане никакъв мъж, затова да си остане зад полата на майка си. Той точно така и направи. Но беше разстроен, защото обичаше баща си. Снимах го, за да го развеселя.

Петра се взря в снимката. Същите очи, същата коса. Същата трапчинка на брадичката. Господи, дори и изражението беше същото!

— На дванайсет стана вегетарианец — каза Кора Адъмсън. — Бил пак реши, че това е временно, но Били повече не се докосна до месо и риба... мисълта ми се губи, докъде бях стигнала, да — селскостопанските работници. Били би могъл да си намери работа във всяка компания в страната, но избра да пътува из щата с работниците, да следи за нарушения и да живее техния живот. Изглеждаше щастлив, после изведнъж се появи вкъщи и каза, че напуска и че си е намерил работа в кантората на един независим прокурор. Но и там не беше щастлив и скоро напусна. След това се пусна по течението, пътуваше из щата с една стара кола, пусна си коса, брада, вършеше правни услуги на различни безплатни клиники, не искаше да се установи. Разбрах, че нещо го гризе, но той не искаше да ми каже какво. Не се задържаше вкъщи, за да разговаряме. Баща му беше толкова гневен... той постоянно пътуваше, без да ми остави телефон или адрес. Знаех, че е объркан, но отказваше да промени положението си.

Тя се изправи на стола и замачка кърпичката си.

— После, през един уикенд, той се появи в къщата ни в Ероухед. Имахме гости, бизнеспартньори на баща му, и Бил се засрами от начина, по който изглеждаше синът му. Били не се впечатли, искаше да говори с мен. Дойде в стаята ми късно вечерта, донесе една свещ и я запали. Каза, че е дошло време да се изповяда. И ми разказа, че имал връзка с едно момиче в Делано, тя пътувала там, където има работа, била млада, непълнолетна. И забременяла. Или поне така казвала. Били не бил виждал детето, защото се уплашил, когато тя му казала, още повече че беше юрист. Заради възрастта ѝ излизаше, че е прелъстил непълнолетна. Освен това се притеснил, че някой опонент може да научи и да го използва срещу профсъюза. Вместо да поеме отговорността си, той дал на момичето всичките си пари и напуснал града. Тогава постъпил в кантората на независимия прокурор. Но мисълта за нея не го оставяла на мира и започнал да обикаля Калифорния с надеждата да я открие. Каза, че името ѝ било Шарла и че не била много изтънчена, но имала добро сърце. Така и не успял да я намери. Каза ми: „Да погледнем истината в очите, мамо. Ако го исках достатъчно силно, щях да я намеря, нали? Не съм убеден, че го желая. Татко е прав, аз съм страхлив и безгръбначен и за нищо не ме бива“. Казах, че споделянето му с мен говори за изключителен кураж, че все още има възможност да оправи нещата. Обещах да направя всичко,

което е по силите ми, за да му помогна да намери момичето и да осигури финансово детето. Ако такава съществува, тогава бях скептично настроена и мислех, че момичето просто е закъсало за пари. Това го вбеси. Започна да блъска по леглото и да крещи, че съм като всички останали, че и за мен всичко било само пари, пари, пари. След това духна свещта и изскочи от стаята. Никога не го бях виждала такъв и бях поразена. Реших да го оставя да се поохлади. На другата сутрин намериха трупа му да плува по езерото Ароухед. Казаха, че било нещастен случай. След това изобщо не потърсих момичето. Не бях сигурна, че историята е вярна. От време на време наистина се чудех... и тогава видях снимката във вестника. И веднага разбрах. А сега вие го намерихте, детектив Конър.

Петра хвърли още един поглед към снимката и ѝ я върна. Всичко съвпаднаше, нямаше начин да не е вярно, а и хронологически събитията се подреждаха. Уилям Брадли Адъмсън. Уилям Брадли Стрейт.

— Какво искате да направя за вас, госпожо Адъмсън?

— Детектив, знам, че нямам право на... може би няма законови права, но от морална гледна точка... това дете. То може да е моят внук. Няма друго разумно обяснение. Сигурна съм, че можем да го докажем чрез генетични изследвания. Но не сега, не и след всичко това, което е преживял. Искам да му... помогна. — Изведнъж сведе поглед към скута си. — Вече не разполагам със средства, както преди. Съпругът ми имаше... неприятности, преди да почине.

Петра се усети, че кима съчувствено.

— Истината е — каза Кора Адъмсън, като все още избягваше погледа ѝ, — че от няколко години живея от спестяванията си, но знам как да разпределям бюджета си и в никакъв случай не съм бедна. Като научих за Били — за този Били — плановете ми веднага се избистриха. Живея в абсурдно голяма къща, която от известно време обмислям да продам. Досега ми липсваше мотив — и воля — да променя живота си. Сега вече всичко е ясно. Къщата няма ипотечи. Като я продам, дори и след данъчните удръжки ще имам достатъчно, за да живеем с внук ми съвсем прилично.

В тона на жената се прокрадваше умолителна нотка. Вижте я само, издокарана в „Шанел“, седи и се моли на Петра за родителските права. Какво да кажеш на това?

Кора Адъмсън вдигна глава.

— Сигурно всичко е било за добро. Много привилегии също могат да създадат проблеми.

Няма как да знам, искаше да ѝ отвърне Петра, но вместо това само кимна.

— Обожавам децата, детектив Конър. Преди да се омъжа, преподавах в училище. Винаги съм искала много деца, но Били се роди трудно и лекарите ми забраниха. След загубата на Били, Бил и родителите ми, най-тъжният миг в живота ми беше, като научих, че няма да мога да имам повече деца. — Слабата бледа ръка се вкопчи в ръкава ѝ. — Искам да ви убедя, че искрено вярвам, че имам какво да предложа на това дете. Няма извинение за липсата на... Детектив Конър, бихте ли се заели да ми помогнете?

Жената впи поглед в очите на Петра. Беше отчаяна и изпълнена с очакване.

Делауер пристигаше тази вечер в града. Защо не беше тук в този момент?

— Моля ви — каза Кора Адъмсън.

— Да го обсъдим — отвърна ѝ Петра.

82.

Вчера д-р Деллауер ми каза за мама. Стомахът ми пламна и исках да изтръгна системите и да го фрасна през лицето.

Той седеше там и изглеждаше тъжен. Какво право пък имаше той да изглежда тъжен?

Претърколих се и го загърбих. Изключено беше да го оставя да ме види как плача, но в мига, в който излезе от стаята, заплаках и продължих да плача през целия ден и цялата нощ. Освен когато някой влезеше в стаята ми и аз се правех на заспал.

Понякога, когато си мислеха, че спя, санитарите и сестрите ме обсъждаха.

Горкото дете.

Толкова е преживяло.

Кораво хлапе.

Не съм корав. Тук съм, защото какъв друг избор имам?

Като мисля за мама, ми се иска да съм мъртъв, но тогава си казвам: какво би помогнало това? Вероятно няма Бог, значи така или иначе повече няма да я видя.

През цялата първа нощ забивах нокти в дланите си, докато не потече кръв. Малко допълнителна физическа болка беше съвсем на място.

Дойде новият ден и аз все още не мога да повярвам, все ми се струва, че ще се появи на вратата. Ще й кажа, че съжалявам, задето избягах, ще й се извиня, ще се прегърнем — но тогава се сецам. Нея вече я няма. Това е. Никога вече няма да я видя. Никога! Толкова ми е тежко!

Плача дълго, после заспивам, събуждам се и пак плача.

Не съм плакал от час. Може би сълзите ми свършиха. Хей, докторе, сложи малко сълзи в системите.

Изплювам се на пода. Само ако можех да изхвърля от мозъка си всичко, както санитарите изхвърлят нечистотиите от подлогата ми! Да метна лошите мисли на боклука!

Когато оставам сам, мисля за нея. Нищо, че ме боли. Искам да ме боли.

Свикнал съм със самотата, тя никога не ми идва в повече. Понякога не мога да понасям шума и съчувствието на всички тези лекари, сестри и стажанти. Искан ми се да ги фрасна по веднъж.

Не и Сам. Той идва всяка сутрин, носи ми бонбони и списания, потупва ме по ръката и ми казва, че двамата си приличаме като две капки вода, защото сме твърди и оцеляваме. Че няма да позволи на никого да ме нарани, да не се тревожа, защото той имал връзки. Повтаря едно и също и понякога приказките му ме унасят. Мъча се да не заспивам, не искам да се почувства зле заради мен. Той единствен остана с мен, когато всички останали се бяха разбягали. Веднъж дойде с г-жа Клайнмън, но тя ме подразни, галеше ме по бузите, носеше ми храна, която не обичам, и се опитваше да ми я натъпче в устата. Държах се любезно с нея, но Сам може би разбра, защото повече не я доведе.

Петра ми носи книги. Тя е много хубава, не е омъжена, няма деца и мисля, че ме харесва, защото с мен може да се прави на майка. Или може би иска да си почине от детективската работа.

Тя го уби. Много е сериозна, не разказва вицове, не се опитва да ме развеселява, когато това не ми е приятно. Сериозна е даже когато се усмихва.

Дори да съм напълно изтощен, няма как да не съм любезен с нея.

Тя е горе-долу колкото мама. Защо ѝ трябваше на мама да прибира онзи идиот Тъпака, да му позволява да съсипе живота ѝ и да разбие семейството ни? Не може ли да се научи да живее сама?

Според д-р Деллауер вероятно е било нещастен случай, той я е блъснал и тя е паднала, но това няма да я съживи.

Все си мисля, че ако бях край нея, може би щях да успея да я спася.

Д-р Деллауер ми говори за вината, че е нормално да изпитвам вина, но че с времето ще премине. Казва, че родителите са длъжни да се грижат за децата си, а не обратното. Твърди, че мама наистина ме е обичала, че е имала добри намерения, но нямала късмет. Обяснява ми също така, че случилото се с нея било ужасно и той нямало да се опитва да ми казва, че всичко е наред, защото не е.

Обаче бил сигурен, че мама би се гордяла с мен, ако знаела как съм се справил сам.

Може би.

Отначало си мислех, че е въздух под налягане, като го гледах как седи, без да говори много. Мислех си, че не му пука. Но сега ми се струва, че е загрижен. Идва всеки ден в шест следобед и остава два часа, понякога и повече и няма нищо против, ако не свършим много работа.

Преди да си тръгне, забеляза шахматната дъска, която ми донесе Сам, и ме попита дали не искам да поиграем. Добър е като Сам, но аз го бия в две от трите игри. „Добре, но следващия път се приготви да загубиш“ — каза ми. Засмя се и аз го попитах кой му плаща да си играе, а той отвърна, че полицията му плаща и да не се притеснявам, защото няма да остане на сухо, винаги се оправял.

Понякога ми разказва вицове. Някои от тях са смешни. Сестрите, изглежда, го харесват. Чух как една от тях попита друга дали е женен, а тя ѝ отвърна, че не била сигурна, но май не бил.

С Петра ще са страхотна двойка.

Представям си ги двамата в хубава къща, с хубава кола, деца, куче. Или едно дете, на което да посвещават цялото си внимание.

Прекрасно щастливо семейство, което ходи на пикници и по ресторанти.

Може и да стане. Не знам. Не мога да спра да мисля за мама — когато вратата се отваря, в първия миг ми се струва, че е тя.

Но влиза Петра, облечена в червен костюм.

Това е необичайно, тя винаги носи черно. В ръката си държи чанта, която ми подава.

Вътре има книга.

Книгата за президентите. Не онази от библиотеката. Чисто нов том — чисти корици и шумолящи бели страници. Мирише на мастило. Цветовете на илюстрациите са много ярки. Страхотно!

— Благодаря — казвам. — Много ти благодаря.

Тя свива рамене.

— Приятно четене. Кой знае, Били, някой ден и ти може да попаднеш там.

— Да бе, как не! — Идеята е откачена. Но пък интересна.

Издание:

Джонатан Келерман
Били Стрейт

Американска
Първо издание

Редактор: Валентин Георгиев
Коректор: Ева Егинлиян
Художник: Борис Стоилов

ИК „Хермес“, Пловдив, 2000
ISBN 954-459-696-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.